DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

1 numaralı uluslararası en çok satan 365 Gün'ün yazarı

BUGÜN

BLANKA LIPIŃSKA

INTERNATIONALLY BESTSELLING AUTHOR OF *365 DAYS*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

365 Gün'e ilham veren milyon kopya 1 numaralı uluslararası en çok satan kitabın yazarı tarafından

Bugün

Blanka Lipinska

365 Gün'ün yazarı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOG

Yat port of Fiumicino demirledi . Leydimin dublörü hala güvertedeydi. Kadının görevi basitti - ortalıkta dolaşması gerekiyordu.

Domenico telefonu açar açmaz, "Laura'yı bir arabaya bindirip bana yollayın," dedim. İçerideydi Rome.

"Tanrıya şükür," diye içini çekti. "Sinirlerimi bozmaya başladı." Bir kapıyı kapattığını duydum. "Seni soruyordu."

“Onunla gelme,” dedim sözlerini görmezden gelerek.

"İçeride buluşacağız Venice. Biraz dinlen."

"Ne dediğini sormayacak mısın?" Domenico onu bırakacak değildi. Sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

"Yapmalı mıyım?" Sert bir şekilde sordum, ama içten içe ne hakkında konuştuklarını öğrenmek için can atıyordum.

"O seni özlüyor." Midem düğümlendi. "En azından ben öyle düşünüyorum."

"Yolda olduğundan emin ol."

Telefonu kapatıp denize baktım.

O kadın beni panikletiyordu. Tekrar. Duygu, kökünü çözemeyecek kadar yabancıydı. Kontrol altında tutamadım.

Laura'nın yerine geçmesi gereken kızı kovdum ve ona yakın durmasını emrettim. Ona tekrar ihtiyacım olup olmayacağı belli değildi. Matos'un verdiği bilgiler doğruysa, Flavio, elleriyle vurulduktan sonra adaya döndü. Şimdiye kadar her şey sessizdi. Sanki Nostro fiyaskosu yaşanmamış gibi. Aldığım parça parça istihbarat yeterli değildi, bu yüzden adamlarımı daha fazla veri toplamak için gönderdim. Matos'un versiyonunu onayladılar.

Öğle yemeği sırasında, bölgedeki insanlarla bir konferans görüşmesi yaptım US. Film festivalinde orada olacaklarından emin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmak istedim . VeniceİhtiyacIm olan onlarla göz göze gelmekti. Ticaretime devam edeceksem satın alabileceğim ateşli silahlar vardı Middle Eastve bu benim varlığımı gerektiriyordu.

"Don Torricelli mi?" Kapıdan kafasını uzatan Fabio'ydu. Kapatmadan önce elimi kaldırdım. "Bayan Biel gemide."

"Hadi gidelim o zaman," dedim ayağa kalkarken.

Merdivenleri üst güverteye çıktım ve etrafa baktım. Oradaydı. Kadınım, genç gibi giyinmiş. Yumruklarım sıktı. Çenem de öyle. Gösterişli şortlar ve dar bir bluz Sicilyalı bir mafya patronunun kız arkadaşı için kıyafet değildi.

"Bu sefer ne giyiyorsun? Şey gibi görünüyorsun..." Durdum, yarısı boş şampanya şişesini fark ettim.

Etrafında döndü ve bana çarptı, gövdemden sıçradı ve kanepeye düştü. *Yine içtim* , diye düşündüm.

"Ben nasıl istersem öyle bakarım. Bu seni ilgilendirmez," dedi kolunu sallayarak. Bu beceriksiz jest benden bir gülümsemeye neden oldu. "Beni tek kelime etmeden terk ettin ve bana canın istediğinde oynadığın bir oyuncak bebekmişim gibi davranmaya devam ediyorsun." Elini uzattı ve parmağını bana doğrulttu ve aynı anda tekrar kalkmaya çalıştı. "Pekala, oyuncak bebek bugün solo oynuyor."

Öne doğru sendeledi, tökezledi ve bir ayakkabısını kaybetti.

"Laura!" Dedim gülerek, neşeyi daha fazla uzak tutamayarak. "Lanet olsun Laura!" Onun yatın güvertesine tehlikeli bir şekilde yaklaştığını gördüğümde kahkahalarım çabucak bir hırıltıya dönüştü. Bir çığlık atarak arkasından koştum.

"Durmak!"

Ya beni duyamadı ya da dinlememeyi seçti. Aniden kaydı. Şişe elinden düştü ve bir an sonra Laura korkuluğa çarptı ve denize yuvarlandı.

"Ah, kahretsin..." Koşmaya başladım. Ayakkabılarımı çıkardım ve kendimi onun peşinden atarak suya daldım. *Titan en düşük hızında olduğu* için şanslıydık ve Laura motorların olduğu yere geri dönmek yerine sancak tarafına düştü. Biraz sonra o benim kollarımdaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neyse ki Fabio her şeyi gördü ve hemen tekneyi durdurdu. Bana bir can simidi attı ve ikimizi de yata geri çekti. Laura nefes almıyordu.

Çılgınca, ona CPR vermeye başladım. Ağzına aldığı tüm baskılar ve nefesler hiçbir işe yaramıyordu.

"Nefes al, lanet olası seni!"

Onu kaybediyordum. Göğsüne daha fazla bastırmaya ve havayı ciğerlerine daha hızlı ve daha hızlı solumaya devam ettim.

"Nefes almak!" Anladığı bir dili duyup duymadığını sorduğumu düşünüp mantıksızca İngilizce seslendim. Aniden nefesi kesildi ve kustu.

Yüzüme odaklanmaya çalışan yarı bilinçli gözlerine bakarak yanağını okşadım. Laura'yı kollarıma aldım, kaldırdım ve kulübemize doğru yöneldim.

"Doktor çağırmalı mıyım?" diye sordu Fabio.

"Evet, bir helikopter gönderin."

Laura'yı güvertenin altına alıp iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Onu yatağa yatırdım, gözlerimi yüzüne sabitleyerek bana iyi olduğunu söyleyecek bir şey aradım.

"Ne oldu?" o fısıldadı.

Neredeyse bayılacaktım. Başım zonkluyordu ve kalbim deli gibi atıyordu. Yatağın yanında diz çöküp sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

"Güverteden düştün. Tanrıya şükür daha hızlı gitmiyorduk ve sen teknenin kenarına düştün. Yine de neredeyse boğuluyordun. Lanet olsun Laura, şimdi seni kendim öldürmek istiyorum. Aynı zamanda, hayatta olduğun için çok mutluyum."

Çenemi sıkarak başımı yere eğdim. Bu ezici baş ağrısı net bir şekilde düşünmeyi imkansız hale getiriyordu.

Laura'nın narin parmakları yanağıma dokundu, yüzümü kaldırıp gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım.

"Beni kurtardın?"

"Yakın olduğum için şanslıydın. Aksi halde ne olurdu düşünmek bile istemiyorum. Neden bu kadar inatçısın? Neden beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dinlemiyorsun?” Bunu söylerken yaşadığım korku benim için tamamen yeni bir şeydi. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim.

Şimdi duş almak istiyorum, dedi.

O zaman neredeyse gülmekten kırılacaktım. Neredeyse ölüyordu ve düşünebildiği tek şey tenindeki tuzlu suydu. İnanamadım. Yorulmuştum ve savaşacak gibi hissetmiyordum. Önemli olan tek şey yakınımda olmasıydı, böylece onu öpücüklerle boğabilir ve onu tüm dünyadan koruyabilirdim. Tekne daha yüksek bir hızla seyrediyor olsaydı ne olacağını tasavvur edemiyordum…

Otomatik olarak onu yıkamayı teklif ettim ve o itiraz etmedi, bu yüzden soyunmasına yardım etmek için odaya geri dönmeden önce musluğu açmak için banyoya gittim. Odaklanmıştım ve gerçekten görmek üzere olduğum şeyi düşünmüyordum. Ancak uzun bir süre sonra onun orada çıplak, yatakta yattığını fark ettim. Bir şaşkınlıkla, bunun bana düşündüğüm gibi hissettirmediğini öğrendim. Önemli olan tek şey onun hayatta olmasıydı.

Laura'yı aldım ve duşa girdim. Su sıcaktı. Laura'nın sırtını göğsüme yaslarken yüzümü saçlarına bastırdım. Kızgındım, korkmuştum… ve biraz da minnettardım. Konuşmaya gerek yoktu ve kesinlikle şimdi kavga etmek istemiyordum. Sadece onun huzurunda eğlendim. Düşüncelerimden habersiz, yanağını tenime dayadı. Laura, son birkaç gün içinde olan her şeyin onun yüzünden olduğunu bilmiyordu. Ve bu arada, her şeyin artık değişmek üzere olduğunu anladım. İşler zorlaşacaktı çünkü düşmanlarım benim zayıf noktamı, şu an elimdeki minyon kadını öğrenmişti. Hazır değildim ve hiçbir şey beni geleceğin neler beklediğine hazırlayamazdı.

Yavaşça, sessizce, vücudunu yıkadım. Onu şaşırtmış gibi görünen bir ereksiyon olmadım. Erotik olarak yorumlayabileceği herhangi bir şekilde ona dokunmaya çalışmadım bile.

Sonra onu bir havluyla kurulayıp yatağa yatırdım ve alnına narin bir öpücük kondurdum. Dudaklarım onun teniyle ayrılmadan önce, Laura çoktan uykuya dalmıştı. Nabzını kontrol ettim, aniden tekrar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilinçsiz düşmesinden korktum. Neyse ki, sabitti. Bir süre orada öylece durup onu izledim. Sonra yaklaşan bir helikopterin sesini duydum. Bir an için kafam karıştı ama sonra hala kıyıya nispeten yakın olduğumuzu hatırladım.

Doktor, Laura'nın tıbbi dosyalarını okuduktan sonra, hayatının acil bir tehlikede olmadığını söyledi. Teşekkür edip kulübeme döndüm.

Gece sıcak ve sessizdi. Ve şu an en çok ihtiyacım olan şey sessizlikti. Buharı tüten bir jakuziye girmeden önce bir hat çektim ve kendime en sevdiğim likörümden bir bardak aldım. Daha sonra, tüm çalışanları gözden uzak durmalarını ve rahatlamış, yalnızlığımın tadını çıkarmalarını emrederek gönderdim. Özellikle bir şey düşünmedim. Etrafımdaki ve en azından görünüşte içimdeki sakinlik dışında herhangi bir şey. Karanlıkta bir şey görmeden önce birkaç dakika geçmiş olmalı. Beyaz bornozunun içinde kıpırdamadan durup güverteye bakan Laura'ydı. Bu hoştu. Uyanıksa, kendini daha iyi hissediyor olmalı.

"İyi uykular?" Diye sordum. Sesimin çıkması onu ürküttü. "Daha iyi hissettiğini görebiliyorum. Bana katılmak ister misin?"

Bir an düşündü, gözlerini gözlerime sabitledi. Ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünmüyordu. Bornozun kayacağını ve yere çarpacağını biliyordu.

Çıplak, karşıma oturdu. Kokteylimden bir yudum alarak manzaraya karşı içtim. Bir süre hiçbir şey söylemedim, sadece güzel - biraz yorgun olsa da - yüzüne baktım. Saçları dağınıktı ve dudakları hafifçe şişmişti. Aniden hareket etti, beni şaşırttı. Dizlerime oturdu ve kollarını bana doladı. Benim pipim anında tepki verdi.

Dişleri alt dudağımı ısırdığında onu kaybettim. Klitini bana sürterek, tenime bastırarak hareket etmeye başladı. Bunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun oyunları için havamda değildim. Bugün değil. Onu neredeyse kaybettikten sonra değil.

Dili ağzıma girdi ve içgüdüsel olarak kıçını tuttum, sıkıca sıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Bu kısa cümle beni şaşırttı. Tüm vücudum kaskatı kesildi. Neden böyle tepki verdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzüne bakmak için uzaklaştım. O ciddiydi. Zayıflığımı hissetmesine izin veremezdim. Henüz ona açılmaya hazır değildim, özellikle de bana ne olduğunu bilmediğim için.

"Özleminizi böyle mi sergiliyorsunuz? Çünkü hayatını kurtardığın için teşekkür etme şeklin buysa bebeğim, bunu kabul edemem. Bunu istediğinden kesinlikle emin olana kadar seninle yapmayacağım."

Uzaklaşmasını istedim. Kaybolmak için rahatsızlık hissine ihtiyacım vardı. Bana sitem dolu bir bakış gönderdi ama içimdeki his kaybolmadı. Sadece güçleniyordu. *Ne oluyor?* Jakuziden atlayıp güvertede koşarak giderken bornozunu kaparken düşündüm.

"Lanet olsun ne yapıyorsun, seni serseri?" Kendi kendime hırlayarak ayağa kalktım. "Başından beri istediğini elde ediyorsun ve onu kendinden uzaklaştırıyor musun?" Laura'nın ıslak izlerini takip ederek ana dilimde mırıldanmaya devam ettim.

Kalbim çarpıyordu çünkü onu bulduğumda ne olacağını içten içe biliyordum. Kamarama girdiğini fark ettim ve gülümsedi. Bu bir tesadüf değildi. İçeri girdim ve arkası bana dönük, ışık düğmesini bulmaya çalıştığını gördüm. Aniden, ışıklar açıldı ve onun şaşkınlıkla döndüğünü gördüm. Kapıyı çarptım, yüksek sesle onu felç *ettim* . Ben olduğumu biliyordu. Işığı söndürdüm ve ona yaklaştım, bornozunu tek bir hızlı çekişte çözüp yere düşmesine izin verdim. sabırla bekledim. Hayatımda ilk defa hiçbir fikrim olmamasına rağmen ne yaptığımdan emin olmam gerekiyordu. Onu öpmeye başladım, o da beni öptü. tutkuyla.

Onu kollarıma aldım ve yatağa taşıdım. Karşımda yatıyordu, lambanın soluk ışığı kusursuz vücudunu aydınlatıyordu. Bir işaret bekliyordum.

Ve işte oradaydı: Kollarını kaldırdı, başının arkasında kavuşturdu ve sanki beni içine girmeye davet ediyormuş gibi bana gülümsedi.

"Şimdi yaparsak, duramam. Doğru olduğunu biliyorsun? Eğer bu çizgiyi aşarsak, istesen de istemesen de seni sikerim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyleyse siktir et beni."

Oturduğu yerde iri gözleri beni sabitledi.

"Artık benimsin ve seni sonsuza kadar saklayacağım," diye hırladım İtalyanca, onun birkaç santim yukarısında belirerek.

Gözleri karardı. Şehvet bu kıvrak bedeni paramparça etmek üzereydi. Elleri kalçamı kavradı ve beni kendine çekti.

Gülümsedim. Beni tatmak için sabırsızlanıyordu.

"Ellerini başıma koy. Ve beni cezalandır."

Sözleri nefesimi kesti. Çocuklarımın annesi olması gereken kadın fahişe gibi davranıyordu. Kendini bana bu şekilde vermek istediğine inanamıyordum. Neşeliydim ama aynı zamanda korku da hissediyordum. Bu kadar mükemmel olması ürkütücüydü.

"Sana fahişe gibi davranmamı mı istiyorsun? İstediğiniz bu mu?"

"Evet, don Massimo."

Sessiz sözleri ve itaatkarlığı içimdeki şeytanı uyandırdı. Vücudumdaki tüm kasların gerildiğini hissettim. Yine de sakindim. Kontrol altında. Benden sadece kendim olmamı istediğinde, tüm gereksiz duygular uçup gitti. Yavaş ama emin adımlarla kendimi onun ağzına ittim ve gözlerinin benimkileri bulduğu anda neredeyse aynı anda geldim. Penisimin boğazının duvarına bastırdığını hissettim, ama daha da derine indim, çok sevdiğim baskıyı hissettim. çok mutluydum. Laura benim pisliğimin tüm uzunluğuyla uğraşırken , onunla gurur duydum. Kalçalarım, ne kadar alacağını görmek için hafifçe itmeye başladı. İnanılmazdı. Hepsini aldı.

"Herhangi bir noktada bundan zevk almayı bırakırsan, bana söyle. Sadece benimle alay etmediğini bildiğimden emin ol," dedim.

Onun tarafında hiçbir direniş yoktu. Kendini tamamen bana veriyordu.

"Aynı senin için de geçerli," diye yanıtladı, bir an için uzaklaşarak.

Dudakları tekrar benim horoz etrafında kapanırken, hızını artırdı. Benimle oynadığını ve bundan zevk aldığını biliyordum. Bana bir şeyler kanıtlamaya çalışan şehvet düşkünüydü. Boğazını becerdim ve o daha fazlasını istedi. Bu düşünce beni ecstasy'nin en uç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

noktasına getirdi. Onu yavaşlatmak için elimden geleni yaptım ama nafile.

Orgazm bir dalga gibi üzerime çöktü. Ben istemedim. Şimdi değil, o kadar hızlı değil. Onu ittim, kaldırdım ve boşalmanın gelgitini durdurmaya çalıştım. Laura zaferle gülümsedi. Bu kadardı. Onu yatağa yatırdım ve karnına yuvarladım. izleyemedim. İlk seferimizde değil. Tekrar bu kadar çabuk gelmek istemiyordum ve yüzündeki coşkuyu görürsem böyle olacağını biliyordum.

İçine iki parmağımı soktum ve ıslandığını memnuniyetle fark ettim. Laura altımda inledi ve kıvrandı ve ben yine aklımı kaçırdım. Sikimi yakaladım ve yavaşça onu sıkı bir kapağa kaydırdım. Ateşliydi, ıslaktı ve hepsi benimdi. Seks açlığı çeken amının her santimini hissedebiliyordum. Kendimi tamamen içeri ittim ve ona sarıldım, donup kaldım. Anın tadını çıkarmak istiyordum. Dışarı çıktım ve sonra kendimi tekrar, daha sert ittim. Leydim daha yüksek sesle inledi, sabırsızlandı. Onu becermemi istedi. Bunu sert ve hızlı hissetmesi gerekiyordu. Kalçalarım okşandı ve vurmaya başladı. Onu olabildiğince sert becerdim ve yine de daha fazlasını istedi. Çığlık attı, ancak bir an sonra nefesi kesildi. Kupamı tüm görkemiyle görmek niyetiyle kalçalarını kaldırmak için yavaşladım . Sırtı kavisliyken, karanlık deliği gördüm ve kendime engel olamadım. Baş parmağımı yaladım ve onu arka girişinde gezdirmeye başladım.

"Don Massimo mu?" diye inledi, aniden korktu, ama bir santim uzaklaşmadı.

Güldüm.

"Korkma kızım. Oraya gideceğiz ama bu gece değil."

Karşı koymadı ve yüzümdeki geniş sırıtışı göremediğine sevindim. Leydim anal severdi. O gerçekten mükemmeldi.

Derin bir nefes aldım ve kalçalarını yakaladım, horozumu amının derinliklerine soktum. Ve sonra tekrar ve tekrar. Onu sert ve acımasızca becerdim. Eğildim, klitorisini okşamaya başladım ve bir an sonra aletimin etrafında kenetlendiğini hissettim. Yüzünü yastığa bastırdı, anlamadığım bir şeyler haykırdı ve ben onun doruğunu hissederek daha da sert saldırdım. Sonuçta yüzünü görmemeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dayanamıyordum. Orgazmını görmem gerekiyordu. Gözlerindeki rahatlamayı görmek istiyordum. Onu ters çevirdim ve ona sarıldım, kollarımı vücuduna doladım, onu yine bir fahişe gibi becerdim. Sonra ritmik olarak spazmını hissettim. Gözleri parladı. Dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Uzun bir süre doruğa ulaştı, neredeyse onu kedi ile sikimi eziyordu. Aniden vücudu gevşedi ve yatağın üzerine düştü. Yavaşladım, kalçalarımın hafifçe okşamasına izin verdim. Bileklerine uzandım. O bitkindi. Kollarını başının üstünde sabitledim. Şimdi yapacağım şeye direnecekti.

"Hadi karnıma. Görmek istiyorum," diye hırladı, yarı baygın.

"Hayır," dedim gülümseyerek ve onu tekrar becermeye başladım.

patladım.

Onun içine cum sel dalgaları hissedebiliyordum.

Bu, bir bebeği gebe bırakmak için mükemmel bir gündü. Sanki tüm evren onun hamile kalmasını istiyor gibiydi. Benimle savaştı, beni uzaklaştırmaya çalıştı ama gücümü yenemeyecek kadar zayıftı. Bir süre sonra terli ve sıcak bir şekilde üzerine çöktüm.

"Massimo, ne halt ediyorsun?" ağladı. "Hap kullanmadığımı biliyorsun!"

Kendini kollarımdan kurtarmaya çalışıyordu ve ben de memnuniyetimi gizleyemiyordum.

"Haklısın - o haplara güvenemezsin. Ama senin doğum kontrol implantın var. Görmek?" Parmağımı koluna doğrulttum.

İçine yerleştirmesini emrettiğim izleyici, Anna'nınki gibi doğum kontrol implantına çok benziyordu. Bu yüzden ona kanacağını biliyordum.

"O ilk gece sen uyurken, implant edilmesini emrettim. Hiçbir şeyi riske atmak istemedim. Üç yıl boyunca çalışacak, ancak ilkinden sonra onu kaldırabilirsiniz." O geceden sonra oğlumun onun içinde büyümeye başlayacağı düşüncesiyle gülümsemeden edemedim.

"Üzerimden kalkar mısın?" diye öfkeyle tükürdü.

Onu görmezden gelmeyi seçtim.

"Maalesef bir süre daha yapamayacağım. Seni uzaktan becermek zor olurdu." Alnından bir tutam saçı çektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yüzünü ilk gördüğümde seni arzulamadım. Bu vizyondan korktum. Zamanla, portrelerin evimin her yerindeyken, ruhunun ayrıntılarını fark etmeye başladım.

“Gerçek seni ne kadar mükemmel yansıttıkları hakkında hiçbir fikrin yok. Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, Laura."

Hatta sevebilseydim, yatağımda altımda yatan kadına âşık olduğum an buydu. Ona baktım, içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim.

"O ilk gece yanında kaldım ve sabaha kadar seni izledim. Kokunu, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Yaşıyordun. Gerçek. Ve sen oradaydın, yanımdaydın. O günden sonra seni bırakamazdım. Döndüğümde orada olmayacağına dair mantıksız bir korku duydum.”

Bütün bunları neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun benim hakkımda her şeyi bilmesi gerektiğini hissettim. Sesimde korku vardı.

Bir yandan benden korkmasını istiyordum ama diğer yandan gerçeği bilmesine ihtiyacım vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM

bir

Susamadım ve az önce ne dediğimi fark ederek gözlerimi kapattım. Aklımın sadece bir şeyler düşünmek istediği, ama yanlışlıkla ağzıma düşünceyi dile getirmesini emrettiği zamanlardan biriydi.

"Bir daha söyle," dedi sakince çenemi kaldırarak.

Ona baktım ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

"Hamileyim Massimo. Bir bebeğimiz olacak."

Siyahlı Adam yere yığılmadan ve önümde diz çökmeden önce iri gözlü bir bakışla beni sabitledi. Gömleğimi kaldırdı ve karnıma yumuşak bir öpücük kondurup İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yüzünü ellerimin arasına aldığımda yanaklarından yaşlar süzüldüğünü hissettim. O güçlü, buyurgan, tehlikeli adam önümde diz çökmüş ağlıyordu. Kendimi durduramadım ve gözyaşlarımın yüzümden de süzüldüğünü hissettim. Uzun bir süre donup kaldık, kendimize yeni koşullara alışma izni verdik.

Siyahlı Adam dizlerinden kalktı ve beni tutkuyla dudaklarımdan öptü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana bir tank alacağım," dedi. "Ve bu yeterli değilse, kendim bir sığınak kazacağım. Bunu kendi hayatımla ödemek zorunda kalsam bile ikinizi koruyacağıma söz veriyorum."

"Siz ikiniz" dedi ve tekrar yıkıldım.

"Hey bebeğim, sorun yok." Kolumun kenarıyla gözyaşlarımı sildim.

"Bunlar sevinç gözyaşları," dedim banyoya giderken. “Bir dakika olacağım.”

Döndüğümde Massimo, boxer'ından başka bir şeyle yatakta oturuyordu. Sonra kalktı ve aramızdaki mesafeyi geçerek alnıma bir öpücük kondurdu.

"Duş alacağım. Hiçbir yere gitme.”

Yastığa yaslanıp neler olduğunu analiz ederek uzandım. Siyah Giyen Adam'ın ağlayabildiğinin bile farkında değildim, en azından sevinçten. Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açıldı ve o kapıda belirdi, çırılçıplak ve sular damlıyordu. Yavaşça yatağa doğru ilerledi ve yanıma yatmadan önce onu görünce içmeme izin verdi.

"Ne zaman öğrendin?" O sordu.

"Pazartesi günü kan testi yaptırdığımda."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Seyahatinizden önce söylemek istemedim. Ayrıca, kendimle anlaşmam gerekiyordu.”

"Olga biliyor mu?"

"Evet. Ve kardeşin de."

Massimo kaşlarını çattı ve arkasına döndü.

"Neden bana Domenico ile ailenden olduğunu söylemedin?" Diye sordum.

Dudağını ısırarak bir an düşündü.

"Bir arkadaşın olsun istedim. Yakın, güveneceğin biri. Onun kardeşim olduğunu bilseydin, farklı davranırdın. Domenico benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor. Ben yokken seninle ilgilenecek başka kimsem olmayacaktı.”

Mantıklı, diye düşündüm. Kızmadım ve ona karşı hiçbir şey tutmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yani... düğünü iptal mi edeceğiz?" diye sordum gözlerinin içine bakarak.

Massimo yana yuvarlandı ve tüm vücuduyla bana yapıştı.

"Şaka yapıyorsun değilmi? Çocuğun tam bir aileye sahip olması gerekir. Ve bir aile üç kişidir. Unutma?" Beni öpmeye başladı. Nazikçe. "Doktor ne söyledi? Yapabilir miyiz diye sordun mu ona…"

Güldüm ve dilimi ağzına kaydırdım. İnledi ve dudaklarımı tutkulu bir öpücükle ezdi.

"Evet... Bunu evet olarak kabul edeceğim," diye hırladı ve benden uzaklaştı. "Nazik olacağım. Söz veriyorum."

Komodine uzandı ve televizyonu kapattı ve odayı tamamen karanlığa bıraktı. Eli fırladı ve çarşafları elimden kaptı, yere fırlattı, bluzumun altına girip onu çekmeden önce. Massimo'nun elleri vücudumu keşfetti, yavaşça yüzüme dokundu, ardından aşağı inip göğüslerime kenetlendi ve sıktı. Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırıp emerken başı ellerini takip etti. Garip bir his beni ele geçirdi - biri bunu yaptığında daha önce hiç hissetmediğim bir tür saf coşku. Massimo acele etmedi. Zamanını aldı, vücudumun farklı bölgelerinin tadını çıkardı. Dudakları bir meme ucundan diğerine uçtu, sadece yüzüme geri dönmek için dudaklarımdan tutkuyla öptü. Vücudunun her hareketiyle bana sürtündüğü için horozunun yavaşça şiştiğini hissedebiliyordum. Bir süre sonra sabırsızlanmaya başladım. Azgın ve onun dikkatinden yoksun, inisiyatifi ben devraldım. Ona sahip olmak istiyordum. Şu anda. Kendimi biraz kaldırdım ama Siyahlı Adam hareketimi tahmin etti ve omuzlarımı yatağa yapıştırdı.

"Bana gel," diye fısıldadım altında kıvranarak.

Muzaffer gülümsemesini görmek yerine hissettim. Onu ne kadar çok istediğimi biliyordu.

"Daha yeni başlıyorum bebeğim."

Massimo'nun dudakları yavaşça tenimden aşağı kaydı, boynumdan başlayarak göğüslerimden ve karnımdan geçerek sonunda en başından olması gereken yere geldi. Beni öptü ve tangamın ince dantellerini yaladı, zonklayan klitorisimle alay etti,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra iç çamaşırını yavaşça bacaklarımdan aşağı çekip bir kenara fırlattı.

Ne olduğunu bilerek bacaklarımı açtım. Kalçalarım ipek çarşafların içinde narin ve düzenli bir şekilde dalgalanmaya başladı. Nefesini bacaklarımın arasında hissettim ve bir şehvet dalgası üzerime çöktü. Massimo dilini yavaşça içimde kaydırdı ve inledi.

"Çok ıslaksın, Laura..." diye soludu. “Hamilelikten mi yoksa beni özledin mi bilmiyorum.”

"Kapa çeneni Massimo," diye yanıtladım, başını ıslak kapışıma bastırarak. "Gelmemi sağla."

Emir tonum, içindeki hayvanı ortaya çıkardı. Ellerini kalçalarıma koydu ve beni hızla yataktan aşağı çekti, sırtımın altına bir yastık itti ve daha önce yataktan attığı örtünün üzerine diz çöktü. Nefesim hızlandı. Yapmak üzere olduğu her şeyi biliyordum, yapması fazla zaman almayacaktı.

Siyah Giyen Adam iki parmağını içime kaydırırken başparmağı klitorisimin etrafında yumuşak daireler çizdi. Kaslarım gerildi ve yüksek sesle inledim. İşte o zaman avucunu çevirdi ve baş parmağı diline yol verdi.

"Bana biraz yardım et bebeğim."

Ne istediğini biliyordum. Bir elimle amımı yayarak en hassas noktalara daha kolay erişmesini sağladım. Dili klitorisim üzerinde ritmik bir şekilde hareket etmeye başladığında, uzun sürmeyeceğimi biliyordum. Parmakları içimdeki hızı artırdı ve baskıları daha da sertleşti. Artık orgazmı uzak tutamazdım. Massimo bana ilk dokunduğundan beri büyük bir bulut gibi üzerimde beliriyordu. Yastığa yığılmadan önce uzun, keskin bir çığlıkla geldim.

"Bir kez daha deneyeceğim," diye fısıldadı, dudaklarını klitorisimin etrafına kenetleyerek. "Son zamanlarda seni ihmal ettim bebeğim."

Şaka yaptığını düşündüm ama yanılmışım. Parmakları daha hızlı hareket etmeye başladı ve daha önce klitorisimle oynayan başparmak şimdi arka girişime gitti. Kalçalarım istemsizce kasıldı. Ah hayır, hiç şaka yapmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Rahatla aşkım."

Bana söylediği gibi yaptım. Daha fazla ecstasy için oradaydım. Parmağı nihayet nazikçe içeri girdiğinde, başka bir orgazmın geldiğini hissedebiliyordum. Massimo, vücudumun istediği şekilde tepki vermesini nasıl sağlayacağını çok iyi biliyordu. Parmakları iki deliğime girdi, dili ve dudakları tatlı noktamı bastırdı. Bir başka orgazm dalgası beni sardı ve ardından bir tane daha. Ecstasy'nin fiziksel olarak acı verdiği noktaya geldiğimde, boynunu pençeledim. nefesim kesildi. Derin bir nefes alarak yastığa çöktüm.

Siyahlı Adam beni ters çevirdi, yataktan kaldırdı ve dizlerim neredeyse omuzlarıma değecek şekilde bacaklarımı kaldırdı. Siki tamamen dik olarak diz çöktü.

"Acıyorsa, söyle," diye nefes verdi, ben tepki veremeden önce kendini içime bastırdı.

Kalın, şişkin pipi içime daha derin girdi ve ilerlemeye başladı. Sona vardığında Massimo'nun kalçaları sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi durdu.

"Siktir et beni, don Massimo," dedim kollarımı boynuna dolayarak.

İki kez söylemek zorunda değildim. Vücudu bir makineli tüfek gibi pompalanarak harekete geçti. Beni hızlı ve sert bir şekilde becerdi - tıpkı ikimizin de sevdiği gibi.

Bir süre sonra Siyah Giyen Adam durdu, ellerini omzuma koydu ve sikini geri kaydırmadan ve vahşi yolculuğuna geri dönmeden önce beni döndürdü.

Yaklaştığını hissedebiliyordum ama nasıl ve ne zaman gelmek istediğine karar veremiyordu.

Bir an sonra, dışarı kaydı ve beni ilk konumuma geri döndürdü. Eli komodinin üzerinde gezindi. Uzaktan kumandayı buldu ve ışıkları açtı, yatak odasını narin bir ışıkla yıkadı. Dizleriyle uyluklarımı açtı ve bakışları yüzümden hiç ayrılmıyorken yavaşça ıslak amımın içine kaydı. Eğildi ve kendini alçaltıp bana yapıştı, dudakları benimkinin sadece birkaç santim üzerindeydi. Güçlü bir coşku titremesi Siyahlı Adam'ı sallarken gözlerinin parladığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görebiliyordum. Kalçaları daha da fazla pompalandı, bana çarptı ve sırtı terle doldu. Massimo uzun süre orgazm oldu, ama gözleri asla tereddüt etmedi. Hayatımda bu kadar seksi bir şey görmemiştim.

"Çıkarmak istemiyorum," dedi hıçkırarak.

Güldüm ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

"Kızımızı eziyorsun."

Massimo beni mengene gibi kavradı ve ikimizi de yuvarladı. Şimdi ben zirvedeydim. Bir eliyle yatak örtüsünü alıp sırtıma doğru çekti.

"Kız mı?" diye sordu saçımı okşayarak.

"Kız olmasını isterdim ama şansımı bildiğim için erkek olacak. Ve senin adımlarını takip ederse endişelenmeyi asla bırakmayacağım."

Siyah Giyen Adam yüksek sesle güldü ve başını boynumun kıvrımına gömdü.

"İstediğini yapacak. Ona hayal ettiği her şeyi sağlayacağımdan emin olacağım."

"Bunu bir gün konuşmamız gerekecek, ama şimdilik bırakalım."

Massimo bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece sarılırken sıkılaştı. Sonunda, "Şimdi uyu." diye emretti.

Ne kadar uyuduğumdan emin değilim. Gözlerimi açtığımda ilk işim telefonumu almak oldu.

Allah kahretsin! öğle oldu. *Kim bu kadar geç uyuyor?* Siyah Giyen Adam'ı arayarak başımı çevirdim, ama yanımdaki yataktaki boşluk boştu. Neden şaşırmadım… Bir süre yatakta kaldım, uykumdan yavaşça sıyrıldım, önce kalkıp banyoya gittim. Massimo geri döndüyse, elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu. Son birkaç gündür sahip olduğumdan daha iyi. Ama elbette, kendimi telafi etmek için bir şey yaptığımı ortaya çıkarmadan. Bu kadar güzel uyandığıma inanmasını istedim. Gözlerimi vurgulayıp yeni kestiğim saçlarımı taradım. Sonra dolabı karıştırdım ve bir çift kot şort, bir omzu açıkta bırakan parlak bir kazak ve bir çift bej Emus buldum. Vücudumu gösterebildiğim ve dışarısı hala sıcak olduğu sürece, istediğim gibi giyinirdim.

Koridorda Domenico ile karşılaştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"A merhaba! Olga'yı gördün mü?"

"Biraz önce uyandı. Az önce kahvaltı sipariş ettim. Ya da öğle yemeği, daha çok."

"Ya Massimo?"

"Sabah erkenden ayrıldı, ama şimdi her an gelebilir. Nasıl hissediyorsun?"

Bir kapı çerçevesine yaslandım ve şakacı bir şekilde gülümsedim.

"Oh, sadece mükemmel... harika." Domenico elini kaldırdı ve beni işaret etti.

"Yadda-yadda. Kardeşim de bir o kadar şişkoydu. Bir şey acıyor mu diye soruyorum. Sana başka bir kardiyolog ziyareti ayarladım. Ve bir jinekolog. Üçte klinikte olmalısın."

"Teşekkürler, Domenico," dedim onu bahçeye çıkarken.

Gün sıcaktı ve güneş bulut örtüsünün arasından parlıyordu. Olga masanın yanında oturmuş gazete okuyordu. Yanından geçerken, bir koltuğa oturmadan önce başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"N'aber, kaltak?" gölgelerinin arasından bana bir bakış göndererek selamladı. "Kendini beğenmiş suratın nesi var? Benim sahip olduğum hapların aynısını mı veriyorlar? Tamamen karardım. Sadece yeni kalktım. Sence o doktorda bunlardan daha çok var mı?"

Kaşlarımı anlamlı bir sırıtışla kaldırarak, "Daha iyi bir şeyim var," diye yanıtladım.

Olga güneş gözlüklerini çıkardı ve kağıdı yere bırakarak arkamdaki bir şeye baktı.

"Tamam, göğüsler yukarı! Massimo geri döndü." Sandalyemde döndüm ve Siyah Giyen Adam'ın kapıdan bize doğru geldiğini gördüm. Birden kendimi sıcak hissettim. Gri pantolon ve altından beyaz bir gömleğin yakası çıkan grafit bir kazak giymişti. Bir eli cebinde, diğeri ise kulağına bir cep telefonu tutuyordu. Nefes kesiciydi. Tanrı aşkına. Ve en önemlisi - benim.

Olga, bahçenin kenarında durup telefonla konuşurken ve denize bakarken Massimo'yu yakından izledi.

"Bahse girerim bir tanrı gibi sikişiyor," diye düşündü başını iki yana sallayarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi Siyahlı Adam'dan ayırmadan bir fincan çayı dudaklarıma götürdüm.

"Sana onun ne kadar iyi olduğunu söylememi ister misin?"

"Gerek yok. Sadece yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi söylüyor . Ayrıca, onun gibi bir adam tatmini garanti eder, ha?"

Mizahının geri gelmesine ve dün olanlar hakkında konuşmamaya karar vermesine sevindim. Onu da aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Aksi halde delirmiş olabilirim. Massimo aramayı sonlandırdı ve sert bir ifadeyle masaya yaklaştı.

"Seni görmek güzel, Olga."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler, don Massimo. Büyük gününde Laura'ya eşlik etmeme izin vermen büyük incelik."

Ben Olga'yı masanın altındaki incik kemiğine tekmelerken Massimo yüzünü buruşturdu.

"Tekmeyle ne alakası var?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı. "Bu *bir* onurdur. Annen baban bile burada değil, değil mi?"

Görünüşe göre devam etmek niyetinde bir nefes aldı ama birden kendine sinirlerimi kontrol altında tutmam gerektiğini hatırlattı.

"Kızlarım nasıl?" Siyah Giyen Adam konuyu değiştirdi, bana doğru eğildi ve önce karnıma sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Bu sadece Olga'yı rahatsız etti.

"Sen ona söyledin?!" Lehçe patladı. "Daha yeni döndüğünü sanıyordum."

"Yaptım. Dün gece döndü."

"İyi o zaman. Şimdi neden bu kadar iyi bir ruh halinde olduğunu biliyorum. İyi bir sikişmek gibisi yok. Özellikle de bir sürü sakinleştirici patlattıktan sonra." Bilmiş bir şekilde başını salladı ve kağıdını gözden geçirmeye geri döndü.

Massimo masanın başındaki yerini aldı ve başını bana çevirdi.

"Doktora ne zaman gideceğiz?"

"'Biz' derken ne demek istiyorsun?"

"Seninle gidiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu seveceğimden emin değilim." Jinekoloğa eşlik eden görüntüsüne yüzümü buruşturdum. "Doktor erkektir. Biraz daha hayatta kalmasını istiyorum. Obgyn sınavının neye benzediğini biliyor musun?”

Olga kahvesini tükürdü.

"Domenico onu seçtiyse, yaptığı işte en iyisidir. Ayrıca, istersen dışarıda bekleyebilirim."

"Olmaz Massimo. Özel bir ekran var," diye araya girdi Olga, gazetesini masaya bırakırken. "Hayatının zamanına sahip olacaksın."

"Bir tekme daha ister misin? Sadece bir şey söyle," diye ona Lehçe tısladım.

“İkiniz İngilizce konuşabiliyor musunuz?” Siyahlı Adam homurdandı. “Lehçe konuştuğunda, bana güldüğün hissine kapılıyorum.”

Domenico durumu yatıştırmak için birdenbire ortaya çıktı. Son boş koltuğa oturdu.

Yardımına ihtiyacım var, Olga, dedi. "Benimle gelir misin lütfen?"

Tek kaşımı kaldırıp genç İtalyan'a döndüm.

"Benden sır mı saklıyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı Olga ve sonra Domenico'ya dönerek, "Tabii isterim. Minik muhabbet kuşlarımız doktora gittiğinde. Zaten yapacak daha iyi bir işim yokmuş gibi."

"Kardeş"—Domenico'nun gözleri Massimo'ya çevrildi—"şimdi seni resmen tebrik edebilir miyim?"

Massimo'nun bakışları daha az düşmanca bir hal aldı ve yüzünü hafif bir gülümseme aydınlattı.

Domenico ayağa kalktı ve İtalyanca bir şeyler söyleyerek kardeşinin yanına gitti. İki adam birbirinin sırtını sıvazlayarak kucaklaştı. Bu benim için yeni ve iç açıcı bir görüntüydü. Siyah Giyen Adam yerine oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Senin için bir şeyim var bebeğim," dedi masanın üzerine küçük bir kara kutu koyarak. "Umarım bu daha şanslı olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona alaycı bir bakış attım ama küçük kutuyu alıp açtım. Şaşkınlıkla hemen koltuğa yığıldım. Olga omzumun üzerinden bir bakış attı ve takdirle ıslık çaldı.

“Bir Bentley. Oldukça havalı. O küçük kutulardan başka var mı?”

Gözlerim araba anahtarından Massimo'ya kaydı.

“Başlangıçta kendi araban olmasını istemedim. Ama paranoyak olmana izin verememem. Ayrıca, tüm bu durum hakkında öğrenilecek her şeyi öğrendim ve artık tehlikede olduğunu düşünmüyorum.”

"Affedersiniz? Ne demek istiyorsun?"

“Sabah karakolda içerdeki adamımı gördüm ve otoyoldan CCTV kayıtlarına baktım. Arabada sana çarpan sadece bir kişi vardı. Onları kayıttan teşhis edemedik ama aynı zamanda kaplıcadaki kayıtların bir kopyasını da aldık. Orada da aynı hikaye - sürücü bir beyzbol şapkası ve bir kapüşonlu giydi. Yine de bazı insanları şüpheliler çemberinden çıkarabildim. Sürücü çok kaotik davrandı, görüyorsunuz. Ve sana çarpmak isteyen kişinin bunu nasıl düzgün bir şekilde yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir profesyonel olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdun. Yani ya tesadüftü ya da durumun aile şirketiyle ilgisi yoktu.”

"Elbette, biz dünyanın en şanslı kızlarıyız." Olga gözlerini devirerek sırıttı.

"Bu beni daha mutlu yapmaz," diye devam etti. "Bir gün onu burada seninle bırakmak zorunda kalacağım. Umarım ben yokken ona bir şey olmaz. Aksi takdirde, senin haydut sürün bile seni benden koruyamaz."

Massimo buna sevindiğini gizleyemedi. Öte yandan Domenico, kişisel koruyucuma bakarken tamamen afallamış görünüyordu.

"Bu mizaç Polonyalı bir şey olmalı Massimo," dedi.

Olga'nın yanağına bir öpücük kondurdum ve gülerek saçlarını okşadım.

Masa çeşit çeşit lezzetlerle doluydu. Dördümüz yemek yemeye başladık. Alışılmadık bir şekilde, bugün harika bir iştahım vardı ve midem bulanmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pekala çocuklar, dedim çatalımı bırakıp, ikiniz bize kardeşçe ilişkiniz hakkında bir şeyler söylemeye ne dersiniz? Patron ve ast gibi davranarak eğlendin mi?"

Kardeşler, kimin başlayacağından emin olamayarak bakıştılar.

Domenico sonunda, "Tam olarak rol yapmıyordu," dedi. “Ailenin reisi olarak Massimo aslında benim patronum. Tabii ki, her şeyden önce o benim kardeşim. Aile önce gelir, biliyorsun. Ama o don, bu yüzden ona senin akrabalarına karşı hissettiklerinin ötesine geçen bir saygı borçluyum.” Dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi. "Ayrıca kardeş olduğumuzu daha birkaç yıl önce öğrendik. Babamız öldüğünde.”

"Vurulduğumda kana ihtiyacım vardı," diye araya girdi Siyahlı Adam, "ve kan testlerimiz geldiğinde, genetik olarak akraba olduğumuz ortaya çıktı. Sonra, iyileştikten sonra, bunun temeline inmeye karar verdik ve üvey kardeş olduğumuzu öğrendik. Domenico'nun annesi, annemin kız kardeşi. Ve babamız aynı."

Bir dakika, diye araya girdi Olga, bu senin ihtiyarın iki kız kardeşe de çaktığı anlamına gelmiyor mu?

Adamlar da benzer ifadeler takınarak kaşlarını çattı.

Massimo düz bir sesle, "Bunu günlük konuşma diline göre söylersen, o zaman evet. Öyle oldu."

Hepimizin üzerine garip bir sessizlik çöktü.

Bilmek istediğin başka bir şey var mı, Laura? diye sordu Siyahlı Adam, gözlerini Olga'dan ayırmadan.

"Madem aile arasındayız," dedim, "gerginliği biraz dağıtmak için bebeğe bir isim seçelim."

"Henryk!" Olga seslendi. "Güzel bir isim! Bir kralın adı!”

Domenico, Massimo'yla birlikte Lehçe ismi telaffuz etmeye çalışırken kaşlarını çattı.

"Hayır, sevmiyorum." başımı salladım. "Ve hala onun bir kız olacağına ikna oldum."

Üç saniye sonra, bir tartışma çoktan alevlenmişti ve konuyu değiştirmeye çalıştığım için en başta pişmanlık duymaya başladım. Olga bağırıyordu ve Massimo onun argümanlarını sakince reddetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana ihtiyaçları yok gibiydi. Değişimi gözlemleyerek, Olga'nın mutlu ve güvende olduğumu kabul edene kadar Siyahlı Adam'la savaşının bitmeyeceğini anladım. Onu kamçılamaya ve tepkilerini ölçmeye devam edecekti.

Ayağa kalktım ve başına bir öpücük daha kondurdum.

"Seni seviyorum."

Olga buna devam etti, tekrar sessizleşti. Avluyu geçtim ve Massimo'yu öptüm - uzun ve tutkulu.

" *Seni* seviyoruz" dedim. "Şimdi. Kliniğe gidiyorum. Geç kalmak istemem." Masadan kara kutuyu kaptım ve çıktım.

Massimo özür diledi ve ayağa kalktı, peşimden geldi ve hemen yetişti. Kolunu omuzlarıma doladı.

"Arabayı nereye park ettiğimi biliyor musun bebeğim? Yoksa bir hazine avına çıkmayı mı planlıyordun?”

Gülerek dirseğimi karnına vurdum ve beni bahçenin daha önce hiç ziyaret etmediğim bir bölümüne götürdü. Evin arkasına oturdu. Derin gölgelerle kaplıydı ve deniz manzarası yoktu, bu yüzden oraya gitmeyi hiç düşünmedim bile.

Oraya vardığımızda, dağın yamacına kurulmuş büyük, tek katlı bir bina gördüm. Kapı açıldı ve garajın -daha doğrusu hangarın- gerçekten de dağa oyulmuş olduğunu fark ettim. İçeride onlarca araba vardı. Dondum, şok oldum. *Bu kadar arabaya kimin ihtiyacı var?*

"Hepsini sen mi sürüyorsun?"

“Hepsini en az bir kez sürdüm, evet. Babamın hobisiydiler. Onları topladı.”

Gözlerim duvarın yanındaki motosiklet hattına odaklandı ve daha da yaklaştım.

"Ah, buna bayıldım," dedim elimi bir Suzuki Hayabusa'nın kıvrımlarında gezdirirken. "Dört silindir, altı vites ve çılgın tork!" keyifle ciyakladım. “ 'Hayabusa' Japonca'da 'Peregrine Falcon' anlamına gelir. Dünyanın en hızlı hayvanıdır. Bu harika."

Massimo bir adım geride durarak şaşkın bir ifadeyle beni dinledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bitirirken, "Unut gitsin," diye havladı ve beni çıkışa doğru çekti. "Asla - ve yani asla - bisiklet sürmeyeceksin. ciddiyim."

Elimi çektim ve ona öfkeli bir bakış gönderdim.

"Sen kimsin ki bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

Siyah Giyen Adam yüzünü bana döndü ve ellerini yanaklarıma doladı.

"Çocuğuma hamilesin. Doğduğunda, bebeğimin annesi olacaksın." Gözlerini gözlerime sabitleyerek "benim" kelimesini vurguladı.

"Seni ya da ikinizi kaybetme riskini göze alamam. O yüzden beni bağışla ama sana *ne* yapman gerektiğini söyleyeceğim."

Parmağı bisikletleri işaret etti.

"Bunlardan kurtulacağım. Bu senin becerilerinle, ilginle ya da eksikliğiyle ilgili değil. Yolda tamamen güvende olamazsın. Olur böyle şeyler."

Buna razı olmak zorundaydım. Sevmiyordum ama haklıydı. Artık sadece kendimden sorumlu değildim.

Soğuk, öfkeli gözlerine bakarak ellerimi karnıma koydum ve hafifçe okşadım. Bu jest onu sakinleştirmişe benziyordu. Avuçlarını benimkinin üzerine koydu ve alnını alnıma yasladı. Bir şey söylemek zorunda değildim. Anladım. Ve ne hissettiğimi ve ne düşündüğümü biliyordu.

"Lütfen inat etme Laura. En azından iyi bir sebep olmadan. Ve ikinizle de ilgilenmeme izin verin. Şimdi benimle gel."

Kapılardan birinin yanına park etmiş siyah bir Bentley Continental vardı. Kaslı coupe'nin geçen sefer kullandığım hantal Porsche ile hiçbir ortak yanı yoktu.

"Bana spor araba almayacağımı söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Ayrıca hız sınırlayıcıyla bağlayacağım."

Durdum, kafam karıştı ve ona temkinli bir bakış attım.

"Şaka yapıyorsun değilmi?"

Massimo buna gülümsedi. "Tabiki de öyleyim. Bentley böyle bir şey sunmuyor." Kaşlarını kaldırdı, eğlendi. "Ama çok güvenli ve çok hızlı. Bazı danışmalardan sonra sizin için seçtim. Porsche'den daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

basit ve çok daha zarif. Ve çok fazla iç hacmi vardır, bu nedenle karnınız herhangi bir sorun olmadan sığacaktır. Sevdin mi?"

"Hayabusa'yı seviyorum," diye homurdandım, somurtarak.

Massimo bana bir uyarı işareti yaptı ve sürücü kapısını açtı. Sürmeme izin vermesine şaşırdım, içeri girdim. Kokpit güzel bal ve badem rengindeydi. Zarif, sade ve zarifti.

Kapının koltukları ve bölümleri kapitone deriyle kaplanmış, gerisi ahşaptı.

Bir başlangıçla, bunun gerçekten tipik bir coupe olmadığını keşfettim - dört koltuklu büyük bir arabaydı. İç mekanın lüksüyle gözleri kamaşmış halde hâlâ etrafa bakarken Massimo'nun yolcu koltuğuna oturduğunu duydum.

"Bundan hoşlandın mı?" O sordu.

"Eh, sanırım bununla yaşayabilirim," diye alaycı bir şekilde yanıtladım.

Kliniğe giderken, Massimo bana arabanın çeşitli işlevlerini kullanma konusunda hızlandırılmış bir kurs verdi ve yirmi dakika kadar sonra bir Bentley sürüş uzmanı oldum.

Massimo doktorun ofisinde sakin ve disiplinliydi. Jinekologu dinledi ve hepsi mantıklı ve anlayışlı sorular sordu. Muayene sırasında kendini olabildiğince rahat hissetmemi istediğini açıklayarak odadan çıktı. Tam da düşündüğüm gibi, dünkü kaza sağlığımı hiçbir şekilde etkilemedi, içimdeki çocuğu da incitmedi. Kardiyolog, iyi olduğumu ve koşullar göz önüne alındığında kalbimin olabildiğince iyi olduğunu onayladı. Ne zaman kötü hissetsem almam gereken bazı ilaçlar yazdı.

İki saat sonra eve dönüyorduk. Bu sefer Siyahlı Adam'dan araba sürmesini istedim. Klinikteki o ziyaretler sinirlerimi biraz zorladı ve gereksiz riskler almak istemedim.

"Luca," dedi Massimo, gözlerini yoldan ayırmadan aniden.

“Oğlumuzun büyükbabamın adını almasını istiyorum. Büyük ve bilge bir Sicilyalıydı. Ondan hoşlanırdın. Büyüleyici ve zeki bir adam. Gerçekten zamanının ötesinde. Silahlarla oynamama izin vermek yerine beni üniversiteye göndermek onun fikriydi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İsmi bir süre düşündüm ve sonunda hoşuma gittiğine karar verdim. Benim için önemli olan tek şey bebeğin sağlıklı olması ve normal bir çocukluk geçirme şansı olmasıydı.

"Kız olacak. Göreceksin."

Massimo'nun dudakları utangaç bir gülümsemeyle açıldı ve eli dizime kondu.

"Yani adını Eleonore Claire koyacağız. Annelerimiz gibi."

“Bunda benim bir söz hakkım var mı?” Diye sordum.

"Hayır. Sen iyileşirken doğum belgesini ayarlayacağım."

Ona fırtınalı bir bakış attım ve omzuna yumruk attım.

"Ne?" O güldü. “Bu gelenek! Ailenin başı her şeye karar verir. Ve kararımı verdim."

"Ah evet? Size bazı Polonya geleneklerini anlatsam nasıl olur? Her şeyden önce kocayı ilk erkek çocuk doğduktan sonra hadım ederiz ki karısını aldatmasın.”

"Bu, ilk çocuğumuzun kız olacağını söylediğine göre, özelimi bir süre daha saklayacağım anlamına gelir."

"Dayanılmazsın," dedim başımı sallayarak.

Otobanda yavaş yavaş ilerliyorduk. Uzun bir duman bulutuyla taçlandırılmış Etna Dağı'nın güzel manzarası beni çok mutlu etti. Aniden, Massimo'nun cep telefonu çaldı ve arabanın hoparlörüne bağlanmaya çalıştı. Siyah Giyen Adam bana bir bakış attı ve "Bunu almam gerekiyor. Mario'ydu."

Danışmanın daha samimi anlarımızı bölme alışkanlığı vardı, ama onun aile işi için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden buna karşı değildim. Elimi umursamazca salladım.

Massimo'nun İtalyanca konuşmasını dinlemek bir zevkti. Sesi çok seksi geliyordu ve bu beni her zaman tahrik ediyordu. Sohbete birkaç dakika kala sıkılmaya başladım. O sırada aklıma bir fikir geldi.

Bir elimi Massimo'nun uyluğuna koydum ve yavaşça kasıklarına doğru hareket ettirdim. Parmaklarım onu pantolonunun kumaşında nazikçe okşadı. Siyah Giyen Adam, dikkatlerime hiçbir şekilde tepki vermedi, ben de bir adım daha ileri gitmeye karar verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pantolonunun fermuarını açtım ve iç çamaşırı giymediğini keşfettim. Dudaklarımı yaladım ve erkekliğini delikten dışarı doğru çektim.

Massimo bir bakış attı, sonra bana, ama konuşmayı kesmedi. Sahte kayıtsızlık bir meydan okumaydı. Emniyet kemerini çözdüm ve tokayı yerine oturana kadar arkamdaki yuvaya kaydırdım. Arabanın sesli alarmının adamımı konuşmasından uzaklaştırmasını istemedim. Massimo şerit değiştirip yavaşladı. Sol eli ile direksiyonu kavradı, sağ eli ise yolcu koltuğuna dolandı. Bana yer açıyordu. Eğildim ve sikini ağzıma aldım, emdim. Siyah Giyen Adam keskin bir nefes aldı. Başımı kaldırdım ve kulağına fısıldadım, "Sessiz olacağım ama gerek yok. Lütfen hesabımı kesmeyin."

Yanağına bir öpücük kondurup sikiyle oynamaya geri döndüm. Her an ağzımda daha da sertleşiyordu, dikkatimin nötr bir ses tonunu korumasını zorlaştırdığını fark ettim. Hızımı arttırdım, elim eğlenceye katıldı. Bir an sonra, Massimo'nun elinin başımın üstüne indiğini ve aşağı bastırdığını, ağzımı onun horozunun üzerine bastırdığını hissettim. gelmesini istedim. Şimdiye kadar verdiğim en iyi oral seks işlerinden biriydi - dönem. Massimo'nun kalçaları titredi ve nefesinin hızlandığını duydum. Görülmemiz umurumda değildi. Açıldım ve onu tatmin etmek istedim. Başka bir şey sayılmazdı. Bir an sonra Massimo ciao dedi ve telefonu kapattı. Araba aniden yoldan çıktı ve lastikleri gıcırdatarak durdu. Siyah Giyen Adam emniyet kemerini çözdü ve tüm gücüyle saçımdan tuttu. Kalçalarını pompalarken yüksek sesle inleyerek pipisini boğazıma soktu.

"Bir fahişe gibi davranıyorsun," diye tısladı. "Ama sen *benim* fahişemsin."

Bu kadar kaba olması beni uyandırdı. Onun karanlık tarafını sevdim. Yatakta, inkar edilemez bir varlıktı. İnledim, dudaklarımı penisine bastırdım ve ağzıma bir oyuncakmış gibi davranmasına izin verdim. Dudaklarımın baskısını hissettiğinde iniltileri daha da yükseldi. Bir an sonra, bir meni dalgası boğazımı doldurdu. Fışkıran boşalmanın her damlasını yuttum. İşi bittiğinde, pantolonuna geri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koyup fermuarını çekmeden önce onu yalayarak temizledim. Yolcu koltuğunda geriye yaslandım ve bir kolla ağzımı sildim.

"Gidiyor muyuz ne?" diye sordum ifademi nötr tutarak.

Massimo bir süre gözleri kapalı, başı arkaya yaslanmış sessizce oturdu. Sonra bana döndü, şehvetli bir bakışla beni sabitledi.

"Bu bir ceza mıydı yoksa ödül mü?" O sordu.

"Sadece bir heves. Canım sıkıldı ve sana oral seks yapmaya karar verdim."

Gülümsedi, kaşlarını kaldırdı ve inanamayarak başını salladı ve gaza bastı.

"Sen mükemmel bir kadınsın," dedi otoyolda hızlanırken. "Bazen beni öfkelendiriyorsun ama başka biriyle olmayı hayal bile edemiyorum."

"O zaman senin için iyi. En az yarım asırdır birlikteyiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM

iki

Konağa vardığımızda Domenico'nun arabası yanımıza park etti. Olga dışarı çıktı, gözleri parlıyordu ve gözle görülür bir şekilde bir şey hakkında heyecanlıydı. Massimo benim için kapıyı açtı ve dördümüz araba yolunda buluştuk.

Olga, Massimo'nun kasıklarını göstererek, "Pantolonunda bir şey var," dedi.

yere baktım.

Orada küçük bir leke vardı.

"Dondurma yedik," dedim aptal bir sırıtışla.

Olga kıkırdayarak eve giderken yanımdan geçti.

"Ya da en azından yaptın," dedi.

Kaşlarımı kaldırıp başımı salladım ve onu takip ettim. Bir süre sonra yatak odasına ulaştık ve devasa yatağa yığıldık.

Olga, silahsız bırakacak kadar dürüst, "Şu anda gerçekten iyi bir sikişme ihtiyacım var," dedi. “Ve Domenico'yu izlemek de yardımcı olmuyor. O çok çekici ve…” Doğru kelimeyi arayarak sustu, “İtalyanca. Sanırım am yalamaya meraklı. Ve onun ince kıçı... Böyle kıçları severim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kısa bir süre onun sözlerini düşündüm ve sonunda Domenico'yu hiç böyle görmediğim sonucuna vardım.

“Bilmiyorum… Gerçekten bundan hoşlanacak birine benzemiyor. Ama kardeş olmaları onları yatakta karşılaştırılabilir yapıyorsa, pişman olmazsınız.”

Olga rahat bir pozisyon bulamayarak kıpırdanırken ben kendimden emin bir şekilde başımı salladım.

"Yardım etmiyorsun!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve kız gibi bir neşeyle şilte üzerinde zıpladı. “Seni izlemek eğlenceli değil… memnun! Benim de buna ihtiyacım var. İlgiye ihtiyacım var."

"Bir vibratör bir kızın en iyi arkadaşıdır, bilirsiniz."

Olga tekrar yatağa oturdu.

"Yanımda bir tane getirdiğimi mi sanıyorsun? Lanet olsun! Burada kafanı kesecekler sandım! Hayatın için savaşmama yardımcı olacak şeyler listemde plastik bir horoz yoktu!”

"O zaman şansızlık. Dildo yok, cinayet yok” dedim.

Olga sustu, umutsuzca sorununa bir çözüm bulmaya çalıştı. Birden yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. En yeni kirli fikrini merak ederek kafamı yastıktan kaldırdım ve yatak başlığına dayadım.

"Bil bakalım ne oldu?"

"Dinliyorum."

"Teorik olarak, bugün senin bekarlığa veda partin. Yani..." Durakladı. "Belki de dışarı çıkmalıyız? Bilirsiniz… Biraz eğlenin, biraz dans edin. Peki ya bu?"

"Evet, doğru. Ve yarın ayık, bitkin, şişkin, hamile bir gelin olacağım. Teşekkür ederim ama hayır teşekkürler."

Vazgeçti, Olga yanıma yığıldı.

"Ve işte buradaydım, gol atacağımı düşünüyordum."

Kapı aniden açıldı. Siyahlı Adam'dı.

"Pantolonunu değiştirmişsin," dedi Olga bir sırıtışla. "Kötü hatıralar, değil mi? Bozulmuş bir dondurma şakaya gelmez.”

Olga yatakta kalıp ona meydan okurcasına bakarken, onu karnından dürttüm ve ayağa kalktım ve Massimo'ya doğru yol aldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece onunla tekrar tartışmak için bir fırsat bekliyordu. Massimo onları hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu, bu yüzden onu görmezden geldi. Bilgeliği ve soğukkanlılığı için sessizce teşekkür ederek onu yanağından öptüm. Siyahlı Adam gözlerini Olga'dan ayırmadan, "Senden hoşlanıyorum. Garip bir espri anlayışın var..." Sustu ve gözleri benimkilerle buluştu.

"Şimdi eşyalarını topla. Bir saat sonra yola çıkıyoruz. İskelede görüşürüz." Beni alnımdan öptü ve koridorda gözden kayboldu.

"Tekne mi alıyoruz?" diye sordu.

"Bana bakma. Ben de senin kadar şaşkınım."

"Hangi gemiden bahsediyoruz? Kürekli tekne gibi mi? ne giyerim Islak elbise mi?”

Telefonu kaldırıp Domenico'yu aradım ama bana evde akşam yemeği yemeyeceğimizi teyit etmekten başka bir şey söylemedi. Sonunda bana bir toplantı yapmak üzere olduğunu söylemeden önce bir süre konunun etrafında dans etti. Telefonu kapattı.

Kaba , diye düşündüm ve Olga'ya döndüm. Gecenin planları hakkında hiçbir şey bilmediğimizden ve bekarlığa veda partim olması gerektiğinden giyinip giyinmeye karar verdik.

Yirmi dakika sonra soyunma odasında en iyi kıyafetlerimizi seçtik. Massimo'nun klas göründüğümde bundan hoşlandığını biliyordum, bu yüzden bir Chanel seçtim. Gri elbisenin, gerçek bir kıyafet parçasından çok, dağınık bir malzeme yığınıyla ortak yanı vardı, ama bana narin ve duygusal göründü. Varlıklarımı gösterirken, kapsanması gerekenleri kapsıyordu. Tekneye bineceğimizi biliyordum ama bu beni siyah, lake, sivri burunlu stilettoları almaktan alıkoymadı. Geniş siyah bir Hermès bileziği fırlattım ve şaşırtıcı göründüğüme karar verdim. Güzel bir geleceğin annesi. Hala ince ve yakışıklı.

Olga, standart üst düzey eskort görünümüyle gitti ve kıçını zar zor kapatan renkli bir Dolce & Gabbana tuniği seçti. *Bununla gerçekten şort giymelisin, ama neyse* , diye düşündüm. Aynı büyüklükte ayakkabılar giyiyorduk, bu yüzden gardırobumu karıştırmak arkadaşım için bir patlama oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On dakika sonra sonunda bir çift gülünç yüksek topuklu ayakkabı ve ona uygun bir çanta buldu.

"Vay be!" diye bağırdı saatine bakarak. "Yalnızca on beş dakika kaldı." Bir an panik oldu, ama sonra sakinleşerek sakinleştirici bir sonuca vardı. "Onu neden dinleyeyim ki? Kimse bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemiyor. Hazır olduğumuzda aşağı ineriz."

Gülerek onu da alıp banyoya götürdüm. Makyaj ve kuaförlük bize verilenden biraz daha fazla zaman aldı ama sonunda kendimizi toparlamayı başardık. Kırmızı dudak balsamı ve siyahla zengin bir şekilde vurgulanmış gözler, görev dolu, zarif karım görünümümü mükemmel bir şekilde tamamladı.

Banyodan çıktım ve yatağın yanında bekleyen Domenico'yu görünce başladım. O da giyinmişti, her zamankinden daha zarif ve çekiciydi. Siyah takım elbise ve koyu renk gömlek içinde abisine benziyordu. Koyu, geriye taranmış saçları, yüzünün çocuksuluğunu ve dudaklarının dolgunluğunu vurguluyordu.

Olga'nın tam arkamda durduğunu hissettim. Kulağıma eğildi ve Lehçe fısıldadı, "Onu görebiliyor musun? Yemin ederim önünde diz çökeceğim."

Genç İtalyan bizi eğlenerek izledi ve sessizliği bozmak için hiçbir şey yapmadığımızda sırıttı ve "Sadece ikinizi kontrol etmek istedim. Düğün gününden önce ayrılacak mıyız?"

Olga'yı elimden tuttum (şimdi zorlukla ayakta duruyordu, gergin bir şekilde titriyordu) ve kayıtsızmış gibi davranarak merdivenlere yöneldim. Bahçede ayakkabılarımızı çıkardık ve iskeleye doğru yol aldık.

Titan'ın siluetini uzaktan görmek bana Massimo ile ilk gecemi hatırlattı. Bir ısı dalgası üzerimi kapladı. Durdum ve Olga, hızımdaki değişikliği fark etmeden doğrudan üzerime yürüdü.

"Naber?" diye sordu gözleri dolu ve endişeli.

"İşte orada," diye yanıtladım yatı işaret ederek.

"İşte her şey burada başladı."

Her türlü duyguyu hissettim. Kalbim deli gibi atıyordu ve düşünebildiğim tek şey Siyahlı Adam'ı bulmaktı. Derhal.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önce bayanlar, dedi Domenico, motorbotu işaret edip bana elini uzatarak.

Rahat beyaz deri koltuklara oturduk ve bir süre sonra tekne suda hızla ilerliyor, anıtsal yata doğru ilerliyordu. Domenico ve Olga, ben o geceyi düşünürken, ikisi de ilgisizmiş gibi yaparak birbirlerine bakış attılar. Farkına bile varmadan parmağım ağzıma gitti ve bir an sonra başka bir sıcaklık dalgası hissettim. Onu istiyordum. Onu göremiyordum, koklayamıyordum ya da ona dokunamıyordum ama yine de azıyordum. Sadece onun hatırası beni deli ediyordu. Patlayacak gibi hissediyordum.

"Bırak Laura," diye azarladı Olga. "O parmakla ne yaptığını görebiliyorum. Ne düşündüğünü sormama bile gerek yok."

Gülümsedim, omuz silktim ve ellerimi koltuğun beyaz derisine bastırdım. Motorlu tekne yavaşça devasa yata demir attı ve yüksek topuklu ayakkabılarla gitmenin aptalca bir fikir olduğunu düşünmeden edemedim. O ayakkabılar olmasaydı güverteye atlayıp Massimo'ya koşabilirdim.

Önce Domenico dışarı çıktı ve tekneden inmemize yardım etti. Gözlerimi kaldırdım ve Massimo'nun merdivenlerin başında durduğunu gördüm. Gri, tek göğüslü takım elbisesi ve üstü açık beyaz gömleği içinde nefes kesici görünüyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki, orada palyaço kıyafeti içinde dursa bile nefesim kesilecekti. Yine de rolümü oynamaya karar verdim ve yavaş yavaş, istikrarlı, pratik bir yürüyüşle ona yaklaştım. Gözlerim ondan hiç ayrılmadı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken bana elini uzattı ve sessizce beni bir masaya yönlendirdi. Olga ve Domenico kısa süre sonra bize katıldı.

Garson bize şarap ikram etti ve birkaç dakika sonra derin bir sohbete daldık. Yine de tek düşünebildiğim seksti. İnatçı beynimi dizginlemeye çalıştım ama boşuna. *Bana neler oluyor?* Garip ruh halimin dibine inmeye çalışarak düşündüm. On beş dakika daha geçtikten sonra sabırsız ve sinirli olmaya başladım. Konuşan kişiye baktım, kafamda dikkatle dinlediğimi düşündüren bir yüz ifadesi takındım ama muhtemelen kimseyi uzun süre kandıramayacaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafam, Siyah Giyen Adam'ın benimle masayı nasıl terk edeceğine dair fikirlerle dolup taşıyordu. Midem bulanıyormuş gibi davranabilirdim ama o zaman paniğe kapılırdı ve işin içinde seks olmazdı. Bir şeye gücenmiş gibi davranarak ayrılmayı da düşündüm, ama o zaman önce Olga benim peşime düşerdi, yani bu plan da söz konusu olamazdı. Bu sadece bir seçenek bıraktı.

"Konuşabilir miyiz Massimo?" diye sordum aniden, kendimi yukarı itip alt güverteye çıkan merdivenlere yöneldim.

Siyahlı Adam yavaşça oturduğu yerden kalktı ve beni takip etti. Elbette yanlış bir dönüş yaptım ve koridorların labirentinde çabucak kayboldum.

Sanırım ne aradığını biliyorum, dedi Massimo sırıtarak.

Yanımdan geçti ve bir kapıyı açtı, geçmeme izin verdi ve arkamdaki mandalı kapattı. Birkaç hafta önceki benzer bir sahneyi hatırlayarak derin bir nefes aldım.

"Ne istiyorsun Laura? Çünkü bunun bir konuşma olmadığından oldukça eminim."

Oturma odasına gittim ve bir masanın üzerine eğildim, kısa elbisemi yukarı çektim ve Massimo'ya şehvet dolu bakışlar gönderdim. Yavaşça yanıma geldi ve hareketlerimi izledi.

"Beni sikmeni istiyorum. Şimdi! Hızlı ve zor. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var!"

Siyahlı Adam bana yaklaştı, aniden ensemden tutup beni masanın üstüne bastırdı. Elini boynumdan aşağı kaydırdı ve sıktı.

"Ağzını aç," diye emretti ve sonra iki parmağını dudaklarımın üzerinden kaydırdı.

Islak olduklarında, onları çıkardı ve külotumun dantellerinin altına itti, amımı ovuşturdu. *Tanrım, bu iyi hissettiriyor.* Onun dokunuşuna ihtiyacım vardı. *Titan'ı daha önce* ilk gördüğümden beri istiyordum . Sırtımı eğdim, kıçımı kaldırdım ve içeri girmesini bekledim.

"Bana elini ver," dedi parmakları yavaşça içimde hareket ederken.

İstediğini yaptım ve pantolonunun fermuarını açtığını duydum. Bir süre sonra parmaklarım onun horozunu sardı. Saniyesinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyüyordu , dokunuşumdan daha fazlasını talep ediyordu. Siyahlı Adam sadece hazır olmasını bekliyordu.

Yeter, diye havladı, külotumu kenara çekti.

Penisinin bana doğru kaydığını hissedebiliyordum ve vücudum gerildi. Beni kalçalarımdan yakaladı ve sikişmeye başladı, kalçaları çılgınca bir hızla pompalıyordu. Beni bir makine gibi deldi, yüksek sesle nefes aldı ve İtalyanca fısıldadı.

İki, belki üç dakika. Geldim. Ve sonra iki kez daha. Yeterince yediğime karar verdiğinde ve vücudum masaya yığıldı, dışarı çıktı.

"Diz çök," diye soludu, bir eliyle sikini kavradı.

Yavaşça masadan kayarak dizlerimin üzerine düştüm. Penisini ağzıma itti ve tekrar pompalamaya başladı, boğazıma hücum etti. Ses çıkarmadan öfkeli bir dalgayla doruğa ulaştı ve ellerini masanın kenarına dayadı, harcandı.

"Memnun?" Ben yerde otururken ağzımı silerken sordu.

Neşemi saklamaya bile çalışmadan, şiddetle başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Bu sonsuza kadar sürer mi? Bundan yıllar sonra hala üzerimde bu büyülü etkiye sahip olacak mıydı? Onu her zaman şimdi istediğim gibi ister miydim?

Massimo kendini toparladı ve pantolonunun fermuarını çekti, birkaç metre ötedeki koltuğa yaslandı. Ona döndüm ve gülümsedim.

"Beni hamile bıraktığın yerin burası olduğunu biliyor musun?" Diye sordum.

Bir süre sessiz kaldı, gözleri beni olduğu yere sabitledi.

"Bence de. En azından ben böyle olmasını istedim."

Dönüp tavana baktım. Elbette öyleydi. Her şey her zaman istediği gibi oldu. Bunun bir istisna olmaması şaşırtıcı olmamalı.

Kalkıp elbisemi düzelttim. Siyahlı Adam yerinde durmuş beni izliyordu.

"Gidelim mi?" Diye sordum ve başka bir şey söylemeden kalktı ve kapıya gitti.

Güneş batıyordu. Olga ve Domenico bizsiz harika vakit geçiriyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sıcak lanet olası!" Olga'nın ünlemini duydum. "Laura, bak! Yunuslar!”

Yat, o görkemli memelilerin baklalarıyla çevrili, denizde yavaş yavaş ilerliyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve parmaklığa yaklaştım. En az bir düzine yunus suda oynaşarak yüzeyin üzerine sıçradı. Massimo kollarını belime doladı ve beni ensemden öptü. Kendimi sihirbazlık gösterisi izleyen küçük bir kız gibi hissettim.

"Büyük olasılıkla bir striptiz ve kız arkadaşlarınızla bir gece içki içmeye güvendiğinizi biliyorum, ama umarım bu en azından kısmen telafi edebilir."

Arkamı döndüm ve ona şaşkın bir bakış attım.

"Telafi edecek ne var? Valeler, lezzetli yemekler ve senle birlikte üç yüz metrelik bir yatta yolculuktayım! Bu harika."

Massimo'ya inanamayarak bakmaya devam ettim ve sözlerimin onu hareket ettirmediğini görünce dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

"Ayrıca, başka kimse bana senin on dakika önceki gibi hissettiremezdi. İçki, arkadaşlar ve striptizciler bununla karşılaştırılamaz.”

Övgüye devam etmemi bekliyormuş gibi bana eğlenerek baktı. Yine de, egosunun zaten olabildiğince şişmiş olduğunu görünce, bunun yeterli olduğuna karar verdim. Suya bakmak için döndüm ve yunusların *Titan'la yarışmasını izledim* . Yine de dikkatim hızla başka bir şeye çevrildi.

Olga ve Domenico artık birbirlerinden açıkça hoşlanmaya başlamışlardı. Artan endişeyle Massimo'ya döndüm.

"Emi ve Domenico'nun nesi var hayatım? Onlar bir çift, değil mi?” Diye sordum.

Siyah Giyen Adam tırabzana yaslanarak yüzünde geniş bir gülümsemenin geçmesine izin verdi.

"Bir çift?" Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Kullanacağım kelime değil. Gerçekten böyle demek istemediğiniz sürece, tam olarak bir ilişki içinde değiller. Ama anlıyorum ki siz muhafazakar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Polonyalılar bu tür şeylere eski moda etiketler koymak isteyebilirler.”

Kaşlarımı çattım, gerçekten ne demek istediğini anlayamadan, sessizce sözlerini düzeltmeye çalıştım. Son olarak, doğrudan yaklaşımı seçtim.

“Birbirlerine ne oluyorlar?”

"Gerçekten anlamıyor musun? Bana sorarsan çok açık. Onlar sikiş arkadaşı. Onları bir arada tutan tek şey seks.” Güldü ve kolunu omzuma doladı. "Aşk olduğunu mu düşündün?"

İçimde yükselen korkuyu hissederek sözlerini kavramaya çalıştım. Gerçek bir çift olsalardı, Olga güvende olurdu. Oysa durum böyle değildi. Arkadaşımın çiftleşme dansını yaparken Domenico'yu parmağına sardığını gördüm. Olga doğaldı. İtalyan tam da onun ihtiyacı olduğu gibi tepki verdi. Onu istiyordu ve gözü bir şeye baktığında onu elde ediyordu. Bu konuda, o ve don Torricelli birbirine çok benziyorlardı. Düşüncelerim *Titan'a* doğru yola çıkmadan önceki son konuşmamıza geri döndü . O ikisi için gecenin nasıl biteceğine dair bir fikrim vardı.

"Massimo," dedim, "birlikte yatağa girmeme ihtimalleri var mı?"

"Kardeşim ona dik dik bakıyorsa, başka türlü göremiyorum," diye yanıtladı. “Ama ikisi de rıza gösteren yetişkinler ve kendileri için karar verebilirler. Bana sorarsanız bizim işimiz değil.”

Bizim işimiz değil. Olga bir şey istediğinde nasıldır bilemezsin.

Olga'nın sesi beni düşüncelerimden ayırdı.

"Hadi yüzmeye gidelim!"

"Aklını mı kaçırdın?" Lehçe havladım.

"Hâlâ ne yapıyorsun? Benim içinde bulunduğum boka batmak mı istiyorsun?"

Bu onu yolunda durdurdu. Şaşkın görünüyordu.

"Ne yaptığını görebiliyorum. Onu becermek istemek bir şeydir, ama bunu bir meydan okuma olarak görmek? Bu başka bir hikaye.”

Olga kahkaha atıp beni sıkıca kucaklamadan önce bir an sessiz kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Laurie, canım, istesen de istemesen de onu becereceğim. Şimdi her şey için endişelenmeyi bırak."

Başımı salladım ve ona sorgulayıcı bir bakış gönderdim. O ne yaptığını biliyordu. Tüm eylemleri uygulandı. *Her zaman aptalca şeyler yapmasına izin* verdiğimi düşündüm . Bu onun ilk rodeosu değildi ama yine de pişman olacaktı. Olga kalbi kırılan biri değildi, ancak tam olarak takdir etmeye vakti olmadığı bir şeyi kaybettiğinde sık sık ağlardı.

"Tatlı?" Domenico, bizi masaya yönlendirerek düşünce trenimi raydan çıkardı.

"Oldukça kötü bir parti," diye mırıldandı Olga, yoluna devam ederken.

"Ailelerle parti yapmak böyle bir şey," diye karşılık verdim ve dilimi çıkardım.

Hepimiz oturduk ve taze servis edilen kabarık ahududu tatlısını yemeye başladım. Üç porsiyonda, kendimi tam ve tamamen tatmin olmuş hissettim.

Domenico pantolonunun cebinden küçük bir plastik torba çıkardı ve masanın ortasına fırlattı.

"Sana teklif etmiyorum, Laura, elbette, ama bekarlığa veda gecesi, yani..." Sustu.

Beyaz tozla dolu torbaya ve ardından Massimo'ya baktım. Ne olduğunu anlamak zor değildi ve Siyah Giyen Adam'ın en son kokain aldığında olanları hâlâ hatırlıyordum. Yine de onu kaçırmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sonunda yoluna girecekti.

Domenico kendini yukarı itti ve gitti, ancak bir an sonra küçük bir aynayla yeniden ortaya çıktı. Torbanın içindekileri üzerine döktü ve tozu çizgilere bölerek kendini meşgul etti. Massimo'nun kulağına eğildim.

"Unutma ki, birazcık bile alırsan, benimle seks yapmana izin vermeyeceğim. Ve bunu seni sarsmak için söylemiyorum. Uyuşturucular senin cum ile içimde yol alacaktı. Ve bunun çocuğun için hoşuna gitmez, değil mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu söyledikten sonra tekrar doğruldum ve alkolsüz şarabımdan bir yudum daha aldım. Çok lezzetliydi ve tadı tıpkı gerçek gibi.

Siyah Giyen Adam bir an tepkisini düşündü ve Domenico ona aynayı uzattığında, elini salladı. Genç adam şaşkınlığını gizleyemedi. İtalyanca birkaç kelime alışverişinde bulundular. Massimo'nun kayıtsız yüzünü izledim. Konuşmaları biter bitmez ikisi de kahkahayı patlattı. Neyi bu kadar komik buldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemli olan Massimo'nun kokaini reddetmesiydi. Olga o kadar iddialı değildi ve masanın üzerine eğilerek "Yangın deliğe!" diye bağırdı. Sonra başını arkaya atıp burnunu takdirle ovmadan önce arka arkaya iki tam satır burnunu çekti. Birden partiye olan tüm ilgimi kaybettim. Olayların gelişmesini izlemek istemiyordum.

"Yoruldum," dedim Massimo'ya bir bakış atarak. "Geceyi burada mı geçireceğiz yoksa eve mi dönelim?"

Yanağımı okşadı ve alnımdan öptü.

"Gel. Seni yatıracağım."

Olga yüzünü buruşturup garsona el sallayarak bir şampanya doldurulması gerektiğini işaret etti.

"Çok sıkıcısın, kaltak," diye mırıldandı bana, somurtarak.

Ona bakmak için başımı çevirdim ve parmağını ona uzattım.

"Hamileyim," diye mırıldandım cevap olarak.

Massimo beni kulübemize götürdü ve kapıyı kilitledi. Seks havamda değildim ama odanın görüntüsü ve kilidin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti inmesine neden oldu. Siyah Giyen Adam blazerini bir askıya attı ve elbisemin fermuarını açtı. Yavaşça aşağı kaymasına izin verdi, dizlerinin üzerine çöktü ve nazikçe ayakkabılarımı çıkardı. Sonra banyodan yumuşak, koyu bir bornoz aldı ve beni içine sardı. Seks yapmayacağımızı biliyordum. Bu onun bana sevgisini ve saygısını gösterme şekliydi.

İkimiz de duş aldık ve otuz dakika sonra yatakta gizlice yatıyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benden sıkılmıyor musun?" diye sordum, elim göğsünün üzerinde daireler çizerek hareket ediyordu. "Ben gelmeden önce, hayatın çok daha ilginç olmalı."

Massimo hiçbir şey söylemedi. Ona bakmak için başımı kaldırdım. Tamamen karanlıktı ama gülümsediğini biliyordum.

“Şey… Sıkıcı demezdim. Ayrıca, yaptığım şeyi özgürce yaptım. Kaçırıldığını unuttun mu?”

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve beni kendine çekti. "Seninle tanışmadan önceki hayatıma geri dönmek isteyip istemediğimi soruyorsan, cevap hayır."

"Hayatının geri kalanında sadece bir kadın... Emin misin?"

Siyahlı Adam yana yuvarlandı ve bana daha da sıkı sarıldı.

"Sabahları yalnız uyanmak için aynı anda iki kızı becermeyi tercih edeceğimi mi sanıyorsun? Para kazanmak da uzun zaman önce bir meydan okuma olmaktan çıktı. Bana kalan tek şey aileyi güçlendirmek.” İçini çekti. “Ama görüyorsun, her gün her şeye yeniden başlıyorum. Bir şeyler yapacak kimsem yoktu. Her gece farklı kızlarla birlikte oldum. Uyuşturucu, içki, partiler ve akşamdan kalmalar. Kulağa eğlenceli gelebilir, ama ne kadar süreyle? Ve bunu durdurmanın zamanı geldi mi diye düşünmeye başladığınızda, kendinize 'neden' diye soruyorsunuz? Deneyecek kimsen yoksa buna değip değmeyeceğinden emin olamazsın.” Tekrar içini çekti. “Vurulduktan sonra değiştim. Aniden, hayatımda başka bir hedefim oldu.”

"Dünyanı anlamıyorum," diye fısıldadım kulağını öperek.

"Bunu yapsaydın çok şaşırırdım bebeğim," diye yanıtladı.

“İstesen de istemesen de her şey değişir. Bu da olacak. Ne yaptığımı ve nasıl yaptığımı öğrenmeye başlayacaksın. Yine de, sizi herhangi bir şekilde tehdit edecek kadar asla bilemeyeceksiniz.” Parmakları sırtımı okşadı. "Ayrıca, bazı şeyler hakkında konuşacak kimsen asla olmayacak. Emin olmak için ne demek istediğimi söyleyeceğim. *Omert* à diye bir şey var . Bu Sicilya Mafyasının gayri resmi bir kanunu. İşimiz ve bizim için çalışan insanlar hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konuşmamıza izin verilmiyor. Bu basit kurala bağlı kaldığımız sürece aile güçlü kalacaktır.”

"Bütün bunlarda Domenico kim?"

Massimo güldü ve yuvarlandı.

"Cidden bunu düğünümüzden önceki gece mi konuşmak istiyorsun?"

"Yapacak daha iyi bir şey gördün mü?" Birden sinirlenerek havladım.

"Tamam, sevgilim." Kolunu tekrar omuzlarıma doladı . “Genç bir capo. Bunu nasıl açıklamalı..." Sözleri en iyi nasıl ifade edeceğini düşünerek sustu. "Bir grup insana komuta ediyor... şeylerle görevli."

"Beni kurtarmak gibi mi?"

"Örneğin. Ayrıca daha az şövalyelik görevleri vardır, ancak bunu bilmenize gerek yok. Özetlemek gerekirse, bana para kazandırıyor ve kulüplerimi ve restoranlarımı takip ediyor.”

Bildiğim Domenico'nun Massimo'nun onu tarif ettiğinden ne kadar farklı olduğunu düşünerek hareketsiz kaldım. Benim için bir arkadaş, bir sırdaştı. Beni destekleyen ve kıyafetlerimi seçen biri. Bir süre onun eşcinsel olduğunu düşünmüştüm. Onun tehlikeli bir gangster olduğuna inandığımdan daha çok eşcinsel olduğuna kesinlikle inanabilirdim.

"Yani, Domenico bir kötü adam mı?"

Massimo kahkahalarla homurdandı ve uzun süre titremeden duramadı.

"Bir ne? Kötü adam mı?" sonunda başardı. "Bebeğim, biz Sicilya Mafyasıyız! Hepimiz kötüleriz." Kıkırdadı.

"Tehlikeli olup olmadığını soruyorsanız - evet, öyle. Kardeşim çok tehlikeli ve öngörülemeyen bir adam. Acımasız ve kararlı olabilir. Bu yüzden hiyerarşide bu kadar üst sıralarda yer alıyor. Hayatımı ona defalarca emanet ettim. Şimdi ben de seninkini ona emanet ettim. İşini her zaman tam bir inanç ve titizlikle yaptığını biliyorum.”

"Ve burada onun eşcinsel olduğunu düşünüyordum."

Massimo yine kontrolsüz bir kahkaha patlattı. Işıkları açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugün kendini aşıyorsun, tatlım. Sana tapıyorum ama gülmeyi kesmezsem asla uyuyamayacağım." Yastığa düştü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. “İsa Mesih! Domenico eşcinsel! Rol yapma konusunda fazla ileri gitmiş olmalı. Elbette, modayı seviyor ve bu konuda neredeyse herkesten daha çok şey biliyor ama bana sevmeyen bir İtalyan gösterin. Ne saçma bir fikir."

Kaşlarımı çattım ve sırıttım.

“Polonya'da pek çok erkek modayla ilgilenmiyor. En azından çok fazla heteroseksüel erkek yok." Yuvarlanıp Massimo'nun üstüne tırmandım, gözlerinin içine baktım. "Ama... Olga'ya bir şey yapmayacak, değil mi?"

Siyah Giyen Adam yüksek sesle yutkundu ve kaşlarını çatıp gözlerini bana odakladı.

"Bebeğim, aileyi tehdit eden insanlar için tehlikeli. Kadınlar söz konusu olduğunda, muhtemelen fark ettiğiniz gibi, size değer veriyor. Seni korur." Massimo'nun gözleri benimkileri taradı, anlamaya çalıştı. "En kötü senaryo, onun beynini sikecek. Şimdi uyumaya git."

Alnımı öptü ve ışıkları söndürdü.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyanır uyanmaz endişeyle dolmuştum. Örtülerin etrafını hissettim ve Massimo'yu mışıl mışıl uyurken buldum.

Hala karanlıktı. Yataktan fırlayıp bornozu üzerime geçirdim. Siyahlı Adam kıpırdamadı. Heyecan ve korkuyu eşit derecede hissettim, ancak bugünün büyük anından önceki endişe olduğunu anladım - basit sahne korkusu. Kapı kolunu tuttum ve yatak odasından çıktım. Tekrar uyuma şansı yoktu. Dışarı çıkıp sinirlerimi yatıştırmam gerekiyordu. Çıplak ayak, üzerimde sadece bornoz, merdivenlere yöneldim. Üst güverteden bir ses geldi. İnilti. Parti hala devam ediyor muydu? Birkaç adım attım ve dondum, hızla bir köşenin arkasına sırtımı duvara vererek saklandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siktir et beni. İnanmıyorum," diye fısıldadım kendi kendime, başımı sallayarak.

Bir şeyler görmediğimden emin olmak için köşeye baktım. Masanın üzerine yayılmış Olga ve onu şiddetle sikişen Domenico vardı. İkisi de tamamen çıplaktı, kafaları karışmıştı ve azgınlardı. Manzara dayanılmazdı, ama sırf şoktan bakmaya devam ettim. Genç İtalyan yorulmak bilmiyordu. İğrenmeme rağmen, Olga'nın yarın bir midye gibi mutlu uyanacağını biliyordum.

Aniden bir el ağzıma kapandı.

"Şşş..." Massimo'ydu, tam arkamda beliriyordu. Elini indirdi. "Gördüğün gibi mi, Laura?"

İlk başta korktum, ama utanç hızla korkumu yendi. Tekrar köşenin arkasına saklandım ve Siyah Giyen Adam'la yüz yüze durdum.

"Ben sadece..." diye kekeledim. "Denize bakmak istedim. uyuyamadım. Ve bunun yerine… bu!" kollarımı açtım.

"Ve burada durup iyi bakmaya mı karar verdin? Bu seni tahrik ediyor mu?"

Gözlerim büyüdü. Çaresizce nefes almaya çalıştım ama Massimo beni hızla duvara yapıştırdı ve beni öperek sessizliğini korudu. Elleri bornozun altına kaydı ve tenimi keşfetti. Üst güvertede iniltiler artıyordu. Tüm durum beni tahrik mi ediyor yoksa sadece sinirlendiriyor mu emin değildim. Massimo'yu ittim.

"Yapma!" diye tıslayarak merdivenleri indim.

Güldü ve beni takip etti. Bir an sonra tekrar yatağımdaydım.

Sana biraz sıcak süt ısmarladım, dedi komodinin üzerine bir fincan koyarak. "Ne var bebeğim? Nasıl hissediyorsun?"

Bir yudum alarak, "Düğün konusunda stresliyim," diye yanıtladım.

"Ve şimdi bu." Üst güverteyi işaret ederek parmağımı kaldırdım. "Bu beni sinirlendirmeye yetmez mi?"

Siyahlı Adam bana baktı ve kaşlarını çattı. Bir şey söylemek istedi ama şimdilik susmaya karar verdi.

"Massimo?" diye tereddütle sordum. "Sorun nedir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevap vermedi, sadece parmaklarını saçlarının arasından geçirip bana yaklaştı. Yorganın altına girdi ve başını bacaklarımın arasına sokarak ince dantelli külotumu çekti. Dili klitorisime değdi ve dans etmeye başladı ama kafam o kadar karışmıştı ki dikkatlerine odaklanamadım.

"Kes şunu!" Ağladım. “Önce bana neyin yanlış olduğunu söyle!”

Örtüleri tekmeledim ve geriye doğru sıçradım, kollarımı kavuşturdum ve Massimo'ya fırtınalı bir bakış fırlattım. Yaptığı şeyi bölmedi ama gözlerime baktı. Aniden külotumu indirdi ve bacaklarımı genişçe açarak ayak bileklerimden tuttu ve kendine doğru çekti. Vazgeçtim. Verdiği zevke direnmek kolay değildi. Dilinin her hareketinden zevk alıyordum.

Bir düğün yapacağız, dedi sessizce, bir an için teması keserek. İlk başta kelimeleri kaydetmedim bile, bu yüzden anlamlarını anlamam birkaç saniye sürdü. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Massimo beni uyluklarımdan tuttu ve şilteye itti, dili hızlandı. Parmakları eğlenceye katıldığında, okşamasına teslim oldum. Ben geldikten sonra, üstüme tırmandı ve horozu amımı sıkıştırdı. Elleri beni bileklerimden sıkıca tutuyordu.

"İki yüz kişi," diye fısıldadı, kalçaları pompalanmaya başlarken. “Olga'nın sana yarın söylemesi gerekiyordu, böylece gece boyunca aklını bununla meşgul etmedin. Ve bir partiden çok bir iş toplantısı olacak, ama bundan kaçınılamaz."

Sözlerine pek kulak asmadım. İçime girip çıkan erkekliği, odaklanmama yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyordu.

"Çok güzel olacak," diye devam etti Massimo. “Olga çoğu şeyi Domenico ile seçti. Bana hoşuna gideceğini söyledi."

Cümlesini bitirdi ve dondu, bana alaycı bir şekilde baktı. Sohbet etmek için iyi bir an değildi. Ellerimi kalçasında birleştirdim ve onu daha da kendime çektim.

“Buna karşı bir şeyin olmadığına sevindim.” Gülümseyerek alt dudağımı nazikçe ısırdı. "Artık konuşma yeter. Seni düzgün bir şekilde becermeme izin ver."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM

üç

Güneşin panjurlardan odaya girmesiyle uyandım. Telefonuma uzandım ve istemsiz bir şekilde inledim. Sabah ondu. Düğün öğleden sonra dörtte başlayacaktı. Hazırlanmak için hala zaman vardı. Massimo her zamanki gibi ortadan kaybolmuştu, ben de ayağa kalktım, bornoza sarındım ve üst güverteye çıktım.

Yemek masası yiyeceklerle doluydu. Olga koltuğuna oturdu ve telefonuna baktı. Yanına oturdum ve bir fincan çaya uzandım.

"Sanırım kusacağım," dedim bir yudum alarak.

"Yine hasta mı oldun, zavallı şey?"

"Biraz. Özellikle de dün gece yattığın masadan yemek yemek üzere olduğumu düşünerek."

Olga kahkahalarla homurdandı ve akıllı telefonunu masaya bıraktı.

"Pekala, o halde muhtemelen jakuziden ve oturma odasındaki kanepeden de uzak durmalısın."

"Dayanılmazsın," diye mırıldandım başımı sallayarak.

"Ben öyleyim," diye yanıtladı, gülümseyerek. "Ve bu arada, haklıydın. İkisi de doğal. Hayatımda hiç bu kadar iyi sikilmemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O sadece durmuyor. Sanırım havada bir şey olabilir. Ve horozunun büyüklüğü!”

"Tamam, yeter, yoksa yemin ederim hasta olacağım." Bir dakika sonra Domenico bize katıldı. Sıradan giyinmişti - joggers ve siyah bir tişört. Saçları yüzüne dökülüyordu. Sanki yeni uyanmış gibi görünüyordu. Kendine bir fincan çay koydu ve bir güneş gözlüğünün arkasına saklandı.

"Öğle vakti sana bir kuaför ayarladım. O zaman makyaj zamanı. Ondan sonra seni villadan alıyorum. Elbise çoktan hazırlandı. Senin odanda. Emi üçe çeyrek kala orada olacak. Sana yardım edecek. Bu arada, bu büyük akşamdan kalma hakkında bir şeyler yapacağım. ”

Cebinden küçük bir plastik torba çıkardı, tabağına biraz beyaz toz döktü, çabucak iki çizgi oluşturdu ve yüksek sesle burnunu çekti. Sonra koltuğuna yaslanıp kollarını başının arkasına sardı ve "Şimdiden daha iyi hissediyorum," dedi.

Bütün bunları izledim, nasıl orada öylece oturup, dün gece hiçbir şey olmamış gibi birbirlerini görmezden gelebildiklerini merak ettim. Olga yeniden telefonunun ekranına bakarken, Domenico yavaş yavaş gücünü geri kazanarak sabahın tadını çıkardı.

"Düğün partisini bana ne zaman anlatacaktın?" diye sordum birden.

Olga gözlerini devirdi ve omuzlarını silkerek genç İtalyan'a baktı.

Kollarını açtı ve soruyu başka yöne çevirerek kadının yönünü işaret etti.

"Olga'nın sana söylemesi gerekiyordu. Bu kadar beklemesi benim suçum değil."

"Ne kadar zamandır biliyorsun?" diye bağırdım.

"Massimo ile evlenmeyi kabul ettiğin günden beri ama..."

Yüzümü ellerimin arasına almadan önce susmasını işaret ettim.

Eğlenceli olacak tatlım, göreceksin, diye araya girdi Olga, elini saçlarımdan geçirerek. "Mükemmel olacak. Çiçekler, beyaz güvercinler, rengarenk fenerler… Tam istediğiniz gibi.”

"Evet, gangsterler, silahlar, Mafya ve kokain! Sadece mükemmel!”

Domenico kadehini kaldırarak başka bir sıraya girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Endişelenme," dedi burnunu ovuşturarak. “Kilisedeki törene herkes katılmayacak. Sadece birkaç kişi olacak. Ailelerin reisleri ve en yakın teğmenleri. Ayrıca Madonna Della Rocca küçük bir kilise. Bu yüzden kalabalık için endişelenme. Şimdi git ve bir şeyler ye."

Masaya baktım ve yüzümü buruşturdum. Yemek yiyemeyecek kadar gergindim. Midem düğümlendi.

"Massimo nerede?" Diye sordum.

"Onunla kilisede buluşacaksın. Önce halletmesi gereken bazı şeyler var," diye yanıtladı Domenico. "Aramızda kalsın" - göz kırptı - "Sanırım artık bir sinir yumağı." Kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Saat altıda uyandı. Biraz sohbet ettik ve sonra tekneyi eve geri götürdü.”

Bir saat sonra konaktaki odamda, gelinliğimin bulunduğu büyük kutuya bakıyordum. *Bugün evleneceğim* , diye düşündüm. Telefonumu alıp annemi aradım. Gözlerim yaşardı. Her şey yanlıştı! Birkaç saniye sonra hoparlörden annemin sesini duydum. Bana nasıl olduğumu ve işin nasıl olduğunu sordu ve ona doğruyu söylemek yerine yalan söyledim. Aldığı tek doğru cevap, bana Massimo ile işlerin nasıl gittiğini sorduğu zamandı. Ona her şeyin harika olduğunu söyledim. Sonra evdeki şeyler ve babamın her zaman işte olduğu hakkında gevezelik etmesini dinledim. Yeni bir şey öğrenmedim ama bu kısa konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Telefonu kapattığımda neredeyse öğlen olmuştu. Olga odaya daldı.

"Ne?!" ağladı. "Daha duş bile almadın!"

Telefon hala elimde, dizlerimin üzerine çöktüm ve gözyaşlarına boğuldum.

"Ben bunların hiçbirini istemiyorum, Olga!" ağladım. "Annem burada olmalı. Babamın beni sunağa götürmesi gerekiyordu! Ve kardeşim sağdıcı olacaktı. Hepsi yanlış!" Kollarım Olga'nın bacaklarına sarılarak feryat ettim. "Kaçalım! Arabayı alıp kaçalım. Sadece bir süreliğine."

Paniğim Olga'yı hiç etkilemiyor gibiydi. Tek kaşını kaldırdı ve bana onaylamayan bir bakış gönderdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dışarıda dolaşmayı bırak ve kalk," diye çıkıştı. "Panik atak geçiriyorsun. Sadece nefes al. Ve git duş al. Herkes her an burada olacak."

Tepki vermedim, onun yerine bacaklarına sıkıca sarıldım.

"Laura," dedi nazikçe ve yanıma oturmak için kendini yere indirdi.

"Sen onu seviyorsun, o da seni. Bu doğru değil mi? Bu düğün gerçekleşecek. Ayrıca, bu sadece bir formalite. Yarın uyanıyorsun ve hiçbir şey değişmeyecek. Ve senin için buradayım. Normalde seni sidik içmen için bir yere götürürdüm ama bunu şimdi yapamayız, değil mi? Bu yüzden sağlığınıza içeceğim bilgisiyle yüreklendirin."

Sözleri istenilen etkiyi göstermedi. Hıçkırıklar içinde yere yığıldım, eşyalarımı toplayıp gideceğimi defalarca tekrarladım.

Sinirlerimi bozuyorsun Laura! Olga aniden havlayarak bileğimi kavradı. Ayağa kalkıp beni banyoya sürüklemeye başladı. Geri çekilmeye çalıştım ama o benden çok daha güçlüydü. Beni duşa çekti ve suyu açtı. Tamamen giyiniktim ve hava buz gibiydi. Tamamen arkadaşımı öldürme niyetiyle ayağa fırladım.

"İyi şimdi. Zaten ayakta olduğunuza göre, kendinizi yıkamak için biraz zaman ayırın. Bu arada, sana içmeye devam ettiğin alkolsüz boklardan getireyim." Olga arkasını döndü ve gitti.

Duş aldım, kendimi kuruladım, havluyla kafamı sardım ve bornoz giydim. Kendimi daha iyi hissettim. Korkularım gitmişti. Yatak odasına döndüğümde, manzara gözlerimde donmama neden oldu. Ben duş alırken oda kuaför salonuna dönüştürülmüştü. Yan yana iki profesyonel koltuk ve önlerinde iki büyük ayna vardı. Işıklar, tonlarca kozmetik, yüzlerce saç fırçası, birkaç kurutma makinesi ve saç maşası ve yaklaşık on kişi ayakta beni bekliyor.

"Hadi. Otur ve bir içki iç," dedi Olga, kendisinin yanındaki koltuğu işaret ederek.

Tekrar kalktığımda saat ikiyi çoktan geçmişti. Oturup durmaktan hiç bu kadar yorulmamıştım. Kısa saçlarım, sahte saç demetleri kullanılarak oluşturulmuş etkileyici ve özenli bir topuzla bağlanmıştı. Tarzıma sadık kalmak için, topuz büyük, zarif bir top

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şeklinde başımın arkasına yaslanırken, saçımın geri kalanı geriye taranmış, gözlerimden ve yüzümden uzak tutulmuştu. Çok zarif ve şıktı ama aynı zamanda gösterişsizdi. Durum için mükemmel. Domenico en iyi stilistleri getirmişti. Harika bir iş çıkarmışlardı. Gözlerim çikolata renkli maskara ile yoğun bir şekilde vurgulandı ve dudaklarım ince bir şekilde kızardı. Taze ve pırıl pırıl görünüyordum.

Etki, bir dizi kalın, uzun, takma kirpikle tamamlandı. Yüzüm mükemmel bir makyaj aldı ve şimdi kamuflaj bir fondöten, pudra ve allık tabakasıyla kaplandı, beni başka biri gibi veya en azından her günkü gibi görünmeme neden oldu. Muhteşemdi.

büyülenmiştim. Aynada kendime bakmadan duramıyordum. Hiç bu kadar güzel görünmemiştim. Venedik'teki film festivalinde yaptığım makyaj bile kıyaslanamaz.

Aynadaki yansımama hayretle bakarken, Emi aniden odaya girdi. Olga dondu, akıllı telefonunda geziniyormuş gibi yaptı.

Emi beni yanağıma bir öpücük kondurup gelinliğimi açtı.

"Hadi işe koyulalım kızlar. Yapalım mı?" Elbiseyi tuttu.

Sırtımdaki fermuarla uğraşırken iki şeyden birinin olduğunu fark ettim - ya elbise küçüldü ya da ben büyüdüm. Bir şekilde, üçümüz arasında fermuarını kapatmayı başardık ve Emi peçe üzerinde çalışmaya başladı.

Üçe birkaç dakika kala hazırdık. Kalbim yarışıyordu.

Olga yanımda durdu ve elimi sıktı. Gözyaşlarına yakın olduğu belliydi ve sadece güzel makyajı onu ağlamaktan alıkoyuyordu.

"Düğün gecen için bir şeyler hazırladım. Çanta banyo kapısının yanında. İçinde biraz makyaj malzemesi ve iç çamaşırı var."

"Yatağın yanındaki şifonyerdeki pembe tuvalet çantasını da atar mısın?"

Olga küçük çantayı almaya gitti.

"Düğün gecen için neden bir vibratöre ihtiyacın olsun ki?" diye sordu şaşkınlıkla. "Problemi olmak?"

Ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım.

"Hiç de bile. Sadece kocam için küçük bir sürpriz planlıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen çok fenasın. Ve cehennem gibi sapık. Ve bu yüzden çok iyi arkadaşız" dedi. "Dudak balsamımı unuttum. Bir saniye içinde geri dön."

Kapıdan gözden kayboldu ve aşağıdan bir çığlık duydum.

"Çıkmak! Onu törenden önce görmen senin için kötü şans!"

Topuğumun üzerinde döndüm ve nefes kesici nişanlım olduğunu gördüm. Bana baktı ve tamamen hareketsiz kaldı. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum. Karşı karşıya geldik. Sonunda Massimo ilk adımı attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Batıl inancın umurumda bile değil," dedi peçemi kaldırarak. "Daha fazla bekleyemezdim. Sadece seni görmem gerekiyordu."

Massimo'nun tek küfür ettiği zamanlar yataktaydı ya da bir şeye gerçekten kızdığı zamanlar.

"Korkuyorum," diye nefes aldım gözlerinin içine bakarak. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarıma ince bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve bana baktı.

"Senin için buradayım bebeğim," dedi nazikçe. "Çok güzelsin... Bir melek gibi görünüyorsun." Gözlerini kapattı ve alnını alnıma dokundurdu. "Seni sadece kendim için istiyorum. Seni seviyorum Laura."

Bunu söylediğinde ona hayrandım. İnanılmaz bir mutluluk dalgası o an üzerimi kapladı. Tarif etmek zordu. O sert, insanlık dışı, acımasız adam bana şefkat gösteriyordu. Bu anın sonsuza kadar sürmesini istedim, böylece hiçbir yere gitmemize ya da kimseyi görmemize gerek kalmadı. Böylece önemli olan sadece ikimizdi.

Domenico'nun ve Olga'nın sesleri aşağıdan bize ulaştı ama ikisi sözümüzü kesmeye cesaret edemediler. Siyahlı Adam tekrar gözlerini açtı ve beni dudaklarımdan öptü. "Zamanı geldi bebeğim. Seni bekleyeceğim. Acele etmek."

Arkasını döndü ve merdivenlere yöneldi. O kaybolurken büyülenmiş gibi baktım. Şık lacivert bir smokin, beyaz bir gömlek ve smokinin renginde bir papyon giymişti. Yakasını elbisemin rengine uygun narin bir çiçek süsledi. Armani şovundan bir model gibi görünüyordu.

Olga'nın basamakları tırmandığını duydum. Arkadaşım başımı örtmek için bana katıldı.

"Bu kahrolası elbise fazlasıyla karmaşık," diye homurdandı, kendi kıyafeti için telaşa kapılırken, her iki tarafı da düzeltmeye çalışıyordu. “Gerçekten içinde yürüyemiyorum, merdivenleri çıkmaktan bahsetmiyorum bile. Hazır mısın?"

Başımı salladım ve elini tuttum.

Madonna Della Rocca kilisesi, Taormina'nın en tepesindeki yamaçta tünemişti. On ikinci yüzyıldan kalma etkileyici bir binaydı ve 1640'ta restore edilmişti ve şehre tepeden bakıyordu. Birkaç düzine metre aşağıda eski bir kale vardı. Yokuşun aşağısında deniz mavi parlıyordu.

Arabadan indim ve girişe giden beyaz bir halı gördüm, üzerinde özenle hazırlanmış çiçek süslemeleri vardı. Bu mükemmel görüşü bozan tek şey, kapıda nöbet tutan siyah takım elbiseli iriyarı adamlardı.

Kilise, kasabanın başlıca turistik yerlerinden biriydi - oraya ulaşmak için tırmanmaları gereken binlerce adımdan yılmayan, en kararlı ziyaretçilerin son durağıydı.

"Seni içeride bekleyeceğim. Seni seviyorum," diye fısıldadı Olga ve bana son bir kez sarıldı.

Durdum, kafam karıştı ve etrafa baktım. nefes alamıyordum. Domenico bir anda ortaya çıktı ve kolları sıvadık.

"Artık yanında durması gereken kişinin ben olmadığımı biliyorum ama yine de bu benim için büyük bir onur Laura."

Bacaklarım titriyordu ve terk edilmiş bir çocuk gibi ileri geri sallanmadan duramıyordum.

"Biz ne bekliyoruz?" sabırsızlıkla sordum. Aniden, bir yerlerden müzik yükseldi ve bir kadının güzel, tiz sesi “ 'Ave Maria'yı yankıladı. ”

"Bu." Kaşlarını kaldırdı ve nazikçe gülümsedi. "Şimdi benimle gel."

Domenico beni dürttü ve girişe doğru yürümeye başladık. İnanılmaz uzunluktaki trenim arkamızdan kıvrıldı. Merdivenler,

düzinelerce turistten hiçbirinin geçmediğinden emin olan güvenlik görevlileri tarafından korunuyordu. Binaya yaklaştığımda seyirciler alkışladı. Aynı anda hem gergin hem de garip bir şekilde sakindim. Paniklemiş ama aynı zamanda öforik. Büyük kapılara yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyordu. Sonunda eşiği geçtik ve şarkının sesi yükseldi. Ses beni sardı, etrafımı sardı ve içime girdi. Sunağa giden yolda sıraya girenlerin hepsi sustu. Gözlerimi önümde sabit tuttum. Sunağın yanında, parıldayan bir gülümsemeyle yaklaşmamı izliyor, nefes kesen müstakbel kocamdı. Domenico, Olga'nın yanındaki yerini almadan önce beni ona kadar götürdü.

Sunağın yanında durduğumda, Massimo elimi tuttu, avucuma yumuşak bir öpücük kondurdu ve sıkıca sıktı. Rahip töreni başlattı ve ben gözlerimi Massimo'dan ayırmaya çalıştım. O benimdi! Birkaç dakika içinde kaderimizi mühürlemek üzereydik, hayatımızı sonsuza kadar iç içe geçirmiştik.

Tören sadece biraz zaman aldı ve hepsi İngilizceydi. Dürüst olmak gerekirse, hiçbirini gerçekten hatırlayamıyorum. çok gergindim. Bitmesi için sessizce dua ettiğimi hatırlıyorum.

Bittiğinde, belgeleri imzalamak için kiliseye gittik. Oraya giderken nihayet etrafa bir göz atma fırsatı buldum. Konuklar, aralarında neredeyse hiç boşluk kalmayacak şekilde sıralara sıkıştırıldı. Daha önce bir mafya düğünü hayal etmem gerekseydi, aklımda böyle hayal ederdim. Adamlar bizi sert suratlı, kendi aralarında fısıldaşarak izliyorlardı ve kadınları, dokuzlara kadar giyinmiş ve belli ki akıllarından sıkılmış, gözlerini deviriyor, telefonlarına bakıyorlardı.

Formaliteler düşündüğümden daha fazla zaman aldı, bu yüzden nihayet kutsallıktan ayrıldığımızda herkesin gitmiş olduğunu görünce şaşırdım.

Binanın önünde durdum ve turistler fotoğraf çekmeye çalışırken şehre ve denize baktım. Güvenlik görevlileri, elbette, her şeyi imkansız hale getirdi. Daha az umursayamazdım.

Parmaklarım, parmağımın etrafındaki platin alyansla oynadı ve hemen yanındaki nişan yüzüğüyle mükemmel bir uyum sağladı.

"Acıkıyor mu, Bayan Torricelli?" diye sordu Massimo, kolunu bana sararak.

Ona bakarak gülümsedim.

"Buna inanamıyorum."

Siyahlı Adam yaklaştı ve beni öptü. Uzun, derin ve çok tutkulu bir öpücüktü. Görüntü görenleri yüksek sesle neşelendirdi. Islık çalıp alkışladılar ama biz onlara aldırış etmedik. Sonunda birbirimizden koptuk. Massimo elimi tuttu ve beni beyaz halıda bekleyen arabaya götürdü. Biz uzaklaşırken turistlere el salladım ve sonunda kiliseye girmelerine izin verdim.

Gelinliğimle arabaya binmek kolay olmadı ama başardım. Araba bir limuzin değildi, beyaz bir Mercedes SLS AMG idi - olabildiğince şatafatlı ve gösterişli bir araç.

Massimo direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı.

"Şimdi en zor kısım," dedi makineyi harekete geçirirken. "Kibar olmana ve dediğimi yapmana ihtiyacım var. Lütfen herhangi bir şekilde bana karşı hareket etmeyin veya konuşmayın. Partinin sonuna kadar bunu benim için yapabilir misin?”

Ona şaşkın, tamamen şaşkın bir bakış gönderdim.

"Bana davranmamı mı söylüyorsun?" diye sinirle sordum.

"Sadece seni tanıştırdığım şirkette nasıl davranacağını bilmediğini söylüyorum. Ve daha önce sana herhangi bir ipucu verecek zamanım olmadı. Bu iş ve aile imajıyla ilgili, bebeğim. Bizimle alakası yok. Birçok aile reisi sert gangsterlerdir. Kadınların hayatta hangi rolleri oynaması gerektiği konusunda oldukça muhafazakar görüşleri var. Onları gücendirmek kolaydır ve siz neyi yanlış yaptığınızı bilmeden saygısızlık hissedebilirler. Bu, otoritemi sarsar," diye açıkladı Massimo, elini dizime koyarak. “Bunun iyi tarafı, çoğunun İngilizce bilmemesi. Bu, hepsinin çok dikkatli olduğunu söyledi. O yüzden terbiyene dikkat et, sanırım."

"Yirmi dakikadır evliyiz ve şimdiden bana emir veriyorsun," diye şikayet ettim.

Massimo iç geçirdi ve direksiyonu iki eliyle çarptı.

"Bahsettiğim budur!" gürledi. “Benimle konuşma!”

Şaşkın ve öfkeli bir şekilde dondum, pencereden dışarı baktım, sözlerini düşündüm. Bu saçmalıktan bıkmıştım ve parti daha başlamamıştı bile.

"Bir şartla kupa karısını oynayacağım."

"Kupa karısı mı?" Yüzünü buruşturdu.

"Evet, don Massimo, ödül karısı. Herkese gösterdiğin önemsiz bir şey. Ne kadar alfa erkek olduğunu kanıtlamak için her yerde birlikte olduğun biri. Ondan sonra bir gün boyunca bana tamamen boyun eğersen senin ödülün olacağım."

Siyah Giyen Adam başını arkaya yasladı ve bir süre kayıtsızca ileriye baktı.

"Hamile olmasaydın, hemen arabayı durdurur ve sana şaplak atardım. Sonra da senin o güzel yuvarlak kıçına yaptığım şeyi yapardım." Kafasını çevirdi ve bana kızgın bir bakış attı. "Ama şu anki durumunuz sizi dokunulmaz kılıyor, bu yüzden onun yerine pazarlık yapacağım. Sana bir saatlik güç vereceğim."

"Tüm gün." Kaçmak üzere değildim.

"Sınırını aşma kızım. Bir saat. Geceleyin. Risk almayacağım."

Kara kara düşündüm, kurnazca bir plan şimdiden kafamda şekillenmeye başladı.

"Tamam Massimo. Gece boyunca bir saat, ama hayır diyemezsin."

O altmış dakikayı en iyi şekilde değerlendireceğimi biliyordu ve bana eyerde bu kadar kısa süre vermekten hoşlanmadığı belliydi, ama geri adım atmak için çok geçti.

"Pekala, o zaman, ödül karısı," dedi, "bugün uslu dur ve dediğimi yap."

Birkaç dakika sonra tarihi bir otelde durduk. Araba yolu iki siyah SUV ve siyah takım elbiseli bir düzine kaslı adam tarafından kapatılmıştı.

"Ne hakkında?" diye sordum etrafa bakarak.

Massimo kaşlarını çatıp ciddileşmeden önce güldü.

"Bizim düğünümüz."

Manzara karşısında sersemlemiş bir halde midemin düğümlendiğini hissettim - tanka benzeyen düzinelerce silahlı adam

ve arabanın arasındaydım. Kafamı koltuğa yasladım ve nefesimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Sorun değil, dedi Massimo, nabzımı kontrol etmek için bileğimden tutup saatine bakarak. "Kalbin atıyor bebeğim. Sorun nedir? Haplarına ihtiyacın var mı? Kalp rahatsızlığın mı harekete geçiyor?"

Başımı salladım ve ona bakmak için döndüm.

"Bütün bunlara ihtiyacımız var mı?"

Yüzü sert ifadesini kaybetmedi. Kalbimin atışlarını sayarak saatine baktı.

"Kıtadan ve Amerika'dan ortaklarım bir yana, hemen hemen tüm Sicilyalı ailelerin reisleri orada. Pek çok insan içeri girmeleri için gereken her şeyi verir ve birkaç fotoğraf çekerdi. Polisten bahsetmiyorum bile. Zaten güvenlik detayına alıştığını sanıyordum."

Sakinleşmek için elimden geleni yapıyordum, ama çok sayıda silahlı muhafızla bunalmış hissetmekten kendimi alamadım. felç oldum. Kafam bir saldırı, hayatıma yönelik bir girişim düşüncesiyle yüzdü. Ya da Massimo'nun.

"Evet, öyleyim ama neden bu kadar çok?"

"Her aile kendi güvenlik ekibini getiriyor. Bu yüzden." Elimi okşadı. "Seni rahatsız eden buysa, tamamen güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek. Ne burada, ne de yanımda."

Elimi kaldırıp dudaklarına bastırdı. Bütün zaman boyunca beni izledi.

"Hazır?"

değildim. Arabadan inmek istemiyordum. Korkuyordum ve gözyaşlarına yakındım. Yine de bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Bundan kaçmanın bir yolu yoktu. isteksizce başımı salladım.

Siyahlı Adam kapıyı açtı ve arabadan inmeme yardım etti. Girişe yöneldik. Ortadan kaybolmak ya da en azından peçeyi yüzüme çekmek istedim, böylece kimse beni görmedi.

Büyük salona girdiğimizde, alkışlar ve neşeli tezahüratlarla dolduk. Massimo durdu ve herkesi basit bir hareketle selamladı.

Yüzü kesinlikle ifadesizdi. Sert bir şekilde durdu, bacakları hafifçe yayıldı ve bir kolunu belime doladı. Diğerini cebinde sakladı. Bir adam ona bir mikrofon getirdi ve Massimo konuşmasına başladı. İtalyanca. Tek kelime bile anlayamamış olmam beni endişelendirmedi. Onun kayıtsız ve kendinden emin konuşma sesi dizlerimin titremesine neden oldu. Birkaç dakika içinde bitirdi ve mikrofonu geri verdi, sonra beni salonun diğer ucuna, bir masaya doğru götürdü. Olga'nın çoktan orada olduğunu görünce rahatladım.

Onur yerime oturdum ve çok geçmeden Domenico belirdi, kulağıma eğildi ve fısıldadı: "Alkolsüz şarabınız sağda. Garson sadece onu içeceğinizi biliyor, bu yüzden endişelenmenize gerek yok."

"Yatağa girdiğimde endişelenmeyi bırakacağım ve tüm bu bok şovu sadece tatsız bir anı."

Olga sırıtarak bana yaklaştı ve "Bütün bunları görebiliyor musun? Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük gangster ve fahişe kalabalığı olmalı. Normal görünen tek bir adam görmedim! Sağdaki herif en az doksan yaşında olmalı ve el yordamıyla tuttuğu kaltak muhtemelen bizden daha genç." Olga alayla gözlerini kıstı. "Bu iğrenç. Benim için bile. Ve o siyahlı adam iki masa ötede..."

Olga'nın böyle davranmasına bayılıyordum. Beni her durumda gülümsetebilen dünyadaki tek insandı. Kendimi tutamadım ve kahkahalarla güldüm. Massimo yavaşça başını bana çevirdi ve bana baktı. Ona en sahte gülümsememi sundum ve Olga'ya bakmak için arkamı döndüm.

"Şuradaki kaltağı görebiliyor musun," diye gevezelik etti, "Victoria's Secret Meleği gibi görüneni? Onu sevdim."

Aniden, garip bir endişe duydum. Olga'nın bahsettiği masaya bir bakış attım. Odanın diğer ucunda, güzel bir siyah dantel elbise giymiş, Massimo'yu benden almaya çalışan kadın oturuyordu. Anna.

"O sürtüğün burada ne işi var?" Yumruklarımı sıkarak hırladım. "Sana ondan bahsetmiştim. Biz Lido'dayken Massimo'nun kaybolduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Olga başını salladı.

"Eh, onu neredeyse öldüren fahişe bu." Öfkeden titrediğimi hissederek kelimeleri tükürdüm. Ayağa kalktım, daha hızlı hareket edebilmek için gösterişli elbiseyi biraz kaldırdım ve ona doğru ilerlemeye başladım. Bu kaltağın düğünüme katılmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu. Onu kimin davet ettiği umurumda değildi. Bir silahım olsaydı, onu orada ve orada vururdum. Ağlayarak geçirdiğim tüm günler ve Massimo'nun bana karşı gerçek duygularından şüphe ettiğim tüm anlar onun işiydi.

Herkesin bakışlarını üzerimde hissediyordum ama umurumda değildi. Benim *günüm* ve *benim* partimdi. Masaya yaklaştığımda, intikam alma ihtiyacı tam bir düşmanlığa dönüşmekle tehdit ederken, bir elin kolumu kavradığını ve beni hedefimin ötesine çektiğini hissettim. Başımı geriye attım ve kocamın beni dans pistine götürdüğünü gördüm.

"Vals," diye fısıldadı ve biz alkışlanırken orkestrayı başıyla selamladı.

Dans edecek havamda değildim. Aklımda bir cinayet vardı ama Massimo beni sıkıca tuttu ve kaçamadım. Valsin ilk notaları yankılandı ve ayaklarımın kendi kendine hareket ettiğini gördüm.

"Ne saçmalıyordun?" Massimo tısladı, dans pistinde zarif bir şekilde süzülerek bana eşlik etti.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip pozisyonumu düzelttim.

"Ne *düşünüyordum* ?" hırladım. "O fahişenin burada ne işi olduğunu söylesen iyi olur!"

Aramızdaki hava ölümcül bir şekilde soğudu. Zorlukla dizginlenen bir öfkeyle birbirimize bakıyorduk . Vals yerine *paso doble veya tango* dansı yapmalıyız .

"Bu bir iş, Laura. Sana söylemiştim. Ailelerimiz arasında ateşkes var. Güvende kalman için buna ihtiyacımız var. Ve ailenin her zamanki gibi çalışmaya devam etmesine ihtiyacımız var. İnan bana, onu burada görmekten ben de mutlu değilim. Ama arabada bana ne söz verdiğini hatırlatmama gerek var mı?" bitirdi ve beni o kadar geriye doğru büktü ki, neredeyse kafam yere sürtecekti. Sağır edici

bir alkış duvarı çöktü üzerimize. Massimo'nun dudakları nazikçe boynuma dokundu, beni döndürüp sonunda kendine doğru çekti.

"Hamileyim ve sinirliyim," diye tısladım. "Duygularımı kontrol altında tutmamı bekleme benden."

"Sakinleşmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacın varsa, seve seve kabul ederim."

"O kaltağı vurmak için bir silaha ihtiyacım var."

Massimo'nun yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Uzun, tutkulu bir öpücükle dansı bitirdi.

Benimle gurur duyarak, "O Sicilyalı mizacına sahip olduğunu biliyordum," dedi. "Oğlumuz harika bir adam olacak."

"Kız olacak!" karşı çıktım.

Birkaç selam verdikten sonra Anna'nın asitli bakışlarına aldırmadan masamıza döndük. Olga'nın yanına oturdum ve sanki alkolsüz içeceğin yardımı dokunacakmış gibi şarabımı bir yudumda bitirdim.

Arkadaşım masumca, "İstersen dişlerini yumruklayabilirim," dedi. "Ya da belki bir gözünü oymak?"

Güldüm ve bir parça eti bir bıçakla tabağıma iğneledim.

"Her şey yolunda. Ben onunla ilgileneceğim. Sadece bugün değil. Massimo'ya söz verdim."

Bir lokma çiğnedim, hemen midem bulandı. Hastalık dalgasıyla savaşarak yutkundum kendimi.

"Sorun nedir?" Olga endişeli bir ifadeyle elimi tutarak sordu.

"Kusacağım," dedim gerçekçi bir şekilde ve kendimi ayağa kaldırdım.

Massimo ben masadan kalkar kalkmaz ayağa fırladı ama Olga onu itti ve onun yerine beni takip etti.

Hamile olmaktan nefret ediyorum , diye düşündüm, dudağımdaki tükürüğü silip sifonu çekerken. Sürekli kusmaktan ve baş dönmesi hissinden bıkmıştım. Ayrıca, bunun sadece sabahları olması gerektiğini düşünmüştüm. Kapının kolunu tuttum ve kabinden çıktım.

Olga sırtını duvara vermiş, gülümseyerek beni izliyordu.

“Et zevkinize göre değil miydi?” Ellerimi yıkarken alaycı bir şekilde sordu.

"Siktir git. Komik değil." Gözlerimi kaldırdım ve yansımama baktım. Solgundum ve makyajım lekeliydi. "Üzerinde maskara var mı?"

"Çantamda. Burada bekle. Getireceğim," diye yanıtladı ve gitti.

Büyük tuvaletin köşesinde güzel, beyaz deri bir koltuk duruyordu. Olga'yı bekleyerek oturdum. Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Başımı kaldırdım ve onu gördüm. Anna.

"Kendini burada gösterecek kadar cesaretin var," diye hırladım, ona öldürücü bir bakış fırlatarak. Beni umursamadan aynanın yanında durdu. "Önce beni korkutmaya çalışıyorsun, sonra kocamı öldürmeye çalışıyorsun ve şimdi bir şekilde kendini benim düğün partime dahil ediyorsun. Neden kendini utandırmaktan vazgeçmiyorsun?”

Ayağa kalktım ve onun yoluna gittim. Anna bir hamle yapmadı. Gözleri aynadaki yansımamı takip etti.

Artık sakindim. oluşur. Tıpkı Massimo'nun isteyeceği gibi. Kendimi dizginledim, ama içten içe onu saçlarından tutup yüzünü mermer lavaboda ezmek istiyordum.

"Kazandığını mı sanıyorsun?" diye sordu.

Olga'nın döndüğünü fark edince kabaca güldüm.

“Rekabet yoktu. Umarım karnını doyurmuşsundur, çünkü gidiyorsun."

Olga kapıyı açtı ve Anna'ya gitmesini işaret etti.

Kadın, çantasını omzuna atıp koridorda gözden kaybolarak, "Tekrar görüşeceğiz," diye tısladı.

"Cenazenden önce olmaz, kaltak!" Çenemi meydan okurcasına kaldırarak arkasından seslendim.

Arkasını dönüp bana baktı ve gitti.

Tekrar yalnız kaldığımızda koltuğa çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Olga gelip sırtımı sıvazladı.

"Zaten gerçek bir gangster gibi davrandığını görebiliyorum. Cenazeyle ilgili o kısmı sevdim.”

“O korkutucu, Olga. Bir şeyler planladığını biliyorum," diye içini çektim.

"Sadece sen bekle."

Aniden kapı açıldı ve bir güvenlik görevlisiyle birlikte Domenico içeri girdi. Onlara şaşkın şaşkın baktık.

Olga kaşlarını kaldırarak, "Yanlış kapıya geldin, ahbap," dedi.

İki adam açıkça tedirgindi. Nefes nefeseydiler. Koşuyor olmalılar. Her iki adam da etrafa hızlıca baktılar ama endişelenecek bir şey bulamayınca özür dilercesine başlarını salladılar ve gittiler.

Kollarımı kavuşturup başımı yere eğdim.

“Belki benim de bir yerlere kamera takılmıştır. Bir verici yetmezmiş gibi…”

Massimo'nun üzerimde uyguladığı kontrolün kapsamını merak ederek başımı salladım. Beni mi yoksa Anna'yı mı kurtarmak için buradalar? Ve durumun silahlı bir müdahaleyi gerektirebileceğini nereden bildiler? Mantıklı bir açıklama bulamadım. Ayağa kalktım, aynanın karşısına geçtim ve makyajımı rötuşladım. Yeniden güzel ve taze görünmem gerekiyordu.

Sonra ana salona döndük ve kocamın yanına oturdum.

"Her şey yolunda mı kızım?"

“Çocuk alkolsüz şarabı sevmiyor anlaşılan,” diye yanıtladım.

"Şimdi daha iyi hissediyorsan, seni birkaç kişiyle tanıştırmak istiyorum. Gel."

Masalar arasında slalom yaptık, düzinelerce kasvetli adam gibi görünenleri selamladık. Olga ve ben, mafya olamayacak kadar sert görünen adamlara böyle derdik. Yara izleri ve bazen sadece boş, soğuk bakışları tarafından ihanete uğradılar. Ayrıca, söylemek zor değildi. Hepsinin arkalarında duran bir veya iki koruması vardı. Massimo'nun bana söylediği gibi, çekici ve tatlı olmak için elimden geleni yaptım. Bu arada, gangsterler gösterişli bir şekilde beni görmezden geldiler.

nefret ettim. Çoğundan daha akıllı olduğumu biliyordum. Bilgim ve zekamla hepsini kolayca uçurabilirdim. Giderek artan bir hayranlıkla, bu kalabalığın içinde açıkça göze çarpan Massimo'ya

baktım. Başlangıç olarak, diğer erkeklerden çok daha gençti. Güç ve akıl bakımından da onlardan üstündü. Ona saygı duyduklarını, dinlediklerini ve dikkatini çektiklerini görebiliyordum.

Bir ara sırtımda birinin dokunuşunu hissettim. Sonra bir el kalçalarıma dolandı ve beni çevirdi ve sonra birisi dudaklarıma beklenmedik bir öpücük kondurdu. Adamı ittim ve yüzüne tokat atmak için elimi kaldırdım. O uzaklaşırken ben dondum, kolum hala havadaydı.

"Merhaba yenge! Dedikleri kadar güzelsin." Adam Massimo'ya benziyordu. Bir adım geri atarak Siyahlı Adam'a doğru yürüdüm.

"Ne sikim?" sustum, şok oldum.

Kocamın klonu kaybolmuyordu. Daha da kötüsü, yüzü gerçekten Massimo'nunkiyle aynıydı. Boyu da öyleydi. Saçları bile aynıydı. Yönümü tamamen şaşırmış bir halde, ağzım açık, şaşkın bir şekilde kalakaldım.

Massimo, "Laura, kardeşim Adriano ile tanış," dedi.

Adam bana elini uzattı ve ben geri çekildim ve sırtımı kocamın gövdesine bastırdım.

"İkiz. Siktir et beni..." Nefes aldım.

Adriano kahkaha atarak elimi tuttu ve öpmek için eğildi.

"O benim."

Massimo'ya döndüm ve gözlerinin içine baktım, şok oldum. Yüzünü Adriano'nunkiyle karşılaştırmaya çalıştım. Pratik olarak aynıydılar. Adriano konuştuğunda, sesi Massimo'nunkinden ayırt edilemezdi.

"Sanırım bayılacağım," diye fısıldadım sendeleyerek. Massimo kardeşine İtalyanca iki cümle söyledi ve beni koridorun sonundaki kapıya götürdü. Bitişik balkonlu bir odaya geçtik. Bir ofis gibi görünüyordu. Duvarlar kitaplıklarla kaplıydı ama en göze çarpan iki mobilya parçası eski bir ahşap masa ve büyük bir kanepeydi. Massimo yanıma diz çökerken ben ikincisinin yumuşak minderlerine oturdum.

"Sadece korkutucu," dedim. "Gerçekten korkunç, Massimo. İkiz kardeşin olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?”

Siyah Giyen Adam elini saçlarının arasından geçirerek yüzünü buruşturdu.

"Geleceğini düşünmemiştim. Uzun süredir eve gelmemişti. İngiltere'de yaşıyor."

"Soruma cevap vermedin. Seninle yeni evlendim. Artık senin kahrolası karınım!"

Çığlık atarak ayağa fırladım. "Tanrı aşkına, senin bebeğini doğuruyorum ve yine de bana dürüst olma nezaketini göstermiyorsun!"

Kapının arkamdan kapandığını duydum.

"Bir çoçuk?" dedi tanıdık bir ses. "Kardeşim baba olacak. Aferin!"

Adriano içeri girdi ve yüzünde kendinden emin bir sırıtışla bize doğru yürüdü. Neredeyse tekrar bayılacaktım. Siyahlı Adamım gibi görünüyordu ve hareket ediyordu. Bize doğru gelirken yürüyüşü sakin ve kendinden emindi. O sırada ayağa kalkan kardeşinin yanında durdu ve alnına bir öpücük kondurdu.

Kanepenin yanındaki küçük masanın üzerinde duran sürahiden kendine bir bardak viski doldurarak, "Demek Massimo," dedi, "istediğin her şey gerçek oldu. Kızını aldın ve bir varisin olacak. Babam mezarında ters dönüyor olmalı."

Siyah Giyen Adam kardeşiyle yüzleşmek için döndü ve anlayamadığım bir nutuk attı.

"Sevgili kardeşim," dedi Adriano sakince, "Laura seni anlayamıyor. Neden onun rahatı için İngilizce konuşmuyorsun, ha?”

Massimo tütüyordu. Çenesi ritmik olarak çalışıyordu.

"Görüyorsun, Laura, bizim kültürümüzde bir yabancıyla evlenmek uygunsuz sayılıyor. Babamızın en sevdiği oğlu için planları böyle bir evlilik içermiyordu.”

"Yeter!" Massimo, Adriano'ya bakarak böğürdü. "Karıma biraz saygı göster."

Adriano teslim olarak ellerini kaldırdı ve bana masum bir gülümseme göndererek kapıya çekildi.

"Özür dilerim, don Massimo," dedi alayla başını eğerek. "Görüşürüz Laura." Bana kafa salladı ve gitti.

Yalnız kaldığımız anda balkona çıktım ve ellerimi parmaklığa dayadım. Massimo kısa süre sonra bana katıldı, hâlâ öfkeliydi.

“Biz çocukken Adriano, babamın favorisi olduğumu kafasına sokmuştu. Babamın yanıldığını kanıtlamaya çalışarak her şey için benimle yarıştı. Ağabeyimle benim aramdaki fark, asla ailenin reisi olmayı istememedi. Adriano yaptı. Bu onun en büyük hayaliydi. Yani babam öldüğünde ve bir sonraki Don olarak ben seçildiğinde, o bunu iyi karşılamadı. Danışmanım Mario, babamın sağ koluydu. Daha iyi bir seçim olduğuma o karar verdi. Kararı öğrendiğinde Adriano ayrıldı ve bize asla geri dönmeyeceğini söyledi. Onu yıllardır görmedik. Bu yüzden sana söylemedim."

"Peki onun şu anda burada ne işi var?" Diye sordum.

"Ben de senin kadar meraklıyım."

Öfkemi Massimo'dan çıkarmak adil olmaz. Bu konuşma bitmişti.

Hadi, diğerlerine katılalım, dedim elini tutarak.

Siyahlı Adam kaldırdı ve beni kapıya götürmeden önce parmaklarımı öptü.

Masamıza geri döndük ve ben oturdum. Massimo kulağıma eğildi.

"Şimdi birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor. Seni Olga ile bırakıyorum. Bir şeyler ters giderse Domenico'ya söyle."

Doğruldu ve salondan çıktı. Birkaç adam koltuklarından kalktı ve onları izledi.

Bir endişe daha hissettim. Adriano'yu, Massimo'yu, bebeği ve Anna'yı misafirlerle planlar yapmaktan alıkoyamadım.

Olga'nın sesi düşüncelerimi böldü.

"Biraz azgındım, bu yüzden Domenico'yu yukarı çıkardım," dedi yanıma oturarak. "İki, belki üç sıra kola içtik ama İtalyanlar onu biraz boktan karıştırmış olmalı, çünkü dönüş yolundayken çok garip bir halüsinasyon gördüm. Massimo'yu gördüğümü sandım ama sonra Massimo'ya rastladım. Başka bir Massimo, yani. İlki takım elbise, diğeri smokin giyiyordu.” Koltuğunda arkasına yaslandı ve bir bardak şarap içti. "Sanırım bugün için yeterince ilaç aldım."

"Halüsinasyon değildi," dedim kasvetli bir şekilde.

"İki tane var."

Olga kaşlarını çattı ve beni yanlış duymuş gibi yaklaştı.

"Ne?"

Bize doğru gelmekte olan Adriano'ya bakarak, İkizler, diye açıkladım. "Yolumuza çıkan Massimo değil. Onun kardeşi."

Olga şokunu gizleyemedi. Yakışıklı İtalyan'a baktı.

"Kutsal bok..." başardı.

"Olağandışı ifadeye sahip sevimli arkadaşın kim?" diye sordu Adriano, yanımıza oturup Olga'ya elini uzatarak. "Eğer tüm Polonyalılar ikiniz kadar güzelse, göç etmek için yanlış ülkeyi seçmişimdir."

Şaka yapıyor olmalısın, diye Lehçe mırıldandı Olga, adamın elini tutarak.

Olanlardan bitkin bir şekilde, Adriano'nun arkadaşımın elini memnun bir yarım gülümsemeyle okşadığını gözlemleyerek sandalyemde geriye yaslandım.

"Maalesef öyle değil. Ve umarım şu anda düşündüğünü tahmin ettiğim şeyi düşünmüyorsundur."

"Vay canına," diye tekrarladı Olga, Adriano'nun yanağına dokunarak. "Onlar lanet olası klonlar."

Adriano onun tepkisine güldü. Tek kelime bile anlamıyordu ama neden bahsettiğimizi biliyordu.

"Bu ciddi, Laura. O gerçek…"

"Elbette o gerçek. Sana söylüyorum, onlar ikiz."

Olga sersemlemiş bir halde Adriano'dan uzaklaştı ve doğruldu, gözlerini kısarak ona baktı.

"Onu becerebilir miyim?" Silahsız bir şekilde sordu ve bana sinsi bir sırıtış gönderdi.

İnanamadım ama şaşırmamalıydım. Ayağa kalktım ve uzun kumaşı yerden birkaç santim yukarı kaldırarak elbisemin eteğini yakaladım. Bununla işim bitti.

"Yemin ederim çıldıracağım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim onları bırakarak.

Çıkış kapısını geçip sağa döndüm. İleride küçük bir kapı vardı. Yanından geçtim ve kendimi nefes kesici deniz manzarasına sahip

güzel bir bahçede buldum. Akşam sıcaktı ve güneş, altın parlaklığının geri kalanıyla Sicilya'yı aydınlattı. Küçük bir banka oturdum, yalnızlık anının tadını çıkardım ve hala hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyleri ve sonunda onları öğrendiğimde bana yaşatacakları şok ve acıyı düşündüm. Annemi aramak, hatta daha da iyisi onun yanımda olmasını istiyordum. Beni tüm o insanlardan ve tüm dünyadan korurdu. Gözlerim yaşardı. Ailem bu konuda ne düşünürdü? Hava tamamen kararana ve düzinelerce küçük fener sıcak ışıkla parıldayana kadar denizi seyretmeye devam ettim. Kaçırıldığım akşam aklıma geldi. *Tanrım, sadece birkaç ay önceydi* , diye düşündüm *ve çok şey değişti* .

"Üşütürsün," dedi Domenico, birdenbire ortaya çıkıp ceketiyle beni sardı. Yanıma oturdu. "Naber?"

İç çekip ona bakmak için döndüm.

"Neden bana bir erkek kardeşin olduğunu söylemedin? Daha doğrusu ikizi."

Domenico sadece omuz silkti ve kola paketini çıkardı. Avucuna biraz döktü ve iki doz burnundan soludu.

"Sana zaten söyledim - ikinizin birbirinize doğrudan söylemeniz gereken şeyler var. Ben? Bu işe karışmak istemiyorum." Ayağa kalktı ve derisinden bir parça kokain yaladı. "Massimo seni almamı söyledi."

Onu tiksintiyle izledim. Onun bağımlılığına duyduğum küçümsemeyi gizleyemedim.

"Arkadaşımı beceriyorsun," dedim ayağa kalkarken. "Ve aranızda ne varsa bulaşmayacağım ama onun sizi geri dönüşü olmayan bir noktaya götürmesine izin vermeyeceğim."

Domenico gözlerini yere indirdi, ayağı bir çakıl taşıyla oynuyordu.

Bunu planlamamıştım, dedi sessizce. "Yardım edemem. Ben sadece ondan hoşlanıyorum."

Bir kahkaha patlatıp sırtına vurdum.

"Tek sen değilsin ama seksten bahsetmiyorum. Koladan bahsediyorum. Lütfen dikkatli ol. Kolayca cezbedilir."

Domenico beni parti misafirlerine kapalı bir dizi koridordan en üst kata kadar götürdü. Çift kanatlı bir kapının yanında durdu ve iterek açtı. Ağır ahşap kapı açıldı ve köşeleri yuvarlatılmış devasa bir masa ile başında oturan Massimo'yu gördüm. İçeri girdiğimde kutlama durmadı. Sadece Siyahlı Adam soğuk, ölü gözleriyle beni tuttu. Etrafıma bir göz attım. Birkaç erkek yarı çıplak kadınlara el yordamıyla bakıyordu ve geri kalanlar sıralar oluşturmak ve masanın üstünden kokain çekmekle meşguldü. Onları geçtim, sırtım dik ve adımlarım ölçülü ve kendinden emin, kocama doğru yol aldım. Tren arkamda uzandı ve hissettiğimden daha da uzak görünmeme neden oldu. Tüm grubun etrafını sardım ve Massimo'nun arkasında durdum ve ellerimi omzuna koydum. Adamım doğruldu ve yüzük parmağıma dokunmak için elini kaldırdı.

Adamlardan biri bana "Signora Torricelli" dedi. "Katılmak ister misin?"

Üzerinde düzgün, uzun, paralel çizgiler oluşturulmuş masanın yüzeyini işaret etti. Doğru cevabı düşünmek için biraz zaman ayırdım.

"Don Massimo bana bu tür oyalamalara izin vermiyor ve onun isteklerine saygı duyuyorum."

Avucumdaki eli sıktı. Cevabımın doğru olduğunu bilerek tatmin oldum.

"Ama umarım güzel bir akşam geçiriyorsunuzdur beyler." Başımı salladım ve en çekici gülümsememle gülümsedim.

Bir güvenlik görevlisi bana bir sandalye verdi. Bir koltuğa oturdum ve gözlemledim. Sabırlı bir tavır takındım ama içimde şok ve öfkeyle titriyordum. Yaşlı, çirkin piçler bu kadınları el yordamıyla, yaban domuzları gibi burnundan soluyarak, beyaz tozu teneffüs ederek ve haberim olmayan şeylerden bahsederek. Massimo neden beni burada istedi? Bir şeylerin yanlış olduğu düşüncesinden kurtulamıyordum. Belki akranlarının görmesi için beni teşhir etmek istedi, beni hürmetkar bir eş olarak gösterdi. Ya da

belki de dünyası hakkında bir iki şey öğrenmemi istiyordu? Bunun *The Godfather'da* gördüklerimle hiçbir ilgisi yoktu .

Filmde, gangsterlerin yaşadıkları kurallar vardı. Kod. Ya da en azından biraz sınıf. Burada öyle bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra bir garson bana bir bardak şarap getirdi. Massimo onu işaret etti ve benim duyamadığım bir şey sordu. Ancak o zaman bir yudum almama izin verdi. O zaman gerçekten bir ödül karısı gibi hissettim. Sadece dekorasyon olarak kullanışlıdır.

"Artık gitmek istiyorum," diye fısıldadım Massimo'nun kulağına. "Yorgunum ve bu adamlar bende kusma isteği uyandırıyor."

Kendimi geri çektim ve tekrar gülümsedim. Siyah Giyen Adam yüksek sesle yutkundu ve danışmanını işaret etti. Adam bir cep telefonu çıkardı ve bir numara çevirdi. Bir dakika sonra Domenico kapıda belirdi. Ayağa kalktım ve tam veda etmek üzereydim ki tanıdık bir ses duydum. "En iyi dileklerimle canım! Üzgünüm, geç kaldık. Genç çifti tebrik ediyoruz!"

Döndüm ve Monika ve Karol'u gördüm. Herkese selam veriyor, bana doğru yürüyorlardı. İkisine de sarılıp öptüm, onları gördüğüme gerçekten sevindim.

"Massimo bana geleceğini söylemedi."

Monika bana uzun uzun baktı ve tekrar sarıldı.

"Muhteşem görünüyorsun Laura. Hayat sana iyi davranıyor, anlıyorum. Bebek yoldayken bile," dedi Lehçe göz kırparak.

Ona kimin söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama Massimo'nun hamileliğimi herkesten saklamamasına sevindim. Monika elimden tuttu ve beni kenara çekip çıkışa doğru çekti.

"Burası sana göre değil," dedi sert bir şekilde beni dışarı çıkararak.

Koridorda durduk, kısa bir süre sonra bize katılan ve bana bir anahtar veren Domenico'yu bekledik.

"Senin dairen koridorun sonundaki." Uzaktaki bir kapıyı işaret etti. "Çantanız ve eşyalarınız masanın yanında. Senin için bir şarap daha sipariş ettim. Bir şey yemek istersen beni araman yeterli."

Sırtını okşadım ve yanağına minnet dolu bir öpücük kondurdum. Sonra Monika'yı yanıma alıp odama gittim.

"Olga'ya nerede olduğumu söyle!" Domenico gitmek için döndüğünde seslendim.

Daireye girdik. Ayakkabılarımı fırlattım. Monika, Domenico'nun bize bıraktığı şarap şişesini aldı, açtı ve döktü.

"Alkolsüz," dedim omuz silkerek.

Bana şaşkın bir bakış atıp bir yudum aldı.

"Oldukça iyi, gerçi ben gerçek olanı tercih ediyorum. Kendim için bir şeyler sipariş edeceğim."

Olga yirmi dakika sonra bize katıldı. Sarhoştu. Üçümüz bu konuyu konuşmaya başladık. Monika bize mafya içindeki uzun yaşamını, kuralları ve tabuları anlattı. Bunun gibi partiler sırasında geleneklerden bahsetti ve bir kadının dünyadaki ve ailedeki yeri hakkındaki fikirlerimin ne kadar değişmesi gerektiğini öğrendim. Olga her sözüne itiraz etti ama sonunda o da teslim olmak zorunda kaldı. Sicilyalıların onurlu geleneklerini değiştirmek için yapabileceğimiz çok az şey vardı. İki saat geçti ve biz hala yerde oturmuş sohbet ediyorduk.

Birden kapı açıldı. Massimo'ydu. Ceketi yoktu ve gömleğinin yakası açıktı. Odanın her tarafına yerleştirdiğimiz mumların ışığında büyülü görünüyordu.

"Size bir saniye izin verebilir miyim hanımlar?" diye sordu arkadaşlarıma dışarıyı göstererek.

Biraz şaşırdılar, ikisi de ayağa kalktılar ve arkasından yüzünü buruşturarak gittiler. Siyah Giyen Adam onlar çıkarken kapıyı kapattı ve yere otururak bana doğru yürüdü. Uzanıp dudaklarıma nazikçe dokundu. Parmakları yanağıma kaydı ve sonra düştü ve elbisemin danteline indi. Eli vücudumda gezinirken yüzünü izledim.

"Ne düşünüyorsun Adriano?" Öfkeyle sordum, birden onun kocam olmadığını fark ettim. Sırtım duvara değene kadar koştum.

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Kardeşinizin yüzü bana dokunduğunda farklı oluyor."

"Ah evet. Dantelin onu tahrik ettiğini unutmuşum. Ama o küçük hata dışında oldukça inandırıcıydım, değil mi?”

Kapının tekrar açılıp kapandığını duydum. Kafamı kaldırdım ve kocamı gördüm. Işıkları açtı ve ikimizi görünce dondu. Bir anda gözleri öfkeyle parladı. Gözleri benden Adriano'ya ve tekrar ona döndü. Yumrukları sıktı. Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturdum.

"Beyler. Senden bir şey isteyeceğim," dedim umutsuzca kendinden emin görünmeye çalışarak. "Benimle 'sahtekarı tespit et' oynamayı hemen şimdi bırak. Aranızdaki farkı ancak yan yana durduğunuzda görebiliyorum. Elimde değil ama o kadar da gözlemci değilim.” Gizlice mosmor, kapıya doğru yürümeye başladım ama Massimo ustaca kollarını belime sararak beni durdurdu.

"Kal," dedi ve gitmeme izin verdi. "Sözümüz olacak Adriano. Sabahleyin. Şimdilik karımla biraz zaman geçirmeme izin ver.”

Yakışıklı klon kapıya yöneldi ama gitmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. Massimo'ya bakıp iki kardeşi nasıl ayırt edeceğimi öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ettim.

Siyah Giyen Adam masaya yürüdü ve kendine sürahiden bir bardak likör doldurdu. Bir yudum aldı ve ceketini silkeledi. “Farklılıkları görmeyi öğreneceksin. Merak etme."

"Ya seni karıştırırsam? Ağabeyin belli ki buna güveniyor. Seni ne kadar iyi tanıdığımı kontrol ediyor."

Gözlerini bana dikerek bir yudum daha aldı.

"Bunu yapmak kesinlikle onun gibi olurdu," dedi başını sallayarak. "Ama hayır. Benim izin verdiğimin ötesinde bir şey yapacağını sanmıyorum. Seni daha iyi hissettirecekse, aynı sorunu yaşayan tek kişi sen değilsin. Kimin kim olduğunu her zaman bilen tek kişi annemizdi. Aynı odadayken daha kolay ama bazı açılardan farklıyız. Er ya da geç anlayacaksın."

“Korkarım ki seni ancak çıplak olsaydın ayırt edebilirim. Cildindeki her yara izini biliyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, elimi göğsüne koyup aşağı kaydırdım ve pantolonunun fermuarında durmasına izin verdim. Bir tepkiye güvenmiştim ama alamadım. Sinirlenmiştim, elimi

kasıklarına bastırdım, ama Massimo sadece dudağını ısırdı, aksi halde ifadesi kayıtsızdı. Gözleri içimde delikler açtı. Bir yandan tepkisi sinir bozucuydu ama diğer yandan bunun sadece bir oyun olduğunu biliyordum. Daha aktif olmam için beni kışkırtıyordu.

İyi o zaman. Anladın. Bardağı elinden alıp masaya koydum. Sonra sırtı duvara değene kadar onu hafifçe ittim. Gözlerimi onunkilere kilitleyerek diz çöktüm ve pantolonunun fermuarını açmaya başladım.

"İyi bir kız mıydım, don Massimo?"

"Öyleydin," diye yanıtladı ve sonunda buzlu maskesinin altındaki şehveti gösteren taşlı yüzü değişti.

"Ödül alabilir miyim yani?"

Yarım bir gülümsemeyle başını salladı, parmakları yanağımı okşadı.

Kolunu kaldırıp saatine baktım. Bir buçuktu.

"Gidiyoruz o zaman. Bir saat içinde özgür bir adam olacaksın," diye fısıldadım pantolonunu indirirken.

Gülümsemesi yok oldu, yerini merak ve gizlemek için elinden geleni yapmasına rağmen sadece korku olarak tanımlayabileceğim bir şey aldı.

"Yarın erken kalkmamız gerekiyor. Biz ayrılıyoruz. Şu an saatini almak istediğine emin misin?"

Acımasızca güldüm ve boxer'ını çıkardım, muhteşem sikini ortaya çıkardım. Bir ısırık alıp burnumun ucuyla dürttüm.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Başlamadan önce, bazı temel kurallar belirleyelim," dedim yükselen erkekliğini öperek. "Bir saatliğine ne istersem yapabilirim, değil mi? Benim veya senin hayatını tehlikeye atmadıkça her şey adil mi?”

Gerildi, kısılmış gözlerle beni izliyordu.

"Endişelenmeli miyim, Laura?"

"İstersen yapabilirsin. Yani. Kurallar."

"İstediğin her şeyi yap, ama unutma - zamanın altmış dakika içinde dolacak, ama sonuçlarıyla sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacaksın."

Gülümsedim, tek kaşımı kaldırdım ve onun pisliğini emmeye başladım. Kaba ve hızlı. Amacım onu getirmek değildi, bu yüzden birkaç dakika sonra kendini fazla rahat hissettiğini hissedince durdum.

Ayağa kalktım ve onunla yüzleştim. Ellerim çenesine dolandı ve onu öptüm. Derin. Dilim ağzına doğru yol aldı. Elleri kalçalarıma dolandı ama onları silkeledim.

"Bana dokunma," diye çıkıştım. "Sana söylemediğim sürece."

Pasif kalmaktan, hiçbir şey yapamamaktan nefret edeceğini biliyordum. Ne olacağına dair hiçbir söz hakkı olmaması onun için zor olurdu. Yavaşça papyonunu çözdüm ve gömleğinin düğmelerini çözdüm. Omuzlarından kaydırarak yere düşmesine izin verdim. Karşımda duruyordu, çıplak, elleri iki yanında gevşekçe sarkıyordu. Gözleri arzuyla yanıyordu. Elini tuttum ve onu odanın karşı köşesindeki antika bir koltuğa götürdüm.

"Masanın yanına kaydır," dedim noktayı işaret ederek. "Ve sonra içine otur."

Koltuğunu kurarken, Olga'nın benim için hazırladığı çantayı aldım ve Massimo'ya dönmeden ve kauçuk arkadaşımı masaya koymadan önce tuvalet çantasını çıkardım.

"Elbisemin bağını çöz," diye emrettim kocama sırtımı dönerek. "Beni ne kadar istiyorsun, don Massimo?"

"Çok," diye fısıldadı, kumaşı omuzlarımdan kaydırarak ve dantel iç çamaşırımı ortaya çıkardı.

Elbise yere yumuşak bir şekilde indi ve arkamı dönerek çoraplarımı birbiri ardına yavaşça çıkardım. Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm ve Massimo'nun sikini ağzıma aldım. Dilimin her hareketinde büyüdüğünü, tadı daha belirgin hale geldiğini hissedebiliyordum. Onu emmeye devam etmedim. Bunun yerine biraz önce fırlatıp attığım ince çorapları çekip Massimo'nun bileklerine sardım ve oturduğu sandalyenin kolçaklarına bağladım. Sonra ayağa kalkıp masanın kenarına oturdum. gözlerim onun üzerinde. Dışarıdan sakindi ama içten içe tutkuyla kaynadığını biliyordum.

"Saate bak," dedim saatini başımla işaret ederek ve kanepeden masaya bir yastık fırlatarak.

Külotumu çıkardım ve bacaklarımı genişçe açarak Siyahlı Adam'ın karşısına oturdum. Vibratörü elime aldım ve düğmesine bastım. Vızıldamaya ve dönmeye başladı. Ayaklarımı masanın kenarına dayayarak arkama yaslandım, başımı yastığa yasladım. Bütün bunlar Massimo'nun yüzünü izlemeye devam edebilmek için. Arzuyla yanıyordu ve çenesi kasılmıştı.

"Beni çözer çözmez intikamımı alacağım," diye tısladı.

Tehdidi görmezden geldim ve pembe trident'i içimde kaydırdım. Vücudumu tanıyordum ve gelmemin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Vibratör daha derine itti ve kıvranarak inledim. Massimo gözlerini benden alamıyordu, arada sırada İtalyanca birkaç kelime soluyor sadece.

İlk orgazm sadece yirmi saniye sonra geldi. Sonra ikinci ve üçüncü. İnledim ve çığlık attım, bacaklarımı iterek, gerginliğin beni terk ettiğini hissedene kadar vücudum kavislendi. Bir an için kıpırdamadım, sonunda vibratörü çıkardım ve bacaklarımın masadan sarkmasına izin verdim.

Massimo'nun gözlerinin içine bakarak, şehvetle oyuncaktan kendi suyumu yaladım ve yere bıraktım.

"Beni çöz."

Bir adım yaklaştım ve saate baktım.

"Otuz iki dakika sonra sevgilim."

"Şu anda Laura!"

Ona alaycı bir bakış gönderdim ve öfkesini görmezden gelerek alay ettim.

Massimo elini o kadar sert salladı ki koltuğunun kol dayanağı kırılmaya yakın bir şekilde gıcırdadı.

Tepkisi beni korkuttu. Onu hızla çözdüm. İki eli de serbest kaldığında ayağa fırladı. Kolunu uzattı ve eli boğazıma dolandı ve beni masaya geri itti.

“Bir daha asla benimle alay etme,” diye homurdandı ve sikini içime çarptı. Beni masanın en kenarına çekti ve elleri kalçalarımı

sıkmadan önce bacaklarımı yaydı ve beni becermeye başladı. Ciddi anlamda kızgın olduğunu görebiliyordum ve bu beni tahrik etmedi dersem yalan söylemiş olurum. Bir elimi kaldırıp ona tokat attım. İşte o zaman başka bir orgazm vücudumu deldi. Sırtım kamburlaştı ve parmaklarım masanın ahşabına battı.

"Daha güçlü!" Geliyorum diye bağırdım.

Birkaç saniye sonra o da yüksek sesle kükreyerek geldi, sonra üzerime çöktü. Başı göğüslerimin arasındayken, horozu benim kedimde titreştiği için nazikçe meme uçlarımı emdi.

Nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Öyle olduğunu sanıyorsan, yanılıyorsun," diye fısıldadı Siyahlı Adam ve meme ucumu sertçe ısırdı.

Acıyla inleyip kafasını ittim. Bileklerimden tutup kollarımı masaya bastırdı. Şimdi şehvetten deliye dönmüş gözleri üzerimde geziniyordu . Şimdi korkmuyordum. Onu kışkırtmayı sevdim. Bana zarar vermezdi.

"Bitirdim, bir daha geleceğimi sanma." gülümsedim. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz gözlerindeki değişikliği görünce bunun bir hata olduğunu anladım.

Ani bir hareketle beni masadan kaldırdı, yuvarladı ve beni tekrar tahtaya bastırdı. Her iki bileğimi de arkamda mengene gibi tutuyordu ve ben hareket edemiyordum.

Kalın beyaz bir sıvı uyluğumdan tembelce damladı ve yavaşça klitorisimin içine sürdü. Şişmişti ve çok, çok hassastı. Massimo'nun parmaklarının her dokunuşu gerçekte olduğundan daha yoğun geliyordu. Bir an sonra, daha fazlası için hazırdım. Gerginliğin vücudumdan kaybolmasına izin verdim ve direnmeyi bıraktım. Bırakmadı. Bunun yerine, kontrolü elinde tutarak çorapları aldı ve bileklerime sardı. Sonra diz çöktü, popo yanaklarımı yaydı ve anüsümü yalamaya başladı.

"Bunu istemiyorum," diye nefes aldım, yüzümü masaya bastırdım. Kurtulmayı denedim ama bu sadece bir oyundu. Sikini kıçıma sokmasını *istedim* .

"Güven bana bebeğim," dedi sözünü kesmeden, ayağa kalkıp pembe vibratörümü masadan kapmadan önce. Hayata karıştı.

Massimo yavaşça ıslak kedime soktu, arada bir hafifçe kıpırdattı, aynı anda parmağını anüsüme sürterek, onu kalın dikmesi için hazırladı. Her geçen saniye onu içimde hissetme ihtiyacım yükseliyordu.

Başparmağı nihayet kıçıma girdiğinde, inledim ve sessiz bir davetle bacaklarımı daha geniş açtım. Massimo vücudumun her santimini biliyordu ve tepkilerini kolayca ölçebilir, işaretleri çabucak yorumlayabilirdi. Ne zaman bir şey istediğimi ve ne zaman geri adım atmam gerektiğini bilerek açık bir kitap gibi okudu. Parmağı dışarı kaydı, yerini sadece yağlanmış horozuna bıraktı. Hassas ama hızlı bir şekilde içeri girdi.

Bana hissettirdiklerinin yoğunluğuna şaşırarak yüksek sesle küfür ettim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Acı verici değildi, hem zihinsel hem de fiziksel olarak yoğun ve derinden uyandırıcıydı. Massimo'nun kalçaları inmeye başladı, yavaş yavaş hızını artırdı. Pişman olduğum tek şey yüzünü görememekti.

"Sıkı küçük kıçını seviyorum," Siyahlı Adam kulağıma nefes aldı. "Ve benim için pis bir fahişe gibi davranmana bayılıyorum."

Sözleri beni tahrik ediyordu. Yatakta sadece bu kadar kaba olmasına izin verdi. İşte o zaman duyguları açığa çıktı. gelmek üzere olduğumu hissettim. Vücudum gerildi ve dişlerimi gıcırdattım. Massimo hızlı bir hareketle vibratörü çıkardı. Eli klitorisimin etrafında daireler çizerek dans etmeye başladı.

O kadar sert geldim ki, bir an bayılacağımdan korktum.

"Nereye gidiyoruz?" Yorgun, düzinelerce yastıkla yığılmış büyük bir yatakta kolunun altına sarılarak sordum.

Massimo saçlarımla oynuyor, arada bir başımı öpüyordu.

"Saçlarına ne oldu? Kısa, sonra uzuyor, sadece ertesi gün tekrar kısalıyor… Siz kadınlar neden böyle bir şeye ihtiyaç duyuyorsunuz anlamıyorum."

Elini tuttum ve gözlerine bakmak için gözlerimi kaldırdım.

"Konuyu değiştirme Massimo."

Güldü ve burnumun tepesinden beni öptü, üstte olması için yuvarlandı.

"Seni bütün gece becerebilirim bebeğim. Beni çok tahrik ediyorsun."

Cevap gelmedi, onu üzerimden itmeye çalıştım ama çok ağırdı. Derin bir iç çekip somurtarak istifa ettim.

"Şu anda kesinlikle tatmin olmuş hissediyorum," dedim. "Masada, sonra banyoda ve terasta yaptıklarından sonra, sanırım önümüzdeki birkaç ay için iyi olacağım."

Kıkırdayıp beni serbest bıraktı ve tekrar sırtına döndü. O çok mutlu olduğunda onu sevdim. Yalnız olduğumuz zamanlar nadir görülen bir olaydı ve orada bulunan başka biriyle böyle bir neşeyi ifade etmesine asla izin vermedi.

Aynı zamanda, sakinliği ve öz disiplininden her zaman etkilenen ılımlılığına ve kayıtsızlığına hayran kaldım. Massimo'nun içinde iki ruh vardı. İlk tanıdığım tek kişiydi - şefkatli, sevgi dolu koruyucu melek. İkincisi, herkesin korktuğu - hiçbir anlamı yokmuş gibi öldürebilen soğuk, acımasız mafya. Şimdi yatakta ona sarılarak, son üç ay boyunca olan her şeyi hatırladım. Şimdi, uzaktan, tüm hikaye kulağa inanılmaz derecede heyecan verici, hatırlanması ve keşfedilmesi gereken bir macera, her zaman yeni ve büyüleyici yönler keşfeden bir şey gibi geliyordu. Beni ilk kez esir aldığında nasıl hissettiğimi çoktan unutmuştum - bu inanılmaz adamdan ne kadar korkmuştum. Tipik Stockholm sendromu, fark ettim.

Yarı baygın, çoktan uykunun yarısında, vücudumun kalktığını ve bir battaniyeyle örtüldüğünü hissettim. O kadar uykum vardı ki gözlerimi açamıyordum. Boğazımdan sessiz bir inilti çıktı ve yumuşak dudaklar alnıma bir öpücük kondurdu.

"Uyu bebek. Benim." Tanıdık, nazik sesi duydum ve derin bir uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda Siyahlı Adam yanımdaydı. Bacakları ve kolları beni sarmıştı. hareket edemedim. Garip bir gürültü vardı.

Sürekli dron. Bir motor gibi. Yavaşça uykudan sıyrıldım. Bir anda ne olduğunu anladım ve yataktan fırladım. Tepkim, kendini en az benim kadar aniden yataktan atan Massimo'yu uyandırdı.

"Havadayız!" Ağladım, kalbimin dörtnala çarpmaya başladığını hissettim.

Massimo hızla aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını bana doladı.

Sırtımı ve başımı okşadı, koruyucu bir kucaklamayla beni kendisine bastırdı.

"Ben geldim kızım. İstersen sana haplarını getirebilirim. Bütün uçuş boyunca uyuyacaksın."

Bunu düşündüm ve bunun muhtemelen en iyi seçeneğim olduğuna karar verdim.

BÖLÜM

dört

Sonraki iki hafta hayatımın en güzel zamanıydı. Karayipler nefes kesiciydi. Yunuslarla yüzdük, lezzetli yemekler yedik, tüm takımadalarda bir katamaranla yelken açtık ve hepsinden önemlisi ayrılmazdık. İlk başta, tüm zamanımı Massimo ile geçirmekten biraz korktum. Daha önce birlikte hiç bu kadar çok zaman geçirmemiştik. Normalde bundan kaçınmaya çalışırdım. Genellikle, partnerimin sürekli varlığından dolayı sabırsız ve rahatsız olmaya meyilliydim. Her zaman çok fazla baskı gibi hissettim. Bu sefer daha fazlasını istiyordum. Massimo ile geçirdiğim her dakika bende daha fazla deneyim yaşama isteği uyandırdı.

Balayımız sona erdiğinde üzülmeden edemedim ama Olga'nın hala Sicilya'da olduğu haberi beni biraz neşelendirdi. Düşününce ben de şaşırmış olmalıyım. Bunca zaman orada ne yapıyordu? Güvenlik görevlisi Paolo bizi havaalanından aldı ve bizi rezidansa götürdü. Araba yolunda, burayı ne kadar özlediğimi keşfettiğimde şaşırdım. Arabadan indik ve Massimo beni bahçeye götürmeden önce bir güvenlik görevlisinden bir şey istedi. Eşiği geçtik ve donduk. Koltuklardan birinde oturan Domenico ve dizlerinin

üzerinde Olga vardı. Onu tutkuyla öpmek. Gelişimizi bile kaydetmediler. Kollarını ona doladı ve sırtını okşadı, burnunu onunkine değdirirken, Olga sevimli ve masum bir ifade takındı. Bir süre kafamı gördüklerimin etrafında toplayamadım. Bu karışıklığı çözmek için onların dikkatini çekmem gerekiyordu. Elim Massimo'nun elini sıktı ve bahçenin derinliklerine indik. Topuklarımın pıtırtısı iki muhabbet kuşunu Dünya'ya geri getirdi. Sonunda orada olduğumuzu fark ettiler.

"Laura!" diye bağırdı Olga, ayağa fırlayarak. Beni kollarına aldı ve bana kocaman sarıldı. Geri çekildim ve yüzünü ellerimin arasına alarak ona dikkatli bir bakış attım.

"Bu nedir, Olga?" Lehçe sordum komplocu bir fısıltıyla. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkti, beceriksizce gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Massimo kardeşine doğru yürümeye devam etmeden önce ona doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. Bir cevap arayarak arkadaşıma bakmaya devam ettim.

Olga çimenlerde otururken, "Tamamen aşığım Laura," dedi. "Yardım edemem. Domenico beni çok tahrik ediyor!"

Çantamı çimenlere atıp yanına oturdum. Yaz bir süre önce sona ermişti ve hala sıcak olmasına rağmen kesinlikle artık sıcak değildi.

Çimler hâlâ nemliydi ve toprakta hâlâ bir miktar artık ısı vardı, ama gerçekten kavurucu hava geçmişte kaldı. Massimo'nun gölgesi güneşi engellediğinde ne diyeceğimi merak ederek elimi yeşilin bıçaklarında gezdirdim.

"Çimenlere oturma," dedi popomun altına bir yastık koyarak ve Olga'ya bir yastık daha fırlattı.

"Birkaç saat çalışmam gerekiyor. Domenico'yu da yanımda götürüyorum."

Ona dumanlı perdelerin arkasından bir bakış gönderdim, bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyi değiştirebilmesine hâlâ hayrandım. Artık o benim zeki, kibirli kocamdı. Mafya patronu - soğuk ve soylu. Ama sadece ikimiz için biraz zaman bulursak, anında nazik ve sevecen gerçek benliğine dönüşürdü. Bir süre daha

Massimo, görüntüsünü zihnimde yakmama fırsat verircesine orada durdu ve sonra beni alnımdan öptü ve küçük kardeşini de alarak gitti. Domenico evin arkasında gözden kaybolmadan önce bize kısaca el salladı.

"Neden çimenlerin üzerinde oturuyoruz ki?"

Yüzümü buruşturdum, şaşırdım.

"Artık emin değilim. Hadi masaya gidelim ve sana ne olduğunu anlatacağım. Yemin ederim öleceksin!"

Üçüncü kruvasanımı bitiriyordum ve arkadaşım başıyla onayladı.

Kusma günlerinin geride kaldığını görebiliyorum, dedi.

"Evet, evet, saçmalamayı bırak ve bana hikayeyi anlat." Bardaktan bir yudum sıcak süt alırken gözlerim ondan ayrılmadı.

Olga başını ellerinin arasına alarak yüzünü avuçlarının arasına aldı. Parmaklarını açıp bana tuhaf bir bakış attı. İyi bir şey yazmıyordu.

"Düğünde odandan ayrıldığımızda Massimo'ya rastladım. Çıkarken klonunu gördüğümü söylediğimde oldukça boktan görünüyordu. Muhtemelen onun ikizi olduğunu anladı. Her neyse, öfkeden kıpkırmızı oldu ve sana doğru koştu. Senin tuhaf saçmalıklarından bıktım, bu yüzden Domenico'yu aramaya gittim. Onu bulmadan önce, hayatımda sahip olduğum en iyi kolaya sahip adamlarla dolu başka bir daire buldum."

Durakladı. Birden kafası masaya çarptı. "Çok üzgünüm Laura!" Gözlerini tekrar suçlu bir ifadeyle kaldırdı, bana öyle bir utanç dolu bakış gönderdi ki neredeyse bir iki gözyaşı dökecektim.

Devam etmesini bekledim ama o sadece bana baktı. Arkama yaslanıp sütten bir yudum daha aldım.

"Maceralarınız söz konusu olduğunda beni hala şaşırtacak pek bir şey yok, o yüzden sadece fasulyeleri dökebilirsiniz."

Arkadaşım derin bir iç çekerek tekrar alnını masaya dokundurdu.

"Beni öldüreceksin ama biri sana er ya da geç söyleyecek, o yüzden ben de olabilirim. Orada oturdum ve beni koridordan seçen iki Mafya adamıyla burun buruna geldim. Sanırım Hollandalıydılar. O sırada Adriano geldi.

"O olduğunu biliyordum. O ve Massimo farklı takımlar giyiyorlardı, böylece onları ayırt edebildim. İki adama bir şey söyledi ve onlar da çıkıp kapıyı kapattılar. Bu yüzden yaklaştı ve beni kaldırdı ve masaya oturttu. O çok güçlüydü!”

Olga ağlayarak başını tekrar masaya vurdu. "Bu yüzden beni o masaya koydu ve oldukça gergindim. Benden bir şey isteseydi, ben hiçbir şey yapamazdım.”

"Orada dur," diye araya girdim. "Gerisini bana anlatmak istediğinden emin misin?"

Alnı masaya çarpmaya devam etmeden önce, bir an düşünmek için tam bir sessizlik içinde dondu.

"Beni becerdi, Laura. Ama sarhoştum ve sarhoştum. Bana öyle bakma," diye inledi onaylamayan bakışımı görerek. "Onunla ilk tanışmanızdan sonraki üç ay içinde klonuyla evlendiniz. Ve bunu ayık yaptın!”

Başımı salladım ve bardağı bıraktım.

"Bunun Domenico'ya aniden hayran olmanla ne alakası var?"

"Ertesi gün sen gittiğinde yanına geldim ve ayıldım. O odadan kaçmak istedim ama yapamadım. Kapılar kilitliydi. O orospu çocuğu Adriano bana bir şeyler kattı ve beni bir fahişe gibi becerdi. Parti yaptığım adamların onun adamları olduğu ortaya çıktı.

"İlaçlar da onundu. Benim orada olmam da tesadüf değildi. Her neyse, ben orada otururken Adriano geri geldi ve biraz daha istedi. O kadar öfkeliydim ki, aptal suratına yumruk attım. Sanırım dişlerinin bir kısmını gevşetmiş olabilirim. Ve bu bir hataydı. O tıpkı senin Massimo'n gibi ve bana da ateş etti."

Gözlerim öfkeyle şişerek kendimi yukarı kaldırdım.

"Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdım, Olga'yı omuzlarından tutup şiddetle sarstım.

Bir omzundan kazağını indirdi, morlukları ortaya çıkardı. Kumaşın kenarını kaldırdım ve teninde başka işaretler aramaya başladım.

"Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Dur," dedi sessizce, süveterini geri çekerek. "Artık acımıyor. Sana söylemezdim ama eninde sonunda başka birinin bunu yapacağını düşündüm. Yalan söylemenin faydası yok. Beni hırpaladı, bok parçası, ama elimden geldiğince iyi verdim. Kafasına bir lamba ve bir şişeyle vurdum. Her neyse, işte sorunuzun cevabı: Domenico bütün gece beni bulmaya çalıştı. Sonunda daireye daldığında bu kabusu bitiren oydu. İkisi kavga etmeye başladı ve lanet olası klon kaybetti. Oldukça şaşırtıcı, ha?" Memnuniyetle gülümsedi. "Domenico'nun dövüş sanatlarını bildiği ortaya çıktı. Adriano hayatta olduğu için mutlu olmalı. Domenico, köpeği döverek atmayı bitirdiğinde beni kollarına aldı ve bir doktora götürdü. Benimle ilgilendi. İşte o zaman onu konuşan bir hıyar olarak görmeyi bıraktım." Olga omuz silkti ve gözlerini yere indirdi.

İnanamadım. Kocamın kardeşi bunu nasıl yapabildi? O sırada aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi: Massimo Sicilya'da neler olduğunu biliyor muydu? Ve evetse, neden bana söylemedi? Ayağa kalktım ve Adriano'ya duyduğum nefretle köpürerek malikaneye doğru ilerledim. O piçi öldürmek istedim ve Siyah Giyen Adam'ın bunu yapmama izin verip vermeyeceğini merak ettim. Kalbimin hızlandığını hissettim ve çocuğum için duygularımı dizginlemem gerektiğini biliyordum ama yapamadım.

"Burada bekle," dedim Olga'yı geçerken.

Massimo'nun çalışma odasında olacağını bilerek ana salonu geçtim ve karşıdaki koridora çıktım. Hep oradan çalıştı. Tüm villanın en iyi korunan odasıydı. Kapıyı açtım ve içeri daldım. Beynim nihayet gördüklerimi işlediğinde çığlık atmaya başlamak için nefes almak üzereydim. Odanın karşı ucundaki devasa şöminenin yanında Massimo vardı. Adriano'nun yanında duruyor. Nefret ve hiddetten gözlerim kör olup hangi adamın düşmanım olduğunu anlayamayarak onlara doğru ateş ettim. Ağır, kitap dolu rafları gözlerimde cinayetle geçtim.

"Massimo!" Ağladım, gözlerim her iki adamın tepkilerini takip ediyordu.

"Evet bebeğim?" duvara daha yakın duran adam yanıtladı.

Bu benim için yeterliydi. Hedefimi biliyordum. Hiç düşünmeden Adriano'nun üzerine atıldım ve yeni bir saldırı hazırlamadan önce yüzüne bir yumruk indirdim.

"Yumruk at. Bunu hak ediyorum," dedi sessizce, dudağındaki kanı silerek.

Sözleri beni şaşırttı. Kollarım iki yanıma düştü. Neler oluyordu?

"Sen kahrolası çöpsün!" Bağırdım.

Massimo'nun kolları beni sardı ve ben de ona sarıldım. Bağırmaya devam etme ihtiyacı hissettim ama beni kendisine çevirdi ve çığlığımı bir öpücükle bastırdı. O çok sıcaktı. Ona eksiksiz teslim oldum . Dilinin benimkideki sakinleştirici ritmi beni sakinleştirdi. Kapının kapanma sesini duyduğumda omuz silktim.

"Merak etme kızım. Bu kontrolüm altında" dedi. Bu öfkemi yeniden alevlendirdi.

"Bu pislik arkadaşımı döverken kontrol sende miydi?" Ağladım. "Bundan sonra burada ne işi var?" Artık sakinleşmenin ötesine geçmiştim. "O hala burada ve ben buradayım! Çocuğunuz burada! İçimde! O piç nereye gitti?"

"Beni dinle Laura! Ağabeyimin öfke kontrolü sorunları var," dedi Massimo gerçekçi bir şekilde kanepeye oturarak. "Kokain içerken biraz tahmin edilemez olabiliyor. Parti sırasında onu gözetim altında tuttum. Yine de adamlarım her zaman orada olamaz. Yatak odasında olanlar yasak, bu yüzden dışarıda beklediler. Kimse ne olduğunu bilemezdi."

"Domenico yapabilirdi," diye karşılık verdim kollarımı kavuşturarak.

Adriano ayık olduğu sürece zararsızdır. Olga ile olaydan hemen sonra konuştum. Ondan af diledim. Biliyorum pek bir önemi olmayacak ama sormaya devam edeceğim. Onu bende gördüğünü biliyorum." Durdurdu. Adriano konakta kalmıyor. Onu Palermo'da bir daireye taşıdım. Kendini tehlikede hissetmeni istemiyorum tatlım. Bugün adadan ayrılacak. Ona şimdiden bir uçak ayarladım."

Massimo ayağa kalktı ve kollarını tekrar belime doladı, alnıma bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kaldırdım ve ona üzgün ve acılı bir bakış gönderdim.

"Bunu benden nasıl saklarsın? Arkadaşım tehlikedeydi."

Siyah Giyen Adam derin bir iç çekti ve başımı göğsüne bastırdı.

"Hiçbir şeyi değiştirmezdi ve tatilimiz mahvolurdu," dedi basitçe. "Endişeleneceğini biliyordum ve paniklemenden korktum. Bununla başa çıkmanın en iyi yolunun bu olduğuna karar verdim. Ve Olga kabul etti."

Haklıydı. Çaresizlik duygusu beni ele geçirebilirdi. Çok fazla yük olurdu.

Olga'ya döndüm.

"Hey," dedim nazikçe, beyaz bir şezlongda yanına otururken. "Nasıl hissediyorsun?"

Kafasını bana çevirdi ve bana alaycı bir bakış attı.

"İyi. Neden kendimi kötü hissedeyim?"

"Lanet olsun, bilmiyorum! Tecavüze uğrayan biri nasıl hisseder?"

Olga kahkahayı patlattı ve karnına yuvarlandı.

"Ne oldu? tecavüze mi uğradın? Bana tecavüz etmedi! O sadece... nasıl ifade edilir... beni bazı ilaçlarla cazibesine karşı daha duyarlı hale getirdi. Ve bir çatı katı değildi, sadece biraz MDMA, bu yüzden her şeyi hatırlayabiliyorum. Ayrıca, tam olarak direnmeye çalışmadım. Ayık olsaydım sahip olabileceğimden biraz daha fazlasını istedim, ama iyi bir sikik tecavüz demezdim!"

Şimdi tamamen şaşkına dönmüştüm. Görünüşe göre, tüm durumu takip edemiyordum ve bu yüzüme yansımış olmalı.

"Bu şekilde düşün. Massimo aynı görünüyor. Onu yataktan atar mıydın? Kesinlikle fiziksel olandan bahsediyoruz, değil mi? O sıcak bir şey.

"Harika bir vücudu ve tanrısal bir horozu var. Kardeşi de aynı. O lanet olası bir piç olmasaydı ve ikizi ile birlikte olmasaydın, onu kendim alırdım. Şimdi sahip ol?" Öylece oturup ağaçlara baktım. Düzgün bir şekilde kesilmişlerdi. Mükemmel. Etrafımdaki her şey mükemmel ve uyumlu görünüyordu. Ev , arabalar, bahçe… hayatım

inanılmaz bir adamın yanında. Ve yine de, sorunlar buldum. Bana bir şey mi oldu?

"Peki ya Domenico?"

Olga inledi ve sırtına döndü, küçük bir kız gibi ayaklarıyla tekme attı.

"Ah, şey, o benim Yakışıklı Prensim. Ve beyaz aygırından her indiğinde beni bir hayvan gibi beceriyor," durakladı. "Şaka yapıyorum. Ona aşığım."

Omuz silkti. “Bunu kimse için söyleyeceğimi düşünmemiştim, ama beni önemsemesi ve ne kadar cesur olduğu… ve o kadar çok şey biliyor ki! Sanat tarihi okuduğunu biliyor muydunuz? Resimlerini gördün mü? O kadar iyi resim yapabiliyor ki, o şeyleri bir anda basmadığına inanamadım! Güzeller. Bunu hayal edin. Son iki haftadır bu adamın yanında yatıp uyanıyorum. Akşamları tekneye bindik, sahil boyunca yürüdük ve sonra geri döndük ve resim yapmasını izledim. Laura!” Önümde diz çöktü ve başını dizlerime koydu. “Hayatının macerasını yaşadın ve ben de yanlışlıkla benimkini aldım. Söylediklerimin mantıksız ve kaotik görünebileceğini biliyorum ama sanırım onu gerçekten seviyorum!”

Ağzı açık, sözlerine kafamı toplayamayarak ona baktım. Olga ve ben, birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Mantıksızlığa karşı bir eğilimi vardı. Ama sözleri kulağa o kadar farklı geliyordu ki, ona inanmakta zorluk çektim.

"Senin adına sevindim sevgilim" dedim tereddütle. "Ama lütfen, lütfen bu kadar heyecanlanma. Hiç kimseyi sevmedin ve inan bana, hayal kırıklığından daha kötü bir şey yok. Kalbinizi kırmaktansa, sağlıklı bir bakış açısına sahip olmak ve sonunda olumlu bir şekilde şaşırmak daha iyidir.”

Yüzünü buruşturarak uzaklaştı.

"Tamam, siktir et." Pes ettim. "Hadi akışına bırakalım. Hadi ama. Soğuyor."

Eve geri çekilirken Domenico'nun bir kapıdan geçtiğini fark ettim. Durdu, beni gördü ve koridora geri bir adım attı. Olga onu

yanağından öptü ve yürümeye devam etti, ama ona doğruca kestane rengi gözlerine bakmam biraz zaman aldı.

Teşekkür ederim Domenico, diye fısıldadım göğsüne bastırarak.

Bana sarıldı ve sırtımı sıvazladı.

"Önemli değil Laura," dedi. "Şimdi Massimo seni görmek istiyor. Benimle gel."

Domenico beni içeri çekmeden önce Olga'ya seslendim ve kısa süre içinde ona katılacağımı söyledim.

Siyah Giyen Adam, büyük bir ahşap masanın arkasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Kapı arkamdan kapandığında, soğuk gözlerini kaldırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Bir sorunumuz var bebeğim," dedi sakince. "Çok uzun süredir uzaktayız ve işler biraz kontrolden çıktı. Bir toplantı olacak. Zor olacak. Ve orada olmanı *istemiyorum* . Olga'yı özlediğini biliyorum, bu yüzden ikinizin bir iki günlüğüne uzaklaşmanız gerektiğini düşündüm. Buradan birkaç düzine mil uzakta bir otel var. Ben onun ortak sahibiyim. Sana orada bir daire ayırttım. Bir spaları, güzellik salonları, harika mutfağı ve en önemlisi huzur ve sükuneti var. Bugün gideceksin. En kısa zamanda aranıza katılacağım. Sonra Paris'e gidiyoruz. Üç gün sonra görüşürüz."

Şaşkın, kıpırdamadan durdum. Sevgili kocam neredeydi? Son iki haftadır birlikte olduğum adam neredeydi?

"Bunun hakkında söyleyecek bir şeyim var mı?" diye sordum, ellerimi masaüstüne dayayarak.

Massimo kalemle oynarken kayıtsızca beni izledi.

"Tabii ki. Güvenlik detayınızı seçebilirsiniz."

"Bu başka bir seçenek değil," diye homurdandım ve arkamı dönüp kapıya yöneldim.

Ona ulaşmadan önce, boynumun arkasında sıcak bir nefes ve kalçalarımda güçlü eller hissettim. Siyahlı Adam beni döndürdü ve beni ahşap kapıya itti, sırtımı acıyla kapı koluna çarptı. Avuç içi tenimin birkaç santim üzerinde gezindi. Bir an en hassas noktama dokundu. Dudakları benimkilerle kapandı.

"Gitmeden önce, Laura," diye nefes aldı ve bir an için uzaklaştı, "seni şu masanın üstüne götüreceğim. Hızlı ve sert, tam istediğiniz gibi." Beni kollarına aldı ve masaya geri götürdü. "Biliyorsun, düğün gecemizden beri tuhaf bir şekilde ahşaba ilgi duyuyorum."

Dediğini yaptı. Sert ve şiddetliydi ama hızlı değildi ve ilk orgazmla bitmedi.

Massimo sekse bayılırdı. Bedeni bunun için yaratılmıştı. O doyumsuzdu - mükemmel bir aşık. Ama onun hakkında en sevdiğim şey, sadece almamasıydı. Aynen geri verdi. Varlığının her zerresi ile bana yatakta en iyi olduğum güvenini verdi. Onu şehvetle aklını kaçırttığımı. Her hareketimin mükemmel olduğunu. Mükemmel olduğumu. Bunun tamamen doğru olup olmadığından emin olamıyordum elbette, ama onunlayken hissettiğim buydu. Massimo ile bir porno yıldızıydım. Benimle her istediğini yapmasına izin vererek tüm çekingenliğimi kaybettim. Ve sadece daha fazlasını istedim. Erkeklerin ne kadar farklı olabileceği ve kadınları ne kadar farklı etkilediği garip. Elde etmek hiç bu kadar kolay olmamıştı. Annem beni her zaman güncel trendlere ve geleneklere uymamam için büyütmüştü. Adamlarımla çok şey yapmış olabilirim ama daha önce hiç kimseyle bu kadar açık olmamıştım. Massimo'nun umursamazlığı ve beni her zaman uzak tutabilmesi, onun için delirmeme neden oldu. Ve zaman zaman benimsediği bu buyurgan üslup, emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmemi sağladı. Teklifi beklediğimden daha tuhaf olsa bile. Onu seviyordum ama aynı zamanda nasıl bir adam olduğuna da hayrandım.

Toplanın Olga, diye seslendim arkadaşımın odasına girerken. İlk ben çalmadım. Benim hatam.

Gördüklerim yerimde durmama neden oldu. Yine de daha önce görmediğim bir şey değildi. Olga çıplaktı ve duvara yaslanmıştı, Domenico ise -pantolonunu indirerek- onu arkadan beceriyordu. Kapıyı açtığımı fark eder etmez yüzünü Olga'nın saçlarına gömdü ve gitmemi bekledi. Arkadaşım yavaşça başını bana çevirdi ve güldü.

"Domenico'nun buradaki işi biter bitmez bunu yapacağım," dedi. "Şimdi ağzını açmayı bırak ve siktir git."

Ona beceriksizce el salladım ve ayrılmak için arkamı döndüm ve ayrılmadan önce genç İtalyan'a seslendim, "Güzel kız, Domenico!"

Soyunma odamdaki koltuğa oturdum ve Karayipler'den bizimle birlikte gelen, hâlâ paketlenmiş valizlere bir göz attım. iç geçirdim. Henüz yerleşmeyi bile başaramamıştık ve Massimo beni tekrar terk etmeye başlamıştı bile. Yatak odama gittim ve kabarık beyaz halının üzerine yayıldım, kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. Kaybettiğim tüm küçük şeyleri ne kadar özlediğimi fark ettim. Hafta sonları geç saatlere kadar yatakta kalmak, televizyonda sabah programlarını izlemek. Eşofmanımın içinde, battaniyelere sarılı, okumak için bir kitap ve biraz müzikle tembellik ediyorum. Saçlarımı günlerce fırçasız tuttuğumu, köprünün altındaki trol gibi yaşadığımı, hiçbir şeyi umursamadan yaşadığımı hatırladım. Bu Massimo için geçerli değil. İlk olarak, beni böyle bir durumda görmesine izin veremezdim - kafasında kuş yuvası pisliği olan yıkanmamış bir dev. Ayrıca, beni her zaman hareket halinde tuttu. Ertesi gün nerede uyanacağımdan ya da kiminle tanışacağımdan asla emin değildim . Böyle bir adamla birlikte olmak tam zamanlı bir işti. En iyi şekilde görünmek için elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım. Tekrar iç çektim ve isteksizce ağır ağır bavullara geri döndüm.

Bir saat sonra eşyalarım yeniden paketlendi. Duş aldım ve seksi kahverengi tozluk giydim. Hamileliğim hala görünmüyordu. Tek görünen işareti hızla büyüyen göğüslerimdi. Daha büyük göğüslerin vücudumu güzel bir şekilde tamamladığını söylemeliydim - hala ince ve tondaydı. Bu yeni görünüme bayıldım.

Çok sevdiğim Givenchy botlarımdan bir çift aldım, bir Prada el çantası kaptım ve omuzlarımdan birini çıplak bırakan kalın bir süveter giydim.

Ağır valizi arkamdan çekerek koridorda ilerlerken Olga da bana katıldı. Yorgun görünüyordu.

"Az önce geri geldin, kahretsin! Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu merdivenlerden aşağı inerken. "Kıçım ağrıyor ve terliyorum."

"Her zamanki gibi büyüleyici. Eşyalarını topladın mı?"

"Bunun için biraz fazla meşguldüm. Nereye gidiyoruz, sorabilir miyim? Ne alacağımı bilmiyorum."

Etna'nın diğer tarafında bir otel. Sadece sen ve ben. Spaya gideceğiz, fazla yemek yiyeceğiz ve yoga yapacağız. Bir veya iki galeriye de çıkabiliriz. Domenico'nun resimleri sizde ruhani bir tutku uyandırdıysa, bir yanardağ patlamasını nasıl sevdiğinizi görelim. Seyahatte ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Olga kaşlarını çatarak kıpırdamadan oturdu.

"Lanet olsun sen mi bakıyorsun?" öfkeyle havladım. "Massimo bana kaybolmamı söyledi. Ne? Ona hayır mı demeliydim?"

"Domenico son zamanlarda biraz fazla hareketsiz. Biliyor musun? Siktir et onları. Bana on dakika ver."

Bir süre sonra evden çıktık. Bentley yola çıkmaya hazır bir şekilde araba yoluna park etmişti. Hemen arkasında büyük, siyah bir SUV bekliyordu. Paolo ve iki güvenlik görevlisi bizi fark ederek dışarı çıktılar. Onlara el salladım ve arabaya bindik. Paolo'yu severdim - gelmiş geçmiş en zeki ve en gizli güvenlik görevlisi olmalıydı. Onun yanındayken gerçekten güvende hissediyordum. Motoru çalıştırdım ve navigasyonu programlayarak adresi belirledim. On beş dakika sonra otoyolda hızla ilerliyorduk.

Massimo, otelin çok uzakta olmadığını söyleyerek haklıydı. Bir saat içinde ulaştık. Eşyalarımızı boşalttıktan sonra yemeğe gittik, sonra Olga bir şişe şampanya içti, ben ise alkolsüz köpüklü meyve suyum vardı. Üç saat sohbet ettikten sonra uyuduk. Ertesi gün Etna gezisi ile başladı. Dağ nefes kesiciydi, bana Massimo'nun bana anlattığı çocukluk hikayelerini hatırlatıyordu. Bizimle olmaması üzücüydü ama en azından Olga'm vardı.

Öğleden sonra yorgun ve aç olarak otele döndük ve öğle yemeği sipariş ettik.

Olga, sandalyesinde gerinerek, rüyalar içinde, "Artık bir masaja bayılırım," dedi. "Çıplak, kaslı bir damızlık tarafından uzun, sert bir masaj."

Olga'ya ilgiyle bakarak bir ekmek çubuğunu çiğnedim.

"Bence bu ayarlanabilir," diye yanıtladım yutkunarak. "Sadece damızlık senin için striptiz yapmayı kabul eder mi bilmiyorum."

Hücrem titredi. Hemen masadan kaptım ve metni okudum.

Omurgamdan aşağı heyecan titremelerine neden oldu. sırıttım.

"Dur tahmin edeyim," dedi Olga, "Massimo seni ve çocuğu sevdiğini ve şu anda genellikle neşeyle gökkuşaklarını kustuğunu yazdı."

"Bunun gibi bir şey. Beni özlediğini mesaj attı. Kesin olmak gerekirse: 'Seni özledim bebeğim.' ”

“Gerçek bir şair!” Burnunu çekti.

"Yine *de* bana mesaj attı. Belki onu tanıdığımdan beri üçüncü kez, yani bilirsin..."

Telefonuma baktım, kısa metni tekrar okudum ve kalbimin hızlanmaya başladığını hissettim. Başka bir adam normal bir kadına aşkını şehirdeki en yüksek gökdelene devasa bir pankart asarak ifade etse, o benim şimdi hissettiğim gibi hissederdi.

"Biliyor musun? Bir fikrim var." telefonumu bıraktım. "Ona sürpriz yapacağım. Akşam eve döneceğim. Onu toplantıdan gizlice uzaklaştıracağım, çabucak havaya uçuracağım ve otele geri döneceğim.”

"Güvenlik görevlileri seni takip edecek ve sürprizin mahvolacak, dahi."

"İşte burada devreye giriyorsun. Paolo'nun dikkatini dağıtacaksın ve ben gizlice dışarı çıkacağım. Araba garajda ve güvenlik dışarıda. Ayrıca biz uyuduğumuzda onlar da uyuyor. Hapishane değil. Onların odası bizimkinin yanında. O yüzden uyuyor numarası yapacağım. Kendimi pek iyi hissetmediğimi söyleyeceğim. Bu arada sen dışarıda kalıp beni koruyacaksın."

Olga suratını buruşturarak bana inanamayarak baktı.

"Özetlemek gerekirse: Paolo'ya gideceğim ve ona uyuyakaldığınızı çünkü kendinizi kötü hissettiğinizi, benim de uyuyacağımı ve sabah alışverişe gitmek istediğimizi söyleyeceğim. Onların da uyumasını ister misin?”

"Evet, öyle bir şey." ellerimi çırptım. Gizli planım beni heyecanlandırdı ve spaya rahatlatıcı bir gezi bile bunu değiştiremezdi. Kocamın beni gördüğünde ne kadar şaşıracağını ve azgın olacağını mutlu bir şekilde hayal ederek spa menüsünden en güzel kokulu şeyleri seçtim. Ve beni kokladı. Akşam geç saatlerde masajlarla bitirdik. Gösteri zamanıydı.

Kırmızı dantelli iç çamaşırımı giydim ve üzerini kuşakla bağladığım bol, uzun bir süveterle kapattım. Görünüşü göze çarpmıyordu, ancak tüm gereken kemeri biraz gevşetmekti ve ilgi çekici hale geldi.

"İyi görünüyor muyum?" Olga'ya uzman olarak sordum, bir kız okulundaki bir teşhirci gibi kazağı yırtarak.

"Bana sorarsan, bu çok boktan bir fikir, ama bir fahişeye benziyorsun, bu yüzden istediğini aldın sanırım," diye yanıtladı kanepede uzanıp televizyondaki kanalları atlayarak. "İşin biter bitmez beni ara. Sen gelene kadar uyuyamayacağım."

Planımız oldukça iyi çalıştı. Yirmi dakika sonra eve dönüyordum.

İçeri girmeden önce konum uygulamamı kontrol ederek Massimo'nun nerede olduğunu takip ettim. Artık evde olduğundan emin olabilirdim. Batman aleti değildi ama onu nerede bulabileceğime dair bir fikrim vardı. Ne zaman resmi bir toplantı yapsa, konuklarını o gece beni kaçırdıktan sonra gördüğüm oda olan kütüphanede ağırlardı. O odayı sevdim. Yeninin, bilinmeyenin ve heyecan verici olanın bir simgesiydi.

Kapının uzaktan kumandasındaki düğmeye bastım. Araba yolu temizdi. Evin yanına park etmiş başka bir araba şüpheli değildi. Gittiğim herkese haber verilmemişti, bu yüzden sahil temizdi. Malikaneye gizlice girdim.

Karanlıkla kaplıydı. Bahçede birinin konuştuğunu duyabiliyordum ama yolum başka yerdeydi. Koridorda sürünerek kalbimin hızlandığını hissettim ve ileriyi planladım. Massimo'nun orada yalnız olmayacağını biliyordum, bu yüzden öylece içeri dalıp, süveteri çekip beni masada ya da kanepede becermesine izin veremezdim. Bu misafirlerini şaşırtmış olabilir. Önce içeriye

bakmam ve gerçekten orada olduğundan emin olmam gerekiyordu. Sonra ona bir mesaj gönderir ya da onu arardım - henüz hangisi olduğundan emin değildim.

Bu onu kütüphaneden çıkaracaktı. Ben de onu dışarıda yarı çıplak, azgın ve hiç beklenmedik bir şekilde beklerdim. Kendimi ona atmayı, bacaklarımı ona dolamayı şimdiden hayal edebiliyordum. Beni eski odama götürür ve yumuşak halıda ya da soyunma odasında beynimi sikerdi.

Kolu tuttum ve yavaşça, nazikçe çevirdim, kapıyı çok az açtım. Sadece şömine içeriyi aydınlatıyordu. Kimsenin konuştuğunu duyamıyordum. Kapı birkaç santim daha hareket ederek boşluğu genişletti. Ve o zaman dünyam başıma yıkıldı. Kocam eski sevgilisi Anna'yı ağır masanın üzerinde sikiyordu. Tam bir gün önce bile bana yaptığı gibi onu dövüyordu. Dondum, nefes alamadım. Kalbim neredeyse patlayacaktı. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Saniyeler veya dakikalar geçmiş olabilir. Midem sıkıştı ve aklımı geri kazandım. Bacaklarımın beni taşıyabileceği yere kadar koşmak için arkamı dönerken Anna'nın başı yana savruldu. Doğrudan bana baktı, sırıttı ve Siyahlı Adam'ı kendine doğru çekti. koştum.

BÖLÜM

beş

aramda olabildiğince fazla mesafe koymaya ihtiyaç duyarak evden fırladım. Arabaya atlayıp motoru çalıştırdım. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Lastikler gıcırdıyor, uzaklaştım. Biraz uzakta, kendimi güvende hissettiğimde arabayı durdurdum ve çantamdan kalp haplarımı çıkardım. Hayatımda onlara hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Nefesim hızlı ve ağırdı. İlaçların etkisini göstermesini bekledim. Şimdi ne yapardım? Onun bebeğini taşıyordum! Ve bana yalan söyledi ve beni aldattı! Bu kaltağı becerebilmek için malikaneden ayrılmam için beni kandırmıştı. Direksiyonu iki elimle çarptım. Oraya geri dönüp ikisini de öldürmeliydim. Şu an ihtiyacım olan tek şey kendimi öldürmekti. İçimdeki bebek olmasaydı ben de yapardım. Masum çocuğun düşüncesi bana güç verdi. Kızım için cesur olmam gerekiyordu. Motoru tekrar çalıştırdım ve trafiğe katıldım.

Gitmem gerektiği aklıma geldi. Derhal. Ama bunu nasıl ayarlayacaktım? Her türlü özgürlükten tamamen, tamamen yoksun bırakıldım. O adamın beni kontrol etmesine izin vermiştim! Nerede

olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu. Gözleri sürekli üzerimdeydi. Telefonumu çıkardım ve Olga'yı aradım.

"Çok yakında?" Alıcıda sıkılmış sesini duydum.

"Beni dinle ve hiçbir şey sorma. Adadan hemen ayrılmamız gerekiyor. Dizüstü bilgisayarınızı alın ve bize Varşova'ya giden ilk uçağı bulun. Fiyat umurumda değil. Sadece en önemli şeyleri paketleyin. Benim için bir eşofman al. Bir saat sonra otelde olacağım. Dışarı çık ki kimse seni görmesin. Anla?"

Sessizdi. Ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Yaparım."

Telefonu kapatıp gaza bastım. Gözyaşlarım durmuyordu ve akışlarını durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Rahatlatıcıydılar. Hayatımda hiç kimseden şimdi Massimo'dan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Onun acı çektiğini görmek, onun da benim hissettiğim umutsuzluğu hissettiğini bilmek… Elimden geldiğince ona acı çektirmek istedim. Sadakat hakkındaki tüm o konuşmalardan, tüm aşk itiraflarından ve Tanrı'nın huzurunda verilen yeminlerden sonra, beni aldatmak için eline geçen ilk fırsatı değerlendirmişti. Bunu neden yaptığı önemli değildi. Benim için bir şey ifade etmiyordu. Sicilyalı rüyam uzun sürmeyecek kadar güzeldi ama bu kadar çabuk biteceğini, çabucak bir kabusa dönüşeceğini düşünmemiştim.

Daha önce Olga'yı aradıktan sonra arabayı otelin yanındaki otoparkta durdurdum. Gölgelerde duruyor, yanan bir sigarayla bana işaret ediyordu.

"Neler oluyor Laura?" diye sordu arabaya binerken.

"Uçuş. Ne zaman?" Anlamsızca havladım.

“Catania'dan iki saat sonra. İlk önce Roma'ya uçuyoruz. Sonra sabah altıda Varşova'ya gidiyoruz. Şimdi bana ne olduğunu anlatır mısın?"

"Haklısın," diye yanıtladım. "Bu sürpriz berbat bir fikirdi."

Olga yolcu koltuğunda oturuyordu, yarısı bana dönük, sessizce bana bakıyordu.

"Beni aldattı," diye nefes aldım ve tekrar gözyaşlarına boğuldum.

"Arabayı durdur. Ben süreceğim."

Tartışacak durumda değildim, bu yüzden dediğini yaptım.

"Lanet herif," diye hırladı, belini bükerek. "Ne orospu çocuğu. Sana gitmemeni söyledim. Şimdi ne var? O seni bulacak."

Pencereden dışarı bakarak uyuşmuş hissederek, Yolda bunu düşünüyordum, dedim. "Polonya'da karısı olarak parayı çekeceğim. Bana bir hesaba erişim izni verdi. Bir süre su üstünde kalmaya yetecek kadar alacağım. Varşova'ya gideceğiz ve bu lanet olası implantı sökeceğim. Hızlı olursak sabaha kadar gittiğimi anlamayacak. O beni bulmadan önce, iz sürücüden kurtulacağım. Ve sonra uzak bir yere gideceğim. Beni bulamayacak. O zaman ne diye sormayın. Bir fikrim yok."

Olga gergin bir şekilde direksiyona vuruyordu. Planımı düşünüyordu.

"Bunu yapacağız: önce telefonları kaybederiz. Onlar olmadan bizi izleyemezler. Arabamı alacağız. Sizinkinin bir GPS izleyicisi var. Ailene ya da Massimo'nun bildiği herhangi bir yere gidemezsin. Kaybolmak zorundasın." Devam etmeden önce bir an durakladı. "Bir fikrim var. Macaristan'a gideceğiz."

"'Biz' derken ne demek istiyorsun? Benim için yeterince şey yaptın."

"Bu konuda haklısın. Şimdi bu konuda bir şey yapamam, değil mi? Bu yüzden ben de bunu görebilirim." Güldü. "Şimdi sus ve dinle. Budapeşte'de bir eski sevgilim var. Adım István. Sana ondan bahsetmiştim."

"Evet, yaklaşık beş yıl önce. Bir şey mi kaçırdım?"

"Zaten beş mi? O hala bana umutsuzca aşık. Beni haftada en az bir kez arar. Benim gelmemi istiyor. Acınası, değil mi? Her neyse, şimdi onun şansı. Ayrıca, o tam olarak fakir değil. Bir araba fabrikası var, bu yüzden masraflarımız ona zarar vermesin. Biz arkadaşız. Yardım etmekten memnun olacaktır. Yeni telefonlar alır almaz onu arayacağım."

"Siktir, Macaristan Polonya'ya oldukça yakın," dedim şüpheyle. "Hadi Kanarya Adaları'na gidelim. Orada Lanzarote'de bir otelde çalışan bir arkadaşım var."

Olga bana küçümseyen bir bakış gönderdi.

"Kanarya Adaları? Düşün, Laura! Kimliklerimizi kullanamıyoruz. Nereye gidersek gidelim, arabayla gitmemiz gerekiyor. Massimo'yu karanlıkta tutmanın tek yolu bu. Ve bunu yalnız yapmak istediğini düşünmek..." Başını salladı. Elbette, o haklıydı. Mantıklı düşünmüyordum. Ne yaptığına inanamıyordum ve şimdi ne olacağını hayal edemiyordum.

"Unutma, Laura: Eğer bankadan çok fazla nakit alırsan -yirmi bin dolar ya da onun gibi bir şey- bankaya önceden haber vermelisin. Bilirsiniz, onlara büyük bir meblağ alacağınızı bildirin. Hazırlanmak için zamana ihtiyaçları var. Öyleyse devam edin ve onları hemen arayın. Onlara ne kadar ihtiyacınız olduğunu ve parayı nereden alacağınızı söyleyin."

Cep telefonunu aldım ve internette numarasını aradım. Kendimi bir çocuk gibi hissettim - Olga annem gibiydi, benim yerime düşünüyor, tüm önemli detayları hatırlıyordu, bu yüzden gerek duymadım.

Havaalanına vardığımızda, benim için getirdiği eşofmanı giydim. İç çamaşırımın kırmızı danteline bir bakış, öğürmek istememe neden oldu. Bentley'i otoparklardan birine sürdüm ve doğrudan terminale gitmeden önce anahtarları içeride bıraktım.

Uçuş kısaydı ve telefonlarımızdaki tüm numaraları bir kağıda kopyalayarak vakit geçirdik. Bu tek yoldu. Kişileri başka bir telefona aktarmak söz konusu bile değildi.

Sabah dokuzda Varşova'daki Chopin Havaalanından ayrıldık, bir taksiye bindik ve Mokotów'daki evime gittik. Domenico biz gittikten sonra bir temizlikçi tutmuş olduğu için alt kattaki güvenlik görevlisinin fazladan bir anahtarı vardı.

O pembe eşofmanımı değiştirmem gerekiyordu. Gidip bankadan yüklü miktarda para alacak olsam, kocası onu aldatmış, bitkin, hamile bir aptal gibi görünmek istemiyordum. Sorun şu ki, bu durum için gerçekten iyi bir şeyim yoktu. Takside en yeni planımı sundum. "Hadi doktora gidelim," dedim Olga'ya. “Geri dönerken bir alışveriş merkezine uğrayacağız ve kendimize daha uygun bir şeyler alacağız. Sonra bankaya gideceğiz..." Olga'nın ifadesini görerek sustum. "Tamam, hayır. Önce eve gidelim. Sen eşyalarımızı toplayacaksın ve ben her şeyi bitirdiğimde seni alacağım."

Başını salladı ve bir dakika sonra asansöre biniyorduk. Olga'yı dairede bırakıp Wilanów'daki hastaneye gittim.

Dr. Ome hiç klinikte miydi? Önce aramam gerekiyordu.

"Merhaba Laura. Nasılsınız?" Ahizeden adamın sesini duydum.

"Merhaba, Paweł. Ben harikayım, aşağı yukarı. İşte misin?"

"Tabii, bir saat daha. Naber?"

"Seni hemen görmem gerek. On beş dakikaya oradayım."

"Tamam o zaman. Yakında görüşürüz."

Resepsiyondaki formaliteler bu sefer çok kısa sürdü. Resepsiyonistlerin dikkatini dağıtacak yakışıklı bir İtalyan yoktu. Beni koğuşa yönlendirdiler ve doktorun ofisine girdim.

"Neler oluyor?" diye sordu Paweł, masasının arkasında otururken.

"Hamileyim" dedim.

"Tebrikler, ama bu benim uzmanlık alanım değil."

"Biliyorum ama senden isteyeceğim şey şu. Hamileliğin bir şeyi değiştirip değiştirmediğini bilmiyordum, o yüzden her ihtimale karşı sana söyledim.”

Kolumu sıvadım. “Kolumda bir implant var ve ondan hemen kurtulmam gerekiyor. Doktorum ve arkadaşım olarak sizden sorularınızı kendinize saklamanızı rica ediyorum.”

Paweł koluma yakından baktı, derimin altına yerleştirilen kısa tüpe dokundu ve “Otellerinizde parti verdiğimde hiçbir soru sormadınız, bu yüzden size aynı nezaketi göstereceğim. Git şuradaki

tedavi koltuğuna otur. İmplant oldukça sığ görünüyor. Çıkardığımı hissetmeyeceksin bile."

On beş dakika sonra, çoktan arabaya geri dönmüş, alışveriş merkezine gidiyordum. Kendimi… özgür hissettim. Her şeyimi kaybetmiş olabilirim ama o tasmayı kaybetmek uzun zamandır hissetmediğim bir iç huzuru ve umudu hissetmeme neden oldu. Arabayı garajın en üst katına park ederken telefonum çaldı. Massimo'ydu. Karnım acıyla düğümlendi ve kalbim tekledi. Ne yapacaktım? Sabah geç oldu. Güvenlik görevlisi otelde olmadığımızı fark etmiş olmalı. Bir yandan sesini duymak istiyordum bir yandan da adamı öldürmek istiyordum. Aramayı reddedip arabadan indim.

Önce bir cep telefonu mağazasına gittim ve iki akıllı telefon ve iki SIM kart aldım. Nakit olarak ödedim. Herhangi bir kart işlemi izlenebilir. Sonra yukarı çıktım ve Versace butiğine gittim.

Pembe bir Victoria's Secret eşofmanı giymiş pahalı kıyafetleri karıştırırken satış görevlileri beni açık bir küçümsemeyle izlediler. Çantamdaki telefonun titrediğini hissederek tüm askıları karıştırdım ve sonunda muhteşem bir uyumlu etek ve krem renkli gömlek buldum. Siyah bir deri ceket ve bir çift siyah pompa aldım. Bu yapmalı. Artık yeterince zengin görünüyordum. Kıyafetleri tezgahın üzerine koydum ve bir kredi kartı çıkarıp ona teklif ederken mağaza görevlisinin şaşkın bakışından keyif aldım. Giysiler için kartla ödeme yapmak sorun olmamalı. Massimo muhtemelen Polonya'da olduğumu biliyordu ama bu bilgiyle pek bir şey yapamazdı. Yazar kasa ekranında görünen büyük miktar beni hiç etkilemedi.

Massimo'nun kefaretiydi. Bana o kadar çok şey borçluydu ki. Hesabında bu birkaç bin doların kaybolduğunu fark edeceğinden değil. Katipin gözleri en komik şekilde şişti. Her düştüğümde beni gülümsetebilmesi için fotoğrafını telefonuma kaydedebilmeyi diledim.

"Teşekkürler" dedim alaycı bir ifadeyle ve oradan ayrıldım.

Banyoda üstümü değiştirdim, kendi Prada çantamdan çıkardığım dudak kremi sürdüm ve hepsi bu kadar. Aynaya baktım - karşımdaki kişi daha birkaç saat önce bulunduğum ağlayan, yaralı kadına

benzemiyordu. BMW'ye geri döndüm. Siyah Giyen Adam gitmeme izin vermeyecek gibi görünüyordu. Akıllı telefonumun ekranında otuz yedi cevapsız arama görüntülendi. Tekrar aradığında Drive'a geçiyordum. Bu sefer almaya karar verdim.

"Laura lanet olsun!" diye bağırdı, çılgınca. "Neredesin? Ne yapıyorsun lan?"

Benimle konuşurken hiç böyle kelimeler kullanmamıştı. Ve hiç bağırmamıştı. Hiçbirşey söylemedim. Söylenecek ne vardı? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

"Hoşçakal, Massimo," sonunda yanaklarımdan akan başka bir gözyaşı dalgası hissettiğimde başardım.

"Uçağım yirmi dakika sonra kalkıyor. Polonya'da olduğunu biliyorum. Seni bulacağım."

Kapatmak istedim ama yapacak gücüm yoktu.

"Lütfen, bunu bana yapma kızım."

Sesinde umutsuzluk vardı. Acı ve kalp kırıklığı. O zamanlar beni alt etmekle tehdit eden sempati ve sevgiyi bilinçli olarak uzaklaştırmalıydım. Bana yardımcı olan, Anna'nın bacaklarını masasına yaymış görüntüsüydü. Derin bir nefes alıp direksiyona daha sıkı sarıldım.

"Onu becermeye devam etmek istiyorsan, beni hayatına almamalıydın. Beni aldattın ve bunu affedemem. Beni bir daha asla görmeyeceksin. Ben veya çocuğunuz. Bizi aramayın. Hayatımızın bir parçası olmaya layık değilsin. Hoşçakal, don Massimo."

Telefonu kapattım, telefonu kapattım, arabadan ayrıldım ve cihazı alışveriş merkezinin girişlerinden birinin yanındaki çöp kutusuna attım.

"Bu son," dedim kendi kendime sessizce, gözyaşlarını silerken.

Hırsız gibi hissederek bankaya gittim. Şimdiye kadar izlediğim gangster filmlerinin tüm sahneleri gözümün önünden geçti.

Sahip olmadığım tek şey bir silah, bir yün ve *eller havaya! Bu bir soygun!* O parayı kullanma hakkım vardı ama Siyah Giyen Adam'dan para çalıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamadım. Başka seçenek yoktu.

Hamile olduğum gerçeği olmasaydı, yapmazdım. Tezgahlardan birine gittim ve katip ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu söyledim. Tezgahın arkasındaki kadın tuhaf bir ifade takındı ve bir kapının arkasında gözden kaybolmadan önce beklememi istedi.

Yakındaki bir kanepeye oturdum ve bekledim.

"Günaydın," dedi bir adam görüşümü keserek. “Benim adım sŁukasz Taba ve ben bu bankanın müdürüyüm. Lütfen beni takip edin."

Sakin ve sakin, dediğini yaptım ve ofisinde bir sandalyeye oturdum.

"Büyük miktarda para istiyorsunuz. Kimliğini görebilir miyim?”

Yaklaşık bir saat sonra, tüm miktar masaüstünde önüme yığıldı. Hepsini o amaçla aldığım bir çantaya doldurdum, banka müdürüyle vedalaştım ve çıkışa yöneldim. Arabada çantayı yolcu koltuğuna atıp kapıları kilitledim. Yanımda ne kadar param olduğuna inanamadım. *Kahretsin* , diye düşündüm, *bu kadar şeye ihtiyacım var mı? abartmış mıyım?* Geri dönüp her şeyi bir kerede geri vermemi söyleyen de dahil olmak üzere düzinelerce düşünce aklımdan uçtu. Saatime baktım ve omurgamdan aşağı bir ürperti hissettim. Massimo'nun her dakika daha da yaklaştığını hayal edebiliyorum. Gitme zamanıydı.

Daireye girdiğimde Olga, "Domenico bana mesaj attı," dedi. "Bana Facebook'tan bir mesaj gönderdi."

"Duymak istemiyorum. Massimo ile konuştum ve ona duymasını istediğim her şeyi söyledim. Şimdi, bu senin yeni telefonun," dedim içinde cihazın olduğu kutuyu ona atarak. “Artık Sicilyalılar hakkında konuşmak yok. Temizmiyiz? Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ve unutmayın: hiçbir sosyal medyaya, e-postanıza veya bunun gibi herhangi bir şeye giriş yapamazsınız. Zaten yoldalar. Gitmemiz gerek."

"Laura, dinle beni, kahretsin! Domenico bana Massimo'nun seni aldatmadığına dair mesaj attı!"

"Ne yazması *gerekiyordu ?!"* Ciğerlerimin tepesinde çığlık attım. "Şimdi bize duymak istediğimiz her şeyi söyleyecek. Beni hizada

tutmak için herhangi bir şey. İstersen kal, ama sana söylüyorum - üç saat içinde burada olacaklar. Bu saçmalığı dinlemeyeceğim. Ben ne gördüğümü biliyorum."

Olga dişlerini sıktı ve iki bavul aldı. "Araba hazır. Hadi."

Tekrar eşofmana döndüm. Sonra çantalarımızı Olga'nın VW Touareg'ine doldurduk ve yolumuza devam ettik.

"Biri bizi takip ediyor," dedi Olga aniden, dikiz aynasının bakışlarını kaçırarak.

Dikkatlice arkama baktım ve renkli camları olan siyah bir Passat fark ettim.

"Ne zamandan beri orada?"

"Evden ayrıldığımızdan beri. İlk başta bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm ama kesinlikle bizi takip ediyor."

"Koltuk değiştirmemiz gerek," dedim soğukça, etrafa bakıp arabayı durdurmak için iyi bir yer bulmaya çalışarak. "Buradan sağa dön. Orada bir AVM olacak. Bizi otoparka götür."

Lanet olsun Laura, bana havaalanına gittiklerini söylemiştin, zaten inmiyorlar.

"Sanırım bunlar Karol'un adamları. Karısı Monika'yı hatırlıyor musun? Arabanın Polonya plakaları var. Sadece onlar olabilir."

Garajın ilk katına kadar sürdük ve inmeden koltukları değiştirmeden önce boş olan ilk noktada durduk. Sürüş becerilerim bu son birkaç ayda birçok kez işe yaramıştı. Bana o beceri setini nasıl mükemmelleştireceğimi öğrettiği için babama minnettardım. Beni ve kardeşimi gönderdiği tüm kurslar için minnettardım.

"Tamam, kaltak, kemerini bağla," dedim sırıtarak. "Haklıysan, inişli çıkışlı bir yolculuk olabilir."

Hızla çıkışa doğru dönerek arabayı harekete geçirdim. Passat, tekerleklerin gıcırtısı ile hızlandı, ancak park yerinden geri geri gelen bir araba tarafından hemen engellendi. Trafiğe katıldım ve ana caddeye doğru hızlandım. Var olan tüm kuralları çiğnedim ve Mokotów'u yakınlaştırdım. Araba sadece hız ile kuyruğumuzu kaybedecek kadar güçlü değildi, ama bölgeyi oldukça iyi biliyordum. Bu benim ana varlığımdı. Dikiz aynasından siyah sedanın üzerimize

geldiğini görebiliyordum. Neyse ki trafik yoğundu ve bunu kendi yararıma kullanabilirdim.

"Korkmuyor musun?" diye sordu Olga, tavandaki kolu tutarak.

"Bunun için zaman yok. Ayrıca bizi yakalarlarsa bize zarar vermezler. Bu bir kaçıştan çok bir yarış."

Gözlerimi yolda tuttum, belirli bir caddeyi aradım. Adını hatırlamıyordum ama orada saklanabileceğimiz bir yer olduğunu biliyordum.

"İşte burada!" diye bağırdım, arabayı aniden çevirerek.

Kereste Touareg neredeyse ikiye bölündü, ancak sonunda tek parça kalmayı başardı. Gey kuaförümün yaşadığı eski bir apartmanın arkasındaki avluya açılan bir kemerli yoldan geçtik. Avlunun dört bir yanı yüksek binalarla çevriliydi ve Passat bizi kaybedene kadar bekleyebileceğimiz park yerleri vardı. Arabayı durdurdum ve motoru durdurdum.

"Biraz beklememiz gerek." dedim omuz silkerek. "Bizi geçecekler ama geri dönecekler, bütün küçük sokakları arayacaklar. İstersen şimdi bir sigara içmek için biraz zamanın var."

Dışarı çıktık ve Olga bir sigara yaktı.

"István'ı aradın mı?" Diye sordum.

"Evet, sen üstünü değiştirirken. Çılgınca mutluydu. Tuna'ya bakan dairesinde bizim için bir yatak odası hazırlıyor. Tam olarak genç değil, biliyorsun," dedi bana bir bakış atarak. "Tamamen dürüst olmak gerekirse, o benim babamın yaşında. Ama bakmıyor."

başımı salladım.

"Sen sapık bir kaltaksın, biliyorsun değil mi?"

"Yardım edemem! Ben sadece yaşlı erkeklerden hoşlanıyorum. Ayrıca, onu gördüğünde anlayacaksın. O muhteşem. Macarlar güzel adamlar. Uzun siyah saçları, gür kaşları, geniş omuzları ve kusursuz dudakları var. Yemek yapmayı biliyor, araba kullanmayı biliyor ve motosiklet kullanıyor. Seksi bir baba. Ve sırtında devasa bir dövme var. Ve başka bir muazzam şey, eğer sürüklendiğimi yakalarsan." Sırıttı.

başımı salladım. Arabaya binerken, "Tanrım, kahretsin, pantolonunun içinde tut," dedim. "Ben annemi ararken sigaranı iç . Ona biraz saçmalık satmalıyım. Neden yeni bir numara aldığımı biliyorsun."

Anneme tekrar yalan söylemeye hazır değildim, bu yüzden onu aramak yerine başka bir şeyle kafamı meşgul etmeye çalıştım.

Tüm numaraları kağıttan yeni telefonuma kopyalamak yaklaşık bir saatimi aldı. Bu arada, Olga bir radyo istasyonundan diğerine atlayarak ve en yeni pop hitlerini arayarak kendini eğlendirdi. Şımarık ve hareketliydi, tamamen rahattı. Benden farklı olarak. Olga hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ve Sicilya Mafyasından kaçıyor olmamız onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

"Tamam, yeterince zaman oldu. Şimdiye kadar gitmiş olmalılar. Şehir dışına çıkana kadar süreceğim. Daha sonra değiştiririz."

Bu sefer kimse bizi takip etmedi. Varşova'dan ayrılır ayrılmaz koltuk değiştirdik. Yolculuğumuza on dakika kala nihayet annemle yüzleşmeye hazırdım. Hızlı bir şekilde aldı.

"Merhaba anne!" Sesimi neşeli çıkarmayı başararak cıvıldadım.

"Beni aradığın bu numara ne tatlım?"

"Ah, biliyorsun, sözleşmem sona erdikten sonra telefonları değiştirdim. Her türden insanı aradım. Onlara numaramı kimin verdiğini bilmiyorum. O yüzden yeter dedim ve değiştirdim. Nasıl olabileceklerini biliyorsun… ihtiyacın olmayan daha fazla şey satın alman için seni ikna etmeye çalışıyorlar."

"Nasılsın peki? Sicilya nasıl? Burada, Polonya'da korkunç. Soğuk ve yağmurlu."

Biliyorum , düşündüm, *görebiliyorum.*

Konuşma, özellikle hiçbir şey hakkında konuşmamamızla bir süre devam etti. Ona Siyah Giyen Adam'ın gelip beni bulmaya çalışabileceğini söylemeliydim.

"Anne sana bir şey söylemem lazım. Massimo'dan ayrıldım," dedim birdenbire konuyu değiştirerek. "Beni aldattı. O benim için adam değildi. Ondan uzak durmak için başka bir otelde çalışmaya

başladım. Şimdi çok daha iyiyim. Daha fazla boş zamanım var ve kendimi iyi hissediyorum."

Annem o zaman sustu. Konuşmaya devam etmem gerekiyordu.

"Her neyse, otel aynı marka, adanın tam karşı tarafında. Yönetmen beni oraya götürmeye karar verdi ve bunun oldukça iyi bir karar olduğunu söylemeliyim," diye gevezelik ettim. "Daha büyük ve para daha iyi. İtalyanca öğreniyorum. Olga'yı davet etmeyi düşünüyordum." O anda arkadaşıma göz kırptım ve o sessizce güldü. "Her şey mükemmel. Yeni bir daire aldım. Eskisinden çok daha güzel. Belki biraz fazla büyük-"

"Sevgilim," diye araya girdi annem, ikna olmadı. "Mutluysan ve ne yaptığını biliyorsan, seni hiçbir şeyden vazgeçirmeye çalışmayacağım. Hiçbir zaman olduğu yerde uzun süre kalamadın, bu yüzden tekrar hayatına devam etmene şaşırmadım. Ama kötü bir şey olursa, her zaman burada bizimle bir evin olduğunu unutma."

"Biliyorum anne. Teşekkürler. Lütfen numaramı kimseye vermeyin. Bu önemli. İnsanların beni tekrar aramaya başlamasını istemiyorum."

"Yalnızca tele pazarlamacılar hakkında konuştuğunuzdan emin misiniz?"

"Evet, onlar, ama aynı zamanda eski erkek arkadaşlarım ve genel olarak konuşmak istemediğim tüm insanlar. Ama dinle anne, şimdi gitmeliyim. Bir toplantım var, o yüzden görüşürüz! Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum. Beni istediğin kadar ara."

Telefonumu bırakıp bacak bacak üstüne atıp pencereden dışarı baktım.

Yağmurlu ve soğuk bir gündü. Sicilya'ya döndüğümüzde hava muhtemelen hoş bir şekilde sıcak ve güneşliydi.

"Annenin buna kandığını mı düşünüyorsun?" Olga, "O kadar aptal değil, biliyorsun," diye eklemeden önce sordu.

"O zaman ona ne söylemem gerekiyordu? *Merhaba anne, sana karşı dürüst olacağım. Üç ay önce kaçırıldım çünkü bu adam sürekli benim hakkımda rüya görüyordu ve sonra ona aşık oldum, ama merak etmeyin - bu sadece Stockholm sendromu. Her neyse, o yerel mafyanın*

patronu ve geçimini sağlamak için insanları öldürüyor ve bizim bir bebeğimiz olacak ve şimdi gerçekten evliyiz. Uyuşturucu ve silah satarak kazandığı parayı harcıyorduk ama sonra beni aldattı ve şimdi çeteden kaçıyorum ve Macaristan'a saklanacağım. ”

Olga daha fazla tutamadı ve kahkahalarla güldü. Arabanın yoldan çıkmasını önlemek için yavaşlamak zorunda kaldı. Biraz sakinleşmesi uzun zaman aldı. Gözyaşlarını sildi ve "Evet, bu çok olası değil, aptalca. Annenin yüzünü görebiliyorum. Onu kaybettiğini düşünecekti. Ona gerçekten gerçeği söylemelisin. Nasılsa inanmayacak.”

Olga'nın gamsızlığı sinirlerimi bozuyordu. Aynı zamanda, kendi şanssızlığım ve üzüntüm hakkında düşünmekten hoş bir mola oldu.

"Benzin almamız gerek," dedi bir anda ve otoyoldan bir rampaya çıktı.

"Bir dakika bekle. Sana biraz nakit vereceğim," dedim para dolu çantaya uzanarak.

Zaten Polonya'nın dışındaydık, bu yüzden kalın euro faturaları işe yarayabilirdi.

Olga çantaya baktı ve yüzünü buruşturdu.

“Bir milyon böyle mi görünüyor? Daha fazlasının olacağını düşünmüştüm.”

Çantanın fermuarını kapattım ve ona onaylamayan bir bakış gönderdim.

"Ne kadar almam gerekiyordu? Çok az olduğunu mu düşünüyorsun? Bebeği aldıktan sonra işe geri dönmeyi düşünüyordum. Paranın sadece ben doğum yapana kadar bize yetmesi gerekiyordu. Massimo pahasına yaşamak istemiyorum . En azından Sicilya'da yaptığımız gibi değil - aristokrat gibi davranarak."

"Çünkü aptalsın Laura. Avantajları düşünmüyorsun. Şuna da bakın: sizin rızanız, hatta bilginiz olmadan sizi hamile bıraktı." başımı salladım. "Tamam, o zaman biliyordun," dedi, "gerçekten bilmemene rağmen, ama siktir et. Yani seni hamile bıraktı. Eski sevgilini senden aldı, seni onunla evlendirdi ve sonra seni aldattı. Aptal sikimden her şeyi alırdım. Ceza olarak, açgözlülükten değil.”

"Biliyor musun? Git şu gazı al. Kıçından konuşuyorsun. Artık kartımı kullanamayız. Massimo işlemi takip edecek veya en azından nereye gittiğimizi öğrenecek. O halde başımızı dik tutalım. Artık nakit yok, hepsi bu."

Yolun geri kalanı olaysız geçti. Yaklaşık on saat sonra hedefimize ulaştık. István, nehrin batı tarafında, Budapeşte'nin merkezine yakın güzel bir tarihi binada yaşıyordu.

"Olga, seni görmek ne güzel!" diye seslendi, merdivenlerden arabaya doğru inerken. "Macaristan'ı varlığınla onurlandırmayalı ne kadar zaman oldu?"

"O kadar uzun değil, István. Sadece beş yıl," diye yanıtladı Olga gülümseyerek, onu kucaklarken yaşlı adamın kıçına şaplak attı. "Tamam, bu kadar yeter," dedi onu iterek.

"Bu benim kız kardeşim Laura."

István beni selamladı ve avucuma bir öpücük kondurdu.

"Sevgilim senin derdin yüzünden geri döndü. Teşekkür ederim Laura ve sana en iyisini diliyorum - belki hemen değil."

Olga, István'ın yaşına bakmadığını söylerken haklıydı. Esmer teni ve daha önce Ruslarda sıkça gördüğüm yüz hatlarıyla çok şehvetli ve yakışıklıydı. Gözleri soğuktu ve üzerinde çalışılmış bir kayıtsızlıkla hareket ediyordu. İşlerin yolunda gitmesini seven, güçlü, kendine güvenen bir adamdı. Ama onunla ilgili en çarpıcı şey, iyi bir adam gibi görünmesiydi. açıklayamadım. Onda ona güvenmemi sağlayan bir şey vardı.

"Bir şeyleri görmenin oldukça tuhaf bir yolu, ama teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

István, Olga'ya bir kez daha baktı ve seslendi. Merdivenlerde genç, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam belirdi.

"Bu Atilla. Oğlum," dedi yaşlı Macar. "Onu hatırlıyor musun, Olga?"

İkimiz de önümüzde duran genç adama bakarak donakaldık, şaşkına döndük. Çalışmayı severdi - bu çok açıktı. İnce, dar bir gömleğin altında esneyen şişkin kasları başka tarafa bakmayı oldukça zorlaştırıyordu. Teni bronzlaşmıştı, gözleri yeşildi ve dişleri

kar beyazı ve mükemmel bir şekilde düzdü. Güldüğünde yanaklarında küçük gamzeler belirdi. Çok sevimliydi, sevimliydi ve kesinlikle nefes kesiciydi.

"Kalp krizi geçiriyorum," diye mırıldandım Lehçe, yüzümde aptal bir sırıtışla.

Arkadaşım hipnotize oldu, tek kelime edemedi.

Merhaba, ben Atilla, dedi genç adam. "Çantalarınızı alabilir miyim? Ağır görünüyorlar."

"Onun yerine beni alabilir misin?" Olga sordu, hâlâ Lehçe, sonunda sesini bulmayı başardı.

Bu sırada Atilla eşyalarımızı kaptı ve üst kata atlayarak binanın içinde gözden kayboldu. Orada biraz durduk, salyalar akıyordu.

"Hamile olduğunu ve kalbinin kırıldığını hatırlatmama gerek var mı?" Olga sırıtarak sordu.

"Ve sen hâlâ Domenico'ya delicesine aşıksın, değil mi?" diye karşılık verdim. "Ayrıca, bu bizden çok daha genç, değil mi?"

"Sanırım öyle. Onu en son gördüğümde hala bir çocuktu. O zamanlar on beş yaşında olmalıydı, yani şimdi yirmi yaşında." Hesaplarından memnun bir şekilde başını salladı. "Gençken biraz güzeldi, ama kahretsin, bu çok saçma. Ve tek çatı altında yaşamak üzereyiz..." Sessizce inledi.

Son çantamızı aldıktan sonra István bize döndü, Olga'nın arabasının anahtarlarını aldı ve onu bir rampadan aşağı, bir yeraltı garajına sürdü. Olga, Atilla ve ben ana girişten içeri girdik.

Ev güzeldi. Geniş bir salondan büyük bir eski merdiven bizi karşıladı ve büyük bir oturma odasına çıktı. Tüm zemin katı kapladı.

Ahşap mobilyalar ve zeminlerin yanı sıra taştan bir şömine ile alan klasikti. Hepsi, boyutuna rağmen rahat görünmesini sağlayan sıcak, sağduyulu renklerdi. Yerde hayvan postları vardı, bir sürü süs eşyası vardı ve hiç bitki yoktu. Bu ev erkekler tarafından dekore edilmişti ve bunu gösteriyordu.

"Geç oldu ama bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Atilla, sürahiyi açıp bardağa bir şeyler doldurarak.

Bir yudum aldı ve o büyük yeşil gözleriyle bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi. Bana Massimo'yu hatırlattı - aynı erkeksi bakış, dilde dudaklarda aynı hızlı hareket.

"Yapamam. Ben hamileyim," dedim, çocuğun etkili bir caydırıcı olacağından emin olarak.

"Ah, bu harika. Ne kadar uzaklıkta?" diye sordu, gerçekten ilgilendi. "Sana çay ve akşam yemeği ısmarlayacağım. Ne alırsınız? Bir hizmetçimiz var. Adı Bori. Mülkün etrafındaki herhangi bir telefondan sıfırı çevirerek onu arayabilirsiniz. O harika bir aşçı ve on beş yıldır bizimle birlikte."

Aç değildim, sadece yorgundum. Hatta bitkin. Son yirmi dört saat zor geçmişti.

"Üzgünüm ama son ayaklarımdayım. Sorun olmazsa uyumak istiyorum."

Atilla bardağını bıraktı ve beni yukarı çıkarmadan önce elimi tuttu. Onun açık sözlülüğü beni biraz şaşırtmıştı ama dokunuşu tatsız değildi, bu yüzden karşı koymadım. Beni ikinci kata çıkardı ve odalardan birini benim için açtı.

"Bu senin yatak odan olacak," dedi ışığı yakarak. "Seninle ilgileneceğim. Her şey yoluna girecek, Laura..."

Geri çekildi, gözlerimin içine baktı ve yanağıma narin bir öpücük kondurdu. Geri çekilip parmağını üzerinde gezdirdi. Titredim, huzursuz hissettim. Sanki bir şekilde Massimo'yu aldatıyormuşum gibi. Bir adım geri çekilip odanın daha derinlerine indim.

"Teşekkürler. İyi geceler" diye fısıldadım ve kapıyı kapattım.

Ertesi gün uyandığımda elim içgüdüsel olarak yatağın üzerine uzanarak kocamı bulmaya çalıştım.

"Massimo..." Gözlerimin dolduğunu hissederek nefes aldım. Annem bana hamileyken ağlamayacağını, yoksa çocuğun mızmızlanacağını söylemişti, ama onun batıl inançları pek umurumda değildi. Yatakta kaldım, ağladım, bir yandan diğer yana yuvarlandım. İçimdeki acı ancak yorgunlukla baş ettiğimde yüzeye

çıkmaya başladı. Bunun gerçek olduğunu yavaş yavaş anladım. Her şeyin olup bittiğini. Umutsuzluğum had safhadaydı. Midem düğümlendi. Yalnız yaşamak istemiyordum. O olmadan olmaz. Onun dokunuşu, kokusu olmadan nasıl olabilirdim? Onu çok seviyordum, canımı acıtıyordu. Kafamı bir yastıkla kapattım ve yaralı bir hayvan gibi inledim. Kaybolmaktan başka ihtiyacım olan hiçbir şey yoktu.

"Gözyaşları iyi arkadaşlar gibidir," diye bir ses duydum arkamdan.

“Olga bana olanları anlattı. Unutma, tanımadığın biriyle konuşurken bazen ağzından bir şey çıkarmak daha kolaydır ."

Yastığı yüzümden kaldırdım ve yatağın ucunda elinde bir fincan çayla oturan Atilla'ya baktım. Sadece eşofman giyiyor. O kadar sevimli, o kadar ilgili ve şefkatliydi ki.

"Bir ses duydum, bu yüzden seni ziyaret etmeye karar verdim. İstersen gidebilirim. Ama kalmamı istersen bir süre burada seninle oturabilirim." Onu sessizce izledim ve gülümseyerek çayını yudumladı. “Annem bana her zaman 'Başkaları da olacak' derdi. Hamilesiniz ve bu işleri biraz karmaşıklaştırabilir, ancak her şeyin bir nedeni olduğunu unutmayın. Zalim olduğumu düşünebilirsin ama haklı olduğumu bildiğine inanıyorum.”

Yanaklarımdaki nemi sildim ve sırtımı duvara yaslayarak kendimi yataktan yukarı çektim. Atilla'nın bardağını alıp yudumladım.

"Çayını benim sevdiğim gibi içiyorsun. Sütle," dedim.

"Hayır. Olga'nın senin için hazırladığı çayı yudumladım. Zaten neredeyse iki. On iki saatten fazladır uyuyorsun. Babam endişelenmeye başladı. Seni arkadaşının kliniğine ziyarete ayarladı. O bir jinekolog. Hazır olduğunda seni ona götüreceğim."

"Teşekkür ederim Atilla. Bir gün birini çok mutlu bir kadın yapacaksın."

Genç Macar döndü ve bana meraklı bir bakış gönderdi.

"Bundan gerçekten şüpheliyim," diye yanıtladı hafif bir gülümsemeyle. "Yüzde yüz sertifikalı eşcinselim." Atilla kontrolsüz

bir kahkaha atarken gözlerim büyüdü ve en çılgın ifadeyi yapmış olmalıyım.

“İsa, dünyanın kadınları için ne büyük kayıp!” diye inledim.

"değil mi?" Sırıttı. “Bir keresinde kızları denedim ama bi olmak ben değilim. Sadece vajinalarla ilgilenmiyorum. Siz kadınlar güzelsiniz ve ayakkabı zevkiniz daha iyi ama ben erkeklerden daha çok hoşlanıyorum. İri, iriyarı ve kaslı..."

"Tamam, tamam, anladım." diyerek sözünü kestim.

Atilla ayağa kalkıp kalçalarını benim için salladı. "Ama her zaman izleyebilirsiniz. umurumda değil.” Sonra ekledi, "Haydi, hadi Laura. Biz ayrılıyoruz."

Yıkandım, bir şeyler giydim ve aşağı indim. Olga, István'ın kollarına sarılmış, mutfak tezgahının yanında duruyordu. Geldiğimi bile fark etmediler. O cilveliydi, yavaşça geriliyor ve başını eğiyor, boynunu açığa çıkarıyor, o ise sessizce dudaklarını ısırıyordu.

"Günaydın," dedim boş bardağı lavaboya koyarken.

Hiç şaşırmış görünmüyorlardı, bunun yerine gözlerini birbirlerinden ayırmadan beni selamladılar.

"Ne yapıyorsun?" Tezgahtan tatlı bir rulo alarak Olga'ya Lehçe sordum.

István ana dilimizi duyarak gülümsedi ve bizi yalnız bıraktı.

"Ne demek istiyorsun? Konuşuyorduk."

"Telepatik olarak mı? Kelimeler olmadan?"

"Senin sorunun ne Laura?" havladı, sinirlendi ve tezgaha oturdu.

"Birkaç gün önce aşıktın. Bunu unuttun mu?”

“Hayatlarımız birkaç gün önce tamamen farklı görünüyordu. Artık Domenico ile birlikte olamam. Massimo ile birlikte olmadığın zaman değil. Ne olmuş? Hayatımın geri kalanında o adamın arkasından ağlayıp, geçirdiğimiz tüm güzel zamanları düşünerek bekarlık içinde mi yaşayacağım?"

Başımı yere eğdim ve derin bir nefes aldım.

"Özür dilerim." dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Ah, sevgilim, diye mırıldandı ve bana sarıldı. "Özür dileme. Bu senin hatan değil. Massimo hayatımızı mahvetti.” Gözyaşlarımı sildi

ve devam etti, "Sadece sonsuza kadar acı içinde yuvarlanmayacağım. Bir an önce unutmak istiyorum, sana da tavsiyem bu.”

Atilla o noktaya geldi ve konuşmayı kestik.

Melanj grisi büyük beden eşofman altı ve derin, gergin yakalı bej bir tişört giyiyordu. Ayaklarında siyah Air Max spor ayakkabılar vardı ve elinde siyah deri bir ceket vardı.

Burnuna bir çift stor perde itti ve mükemmel dişlerini sergileyerek bize parlak bir şekilde gülümsedi. "Hazır?"

"Şaka mı yapıyorsun. Ben böyle gitmem!" Olga ağladı ve doğruca yukarı koştu. "Bana beş dakika ver."

Öte yandan, kıyafet değiştirmek niyetinde değildim. Emus'um, skinny jean pantolonum ve bol örgülü, bol süveterimle kendimi iyi hissettim. En sevdiğim dumanlı havacıları giydim ve saatime baktım.

Karnım acıyla parladı. Bir elimle mutfak tezgahına tutunurken diğer elimle mutfak tezgahına yaslandım.

"Neler oluyor Laura?" Atilla endişeli bir ifadeyle sordu, bir adım daha yaklaşıp beni dirseğimden tutarak.

"Hiçbir şey," diye hafifçe yanıtladım. "Massimo'yu düşündüğüm anda, bu garip acıyı hissediyorum. Sanki çocuk babasını özlüyor.” Gözlerimi kaldırıp genç adama baktım. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum."

"Bu kadar emin olmazdım. Bir süre önce yirmilik dişlerimi çektirdim. Ağrıyan noktalar çabucak iyileşti, ancak dişler çekildikten sonra aylarca acı hissettim. Hayali ağrı denir. Yani, biliyorsun, her şey mümkün.”

Tezgahın yanına çömeldim ve kısa bir kahkaha attım. "Doğru, burada da aynı hikaye."

"Geri döndüm!" Olga merdivenlerden aşağı koşarak duyurdu.

Macaristan'daki sonbahar, Polonya'dakinden çok daha güzeldi. Hem de daha sıcak. Neredeyse Kasım ayıydı ama dışarıdaki sıcaklık ılık bir elli üç Fahrenheit dereceydi. Zengin mimari tarzların tadını çıkararak Budapeşte'nin tarihi merkezinden geçtik. Atilla yavaş ve emin bir şekilde sürüyordu. Mavi Audi A5'i Macar başkentinin kalabalık sokaklarında zarif bir şekilde gezindi.

Otuz dakika sonra hedefimize ulaştık. Atilla bizi babasının arkadaşının özel kliniğine götürmeden önce dışarı çıktı ve kapıları açtı. Biz girdik. Genç resepsiyonist, genç Macar'ı görünce doğruldu ve sorularına hevesle yanıt vererek en güzel gülümsemesini sergiledi. Bir an sonra, yeni jinekoloğumun ofisindeydik.

"Her şey yolunda mı?" Ben muayene odasından çıkar çıkmaz ayağa fırlayarak seslendi Olga.

"Tam olarak değil. Bazı testler yaptılar ve yarın sonuçları alacağım. Doktor uzanmamı, yorucu bir şey yapmamamı ve gergin durumlardan kaçınmamı söyledi. Siktir et beni Olga, öylece yatarken çıldıracağım."

"Hiçbir şey için endişelenme," diye araya girdi Atilla. "Şimdi gel. Sana bir *langos alacağım.* Yerel bir spesiyalitedir. Sonra eve gideceğiz. Hep beraber yatacağız. İyi olacak." Kolunu bana doladı.

Olga elimi tuttu.

"İyi. O zaman yatalım. Hepimiz sana hamileyiz," dedi gülerek, alnıma bir öpücük kondurdu ve beni arabaya geri götürdü.

Bana inanılmaz derecede yağlı ama lezzetli peynirli ve sarımsaklı bir pide verdiler ve sonra eve döndük, orada eşofman giyip yatağa girdim. Bir an sonra kapı açıldı ve István odama girdi.

"Doktor arkadaşımla konuştum," dedi yatağın yanındaki koltuğa otururken. "Umarım bunu bana karşı kullanmazsın ama senin için endişeleniyorum. Bunun yüksek riskli bir hamilelik olduğunu biliyorum ve burada kendinizi olabildiğince rahat hissetmeniz için elimden geleni yapacağım. O yüzden bir şey için endişelenme. Polonya TV'sini bugün kuracağım. Yatağın yanındaki dizüstü bilgisayarın internete erişimi var ve o sizin. Bir şeye ihtiyacın olursa -kitaplar, gazeteler, herhangi bir şey- tek kelime et, senin için getireyim."

Ona minnettar bir gülümsemeyle baktım.

"Neden bütün bunları benim için yapıyorsun? Beni zar zor tanıyorsun. Ayrıca birdenbire Sicilyalı mafyadan kaçarken hamile kaldım… Başına beladan başka bir şey olmayacağım."

"Ah, çok basit. Arkadaşını seviyorum, o da seni seviyor."

Eli kısaca kolumu okşadı ve sonra kalkıp gitti, yolda Olga'yı geçerek.

“Sürpriz ziyaret!” diye bağırdı arkadaşım, odaya atlayarak ve yatağın yanındaki komodinin üzerine bir fincan kakao koyarak.

"Doktorun ne dediğini bana söylemedin."

"Eh, en önemli şey bebeğin zaten bir insan gibi görünmesi. Yaklaşık bir kaşık şeker ağırlığındadır. Ne zaman mutlu olduğumu biliyor - vücudumun ürettiği hormonlar da onu mutlu ediyor. Çok kötü, sinirli olduğumda da aynı. Yani doktora göre her zaman bir midye gibi mutlu olmalıyım. Daha ne olsun... Küçük ayakları ve elleri var. Küçük bir insan gibi, ama sadece birkaç santim uzunluğunda. Yüksek riskli bir hamilelik olduğu için doktor her gün buraya gelecek ve ultrasonografi gibi testler yapacak. Muhtemelen hastanede kalmalıyım ama István onun arkadaşı olduğu için burada kalabilirim.” Durdum, bir şey hatırladım. "Bu arada, seni sevdiğini biliyor musun? Bir dakika önce söyledi."

Olga ayaklarımın yanına uzandı, yüzünü ellerinin arasına aldı.

“İsa... Biliyorum ama umurumda değil. Domenico'yu seviyorum. István seksi elbette. O sevecen, iyi ve yakışıklı ve muhteşem bir siki var..." Dudağını ısırarak sustu. "Ama aramızda kimya yok. Eskisi gibi değil. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Temmuz'du. Balaton Gölü'ne tatile gittim. O zamanlar restoran sahibi olan adamla birlikteydin. Paweł, sanırım. Ve o senin tüm dünyandı, hatırladın mı?

"Her neyse, Siófok'ta bir daire kiraladım. Bir gece kulüpten kulübe dolaşarak dışarı çıktım ve gerçekten sevdiğim bir yer bulamadım. Bu yüzden bir şişe rosé ve bir paket sigara aldım ve hala kahrolası bir diva gibi giyinerek kaldırıma oturdum ve etrafta uzanıp insanları izledim. Bir fahişe gibi görünüyor olmalıyım - bu yüzden beni fark etti. Ya da belki çok ayıktım ve hala bir milyon dolar gibi görünüyordum.

"Her neyse, arkadaşlarıyla geçiyordu ve yanımdan geçerken bana daha iyi bakmak için arkasını döndü. Ve gözlerimiz buluştu. Çılgın bir çift gibi uzun süre birbirimize baktık ve István doğruca bir

adama çarptı. Kalabalığın içinde gözden kaybolduğunda bile kalkmadım. Birkaç dakika sonra geri geldi ve tam karşımda duruyordu. Önce pahalı motorcu çizmelerini gördüm, sonra kasıklarında o muazzam şişkinlik olan yırtık pırtık kot pantolonu - o dev siki..." Yüzü yine rüya gibiydi, devam etmeden önce, "Sonra gözlerimi kaldırdım ve kaslı halini gördüm. vücudu ve hipnotik bakışı. Sigarayı ağzımdan aldı, yanıma oturdu ve kendisi içti. Sonra şarabımdan bir yudum aldı, hemen ayağa kalktı ve gitti. Şok olmuştum. *Bunun ne olması gerekiyordu?* Düşündüm ama yerimde kaldım. Beş dakika sonra geri döndü. Kaldırıma oturdu, kendi şarabından bir şişeyi yere koydu ve bir çakı çıkardı.

Şişeyi açtı ve şöyle dedi: ' Macaristan'ı şaraplarıyla hatırlayacaksanız daha iyilerini içmeye başlamalısınız. Ama hatırladığın tek şey şarabın olmayacağından emin olacağım.' Ve aynen böyle, ben onundum. Gece boyunca kaldırımda oturup konuştuk, sonra kahvaltı ettik ve sahile gittik. Ve bana inanmayacaksın, ama daha fazlasını yapmadık. Ertesi gün onun seçtiği bir yerde akşam yemeği için buluştuk ve saatlerce konuştuk, konuştuk. Sonunda ona iki harika gece için teşekkür ettim ve kaçtım."

"Bir dakika ne?" diye sordum, şaşırdım.

"Neden bunu yaptın?"

"O mükemmeldi. Çok mükemmel. Ve ben gençtim," diye yanıtladı Olga, ondan nadiren duyduğum bir üzüntüyle. "Kendime güvenmiyordum. Duygularımı kontrol edemedim ve sadece aşık olacağımdan korktum. Ama endişelenme. István o kadar kolay pes etmedi." Sorularıma karşılık olarak elini kaldırdı. "Restorandan çıktım ve daireme doğru yola koyuldum. Sadece birkaç blok ötedeydi. Kapıya geldiğimde birinin elini omzumda hissettim. Arkamı döndüm, duvara itildim ve sonra dudaklarımda dudakları hissettim. Hayatımdaki en büyük öpücüktü. Geri çekildiğinde, 'Hoşçakal demeyi unuttun' dedi. Ve arkasını döndü ve uzaklaşmak üzereydi. Ne yapmam gerekiyordu? Peşinden koştum, doğrudan kollarına. Önümüzdeki haftayı aşağı yukarı böyle geçirdik.

Birbirimizin kollarında. Sonra Budapeşte'ye gittik ve zengin olduğu, boşandığı ve bir oğlu olduğu ortaya çıktı. Hepsi benim için çok fazlaydı, bu yüzden tekrar koştum. Bana anladığını söyledi, ama beni unutmayacaktı ya da artık onun olmadığımı asla kabul etmeyecekti. Beni aradı, birkaç kez Varşova'da ziyaretime geldi..."

Arkadaşıma baktım, hikayesini anlatma şeklinden büyülenmiştim. Sesinde çok fazla duygu vardı. Çok fazla tutku.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin? Bu çok tatlı." Belki biraz ironik bir şekilde ona gülümsedim ve o hemen kafama bir yastıkla şaplak atarak misilleme yaptı.

"İşte bu yüzden sürtük. Benimle alay edecektin. Duygular ve bok hakkında konuşmak benim tarzım değil. Ama onun aleti ağzımdayken nasıl bir hafta geçirdiğimi size anlatabilirim. Daha da iyi bir hikaye olduğunu garanti ederim."

BÖLÜM

altı

Sonraki saatleri, günleri ve haftaları yatakta geçirdim . Olga ve Atilla bana arkadaşlık ettiler. István zaman zaman katıldı. Oyunlar oynadık, kitap okuduk, televizyon izledik ve sadece takıldık, birbirimize alıştık. Biraz kardeş gibi. Test sonuçlarım geldi ve gün geçtikçe daha iyiye gidiyordu. Ben de sakinleştim. Mutlu olduğumu söyleyemem - Massimo'yu düşünmediğim bir gün olmadı ama en azından onsuz yaşayabilirdim. Annemi aradım, her seferinde numara değiştiriyordum. Tanrıya şükür telefonumda arayan kimliği engelleme vardı, bu yüzden onları sürekli değiştirdiğimi bilmiyordu. Ve asla önce beni aramaz. Hep benim yapmamı bekledi.

Sonbahar geldi ve gitti. Aralık ayıydı. Ruh halim düzenli olarak düşüyordu - göbeğim hala beklediğimden daha küçük olmasına rağmen kıyafetlerim için çok fazla büyüdüm. István isteksizliğiyle savaşırken, Olga kendi kendisiyle savaşıyordu. Bir gün, kaçınılması mümkün olmayan konuşma nihayet geldi.

"Polonya'ya dönme zamanımız geldi, Laura. Her halükarda buradan taşınmamız gerekiyor," dedi Olga, bir sabah ben kahvaltı yaparken mutfak tezgahının yanında otururken.

“Çocuk şimdi iyi, kendini iyi hissediyorsun, kimse bizi takip etmiyor veya aramıyor. Neredeyse iki ay oldu. Hadi geri dönelim."

Bunu teklif etmesine sevindim. İkimiz de Polonya'yı özledik - ebeveynlerimizi ve arkadaşlarımızı. Macaristan muhteşemdi ama biz sadece misafir olarak kalacaktık. Hoş Geldiniz fazla kalamadık.

"Haklısın. István'a söyledin mi?"

"Evet. Gece boyunca konuştuk. O anlar. Ne olursa olsun sonsuza kadar birlikte olmayacağımızı anlamasını sağladım. Sanırım bunu kabul etti."

Atilla mutfakta belirdi ve bana her zamanki gibi büyük bir kucaklama ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"En sevdiğim annem nasıl?" O sordu.

Eşcinsel olması ona yaklaşmamı kolaylaştırdı. Tanıdığım en yakışıklı erkeklerden biri olabilirdi ama ona bir erkek kardeş gibi davrandım.

"Sana ayrıldığımızı söyleyecek kadar iyi hissediyorum," dedim onun kucaklamasına karşılık vererek.

Geri sıçradı, yüzü aniden öfkeyle doldu ve tezgahın etrafında döndü, ellerini tezgaha vurdu ve bağırdı, “Şimdi gidemezsin! Beni burada yalnız bırakamazsın! Ayrıca bir daha doktor değiştiremezsiniz. Polonya'da daha kötü hissetmeye başlarsanız ne olur? O zaman seninle kim ilgilenecek? İzin vermeyeceğim! Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ellerini tekrar tezgaha vurdu ve öfkeli bir bakışla beni sabitledi. Tepkisi beni kelimeler için kısa bıraktı. Sevimli bir çocuğu, sahip olduklarından ayrılmak istemeyen totaliter bir deliye dönüştüren bu ani değişiklik beni şok etti.

"Aptal gibi davranmayı kes Atilla!" Olga havladı, ayağa kalktı. "Bize bağırma. Yakışıklı bir adamın tam bir serseri gibi davranmasından daha kötü bir şey yoktur. Seni bırakmıyoruz. Ülkemize dönüyoruz. Gelip ziyaret edebilirsiniz. Sanki Kanadalı değiliz. İstersen her hafta görüşebiliriz. Ayrıca, Varşova'da senin için bir sürü güzel erkek var."

Ayağa kalktım ve kaslı gövdesine sarılarak ona doğru yürüdüm.

"Şimdi, Godzilla, bu kadar sinirlenme," dedim yatıştırarak. "İstersen bizimle gelebilirsin. Ama eve gitmeliyiz."

Sırtına hafifçe vurdum ve yukarı çıktım. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, yeni gey kardeşim odama girene kadar uzun süre beklemek zorunda değildim. Kapıyı arkasından kapattı, odanın karşı tarafına geçti, kaslı bir kolla boğazımdan tuttu ve beni duvara itti. Midemde o tanıdık gıdıklama hissini hissettim. Sadece Massimo bana böyle davranmıştı. Atilla'nın dili ağzıma girdi ve vücudu benimkine yapıştı. Zamanda geriye gitmiş gibi hissederek gözlerimi kapattım. Güçlü, iri elleri nazikçe yüzümü kavradığında dillerimiz birbirinin etrafında dans etti. Yumuşak dudakları benimkilere yapıştı, sıcak, tutkulu ve vahşi.

"Atilla," diye fısıldadım, şok içinde, başımı geri çekerek, "ne yapıyorsun? Dedin-"

"Gerçekten eşcinsel olduğuma inanıyor musun?" diye sordu, dilini boynumdan aşağı bir çizgide gezdirerek. "Olabildiğince düzüm Laura. Seni ilk gördüğümden beri istiyorum. kokuna bayılıyorum. Uyurken seni izlemeyi seviyorum. Uyandığında. Dişlerini fırçalarken, dudağını ısırdığında, kitap okurken ya da derin düşüncelere daldığında bacak bacak üstüne atmana bayılıyorum." İçini çekti. "Aman Tanrım, seni nasıl istiyorum."

O kadar şok olmuştum ki, sözleri ilk başta bana ulaşmadı. anlamadım Ve dili tenimde yavaşça gezinirken hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

"Ama hamileyim," dedim, "ve bir mafyayla evliyim. Anlamıyor musun ?" Onu ittim. "Sana kardeşim gibi davrandım, evlat. Ve ne yapabilmek için eşcinsel gibi davrandın? Bir gece bana gizlice yaklaş ve beni becer? Tanrım, bu çarpık." Artan bir öfkeyle kapıya doğru yürüdüm ve açtım. "Siktir git!" Tepki vermedi. "Defol git buradan Atilla!" diye bağırdım.

Her zaman sadık bir pit bull olan Olga, birdenbire ortaya çıktı ve kapıda durdu.

"Neler oluyor? Neden bağırıyorsun?"

"Sebep yok. Şimdi eşyalarını topla. Biz ayrılıyoruz."

Endişesini gizleyemeyen Olga önce bana sonra Atilla'ya bir bakış attı. Başka bir açıklama alamayınca arkasını döndü ve odasına gitti.

İki saat sonra yola çıkmaya hazırdık. Olga, ayrılışımızdan hiç memnun görünmeyen István'a uzunca bir süre veda etti. Bu kadar nazik bir ev sahibi olduğu için ona nasıl teşekkür ettiğini bilmiyorum ama odasından çıktıklarında yüzünde tamamen memnun bir ifade vardı. Onu yanaklarından öptüm ve beni uzun bir süre kollarında tutarak babacan bir hareketle kucakladı. ondan hoşlandım. Beni sakin ve güvende hissettirdi. Ve oğlunun aksine, kötü bir niyeti yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda geri çekilirken.

"Oraya vardığında beni ara."

Aramız bozulduktan sonra Atilla evden çıktı ve geri dönmedi. Kendimi kötü hissettim, ama aynı zamanda ona o kadar dayanılmaz bir şekilde kızgındım ki sıkıntım dengelendi. Sonuç olarak, onun yokluğu en iyisi olabilirdi.

Polonya'ya giden yol uzundu. Çok uzun. Ani gidişimizle nerede kalacağımızı bilememiştik. Bize yarı yolda geldi.

"Bir fikrim var. Ne olduğunu tahmin et," dedi Olga.

"Sanırım aynı anda aynısını yaşadık. Senin evinde kalamayacağımızı düşünüyordun, değil mi?"

"Tabii ama ben bunu günler önce anladım. Şimdi başka bir fikrim var."

Ona arama bakışı gönderdim.

"Bu yüzden bir süredir bunu düşünüyorum ve sürekli kaçmanın bize bir faydası olmayacağına karar verdim. İstesen de istemesen de seni bulur. Ayrıca sevgilim, aranızı düzene sokmanın yolları var, biliyorsun. Ve sadece Massimo bir piç olduğu için tüm hayatını mahvetme seni hiçbir yere götürmez. Artık dinlenmek ve iyileşmek için zamanınız oldu. Şimdi onu aramanı söylemiyorum ama bizi bulmaları konusunda endişelenmeyi bırakalım. Polonya'da olacağız, Sicilya'da değil. Burada oldukça güçsüz. Polonya'da, herkesin memnun etmeye çalıştığı bir mafya babası değil, pezevenk bir İtalyan iri yarı sadece."

Bunun nereye gittiğini merak ederek sessizce dinledim. Yavaş yavaş haklı olduğunu kabul etmeye başlamıştım. Tamamen egoist bir aptal gibi davrandım. Kaçışımın Olga ile hiçbir ilgisi yoktu ve bu durumdan bıkmaya hakkı vardı.

"Haklısın," diye katıldım. “Ama daireme geri dönmek istemiyorum. Eskiden çalıştığım otelde kalacağız. Şehir merkezinde. O zaman daha uygun bir şey ararız. Paramız var - bu sadece bir yer seçme meselesi. Wilanów'da yaşamak isterdim. Yine de yeni projeler değil. Biraz daha uzakta. Orası sakin. Sessizlik. Merkeze yakın ve klinik sadece bir taş atımı uzaklıkta. Paweł Ome bana iyi bir jinekolog ayarlayacak ve doğum sırasında acıdan ölmemem için sihrini uygulayacak.”

"Bütün bunları çoktan planladığını görebiliyorum."

"Evet. Kesinlikle. Ama sadece, bir dakika kadar önce." Omuz silktim.

Varşova'ya vardığımızda akşam olmuştu. Gelmeden önce , birlikte çalıştığım bir meslektaşım olan Natalie'yi aramış ve onun adıyla bana bir oda ayırmasını istemiştim. Artık kaçmak istemiyordum ama kocamın beni bulmasını kendi hesabıma yaptırarak daha kolay hale getirmeyecektim. Gideceğimiz yere yaklaştıkça daha da yoruluyorduk. Sınıra kadar tüm yol boyunca sürüşü ben devraldım ve iyi bir gece uykusuna umutsuzca ihtiyaç duyarak ve bir an önce eve varmak isteyerek hemen hızlanmaya başladım.

Varşova çevresindeki çevre yolu boştu ve hız sınırını aştım. Bir an sonra, dikiz aynasında bir polis devriye arabasının parıldayan ışıklarını fark ettim. Bizi kenara çektiler.

"Bok. Polis," dedim.

Olga tamamen etkilenmemiş bir halde pencereden bakmak için döndü.

"Ne kadar hızlı gidiyordun?"

"Bilmiyorum, gerçekten, ama hızlı."

"Her şey yolunda. Acı bir hikaye anlatacağız ve gitmemize izin verecekler.”

Denedik ve başarısız olduk. On beş dakika hamileliğimi, arkamızdaki uzun yolu ve ikimizin de içinde bulunduğu kötü ruh halini açıklamaya çalıştıktan sonra, görevliler bize ağır para cezası verdi ve benim yüzümden bazı cezalar verdi. Bu kendi başına özellikle kötü hissettiğim bir şey değildi, ama adımı yazıp veri tabanında kontrol ettiler.

Massimo bu bilgiyi kesinlikle elde edecekti. Nerede olduğumu bilirdi. Belki paranoyaklaşıyordum ama polis veri tabanlarına erişimi olduğunu varsaymak zorundaydım. Nihayet otele vardığımızda, bir haftalık ücreti peşin ödedim ve yattık.

Üç gün sonra bizim için bir yer buldum. İstediğim yerde değildi ama o kadar güzeldi ki kiralamak zorunda kaldım. Sahibi bir kontrat imzalamamızı istedi ama ben buna izin veremezdim. Altı ay için peşin ödedim ve açılış için büyük bir güvenlik teminatı teklif ettim. Bu düzenlemeden memnundu.

Daire, eski sevgilim Martin'in dairesine yakın bir yerdeydi ama birbirimizi bir daha görürsek muhtemelen bana geniş bir yatak vereceğini biliyordum.

Böylece, Olga ve ben taşındık ve uzun haftalardan sonra kendi evimize sahip olduk. Harika bir yerdi. İkimiz için çok büyüktü ama bu bir sorun değildi. Bitişik bir mutfağa sahip büyük bir oturma odası, toplam alanın neredeyse yarısını kaplıyordu. Sonra üç yatak odası ve büyük bir dolap, iki banyo ve küçük bir tuvalet vardı. Herhangi bir parti falan organize etmezdik ama üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir. Ekstra alan kullanışlı olabilir.

Salıydı. Salondaki uzun kanepede oturmuş aptal aptal televizyona bakıyorduk.

Bir süreliğine ailemin yanına gitmem gerekiyor, dedi Olga. “Bir veya iki gün, en fazla. Ben de sizinkilere uğrayacağım. Onlara süper iyi olduğunu söyle. Sabah ayrılacağım. Annem bugün erken saatlerde beni aradı. Gitmeliyim."

"Tabi şey," diye yanıtladım. “Son birkaç haftadır yaptığım şeyi yapmaya devam edeceğim. Etrafta uzanmak, film izlemek.”

Olga ertesi sabah ayrıldı. Bir anda yalnızlığa kapıldım. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve sinema programlarını taradım. İzlemek istediğim o kadar çok film vardı ki, birbiri ardına iki ayrı gösterim için iki bilet aldım. Sinemada yaklaşık beş saat geçirdim. Ne de olsa evde yatakta ya da sinemada bir koltukta kalsam ne fark ederdi?

Film maratonum sona erdiğinde bir taksiye bindim ve Wilanów'a döndüm. Dairemin kapısındaki anahtarı çevirdim ve içerden televizyonun gevezeliğini duydum. Olga çoktan dönmüş müydü? İçeri girdim ve sese doğru yöneldim. Karanlıktı. Karanlık , yalnızca televizyonun zayıf ışığıyla aydınlanıyordu. Gözlerim gezindi ve sonunda ekrana odaklandı. Dondum. Bu bir tür kabustu. Ekran iki yarıya bölünmüştü; ilki Massimo'nun Anna'yla yattığı çalışma odasından alınan güvenlik kamerası kaydını gösteriyordu, ikincisi ise köşkün arkasındaki bahçede gerçekleşen bir tür toplantıyı gösteriyordu. Bayılmamaya çalışarak kanepeye çöktüm. Birisi kaydı duraklattı. Film durdu. Derin bir nefes aldım. O buradaydı. gözlerimi kapattım.

"Massimo?"

“Sol tarafta neler olduğuna yakından bakarsanız, kardeşimin kalçasında bir doğum lekesi göreceksiniz. Orada doğum lekem yok.” Sesi odada yankılandı. "Ancak, ekranın sağ tarafına bakarsanız, aynı zamanda bahçede oturduğumu, Milano'dan gelen misafirlerimi ağırladığımı göreceksiniz."

Gözyaşları içinde boğulmaya çok yakındım.

Sesini duyabiliyordum, kokusunu alabiliyordum… Sözlerini dinlemedim de.

"Şimdi lütfen bana son iki aydır ne halt ettiğini söyle!" Ben tepki vermeyince Massimo bağırdı. "Beni bırakmak istiyorsan söyle! Kaçıp saklanamazsın! Bana kocan değil, en büyük düşmanın gibi davrandın. Daha da kötüsü, görünüşe göre benim tam bir aptal olduğuma karar verdin. Seni nefret ettiğim biriyle aldatır mıydım sanıyorsun?”

Işıklar yandı ve don Massimo koltuktan kalkıp bana doğru yürüdü. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. O dünyadaki en

güzel adamdı. Siyah pantolonu ve koyu renkli balıkçı yakasıyla nefes kesici görünüyordu. Durdu ve buz gibi gözleriyle beni deldi. Uzun zamandır bakışlarındaki soğukluğu hissetmemiştim . Kendimi gözlerimi kaçırmaya zorladım. Onu görmek bana fiziksel acı verdi. Onun yerine televizyona baktım. Massimo tekrar Play'e bastı. Bana söylediği her şey doğruydu. Her şey netleşti. Kaseti geri sardı ve onu masadan kalkıp, kardeşinin Anna ile sevişmekte olduğu çalışma odasına doğru yürürken gördüm. kusacaktım. Hayatım boyunca bu kadar kötü hissetmemiştim. sıçtım. Bir hata yapmıştım ve bu ikimize de pahalıya mal olmuştu. Ağzım açılmak istemiyordu. Ne diyebilirdim? İşleri daha iyi hale getirebilecek bir şey var mıydı?

Adriano gitti, dedi Massimo bir süre sonra. "Ve Anna'yı da yanına aldı. Onunla mutlu olduğunu düşünüyorum. Ailelerimiz arasındaki ateşkes resmen kuruldu ve artık güvende olacağınızdan eminim.” Koltuğa geri oturdu. "Şimdi. Eşyalarını topla. Sicilya'ya geri dönüyoruz."

"Olga'yı bırakamam."

"Domenico'nun yanında. Anne babasının evindeydi. Bir saate burada olurlar."

"Yanımda götürmek istediğim bir şey yok."

"O zaman kalk ve benimle gel," dedi soğukkanlılıkla, kendini ustaca yukarı iterek.

Sinirliydi. Daha doğrusu öfkeli. Bana daha önce hiç bu kadar soğuk davranmamıştı. Öfkesinin alevlerini körüklemek istemedim, bu yüzden istediğini yaptım.

Havaalanına yolculuk on beş dakikamızı aldı. On beş uzun, yorucu dakika. Jette oturdum. Massimo bana bir hap ve bir bardak su verdi.

"Al," dedi. Sesi duygusuzdu.

"Numara. Onsuz idare edeceğim.”

"Çocuğumu yeterince tehlikeye attın. Beni daha fazla sınama."

Hapı yuttum ve yatak odasına gittim, ağır bir yün battaniye aldım, üzerimi örttüm ve gözlerimi kapattım. İçimde tuttuğum tüm gerginlik yok oluyordu. Sakin ve mutluydum. Beni aldatmamıştı. Balayından beri bu kadar iyi hissetmemiştim. Konuşmamız

gerekiyordu ama zamana ihtiyacı olursa, ona ihtiyacı kadar verecektim. Önemli olan onun yeniden benim olmasıydı.

Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Sicilya'da yatağımdaydım. Gülümsedim ve yatağın karşısına uzandım ama kocam orada değildi. Olga'nın odasına gitmeden önce kalkıp bornozumu giydim. Tam kapı tokmağını kapmak üzereydim ki, onun yalnız olmayabileceğini hatırladım. Olabildiğince sessiz bir şekilde içeri baktım. Uyluklarında bir dizüstü bilgisayarla yataktaydı.

"Hey," diyerek onu selamladım, kapıyı arkamdan kapatıp yatağına süzüldüm. Massimo o kadar sinirli ki benimle konuşmuyor bile. Bana sadece emir veriyor. Sinirlerimi bozuyor."

"Yine de onu suçlayabilir misin? Hiçbir şey yapmadı ve sen onu hile yapmakla suçladın ve en sevdiği şeyi elinden aldın. Onun burada haklı olduğunu söylediğimde beni bağışlayın. Yerinde olsam seni çoktan öldürürdüm." Dizüstü bilgisayarı sertçe kapattı. "Sana yapmadığını söyledim ama dinlemedin. Belki bu sana bir ders verir. Sorunlarınızdan kaçmak yerine bunları konuşarak çözmelisiniz."

"Kefaretimi zarafetle alacağım," diye inledim yüzümü bir yastıkla kapatarak. "Domenico nasıl?"

Olga gülümsedi ve gözlerini kapadı. Nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve sonra, "Dün annemle babamın evindeyken benim için geldi. Köpeğini yürüyüşe çıkardığımda ve o ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı hayal et. Massimo'nun siyah Ferrari'sine yaslanmış, her zamanki gibi mesafeli, ciddi ve şık. Tanrım, o çok güzeldi… Kollarına atlamak istedim ama köpeğim kaçtı."

kahkahalarla güldüm.

"Ne?! Ne demek istiyorsun?"

"Evet, kahrolası it kaçıp gitti ve adamıma gitmek yerine köpeğin peşinden koştum, çünkü o annemin dünyadaki en sevdiği şey. Şeytani küçük pislik havalandı ve ben lanet olasıca kovaladım."

"Peki ya Domenico?"

"Ve Domenico yerinde kaldı, izlemeye devam etti. Bütün bu bok şovunun parlak bir yanı vardı. Domenico'yu annemin evinin yanında

emmek yerine köpeğe odaklandım. Neredeyse iki aydır seks yapmadan yaşıyorum! Bir insan daha ne kadar…”

"Peki ya István?" Araya girdim. "Budapeşte'de, siz ikiniz yapmadınız... Biliyorsunuz."

Olga başını salladı, açıkça kendisiyle gurur duyuyordu.

"Hiçbir şey yapmadık. Yanında uyudum, sarıldım ama seks yapmadık. Her neyse, o lanet olası iti yakaladım, eve götürdüm, ailemle vedalaştım ve bir an sonra Domenico ile birlikteydim. Arabanın kapısını benim için açtı ve ben binmeden önce beni Ferrari'nin yanına itti ve öptü. Ve o öpücük... Adamım, sanki beni yutmak istiyor gibiydi. Gençler gibi öpüştük. Sanki beni o dille beceriyormuş gibi.”

"Tamam yeter! Anladım," diye tısladım, yüzünü buruşturarak.

"Ve sonra beni yolda becerdi. Bu sefer horozuyla. O tuhaf arabada hiç yer yoktu, o yüzden bırakmak zorunda kaldık. O kadar azgındık ki, dondurucu soğuğu fark etmedik bile. Bu onun için bir ilkti. Neredeyse kıçımı donduracaktım. Yani dondurucu kış şartlarında bir iki defa pantolonumu indirdim ama o kadar uzun sürmedi. Ama bir sefer yetmedi, iki üç defa daha durduk ve uçağa geç kaldık. Yani, özel jet olduğunu biliyorum ama programları falan var, değil mi? Her neyse, sanırım üşüttüm.”

"Yani birlikte uçtuk mu, uçmadık mı?" Diye sordum. Hapı aldıktan on dakika sonra bayıldım.

"Evet. Ben, sen, Domenico, Massimo ve güvenlik görevlileri."

"Massimo uçuş sırasında sana bir şey söyledi mi?" Bilmek istiyorum.

Yatağın yanındaki saate baktım.

"Numara. Bizimle oturmadı. Bütün zaman boyunca uyurken sana baktı. Sanki sana dua ediyor gibiydi. Bir ara uğradım ama benimle konuşmak istemedi. Sonra seni jetten çıkardı ve arabasına bindirdi. Eve döndüğünde seni yatağa götürdü, kıyafetlerini değiştirdi ve sana biraz daha baktı. Ona yardım etmek istedim ama izin vermedi. Sonra Domenico beni yatak odasına götürdü ve işte buradayız.”

"Bu birkaç gün zor olacak." iç geçirdim. "Peki. Kliniğe gitmem gerek. Doktoru arayacağım ve bir ziyaret ayarlayacağım. Bir saniye içinde geri dön."

Telefonumu alıp kliniği aradım. Her zamanki gibi Torricelli adı her kapıyı açtı. Bana açık olan seçenekler, herhangi bir normal Sicilyalıdan çok daha genişti. Gevşek gri yün bir tunik, en sevdiğim siyah Givenchy çizmeler ve siyah deri bir ceket giydim. Sicilya'da kış diye bir şey yoktu ama tam olarak sıcak da sayılmazdı. Olga'nın odasına döndüğümde, gitmeye hazırdı.

"Sahilde kahvaltıya ne dersin?" diye sordu neşeyle. “Giardini Naxos'ta harika bir yer biliyorum. Sen ve Massimo balayındayken Domenico ile oradaydım. Lezzetli jambonlu omletleri ve bazı yerel peynirleri var.”

"Harika. İki saat sonra klinikte olmam gerekiyor, bu yüzden biraz zamanımız var."

Evi geçtik, yolda kimseyi görmedik. Olga'yı araba yolunda bıraktım ve Bentley'imi almak için binanın çevresini dolaştım. Eskiden arabaların anahtarlarının olduğu küçük duvar dolabını açtım ama anahtar olmadığını fark ettim. Ama garaj arabalarla doluydu.

"Ne sikim?" Kendi kendime mırıldanarak geri çekildim. Bahçede bir güvenlik görevlisi oturuyordu. Ne olduğunu sormak için yanına gittim.

"Hey," diye seslendim. "Kliniğe gidiyorum. Arabanın anahtarları nerede?”

“Mülkiyeti terk edemezsiniz. Don Torricelli'nin emirleri. Doktor malikanede seni görmeye gelecek. Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber vermen yeterli. Senin için sipariş edeceğim.”

"Şaka mı yapıyorsun!" Dedim. "Massimo ve korumam Paolo nerede?"

“Don Torricelli, Mario ve Domenico ile ayrıldı. Yarın dönecekler. Bugün senin koruman olacağım."

Adama zehirli bir bakış atarak, "Lanet olası," diye tısladım. "Evim güzel evim…"

Dönüşte Olga'yı geçtim. Kapıda sabırla beni bekliyordu.

"Sonuçta bir yere gitmeyeceğiz. Yere düştük. Ayrılamayız. Arabanın anahtarlarını aldılar, kapı kapalı, rıhtım boş ve bu lanet olası köşkün etrafındaki lanet duvar üzerinden atlanamayacak kadar yüksek."

"Sakin ol Laura. Daha sonra sinirlenmek için bolca zamanın olacak. Hadi kahvaltı ısmarlayalım." Olga omuz silkti ve kollarını bana doladı. "O omlet zaten o kadar iyi değildi."

İki saat sonra doktor geldi. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve ayrılmadan önce bazı testler yapmak için kan örneği aldı. Bir süre sonra sıkıldık. İşte o zaman kuaför ve güzellik uzmanı çağırmak gibi dahice bir fikir aklıma geldi . Bütün ekip hazırdı ve bir saat içinde bekliyordu.

Sinirliyken manikür, pedikür ve yeni bir saç modelinden daha iyi bir şey yoktur. Tırnaklarımızı yaptırdık ve ardından saçlarımızı tazeledik. Bu son bölümden önce, hamileyken saçınızı boyamanın olası etkilerini araştırdım. Sadece güvenli tarafta olmak için. Büyükannem, böyle yaparsan bir çocuğun kızıl doğabileceğini söylerdi. Görünüşe göre, saçınızı boyamak çocuğa hiçbir şey yapmadı. Sadece kuaförünüze hamile olduğunuzu söylemeniz yeterliydi, o da özel ürünler kullandı. Yenilenmemize dört saat kala, son derece muhteşem görünüyorduk. Vanilya ve Olga kiraz kokuyordu. O gün bu kadar süslenmenin özel bir anlamı yoktu - ne de olsa adamlarımız ancak yarın dönüyordu - ama hile yapmak için herhangi bir sebep yeterince iyiydi.

Bütün bunlardan sonra yemek salonunda yemek yedik. Dışarıda hava dışarıda yemek yemek için biraz fazla kasvetliydi. Normalde, Aralık ayında Sicilya'da sadece birkaç yağmurlu gün vardır. Bugün onlardan biriydi. Olga bir şişe şarap içti ve heba oldu. Erken yatmaya gitti.

Hiç yorgun değildim. Televizyonu açtım ve Massimo'nun kıyafetlerini karıştırmaya başladığım soyunma odasına gittim. Onun kokusunu hissetmek istiyordum. Çoğu şeyi kazdım, ama hepsi temiz ve taze kokuyordu. Sonunda bir deri ceket buldum. Siyahlı Adam'ın

teni gibi kokuyordu. Askıdan aldım ve tüylü halının üzerine çökerek şeyi göğsüme bastırdım. Massimo'nun nasıl hissettiğini hayal ettiğimde gözlerim sulandı. Korku ve umutsuzluktan deli. Beni aradığında ona bir çöp gibi davranmıştım. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

Yağlı bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken, Lehçe, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bu kelimeyi biliyorum." Arkamdan bir ses duydum.

Başımı kaldırdım ve onun yanımda durduğunu gördüm. Siyah bir takım elbise giyiyordu ve buz gibi gözleri içimde delikler açıyordu.

"Sana çok kızgınım kızım. Hiç kimse beni bu kadar öfkelendirmemişti. Senin güvenliğinle görevlendirilen tüm insanlardan kurtulmam gerektiğini bilmeni istiyorum. Avrupa'yı dolaşıp seni ararken ben de kazançlı bir iş anlaşmasını kaybettim ve bu da aileler arasındaki otoritemi zedeledi." Massimo dolaba doğru yürüdü ve ceketini çıkardı ve bir askıya fırlattı. "Ben şimdi yorgunum. Duş alacağım ve sonra uyuyacağım."

Daha önce bana karşı hiç bu kadar kayıtsız olmamıştı. Onu kaybediyordum! Uzaklaşıyorduk. Bir an sonra, zemine dökülen suyun sesini duydum. Risk almaya karar verdim. Bütün kıyafetlerimi çıkardım ve kocamı banyoya kadar takip ettim. Duşta çıplaktı ve tanrısal vücuduna kaynar sular yağıyordu. Onu tüm ihtişamıyla ilk gördüğüm zamanki gibiydi - duvara yaslanmış, suyun omuzlarından aşağı serbestçe akmasına izin veriyordu. Arkasına geçip kendimi sırtına bastırdım. İçgüdüsel olarak ellerim onun erkekliğini aramak için kavradı. Gidecekleri yere varmadan önce Massimo parmaklarını bileklerime doladı ve bana doğru döndü.

"Hayır," dedi soğuk bir sesle, mutlak bir güvenle.

Geri çekildim ve arka tarafımın cama değmesine izin verdim. Beni nasıl böyle kendinden uzaklaştırabilirdi?

"Polonya'ya geri dönmek istiyorum," diye çıkıştım, gücendim ve ondan ayrılmak için arkamı döndüm. "Somurtmayı bıraktığında bana haber ver."

Benim provokasyonum, içindeki hayvanı ortaya çıkardı. Kolumdan tutup beni duvara yapıştırdı. Gözleri çıplak vücudumu görüyordu ve elleri tenimde yollar çiziyordu.

"Karnın büyümüş." Gülümseyerek önümde diz çöktü. "Oğlum büyüyor."

"Bu bir kız Massimo, ama evet - o büyük. Üç buçuk inç."

Alnını karnıma dayadı ve sırtından aşağı akan sıcak suyu görmezden gelerek dondu. Kolları vücudumu sardı ve elleri kalçalarıma kenetlendi, parmakları tenime battı.

"Bana ne kadar acı çektirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Laura."

"Biraz konuşalım Massimo. Lütfen."

"Şimdi değil. Şimdi, kaçtığın için seni cezalandıracağım."

"Çok şiddetli değil ama." Massimo donakaldı, bana muzip bir bakış attı. "Çocuk bir noktada tehlikedeydi. Yüksek riskli bir hamilelik," dedim sessizce, saçlarını okşayarak. "Yapamayız..."

Bitirmeme izin vermedi. Yumruklarını ve çenesini sıkarak kendini yukarı fırlattı.

Göğsü iniyordu. Vücudundan aşağı akan su onu kaynatmaya başlamış olabilir - öfkesi bu kadar sıcaktı. Bir adım geri attı ve topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru hücum etmeden önce kükredi.

Aptallığım için kendimi azarladım. Sağlık sorunlarım hakkında hiçbir şey söylememeliydim. Massimo'nun İtalyanca bir şeyler bağırdığını duyduğumda, yüzüm ellerimin arasında, hala kendime küfrederek banyoda kaldım. Bir havlu alıp dolaba koştum. Siyahlı Adam sadece gri eşofman ve spor ayakkabılarıyla çıkıyordu. Elinde tuttuğu cep telefonunu bana fırlattı ve bana öldürücü bir bakış gönderdi. Onu durdurmak istedim ama sıvışıp aşağı indi. Gömleğini ve külotumu alıp peşinden koştum.

Arkasına bakmadı, koridorda uzun adımlarla yürüdü ve duvarlara yumruklarını vurdu, hâlâ İtalyanca gevezelik ediyordu. Bodruma açılan kapıdan geçerek arkasından kapattı. Daha önce orada bulunmamıştım. Her nasılsa, alt katta ne saklandığını kontrol edecek cesareti bir türlü toplayamadım. Hayal gücüm çok canlıydı ve

beynim yalnızca, donduruculara tıkıştırılmış cesetler ya da don'un uygulayıcılarıyla sıralarını bekleyen insanların sandalyelere bağlı olduğu işkence odaları gibi gerçekten düşünmek istemediğim görüntüler sunuyordu. O merdivenlerden aşağı inme düşüncesi kalbimi hızlandırdı. Beni durdurmadı. Massimo'yu takip etmem gerekiyordu.

Kolu tuttum ve sessizce kapıdan içeri girdim, ayaklarımı yerin daha derinlerine inen basamaklara dikkatlice diktim. İçeriden sesler geliyordu. Şiddet sesleri - çığlıklar, iniltiler ve vurulan vücutların donuk gümbürtüleri. *Tanrım, kurtar beni* , diye düşündüm, koridorun ilerisinde oynamakta olan tüm ürkütücü şeyleri düşünmeden edemiyordum.

Merdivenler aniden sona erdi. Köşeyi dönmeden önce birkaç derin nefes aldım. Çenem düştü. Kimse kimseye eziyet etmiyordu. Bir spor salonuydu. Tavandan sarkan bir boks torbası, yanında bir kum torbası, ardından birkaç barfiks, bir güreş mankeni ve amacı bilinmeyen onlarca başka ekipman türü vardı. Gözlerimle odayı taradım. Bir noktada duvarlar keskin bir dönüş yaptı, böylece oda "L" harfi şeklini aldı. Sessizce, köşede ne olduğuna bakmak için birkaç adım daha yaklaştım.

İçeride sekizgen kafes gibi bir şey vardı. Parmaklıkların arkasında Massimo ve güvenlik görevlilerimizden biri vardı. Birbirlerine saman yapıcılar sallıyorlardı. En azından Massimo öyleydi. Diğer adam çaresizce kendini savunmaya çalışıyordu. İkisi arasındaki ağırlık farkı önemliydi, ancak bu Siyah Giyen Adam'ın daha büyük adamla olan dövüşe tamamen hakim olmasını daha da zorlaştırmadı . Rakibi teslim olmak için kollarını kaldırdığında, başka bir adam kafese girdi ve Massimo tüm süreci tekrarladı.

Bu kadar mükemmel bir dövüşçü olduğunu bilmiyordum. Pis işlerini yapacak adamları olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Massimo'nun vücudu son derece esnek ve çevikti. O yorulmaz biriydi. O kadarını biliyordum ama çukur dövüşü yüzünden olduğunu düşünmemiştim. Tekme attı, bacağını başının üzerine kaldırdı ve rakibine hükmetmek için kafesin duvarlarını verimli bir

şekilde kullandı. Oldukça seksiydi. Massimo'nun sadece stresi atmaya çalışması umurumda bile değildi - beni tahrik ediyordu.

Başka bir dövüş partnerini bitirdiğinde, Siyah Giyen Adam bir hayvan gibi kükredi ve sonunda parmaklıklara yaslanarak yere yığıldı. Üçü de çıkışa gitmeden önce adamlardan biri ona bir şişe su ikram etti. Yolda beni geçmek zorunda kaldılar. Beni görmeleri umurumda değildi. Ben patronun karısıydım. Yanımdan geçerken, merdivenleri çıkmadan önce her biri saygıyla başını salladı. Derin bir nefes alıp Massimo'ya doğru yürüdüm. Adımlarımın sesiyle gözlerini kaldırdı. Beni gördüğüne pek şaşırmışa benzemiyordu. Bu onu hiç ürkütmedi.

Dersimi banyomuzda öğrendikten sonra bu sefer daha akıllıca oynamaya karar verdim. Tel örgü kapıyı açtım ve üzerimdeki gömleğin düğmelerini yavaşça açarak içeri geçtim. Kocamdan sadece bir metre uzaktayken, onu ayırdım, dolgun göğüslerimi ve kırmızı dantelli külotumu gösterdim. Massimo'nun gözleri karardı ve dudağını ısırdı. Şişesinden son bir yudum aldı ve umursamazca fırlattı. Bir şey demeden, başı göğsümle aynı hizada olsun diye ona çok yakın durdum. Külotumu yırtıp terli karnına düşmesine izin verdim.

Kokusu baskındı. Duş jeline karışan buharı tüten ter ... Dünyanın en seksi melanjıydı. İçine çektim. Şimdi ilk hareketi yapmalıydım. Ya da daha doğrusu, bir dizi hareket. Massimo kıpırdamıyordu.

Çömeldim ve parmaklarımı eşofmanının kenarına geçirdim, gözlerimi yüzünde tutarak onay işareti aradım. Yüzü duygusuz kaldı.

"Lütfen..." diye fısıldadım gözlerim yaşarırken.

Kalçaları yerden kalkarak pantolonunu çıkarmama izin verdi. Onları arkama attım ve Massimo'nun hafifçe yayılan bacakları, görmem için anıtsal ereksiyonunu sergiledi.

Bu kendi başına garip bir şey olmazdı, ama en az yirmi dakikadır üç adamla dövüştüğü ve ondan birkaç dakika önce öldürmeye hazır olduğu gerçeği için.

Onun üzerinde durdum, ayaklarım terli vücudunun iki yanına dayadı. Bir elimle uzanıp iki parmağımı Massimo'nun ağzına

kaydırdım. Yeterince nemli olduklarında, tükürüğünü kedime yaymak için kolumu düşürdüm. Elim hedefine ulaşmadan önce Massimo bileğimden tuttu ve kendini yukarı çekti, ağzını açgözlülükle klitorisimin üzerine bastırdı. Ecstasy içinde inledim, kalçalarımı ona yaklaştırdım, başının arkasındaki tel örgü duvarı tuttum. Beni yaladı, dili derinlere nüfuz etti ve elleri kıçıma kenetlendi. Ben gelmek istemedim. Artık orgazma ihtiyacım yoktu. Tek istediğim ona yakın olmaktı. Umduğum şey, o içimdeyken tekrar tamamlanmış hissedeceğimdi. Ve bu, belki beni affederdi.

Massimo'yu saçından yakaladım ve kafasını itip kafesin duvarına bastırdım. Yavaşça kendimi onun üzerine indirdim ve gözlerimiz aynı seviyede buluştuğunda dik erkekliğinin ucunun ıslak deliğime girdiğini hissettim. Siyah Giyen Adam gözlerini benden ayırmadan keskin bir nefes aldı. Şehvetle yanıyordu. hissedebiliyordum. Daha da aşağı kaydım ve kendimi ona dayaydım. Üstünlük bendeyken hoşuna gitmedi ama söylediklerimi bitirmeme izin vermediği için benim durumumda bir kadınla nasıl davranacağını bilmediğini fark ettim.

Uyluklarım çıplak kalçalarına kenetlendi ve kendimi ıslak, sıcak vücuduna bastırdım. Kafamda tek bir şey vardı: Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Alt dudağını ısırdım ve emdim. Massimo nazikçe kalçalarımı ellerinin arasına aldı ve beni nazikçe şaftında aşağı yukarı hareket ettirdi. Hareketleri saniyeler geçtikçe hızlanıyor ve güçleniyordu. Bütün zaman boyunca, gözleri benimkilerde talimat arıyordu.

"Özür dilerim," dedim sessizce, dizlerim yere düşünce ve ellerim arkasındaki kafesi kavradı.

Kalçalarım hızlandı. Gözleri bir anda panikle parladı. Kollarını sırtıma doladı ve bizi yere yatırdı. Burnu nazikçe dudaklarıma dokunurken, dirseğinin üzerine dayayarak üstümde süzüldü.

"Özür dilemesi gereken benim," diye yanıtladı, yeniden içime kaydı.

Hareketleri dikkatli ve hassastı. İstediği zaman ne kadar acımasız ve acımasız olabileceğini neredeyse unutuyordum. Ritmik olarak

dalgalanan vücudu beni doğrudan ezici mutluluğa götürüyordu. İşleri daha heyecanlı hale getirmesine gerek olmadığını biliyordum. Ben de yapmadım. Tek istediği beni hissetmekti. Aniden, vuruşun ortasında durdu, alnını benimkine dokundurdu ve gözlerini sımsıkı kapadı.

"Seni çok seviyorum..." dedi nefes nefese. "Koştuğunda kalbimi söküp yanına aldın."

Sözleri nefesimi kesti. Yanaklarımdan süzülen yaşları hissettim. Harika kocam bana açıldı. Bana verdiği ceza, samimiyetiydi. Dudakları yüzüme düşen her gözyaşını öpüyordu.

"Sensiz öleceğim," dedi horozu içimdeki hareketini sürdürürken.

Ben gelmek istemedim. Şimdi değil. Bu sözleri duyduktan sonra orgazm olmak istemedim. Sadece o uzun haftalar boyunca ondan aldığım şeyle yetinmesini istedim.

"Burada değil," diye hırladı, beni yerden kaldırıp kollarına aldı.

Tamamen çıplak, odayı geçti, sonra bir tane daha. Yolda giderken raftan bir havlu aldı. Beni bir an için yere indirdi, onunla kalçalarını sardı ve beni tekrar kaldırıp yukarı taşıdı. Koridoru sessizce geçtik, oda oda geçtik. Sonunda kütüphaneye girdik. Massimo beni şöminenin yanındaki halının üzerine yerleştirdi, ateşin közleri hâlâ hafifçe parlıyordu.

"O ilk gece benden kaçmak istediğinde seni tam buraya koydum. Başaramayacağımdan emindim." Havlusunu kalçasından çekti ve erkekliğini yavaşça içime itmeye başladı. Bornozun altında ne olduğunu ortaya çıkardığında, tek istediğim senin içinde olmaktı. Muazzam horozu en dibe daldı ve inledim, başımı geriye atarak. "O gün seni o kadar çok istedim ki, o adamı öldürdükten sonra hala seni becermeyi düşünüyordum."

Artık vücudu daha hızlı hareket ediyordu. İçimde büyüyen gerilimi de hissedebiliyordum. "Sen baygın olduğunda ve ben kıyafetlerini değiştirdiğimde..."

"Yalancı," diye sözünü kestim, nefesimi düzene sokarak. Maria'nın kıyafetlerimi değiştirdiğini söylediğini hatırlıyorum.

"Parmaklarımı senin içinde kaydırdım. Çok ıslaktın. Ve bilinçsiz olsanız bile, onları hissettiğinizde vecd içinde inlerdiniz."

"Sen bir sapıksın," diye fısıldadım.

Beni bir öpücükle susturdu. Dili ağzımın içini becerdi. Sonra kendini çekip bana baktı. Eli yüzümü kavradı ve yüksek bir inilti ile geldi, beni o kadar sıcak jizz ile doldurdu ki onunla taşacağımı sandım. Bitirdi ve üzerime çöktü ve boynuma sarıldı.

Sonraki dakikayı hareketsiz geçirdik. Kalbinin tekrar yavaşladığını hissettim.

"Havluyu al tatlım," diye emretti kendini yukarı iterek. "Ayağa kalktığımda onu kalçalarıma sarın." Bana söylediği gibi yaptım. Yolda kimseyle karşılaşmayı beklemiyordum ama böylesi daha iyi olurdu. Sadece benim çıplak kıçını görme hakkım vardı.

Bütün evi geçtik ve yukarı çıktık, duşa geri döndük. Duşu açmadan önce havluyu yırttı ve gömleği üzerimden çekti ve beni doğrudan sıcak suyun altına sürükledi.

Yirmi dakika sonra yataktaydık. Standart pozisyonumuz - gövdesine sarılmam - onun karnımla konuşmasına dönüşmüştü. Massimo başını kalçalarıma koydu, çenesini kasıklarıma dayadı, eli şişkin karnımı okşadı.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordum dalgın dalgın, televizyondaki kanalları değiştirerek.

"Oğluma burada göreceği tüm olağanüstü şeyleri anlatıyorum. Kaçınmak zorunda kalacağı ve güvenle görmezden gelebileceği insanlar hakkında."

"Bir kız olacak, Massimo. Ve ikinizin de dikkat etmesi gereken tek kişi benim." Siyahlı Adam bana bakmak için gözlerini kaldırdı. "Şimdi, sana daha önce söylemeye çalıştığım şeyi bitirmek istiyorum." İtiraz etmek için ağzını açtı ama onu susturmak için elimi kaldırdım. "Beni bölme. Biliyorsun ki kalp rahatsızlığım nedeniyle bu hamilelik vücudum için kolay değil. Koştuğum o geceki olaylar yardımcı olmadı. Macaristan'daki doktor dedi ki…"

"Neresi?" diye hayretle sordu. "Bunca zamandır Macaristan'da mıydın?"

"Ne? Varşova'da, dairemizde kalıp, benim için gelmeni bekleyeceğimi mi düşündün?" diye sordum sırıtarak. "Kusura bakma ama. Bazı zorluklar yaşadım ve bunları aştım. Birkaç hafta yatakta kaldım, çıkmadım ya da hiçbir şey yapmadım. Sadece yatakta uzandım. Ve o zamanlar seks hakkında hiç düşünmediğim için doktora bunun benim için güvenli olup olmadığını sormamıştım."

"Sana kızgınım," diye hırladı Massimmo, yanına yuvarlanıp yanıma uzandı.

Bu benim için çok fazlaydı.

"O zaman ne yapmam gerekiyordu?" Oturup bir yastık aldım. "Ayrıldığım için kızgınsın ve sorun değil. Ama benim gördüğümü görseydin, muhtemelen benim yerimde birini öldürürdün. Ayrıca, bu sürtüğü evimize senin getirdiğin gerçeğini görmezden gelemem! Ve senin şu kötü ikizin. Bu adam ellerini kendine saklayamıyor gibi görünüyor. O yüzden beni sinirlendirmeyi bırak Massimo, özrümü kabul et ve biraz alçakgönüllülük göster!"

Döndü, bir an şaşkınlıkla beni izledi. Bir kadının aile reisi ile konuşması muhtemelen duyulmamış bir şeydi. Bitirdim ve karnımda bir iğne batması hissettim. İçgüdüsel olarak, hafifçe yüzümü buruşturarak ellerimi karnıma koydum.

"Neler oluyor bebeğim?" Massimo ayağa fırlayarak karnıma dokundu. "Doktoru arıyorum."

Odada bir telefon aramak için koşuştururken gözlerimle onu takip ettim. Çıplaktı ve saçları dalgalıydı. Onu görmek benim için bir ilaç gibiydi - beni mutlu ve tatmin etti. Aynı zamanda, ayrıldığımda onun ne kadar korkmuş olabileceğini anlamamı sağladı.

"Yaklaşık bir saat önce telefonunu duvara çarptın. Merak etme, Massimo. Her şey yolunda. Bu sadece bir dikiş. Muhtemelen yediğim bir şey." Siyah Giyen Adam, yolun ortasında durdu ve bana bir bakış attı. "Paranoyaksın Massimo," diyordum, "ve gevşemezsen kalp krizi geçireceksin. Aylar sonra doğuracağım ve birazcık rahat bırakmazsan korkarım o güzel günü göremeyeceksin. Çocuğumuz da yarı yetim kalacak." Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim ve komodinin üzerine tünemiş bir şişe suya uzandım.

Bir anda elimden çekip aldı.

"Onu içme. Üç gündür açık," dedi çöp kutusuna atarak. "Sana süt ısmarlayayım."

Sabit telefona uzandı, ahizeden İtalyanca birkaç kelime söyledi ve gözleri bana dönerek telefonu kapattı. Durdum, şaşkındım. Paranoyası kontrolden çıkıyordu. Bir baş belası haline gelecekti.

"Hamileyim Massimo. Ben ölmüyorum."

Siyah Giyen Adam dizlerinin üzerine çöktü ve başını tekrar bacaklarıma koydu.

"Korkudan deliye dönüyorum, hepsi bu. Sana ya da çocuğa bir şey olacak diye korkuyorum. Keşke daha önce doğmuş olsaydı da ben…"

"… delirmek?" onun için bitirdim "Endişelenmeyi bırak sevgilim. Şimdilik senin ve yalnız olduğum için mutlu ol. Birkaç ay içinde güzel kızımızı yetiştirmekle dolmuş olacağım."

Gözlerini kaldırdı ve bana tuhaf bir bakış attı. Bakışlarında tamamen yeni bir şey vardı.

"Bana vakit ayıramayacağını mı ima ediyorsun?" diye öfkeyle sordu.

"Sadece bir düşün bebeğim. Küçük bir çocuğun annesi olacağım ve çocukların tüm ilgiye ihtiyacı var. Çocuğumuz tamamen bana bağımlı olacak. Yani evet, senin için fazla zamanım olmayacak. O sadece doğal."

"Çocuğa bir dadı olacak," dedi Massimo ve kapıyı açmadan önce ayağa kalktı. "Beyninizi sikecek havamdaysam, kimse - çocuğumuz bile - yolumda duramaz."

Bana sunduğu sütü içtim ve birden saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim. Gözlerimi açık tutamıyordum. Massimo dizüstü bilgisayarıyla yatağında oturmuş çalışıyordu. Yanına yuvarlandım, bacağımı onunkinin üzerine koydum ve omzuna sarıldım. Uyuya kalmışım.

BÖLÜM

Yedi

Sabah uyandım ve her zamanki gibi yatağın üzerine uzandım . Şaşırtıcı bir şekilde, Massimo oradaydı. Hala aynı pozisyonda oturuyordu, dizleri açıktı. O uyuyordu. Bilgisayarı elinden almak niyetiyle, fena halde boyun ağrısı çekecek, diye düşündüm. Gözleri açıldı ve gülümsedi.

"Merhaba bebeğim," dedim yumuşak bir sesle.

"Sırtın nasıl?"

"Güzel karımın amını yiyemeyecek kadar kötü değil."

Dizüstü bilgisayarı yere indirdi ve örtüleri çekmeye başladı ama hareket çok fazlaydı. Acıyla tısladı ve yastığa yığıldı.

"Yuvarlanmak. Sana masaj yapacağım," dedim yorganın altından çıkarak.

Çıplak kalçasının üzerine ata biner gibi oturdum ve kaslı sırtını yoğurdum.

"Gece yarısı idmanı biraz fazla cezalandırıcıydı, sence de öyle değil mi?"

"Bazen biraz stres atmam gerekiyor ve kafes bunun için en iyisi. Ayrıca MMA en etkili dövüş sanatıdır. Birçok farklı stilin unsurlarını harmanlıyor." Başını yan tarafa çevirdi. "Daha güçlü."

Ellerim onu daha güçlü bir şekilde ovuşturdu ve o memnuniyetle içini çekti.

"Bu kafesi beğendim," dedim kulağına eğilerek. "Bunun için birçok potansiyel kullanım görebiliyorum."

Massimo gülümsedi ve sarsılarak yana yuvarlandı ve kollarını belime sardı. Sonra bir şey yaptı, öyle aniden esneyip yuvarlandı ki fark etmedim bile. Bir saniye sonra üstümdeydi, vücudu beni şilteye yapıştırmıştı.

"Görüyorsun canım - bu MMA'ydı. Ve muhtemelen onu çok seviyorsunuz çünkü yatakta çok fazla kullanımı var. Şaşırmış olabilirsiniz ama Avrupa'daki en büyük MMA etkinlikleri Polonya'da." Burnumun üstünü öptü ve banyoya gitti. On beş dakika sonra havluya sarılı bir şekilde geri döndü. Yeni bir cep telefonu aldı ve terasa çıktı.

"Kendi ülkemde neler olup bittiğini bilmediğimi sanma," diye karşılık verdim. "Bunları duydum. Hiçbirini canlı görmemiş olmama rağmen, her zaman televizyondalar."

Yıllar önce, Olga eskiden MMA eğiten bir adamla görüşüyordu. Çifte randevuya çıkmamızın harika olacağına karar verdi, bu yüzden beni Damian adında bir adamla ayarladı. Gerçekten seksi biri—temiz tıraşlı kafası olan iri bir adam. Gladyatör gibi görünüyordu. O büyük mavi gözleri, çarpık, kırık bir burnu ve yatakta mucizeler yaratabilecek büyük, dolgun dudakları vardı.

Birlikte harika zaman geçirdik. Her şeyiyle harika bir adamdı. İyi bir adam ve şaşırtıcı derecede zeki. Basmakalıp dövüşçü aptal bir ilkel adam ama Damian süper zekiydi. Benden çok daha zeki ve eğitimli.

Ne yazık ki, ilişkimize birkaç ay kala İspanya'da bir sözleşme teklif edildi ve ayrıldı. Kendisiyle gelmem için beni ikna etmeye çalışmıştı ama o zamanlar işim önceliğimdi. Beni birkaç kez aradı ve

bana bazı e-postalar yazdı ama cevap vermedim. Uzak mesafe ilişkileri asla iyi bitmez.

Massimo'nun sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı.

"Ne düşünüyorsun?" O sordu.

Gerçeği kendime saklamaya karar verdim.

"Sadece o dövüş gecelerinden birini görmek istiyorum."

Massimo terastan döndü. Hafifçe gözlerini kısarak, "Aslında bu oldukça büyük bir tesadüf. Birkaç güne biri var. Gdansk'ta olacak. Görmek istersen gidebiliriz. Kardeşini de ziyaret edebiliriz."

Gözlerim sevinçle parladı ve gülümsedim. Kuba'yı özlemiştim. Son görüşmemiz beklediğim gibi değildi, ama yine de onu tekrar görme umuduyla sevinçle bir aşağı bir yukarı zıplamak istiyordum. Siyahlı Adam beni eğlenerek izledi, ben ayağa fırlayıp kollarına atılıp yüzünü öpücüklerle doldurduğumda.

"Hamile kadınlar atlamamalı" dedi gerçekçi bir şekilde ve beni dolaba taşıdı. "Bir şeyler yiyelim, olur mu?"

Beni kalın halının üzerine yatırdı ve raftan bir eşofman almak için uzandı.

"Al beni, don Massimo. Beni tam şuraya götür," dedim kollarımı başımın üstünde kavuşturup bacaklarımı genişçe açarak.

Massimo dondu ve yavaşça -çok yavaşça- beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi bana döndü. Pantolonu yerine koydu ve bana yaklaştı. O kadar yakındı ki ayaklarımız birbirine değdi. Gözleri düştü ve kedime sabitlendi. Dudağını ısırdı. Tek kelime etmeden kalın penisini tuttu ve yavaşça okşamaya başladı. Bir anda kaya gibi sertleşti. Ona biraz yardım edebilirdim - önce parmağımı ağzıma soktum ve sonra klitorisimle oynadım. Sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarıyla meme ucumu tuttu, nazikçe ısırdı ve emdi.

"Daha zor," diye fısıldadım elimi saçlarının arasından geçirerek.

Parmakları hassas klitorisimi okşarken dili meme ucumda dolaştı. Sikini içimde kaydırana kadar bekleyemedim. Onu çok özlemiştim, özellikle cum ile patlaması hissini. Hazır olduğumu belirtmek için kalçalarımla vurdum ama o bunu görmezden geldi.

Bunun yerine kendini yukarı çekti ve dudakları benimkilere değdi. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve diliyle bana saldırdı, dudağımı ısırdı ve beni öyle tutkulu bir şekilde öptü ki zar zor nefes alabildim.

"Bu benim kadar zor, bebeğim," dedi geri çekilirken.

Bunun bebek yüzünden olduğunu biliyordum. Haklı olduğunu da biliyordum ama tüm vücudum iyi bir sikişmek için can atıyordu. O sabah bana sunduğu nazik ve narin seksle kendimi doyurarak, karşı çıkmadan şefkatli tavrını kabul ettim.

Daha sonra, Domenico'nun Olga'nın ayağındaki çikolatayı yaladığını görmek için aşağı indim. Massimo'nun telefonu beni orgazma getirir getirmez çalmıştı ve telefonu açması gerekiyordu, ben de üzerime bir şeyler giyip kahvaltı hazırlamaya gittim.

"Eğlenmek?" diye sordum, kapıda durup çocuksu oyunlarını gözlemleyerek.

Varlığımı bile kabul etmediler, sadece eğlenmeye devam ettiler.

“Bir oda tut!” Seslendim ve masaya doğru yürüdüm. "Ayrıca Domenico, senin bu kadar damızlık olduğunu düşünmemiştim. Burada kaldığım ilk iki ay boyunca kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı sen seçmiyor muydun?”

Genç İtalyan, Olga'nın ayağını yaladı ve bana şaşkın bir bakış göndermeden önce ağzını peçeteyle sildi.

"Tam olarak doğru değil," dedi omuz silkerek. "Hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz, ancak bunların çoğu Massimo tarafından seçildi. Ben sadece bu şeyleri stillere göre düzenledim. Massimo ne sevdiğini biliyor. Ve bir şeyin gözünüze çarptığından bahsettiğinizde gerçekten dinliyor. Şu Givenchy botları gibi. Yani o kadar çok şey yapmadım, gerçekten.”

Olga, onu gömleğinin eteklerinden yakalayarak, "Ah, alçakgönüllülükten vazgeç," diyerek araya girdi. "Beni boyarken benim için de bir şeyler seçiyorsun."

"Kesin olmak gerekirse, resimler için seni daha sık soyuyorum," diye yanıtladı ve onu şehvetle öptü.

"Kusmak üzereyim," dedim kollarımı kaldırarak. "Seni uyarıyorum. Hamileyim ve sürekli kusuyorum, o yüzden dikkatli ol. Ve beni suçlama."

Massimo yemek odasında belirdi ve masaya oturdu. Telefonu bir kez daha çalmaya başladı. Aldı ve tekrar gitti.

Domenico kahvesine dönmeden önce kaşlarını çatarak dinledi.

"Neler oluyor?" Diye sordum. "İnsanlar onu aramaya devam ediyor."

"İş," dedi gözlerimi kaçırarak.

"Yalan söyleme." Bardağımı masaya vurdum.

Domenico bana bir bakış attı ve gözlerini kıstı.

"Sana gerçeği söyleyemem, o yüzden sormayı kes." Domenico bir gazetenin arkasına saklandı ve Olga'ya baktım.

"Harika. Git ve başka bir yerde somurt," dedim Lehçe. "Bazen bana fazla geliyorlar."

"Oh, biliyorsun..." diye mırıldandı Olga, gözlemesini karıştırarak. "Gerçekten neler olduğunu bilmek istiyor musun? Neden? Niye? Neden bilmemiz gerekiyor, Laura? Bu pastoral hayatı yaşayabildiğimiz sürece, umurumda değil. Mutluyum."

"Bitti," dedi Massimo, odaya dönüp masada otururken. Kahveye uzandı. “Birkaç gün içinde Polonya'ya gidiyoruz. Dövüşleri göreceğiz, Karol'la biraz iş yapacağım ve sen de ağabeyini göreceksin."

Olga gözlerini devirdi. Domenico bunu kaçırmadı.

"Mutlu değil misin?" diye sordu kahvesini yudumlarken.

"Bir midye gibi," diye homurdandı, bana bulutlu bir bakış göndererek.

Sevgili kardeşim Kuba koleksiyonerdi. Yakışıklılığının tamamen farkında olarak, izin veren her kızı düzerek doğal yeteneklerini maksimuma çıkardı. Özellikle arkadaşlarım. Ne yazık ki, Olga onun... ödüllerinden biriydi. Ona sahip olması gerektiğini kafasına koyduğunda on yedi civarında olmalıydık. Sadece bir seferlik olduğunu düşünmeyi tercih ettim ama içimden bir ses bunun bütün bir seri olabileceğini söylüyordu. Aralarındaki mesafe olmasaydı,

birbirlerine ganimet aramaya devam ederlerdi. Tanrıya şükür, iki yüz kırk sekiz mil her şeyi neredeyse imkansız kılmıştı. Tabii bu bizim Sicilya maceramızdan önceydi.

Atmosferin ağırlaştığını ve Domenico'nun bizi yakından izlediğini fark ettim ve konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Bugün ne yapacağız? Siz ikiniz tekrar ayrılıp bizi bu hapishanede mi bırakacaksınız? Yoksa bugün dikkatinize güvenebilir miyiz?" İronik bir şekilde sordum, Massimo'ya sahte bir sırıtış fırlatarak.

"İyi kızlar olsaydınız ve kaçmaya devam etmeseydiniz, kapı hala açık olurdu ve Bentley'iniz hala garaj yolunda bekliyor olurdu." Siyah Giyen Adam yüzünü bana döndü ve dirseğini masaya dayadı. "İyi bir kız mıydın, Laura?"

Soruyu bir süre düşündüm ve risk almaya karar verdim:

"Elbette, bendim." Ona en tatlı gülümsememi gönderdim. "Hem ben hem de kızınız."

Gözlerindeki buzu eritme ihtimalinin olabileceğini bilerek göbeğimi şefkatle okşadım.

Bana baktı, hareketsiz kaldı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Mükemmel," dedi sonunda. "Noel Baba bugün ziyarete gelecek," diye ekledi ve gözleri küçük bir çocuğunki gibi parladı.

"Hazırlanmak. Öğleden önce ayrılmamız gerekiyor."

"Doğru!" diye bağırdı Olga. "Bugün altı Aralık! Aziz Nicholas Günü!" Domenico'nun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup kaçtı.

Kalkıp yatak odama doğru gitmeden önce bir süre daha çay içerek adamlarla oturdum.

Ne yapacağımızı bilmenin bir yolu yoktu ve çabucak aralarından seçim yapabileceğim kıyafetler denizinde kayboldum. Beni meraklandırdılar. Burada geçirdiğim uzun ayları düşündüm, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Adaya Ağustos ayında gelmiştim ve şimdi Aralık ayıydı. Yıl birkaç hafta sonra bitecekti.

Düşüncelerim annemlere döndü. Noel'i hep birlikte geçirirdik. Onlara hediye alan hep ben olmuştum ve o özel tatil beni hep heyecandan sersemletmişti. Telefonun çalmasıyla beni şiddetle daldığım daldan çıkardı. Kıyafetleri yere bıraktım ve ahizeyi almak

için hızlandım. Massimo elinde iPhone'umla yatakta oturuyordu. Elimi ondan almak için uzattım ama cihazı sessize alıp komodinin üzerine geri koydu.

"Annen," dedi gülümseyerek. "Ve neden aradığını biliyorum."

Bir an için sustum ve bir açıklama bekleyerek Siyahlı Adam'a kaşlarımı çattım.

"Telefonumu ver lütfen," dedim bir adım daha yaklaşarak.

Massimo kollarıyla fırladı ve beni yatağa devirerek öpücük yağmuruna tuttu. Annemi daha sonra her zaman arayabilirim. Adamım şu anda daha önemliydi.

Öpücükler arasında, "Size teşekkür etmek için arıyor," diyordu. "Çanta için. Ve babanın yeni teleskopu."

Ona alaycı bir bakış atarak uzaklaştım.

"Affedersiniz?"

Massimo yüzümü öpmeye devam etti. Esnek dudakları yanaklarımı, gözlerimi, burnumu ve kulaklarımı nazikçe okşadı.

"Hediye vermeyi severim" dedim. "Özellikle aileme."

Noel'i ailenle geçirmiyorsun diye üzülmeni istemedim. Kardeşine de bir Manchester United maçı bileti aldım."

Dili dudaklarımın arasından kaydı ama benim tarafımda bir tepki vermeden geri çekildi. Massimo beni daha iyi görebilmek için başını biraz kaldırdı. Eğildim, sözleriyle sersemledim. Geçen birkaç hafta bana yaklaşan tatilleri ve almam gereken hediyeleri unutturmuştu ama Massimo bunun benim için bu kadar önemli olduğunu nereden biliyordu?

"Massimo," dedim, kocamın altından sürünerek. İçini çekti ve yuvarlandı. "Ailemde Noel'in neye benzediğini nereden biliyorsun? Ve onların ne istediğini nasıl bildin?"

Teatral bir iç çekişle kapatmadan önce gözlerini devirdi.

"Bir kez olsun mutlu olmanı umuyordum."

"Ben. Teşekkürler. Şimdi bana cevap ver."

"Adamlarıma hesaplarınızı kontrol ettirdim. Senin harcamaların." Sanki daha sonra olacakları tahmin ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptın?" Ağladım.

"Aman Tanrım, işte yine başlıyoruz."

“Hayatımın karışmadığın bir kısmı bile var mı?”

"Lütfen Laura. Bu sadece para."

"Numara! Benim için çok daha fazlası. O *benim* param.” O zaman tütüyordum . "Neden her şeyi kontrol etmek zorundasın? Sadece soramaz mısın?”

"Sürprizi mahveder," diye yanıtladı tavana bakarak.

Telefonum tekrar çaldı. Komodinin üzerinden aldım. Yine annemdi. Ben aramayı cevaplayamadan Massimo, "Çanta son Fendi koleksiyonundan. bej rengi. Senin gibi bir tane var, sadece sarı." Omuz silkti.

"Merhaba anne," diye sevinçle cıvıldadım, gözlerimi kocama dikerek.

"Sevgilim, hediyeler muhteşem ama o çanta sana bir servete mal olmuş olmalı. Aklını mı kaçırdın?"

Şimdi kendimi açıklamam gerekiyordu. Massimo'nun midesine tekme atmayı hayal ettim.

"Ücretim şu anda euro cinsinden ve ayrıca buradaki indirimler Polonya'dakinden çok daha iyi."

Aklıma böyle bir şey geldiyse, ona gerçeği söylemiş olabilirim. Ne indirimleri? Aralık ayının başıydı! Aptallığım için kendimi tekmeleyerek yatağa çöktüm ve bekledim.

“İndirimler mi? Şimdi?" Hoparlörden duydum. *Bravo, Laura* , kendimi sessizce azarladım. Telefon parmaklarımdan kaydı ve yatağa düşmeden önce Siyah Giyen Adam telefonu havadan kaptı, geniş bir sırıtışla parladı ve anneme merhaba dedi. Sanki biri kafama vurmuş gibi hissettim. Oda etrafımda dönmeye başladı ve korkum tam bir paniğe dönüştü. Anneme beni aldattıktan sonra Massimo'dan ayrıldığımı söylemiştim ve şimdi telefonumu almış ve onunla hiçbir şey olmamış gibi sohbet ediyordu.

Lanet olası Tanrım, diye inledim ama sonra aniden Massimo telefonu bana geri verdi.

"Diline dikkat et, Laura Biel!" Anne ağladı.

sertleştim.

"Afedersiniz. Sadece dilimden kaçtı," diye mırıldandım, kaçınılmaz kafa kesme saldırısını beklerken.

"Massimo'nuz çok hoş bir adam. Bence senden gerçekten hoşlanıyor."

Çenem düştü. Eğer kafama takılmasaydı, aşağıya yuvarlanacaktı.

"Affedersiniz?" diye sordum inanmayarak.

"Bana her şeyi açıkladı. Dil öğrenmiş olmalısın. Ne dediğini anlardın."

O sırada babam arkadan zar zor duyulacak şekilde araya girdi.

"Yüce Tanrım, her şeyi kendim yapmak zorundayım." Anne içini çekti. "Gitmem gerek güzelim. Baban teleskopu kendi başına monte edemez. Ona yardım etmezsem kıracak. Seni seviyorum tatlım. Harika sürpriz için teşekkürler. Hoşçakal!"

"Ben de seni seviyorum. Hoşçakal!" Dedim aramayı sonlandırarak.

Telefonu bıraktım ve genişçe sırıtan kocama baktım, planının gerçekleşmesinden memnundu.

"Ona ne söyledin?"

"Sana zam yaptığım için otelime geri döndüğün için." Kaslı kolları beni sıkıca sardı.

"Ona seni aldattığımı düşündüren karışıklığı da anlattım. Ama merak etme ona yalan söyledim. Hikayemde normalde olduğundan biraz daha dalgın çıkmış olabilirsin. Güldü ve bana bunun tipik olduğunu söyledi.” İkimizi de yuvarladı, böylece yüzümüz birbirimize dönük şekilde yan yattık. Bacağı kalçalarıma dolanmıştı. "Bu arada, doğuştan bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum. Her neyse, annen hala birlikte olduğumuzu biliyor."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım onu öperek.

"Beni kaçırdığın için teşekkür ederim."

Siyahlı Adam bacağını kalçalarıma attı ve yanıma oturdu.

"Seni şimdi alacağım," diye nefes aldı, eşofmanımı aşağı indirdi. "Neden biliyormusun?"

Altında kıvrandım, tüm kıyafetlerimi çıkardım.

"Neden?" diye sordum pantolonunu çekiştirerek.

"Çünkü yapabilirim." Dili vahşice dudaklarıma saldırdı ve elleri başımı kavradı.

Kaslı, kaslı vücuduna hayran kaldım. Sonra gözlerim aşağı kaydı ve kendime bir göz atarak Massimo'nun üzerimde olan gömleğini çıkardım. Karnımı görünce iç geçirdim. Küçük bir balon yutmuş gibi görünüyordum. Bunun içimdeki çocuğu olduğu düşüncesi beni çok mutlu etti ama bunun vücudumu değiştirme şeklinden nefret ettim. Gözlerim tekrar kalktı ve Massimo'nun bakışıyla karşılaştım. Yanıma diz çöktü.

"Neler oluyor?" diye sordu, beni oturtup dizlerinin üzerine koyarak.

Gövdesine sarılarak teninin ve kolonyasının güzel kokusunu içime çektim.

"Şişmanlıyorum," diye hıçkırdım. "Bir ay daha ve hiçbir kıyafetime sığmayacağım."

"Şu an saçmalıyorsun," dedi gülerek ve başımı öperek. “Benden daha şişman olabilirsin ve buna karşı hiçbir şeyim olmayacak, çünkü bu, oğlumun büyüdüğü ve güçlendiği anlamına geliyor. Şimdi bu saçmalık için endişelenmeyi bırak ve hazırlan. Bir saat içinde seni götüreceğim yerde olmalıyız."

"Nereye gidiyoruz?"

"Henüz ziyaret etmediğiniz bir yer. Normal giyim."

Massimo yıpranmış bir kot pantolon, uzun kollu siyah bir tişört ve siyah askeri botlar giydi. *Vay , diye düşündüm,* ona bakarak . Bu yeni bir görünümdü. Siyahlı Adam elini saçlarından geçirdi ve beni öperek gitti. Ayağa kalkıp tekrar soyunma odasına gittim. Gündelik giyin, demişti. "Rahat" herkes için farklı bir şey ifade eder, ancak resmi bir toplantıya gitmeyeceğimizi bildiğim için yaratıcı olabilirim. Bir askı yakaladım ve kaplan motifli siyah bir Kenzo tişörtü çıkardım. Dışarısı sıcak değildi ama soğuk da değildi, bu yüzden kaslı bacaklarımı sergilemeye karar verdim. Koyu gri Bir Çay Kaşığı şorta yerleştim. Görünümümü Burberry uzun çizmeler ve uzun

çoraplarla tamamladım. Eşyalarımı bir Boy Chanel çantasına taşıdım ve aşağı indim.

Olga kapıda bekliyordu. Domenico'ya heyecanla bir şeyler açıklıyordu. Massimo bize katıldığında hepimiz park etmiş arabaların olduğu sıraya gittik. Burada herkesin kendi aracı vardı. Massimo benim için bir BMW i8'in kapısını açtı. Sıradan arabalar gibi davranan bilim kurgu makinelerinden bir diğeriydi. Domenico, Olga'yı Bentley'e götürdü.

"Gerçekten kaç araban var?" Motoru çalıştırırken sordum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bazılarını sattım ama birkaç tane de yenisini aldım. Ayrıca, onlar benim değil. Onlar artık bizim. Evlilik sözleşmesi aldığımı hatırlamıyorum. Sahip olduğum her şey senindir." Elimi öptü.

Bizim , diye düşündüm. *Yazık ki, sadece birimizin hepsini sürmesine izin veriliyor.* Ya jet gibi kokpiti ve milyonlarca işe yaramaz kontrolü olan bir tank alırım ya da o diğer öküz arabayı alırım.

BÖLÜM

sekiz

Otoyoldan saptık ve BMW'nin alçak süspansiyonuna tamamen aykırı bir toprak yoldan aşağı yuvarlandık. Araba sarsıldı ve her tümsekte zıpladı. Her an dağılmasını bekliyordum. Çevremizi taradım. Hiçliğin ortasındaydık, öyle görünüyordu. Sadece tek tek eski püskü bitkilerle kaplı taşlı bir çöl, Massimo'nun sürprizinin o aşırı lükslerden biri olmadığını gösteriyordu. Bütün bu yolculuk birkaç ay önce olmuş olsaydı, kardeşlerin bizi vurmak için uzak bir yere götürdüklerini düşünürdüm. Bizi burada kimse bulamazdı. Aniden yol bir dönüş yaptı ve ortasında büyük bir kapısı olan büyük bir taş duvar fark ettim. Massimo cep telefonunu aldı ve bir numara çevirdi. Kapı ağır ağır açılmaya başladı.

Duvarın diğer tarafında asfalt yoldan aşağı indik. Avuç içi yeşil bir tünel oluşturarak güzergahı kapladı. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sormanın beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordum. İşte sürprizler bundan ibarettir. Sonunda araba, ana konağın yapıldığı aynı taştan yapılmış iki katlı güzel bir binanın önünde durdu . Adadaki çoğu bina aynı, hafif kirli görünüme sahipti.

BMW'den ayrıldık ve kapıdan yaşlı bir adam çıktı, kardeşleri sıcak bir şekilde selamladı. En az altmış yaşında olmalıydı. Adam Massimo'yu yanaklarından öptü, boğuk elleriyle yüzünü sıvazladı ve İtalyanca birkaç kelime söyledi. Siyahlı Adam bana yardım etti.

"Don Matteo, lütfen karım Laura ile tanışın."

Yaşlı adam iki yanağımdan öptü ve parlak bir şekilde gülümsedi.

Sonunda burada olduğun için mutluyum, dedi bozuk bir İngilizceyle. “Oğlun seni aramak için uzun zaman harcadı.”

Aniden, hava, silah sesleri gibi yüksek sesli patlamalarla delindi. Massimo'nun yanına sokuldum, etrafa gergin bakışlar atarak sesin kaynağını bulmaya çalıştım. Etrafımızda vahşi doğadan başka bir şey yoktu.

Korkma bebeğim, dedi Massimo, kolunu omzuma dolayarak. "Bugün kimse ölmeyecek. Sana ateş etmeyi öğreteceğim."

Beni güzel evin karşısına geçirdi ve tüm yol boyunca söylediklerini kavramaya çalıştım. Film çekmek? Hamileyim ve bana ateş etmeyi mi öğretmek istiyor? Kendi çantamı taşımama bile izin vermiyor ve birden bire silah mı tutmam gerekiyor? Evin önünden geçip arka kapıdan çıktık. Dondum.

"Vay canına, tıpkı filmlerdeki gibi!" diye haykırdı Olga, yanımda durup elimi tuttu.

Massimo ve Domenico kahkahayı patlattı.

"Cesur ve korkusuz Slav kızlarımız nereye gitti?"

"Onları evde bıraktık," diye karşılık verdim, onlara dönerek. "Burada ne yapıyoruz?"

"Size silah kullanmayı öğretmek istiyoruz." Siyahlı Adam beni kucakladı. "Bence ihtiyacın olacak. Ve yapmasanız bile, oldukça rahatlatıcı. Göreceksin."

Avluda başka bir silah sesi yankılandı ve beni ayağa kaldırdı. Massimo'nun kollarında saklandım.

"İstemiyorum," diye fısıldadım. "Korkuyorum."

Massimo yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni nazikçe öptü.

"Aşkım, genellikle yeni şeyler denemek korkutucudur. Merak etme. Doktorunuza danıştım. Silah atmak senin için satranç oynamak kadar tehlikeli. Gel."

On beş dakika sonra, biraz sakinleştikten sonra, koruyucu kulaklıklarla ayakta Massimo'nun silahını kaldırmasını izliyordum. Don Matteo, sanki desteğe ihtiyacım olmasından korkuyormuş gibi beni omzumdan tutarak yanımda durdu.

Massimo hafifçe yayılmış bacaklara yerleşti ve 9 mm Glock'u yükledi.

Kulaklık takmıyordu ve koruyucu gözlük yerine Porsche havacılarını takmıştı. O kadar erkeksi, muhteşem, nefes kesici ve seksi görünüyordu ki, dümdüz diz çöküp onu emmeye hazırdım. Aniden, gündelik kıyafeti mantıklı geldi. Silahı eline aldığında her şey bir araya geldi. Artık korkutucu değildi. Beni tahrik ediyor, net düşünme yeteneğimi elimden alıyordu. Tehlikeli, buyurgan, şiddetli ve tamamen benim. Midemde kelebekler uçuşuyordu. azgındım. *Beni çam yapmak onun için ne kadar kolay* , diye düşündüm. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu ve bacaklarım titriyordu.

Siyahlı Adam yaşlı adama başını salladı, derin bir nefes aldı ve on yedi merminin hepsini o kadar hızlı fırlattı ki, tek tek atışlar uzun bir patlama gibi geldi. Silahı tezgahın üzerine yerleştirdi ve bir düğmeye basarak hedefi kendisine doğru yakınlaştırdı. Durduğunda Massimo kendine gülümsemesine izin verdi ve kaşlarını kaldırdı.

“Tüm atışlar hedefe. Headshots," dedi çocuksu bir ifadeyle. "Pratik yapmak mükemmelleştirir."

Midem sıkıştı. Şaka benim için fazla ürkütücüydü.

“Ama boğa gözü gövdenin ortasında, değil mi? Demek puan alamadın," dedim kağıt parçasını kaparak. Massimo buna gülümsedi ve kulaklıklarımdan birini çıkardı.

"Ama düşmanı öldürdüm." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Şimdi senin sıran. Hadi. Profesyonel olmayacağım ve tam arkanda kalacağım ama kendini güvende hissetmeni istiyorum." Beni atış noktasına götürdü ve kısaca silahın nasıl çalıştığını, şarjörü boşaltmak için nelere basılması gerektiğini, nasıl yeniden

doldurulacağını ve sürekli atıştan tek atışa nasıl geçileceğini anlattı. Ateşli silahı doldurup bana söylediği her şeyi yaptığımda, Massimo gövdesini sırtıma bastırarak geri çekildi.

"Hedefi izle. Silah zorunu arka görüşle hizalayın. Şimdi derin bir nefes alın ve nefes verirken tetiği çekin. Yavaş yavaş ama emin bir şekilde. Parmağınızı sallamayın. Sadece bir akışkan hareketi. Bunu yapabilirsin."

Tıpkı satranç gibi. Tıpkı satranç gibi , diye tekrarladım, beynimi korkmayı bırakmaya ikna etmeye çalıştım. Massimo'nun bacağını güvenli bir şekilde arkasına yerleştirdiğini ve ellerini kalçalarıma koyduğunu hissettim.

Nefes aldım ve dediğini yaptım. Bir saniyenin küçük bir bölümüydü. Geri tepme ve patlama. Ya da tam tersi. Gerçekten söyleyemedim. Merminin gücü ellerimi yukarı kaldırdı. Bunu beklemiyordum. Elimdeki güç muazzamdı. öldürebilirim. Titremeye başladım ve gözlerim yaşlarla doldu.

Massimo silahımı alıp tezgahın üzerine koydu. Ona döndüm ve panikledim.

"Satranç?!" Bağırdım. "O halde satrançtan nefret ediyorum!"

O sırada Siyahlı Adam beni kucakladı, saçlarımı okşadı. Boğulmak için elinden gelen her şeyi yaptığı kahkahalarla gövdesinin titrediğini hissedebiliyordum. Başımı kaldırdım ve gözlerinde bir doz endişeyle karışık eğlenceyi gördüm.

"Her şey yolunda mı tatlım? Neden ağlıyorsun?"

Utanarak suratımı asıp başımı koltuk altına sakladım.

"Korktum."

"Neyden? Buradayım."

“Bu sadece böyle bir sorumluluk. Bununla birini öldürebileceğim bilgisi her şeyi değiştirir. Güç… Hepsinden korktum.”

Massimo başını salladı ve sanırım gözlerinde gurur gördüm.

"Çok akıllısın bebeğim," diye fısıldadı, beni yumuşak bir şekilde öperken. "Şimdi. Derse geri dön."

Sonraki çekimler daha kolaydı. Birkaç klibi indirdikten sonra, herhangi bir etki göstermeyi bıraktılar. Zaten bir uzman gibi hissettim.

Bir süre sonra, don Matteo bizden ayrıldı ve yeni bir oyuncakla geri döndü.

“Bunu beğeneceksin.” Massimo, adamın getirdiği makineli tüfeği aldı. "Bu bir M4. Bir saldırı tüfeği. Oldukça güzel bir silah. Hafiftir ve Glock kadar sert geri tepmesi yoktur. Ve bunun nedeni, onu omzunuza dayadığınız içindir."

"Güzel bir silah," diye tekrarladım tereddütle. "Hadi deneyelim."

Önceki silahtan çok daha ağır olmasına rağmen M4'ü çekmek gerçekten daha kolaydı.

Bir saatlik çekim beni çok yordu. Don Matteo bizi atış poligonunun bitişiğindeki terasa davet etti. Öğle yemeği ikram edildi - *frutti di mare* , makarna, etler, mezeler ve çok çeşitli tatlılar. Çılgıncaydı. Garsonların önüme koyduğu her şeyi sanki bir haftadır yemek yememiş gibi silip süpürdüm.

Massimo şarabını yudumluyor, zeytinleri kemiriyor, arada bir bana sarılıyordu.

"İştahın olmasına bayılıyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Oğlum büyüyor demek."

"Kızım," diye düzelttim ağzım doluyken.

"Kız olacak. Ama emin olmak istiyorsak, bunu bir sonraki kliniğe ziyaretimizde çözebiliriz."

Gözleri parladı ve eli karnıma dokundu.

"Bilmek istemiyorum. Bir sürpriz istiyorum. Ayrıca, onun bir erkek olduğunu biliyorum.”

"Kız."

Olga herkese şarap doldururken, "İkiz olursa çok komik olacak," dedi. "Bu harika olurdu. Laura, kocası mafya babası ve iki ağlayan velet. Domenico," dedi erkek arkadaşına dönerek. "İşte o zaman taşınırız."

“Tanrıya şükür, sadece tek bir bebek.” Omuz silktim ve kendimi doldurmaya devam ettim.

Öğle yemeğinden sonra Olga ile sallanan bir kanepeye uzandım. Üç adam masada bir şeyi tartışıyorlardı ve birkaç ay önce onu lanetlediğim şey için Tanrı'ya şükrettim.

"Kadere inanır mısın?" Olga'ya sordum.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Daha birkaç ay önce hayatın bu kadar normal, bu kadar düzenli ve bu kadar sıradan olması ne kadar inanılmaz. Ve şimdi buradayız, Sicilya güneşinin altında. Adamlarımız gangster, pezevenk ve katil."

Oturdu, neredeyse sallanan kanepeden düşüyordu. "Lanet olsun... Her şey çok boktan. Onlar kötü adamlar ve biz onları oldukları gibi seviyoruz. Biz de kötü müyüz?"

kaşlarımı çattım. Haklı değil miydi?

"Ama onları yaptıkları kötülük için sevmiyoruz. Onları sadece iyi yanları için seviyoruz. Birini öldürdüğü için birini nasıl sevebilirsin? Ayrıca, hepimiz kötü şeyler yapıyoruz, sadece farklı bir ölçekte. Örneğin beni ele alalım. Beşinci sınıfta Rafał'ın yüzüne nasıl tekme attığımı hatırlıyor musun? Seni iğneyle dürten sarışın çocuk mu? Hiç iyi değildi ve sen hala beni seviyorsun."

"İsa." Olga gözlerini devirdi.

Sandalyelerin yerinden oynama sesi masaya dönmemize neden oldu. Domenico ve Massimo, çocuklar gibi neşeli, kafalarına bir şeyler koyuyorlardı.

Olga beni onlara doğru çekerek, "Kahretsin, o gülümsemeyi her gördüğümde, neye yol açacağından korkuyorum," dedi.

"Gelin bir film izleyin hanımlar." Don Matteo bize evin girişini gösterdi.

Durduk, kafamız karıştı, gözlerimiz ondan adamlarımıza fırladı.

"Bu kafandaki ne?" diye sordu Olga, Domenico'nun alnına bağlı küçük kutuyu okşayarak.

"Bir kamera. Silahta ikinci bir tane alacağım. Size tam olarak neden ikimizle güvende hissedebileceğinizi göstereceğiz."

Birbirlerine beşlik çaktılar ve taştan bir labirente benzeyen bir şeye doğru yöneldiler.

"Hanımlar?" don Matteo tekrarladı. Derin koltuklara oturduk ve o perdeleri çekerek odayı tamamen karanlıkta yıkadı. Sonra iki devasa ekranı açtı ve Massimo'nun ve Domenico'nun kameralarından manzarayı gördük.

"Şimdi açıklayacağım. Genç baylar bir binaya hücum edecekler. Özel kuvvetlerle aynı eğitim," diye bize kusurlu İngilizcesi ile bilgi verdi. Tepkinin çabukluğunu, baskı altında muhakemeyi, refleksi ve şut tekniğini test eder. Eğittiğim çoğu profesyonel askerden her zaman daha iyiydiler ama bir süredir beni ziyaret etmemişlerdi, o yüzden göreceğiz."

afallamıştım. Orduyu eğiten aynı adam mafyayı da eğitti.

Bir noktada ekranda bir şey hareket etti. Domenico ve Massimo, teröristleri taklit eden mankenlere ustalıkla ateş ederek kapılardan geçiyorlardı.

Olga, Lehçe, "İkiyüzlülük," dedi. "Kötü adamların kendileri olurken kötüleri öldürmek."

İkiyüzlü ya da değil, antrenman rutinleri cehennem gibi seksiydi ve Massimo'nun yüzündeki odaklanmış ifade beni daha önce hissetmediğim bir şekilde tahrik ediyordu. İki adam gizlice odalardan geçiyor, ateş ediyor ve birbirlerini koruyorlardı. Savaş oynayan çocuklara benziyorlardı. Temel fark, silahlarının gerçek olmasıydı. Bir iki dakika içinde bitmişti. Amerikan televizyonundaki rapçiler gibi silahlarını sallayarak, bağırarak, gülerek ve kameralara komik suratlar yaparak dalga geçtiler.

Aptallar, diye mırıldandı Olga ayağa kalkarken.

Don Matteo ile vedalaştıktan sonra arabaları alıp eve döndük. Bilim kurgu BMW, dünyanın en az erkeksi şarkısı olan Laura Pausini'nin "Strani Amori"sine eşlik etmek için sessizce otoyolda koştu. Massimo şarkıya eşlik ederek ortalıkta dolanıyordu. Bugün normal bir adam gibi davranıyor ve görünüyordu - eğlenmeyi seven otuz yaşında sıradan, tutkulu bir adam. Güvenliğimi kafaya takan ve yoluna biri çıktığında sinir krizi geçiren otoriter, totaliter pisliklere benzemiyordu.

Domenico ve Olga'nın Bentley'inin geçtiği rampayı geçtik ve onları yakınlaştırdık. Massimo'ya arama bakışı gönderdim ama bir şey söylemedim. zorunda değildim. Ne sormak istediğimi biliyordu. Gaza basarken dudakları bir gülümsemeyle gerildi.

İşaretler bizi Messina'ya yönlendirene kadar otuz bir mil daha gittik. Uzun bir süre Massimo, sonunda özenle düzenlenmiş taşlardan yapılmış anıtsal bir duvarın yanında durmadan önce dar sokakların labirentinde ilerledi.

Cebinden küçük bir kumanda çıkardı ve bizim için büyük bir tahta kapı açıldı. Ona bir başka alaycı bakış gönderdim, ama o sadece kaşlarını kaldırdı, sırıttı ve rampadan yukarı çıktı.

Araba nefes kesici güzellikte iki katlı bir evin yanında durdu. Dışarı çıktı.

Gel, dedi bana elini uzatarak.

Hala sessizdim, bir açıklama bekliyordum. Massimo hiçbirini teklif etmedi. Bunun yerine anahtarı kilide soktu ve beni içeri yönlendirdi. Vay canına… Nefesim kesildi. Devasa, mağaramsı bir oturma odası, şimdiye kadar gördüğüm en güzel Noel ağacının hakimiyetindeydi. Altın ve kırmızıydı. Şömine ateşle çatırdadı ve yanında beyaz kürklü bir halı uzanıyordu. Kahverengi ve bej tonlarında kanepeler ve koltuklar, uzun bir ahşap sehpa ve büyük bir düz ekran TV vardı. Odaya bitişik, anıtsal bir meşe masası, parlak mumlukları ve bordo kumaşla döşenmiş sandalyeleri olan devasa bir yemek odası vardı. Bütün alan sıcak, zarif ve lükstü.

"Bu nedir Massimo?" Topuğumun üzerinde döndüm ve ona şaşkın bir bakış attım.

"Bu benim sana hediyem."

"Noel ağacı?"

"Hayır tatlım. Ev. Sana beni ve çocuğumuzu hatırlatmasını istediğim için aldım. Bu yerin sadece güzel anılarına sahip olmanı istiyorum. Burası senin dünyadaki yerin olacak. Bir daha benden kaçmanı istemiyorum. Ve eğer biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olursa, burası seni bekliyor olacak.” Bana biraz daha yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Köşkten taşınmak istersen, burada birlikte

yaşayabiliriz. Bu kadar personel olmayacak ama biz burada birlikte olacağız - sadece sen, ben ve oğlumuz.”

"Kız evlat!"

"Burası özel ve tamamen güvenli. İyi bayramlar aşkım."

Dudakları benimkilere dokundu ve dişleri nazikçe alt dudağımı ısırdı. Sırtımdan tutup beni yerden kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve öpücüğüne karşılık verdim. Dudaklarımı okşadı ve beni yemek odasındaki büyük masaya taşırken elleri tüm vücudumda gezindi. Beni masaya yatırdı ve akıcı bir hareketle tişörtünü çıkardı. Şortumu çıkardığında sırıtmamı durduramadım.

"Çizmeler ne olacak?" Şort ve dantel külotum odanın diğer ucuna uçup yere bir yere inerken sordum.

"Bunları devam ettirebilirsin."

Kollarımı kaldırmamı işaret etti ve bir an sonra, sadece uzun, orta-yüksek çoraplar ve siyah çizmeler giymiş halde önüne serildim. Massimo güçlü ellerini kalçalarıma koydu ve beni kaldırdı ve beni masaya daha da bastırdı. Şaşırtıcı. Beni daha da yakınına çekip erkekliğini içime kaydırmayı tercih edeceğini düşündüm. Şehvetle parlayan ve yarı kapalı gözleri içimde delikler açtı. Bacaklarımı genişçe açtım, ayaklarımı masaya dayadım ve kollarımı başımın üstünde çaprazladım. Siyahlı Adam inledi.

Buna bayıldım, diye fısıldadı kot pantolonunun düğmelerini açarak. Bakışları ıslak amımdan bir an bile ayrılmadı.

"Biliyorum."

Masanın dibinde çıplak, uyluklarımın içini okşuyordu.

"Bu evin başka bir harika özelliği daha var," dedi ve şöminenin yanındaki bir paneldeki düğmeye basarak duvara doğru birkaç adım attı. Delerium'un “Sessizliği” tüm uzayda yankılandı. "Ses sistemi," dedi gülümseyerek, dilini nemli deliğime sokmadan önce.

Silahını poligona ilk kez ateş ettiğinden beri bu anı bekliyordum. Dili bana saldırırken bedenim dokunuşunun altında kıvrandı. Klitorisimle oynarken şiddetli ve şehvet doluydu . Yavaşça iki parmağını amımın içine kaydırdı ve okşamaya başladı. Tembelce onları içeri ve dışarı taşıdı. Başka bir an ve ben gelecektim.

Pantolonunu çıkardığından beri ecstasy'nin en uç noktasındaydım, ama o kadar hızlı doruğa çıkmak istemedim.

"Gelmek üzere olduğunu biliyorum," dedi Massimo, parmağını kıçıma sokarak.

Bu kadardı. hemen geldim. Vücudum kavisli, gergin ve titriyordu. Siyahlı Adam durmadı. Hareketleri sadece hızlandı.

"Yine bebeğim." Arka geçidimde başka bir parmak.

"Aman Tanrım!" Duyumun yoğunluğuna şaşırarak bağırdım.

Dili, nabzlı klitorisimi okşadı ve hızımı artırdı. Bir düzine saniye sonra başka bir orgazm geldi. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. Yorucu coşku dalgaları halinde gelip gittiler. Massimo'nun görüntüleri aklımda yanıp sönüyordu - silahıyla, odaklanmış ve güçlü, sonra gülüyor ve kaygısız. Gözlerimi açtım ve ona baktım. Gözleri hayvani şehvetle doluydu. O zaman çok zor geldim. Parmaklarım saçlarını kenetledi ve son orgazm bir dalga gibi tüm vücudumu sardığında, her yerde kramplar hissettim. felç ediyorlardı. Çarpma sesiyle masaya geri döndüm.

"İyi kız," diye nefes aldı Massimo, dudağını ısırarak. Sonra bileklerimden tuttu ve vahşice beni masanın en ucuna çekti.

Bana duaları hatırlatan müzik havada dalgalandı ve ben kocamı her zamankinden daha çok sevdim.

Gözlerini benden ayırmadan dimdik erkekliğini yakaladı ve yavaşça, nazikçe içime kaydırdı, tepkimi izlemeye devam etti.

"Daha zor," diye fısıldadım, neredeyse duyulmaz bir sesle.

"Beni kışkırtma bebeğim. Yapamayacağımı biliyorsun." Eski, vahşi Massimo'yu özledim. Hamileliğimde gerçekten nefret ettiğim tek şey buydu - beni en çok sevdiğim şekilde beceremezdi. Onun da tam olarak tatmin olmadığını görebiliyordum, ama bebeğin iyiliği iyi sikişmekten daha önemliydi.

Siyahlı Adam usulca inledi ve kafasını indirdi, horozunun tüm uzunluğunu içimde kaydırdı. Kısa bir süre sonra kalçaları ritmik olarak sallanmaya başladı. İleri geri. Benimle sevişti. Bu adamın nezaket ve özenin simgesi olması bir paradokstu. Ciğerlerimden çıkan her nefese, kafamın her hareketine tepki veriyordu. Sağ elinin

parmaklarıyla göğüs uçlarımı okşuyor, her an daha da sert sıkıyordu. Sol elinin baş parmağı zonklayan klitorisimi çevreledi. İçimde köpüren, tekrar patlamakla tehdit eden acı ve coşku karışımı, kendimi tamamen ağırlıksız hissettiriyordu.

"Vur bana," diye yalvardım başka bir şarkı başladığında. Kalçaları durdu. "Vur bana, don Massimo!" Tepki vermeyince ağladım.

Gözleri öfkeyle parladı ve eli fırlayıp boğazıma dolandı. Başımı geriye atarak şehvet ve arzu dolu bir çığlık attım. Beni bir hayvan gibi becermeye bu kadar yakındı, ama yapmayacağını biliyordum. Sonunda beni masadan kaldırmadan ve duvara yaslayıp duvara yaslamadan önce bir an için sözlerimi düşündü.

"Bir fahişe gibi mi?" diye tısladı, alnımı soğuk taşa yasladığımda aletini geri itti.

"Lütfen." Çılgın mutluluğun tekrar bana geldiğini hissettim. Bir eli ile saçımı, diğer eli ile boğazımı tuttu.

İçimdeki hareketinin yavaş ve nazik olması önemli değildi. Elleriyle yaptıklarının şiddeti beni şehvetten kıpkırmızı kesiyordu. Beni boğdu, ama çok ustaca. Heyecanımı zar zor saklayabiliyordum. Bir noktada, şişmiş meme uçlarımı acı bir şekilde cezalandırmak için elini boğazımdan çekti. Dişleri kulağımı ısırdı, sonra boynuma ve omzuma ama karşılık verecek bir şey yapamadım.

Yaklaştığını hissedince beni bıraktı ve beni kendine çevirdi.

"Otur," dedi beni alçak bir tabureyi göstererek. Sonra çenemi işaret parmağıyla başparmağının arasına aldı ve ağzımı açtı. "Sonuna kadar kızım."

Uyarı vermeden, horozunu ağzıma itti ve vahşice becermeye başladı, sadece bir dakika sonra boğazımı büyük bir boşalma dalgasıyla doldurdu. Ellerini üzerimden çekmeye çalışırken boğuldum ama işi bitene kadar durmadı. Sonunda kalçaları itmeyi bıraktı ama siki hala alt dudağımın üzerindeydi.

"Yut," diye emretti bana soğuk bir şekilde bakarak.

Bana söylediği gibi yaptım. Ancak o zaman gitmeme izin verdi ve beni kanepeye doğru itti.

"Seni seviyorum!" Sesi biraz kısmak için duvara dönerken geniş bir sırıtışla seslendim.

"Çoğu fahişenin senin kadar sapık olmadığını biliyor musun?" diye sordu yanıma yatarak ve ikimizi de yumuşak bir battaniyeyle örterek.

"Başka bir iş aramalılar." Göğüs ucunu yalayarak omuz silktim. "Yarın doktora gideceğim. Umarım yatakta istediğimizi yapmamıza izin verir."

Massimo kolunu bana doladı.

"Ben de. Provokasyonlarınıza daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

"Bu benim suçum değil, biraz sert seviyorum."

Siyahlı Adam yüzünü bana çevirip gözlerimin içine baktı. "Biraz? Neredeyse seni boğacaktım, kadın!"

Yüksek sesle iç çekip sırt üstü yattı.

"Dürüst olmak gerekirse, bazen bana hissettirdiklerinden korkuyorum."

"O zaman seninle birlikte olduğum kişiden ne kadar korktuğumu hayal et."

BÖLÜM

dokuz

" Günaydın." Daha gözlerimi açmadan sıcak sesi beni kucakladı.

Mırıldandım ve yüzümü gövdesine bastırdım, kolonyasının zar zor algılanabilen kokusunu içime çektim.

"Boynum ağrıyor," dedim gözlerim hala kapalıyken.

"Muhtemelen geceyi kanepede geçirdiğimiz içindir." Gözlerim aniden açıldı ve bir an için panik hissettim. Sadece devasa Noel ağacını görünce nerede olduğumuzu ve önceki gece ne yaptığımızı hatırladım.

“Seni bilmem ama Polonya'da ağacı sadece Noel arifesinde süslüyoruz. Çocuklar bekleyemezse, belki ondan bir gün önce. Ama altı Aralık?" esnedim.

“Seni memnun ederse, bütün yıl boyunca saklayabiliriz. Ayrıca, ne yapmalıydım? Bütün evi bir hediye gibi sarın mı?”

"Yeni başlayanlar için, satın almak zorunda değildin."

"Ah, lütfen." Sırt üstü dönüp beni kolunun altına aldı. “Bu bir yatırım. Ayrıca, Taormina'daki malikanenin bebek için en iyi yer olup olmadığından emin değilim . Seni burada tutmak istiyorum, sadece benim için. Orada her zaman çok fazla insan vardır.”

"Ama Olga da orada." Dirseğime yaslanarak ona baktım. "Burada tek başıma ne yapacağım?"

Massimo oturdu ve arkama yaslandı, yüzü bana dönüktü.

"Bebeği ve beni de doğuracaksın. Bu yeterli değil mi?"

Gözlerinde hüznü gördüm. Gerçekten üzgündü. Onu hiç böyle görmemiştim. Hızla yüzünü ellerimin arasına alıp alnına benimkiyle dokundum.

"Sevgilim, ama sen her zaman dışarıdasın." Bir çözüm arayarak gergin bir şekilde şakaklarımı ovuşturdum. "Anladım. Bebek doğduğunda önce köşkte yaşamayı deneyeceğiz. Haklı olduğun ortaya çıkarsa, buraya taşınırız. Olmazsa, orada kalacağız. Ve bu durumda, burası benim özel sığınağım olacak. Ve her türlü sefahat için bir yer, yeniden sevişip canımın istediği kadar içki içebileceğim zaman."

Battaniyenin altından çıktım ve seks bağımlısı bir alkoliğin çılgın mutlu dansını yaptım. Massimo beni kollarına alıp evin diğer tarafına taşımadan önce eğlenerek izledi.

“Öyleyse, evin her yerine damgamızı vuralım, böylece size sadece birlikte yaptığımız tüm çökmekte olan şeyleri hatırlatsın!”

Taormina'daki malikaneye döndüğümüzde arabadan atladım ve doğruca yemek odasına koştum. Yemek yemek! Düşünebildiğim tek şey buydu. Yeni evimiz muhteşem olabilirdi ama arkadaki buzdolabı boştu.

"Krep!" Seslendim, odaya daldım ve Olga'nın büyük masanın yanında oturduğunu fark ettim.

Bana baktı ve kullandığı dizüstü bilgisayarı kapattı.

"Yemek aklına gelince kustuğun eski güzel zamanları hatırlıyorum . Ve şimdi? Kıçın her geçen dakika daha da şişmanlıyor."

"Göbek, göt değil," diye düzelttim tabağıma yemek yığarak. "Ayrıca, kıçım o kadar küçük ki, biraz şişmanlamak gerekebilir."

Olga gülümsedi ve bana bir fincan çay koydu, biraz süt ekledi ve iki çay kaşığı şeker attı.

"Bir Rolex'im var," dedi elini yüzüme doğru sallayarak. “Pembe altın, sedef ve elmaslar. Ne aldın?"

"Bir ev," diye mırıldandım ağzım doluyken.

Olga'nın gözleri şişti ve yüksek sesle yutkundu.

Ne var? diye sordu, şok oldu.

"Lanet bir ev. Birden sağır mısın?"

"Lanet olsun, benim saatim var, senin evin var. Adalet diye bir şey yok.”

"Bir gangsterden hamile kal, o adamla evlen ve sonra yastığının altına silah saklayan otoriter bir pislikle yaşa. Bir kale alacaksın.”

İkimiz de buna kıkırdayarak birbirimize beşlik çaktık.

"Komik olan ne?" diye sordu Massimo, odaya girip oturdu.

Siyah bir takım elbise ve siyah bir gömlek giyiyordu, bu da bir cenazeye gideceği ya da bugün çalıştığı anlamına geliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum çatalı bırakarak. "Birde doktoru görmem gerek."

"İşte oraya gidiyorum," diye yanıtladı, kendine biraz yumurta aldı.

"O mezar kazıcı kıyafetiyle mi?" diye sordu.

Siyah Giyen Adam ona soğuk bir bakış attı ve kendine bir fincan kahve koydu.

“Domenico yukarıda kriko yapıyor. Neden gidip ona yardım etmiyorsun?" diye sordu tarafsız bir ifadeyle.

Olga homurdandı ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Son iki saatte yüz kere falan geldi. Şu anda yürüyebildiğinden bile şüpheliyim. Ama kardeşin için endişelenmen güzel, Massimo."

Ona en sevdiği sahte zehirli gülümsemelerden birini gönderdi.

"Tamam, bana odaklanalım," dedim, tartışmayı bölerek. "Kim benimle kliniğe geliyor?"

"Ben," dedi ikisi de birbirlerine düşmanca bakışlar atarak.

"Harika." dedim mutlulukla. "O zaman hep birlikte gidiyoruz." Olga kahvesinden bir yudum aldı ve ayağa kalktı.

"Sadece şaka yapıyordum. Sadece Massimo'yu kızdırmak istedim. Seni özledim" dedi ve gitmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu.

"İkiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz," diye homurdandım, Nutellalı pankeklerin başka bir kısmına yardım ederken.

İkimiz de diken üstündeydik, klinikte doktorun görüşünü bekliyorduk. Yine de, doktorun ifadesine bakılırsa, daha da gergindi. Bu şaşırtıcı değildi - Siyah Giyen Adam'ın kendisi ofisinde görünmüştü. Massimo, doktorun bana bebeğin cinsiyetini söylemeyeceğinden emin olmak istedi. Muayene başladığında ve jinekolog ultrason başlığının üzerine prezervatif çektiğinde kocam neredeyse contayı patlatacaktı. Eğlencemi gizleyemedim. Kocam tüm prosedür boyunca cesurca durdu, gözlerini ekranda tutmaya çalıştı, ancak arada bir yüzüme baktı.

Dr. Ventura masasına oturdu, elinde USG görüntüleri ve test sonuçları vardı.

"Bayan Torricelli'ye bakan Macar doktoru aradım," dedi. “Bana belgeleri gönderdi ve kendi sözlerini ekledi. Bazı kritik noktalar olsa da seninle ilgilenerek mükemmel bir iş çıkardı.” Durdu ve bir yudum su aldı. "Önemli olan en son test sonuçlarının mükemmel olmasıdır. Harika gidiyorsun ve bebek olması gerektiği gibi gelişiyor. Büyük ve sağlıklıdır. Kalbiniz ek yükle başa çıkıyor. Endişelenmek için hiçbir neden yok.”

"Dr. Ventura.” Massimo kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu.

"Evet, don Massimo?" doktor kekeledi.

"Çocuğumun hayatı neden tehlikeye girdi?"

"Şey..." Doktor masanın üzerinde duran belgeleri aldı ve gergin bir şekilde sayfaları karıştırdı. Macar doktor, karınızın çok baskı altında olduğunu söyledi. Ve bir iki günden fazla sürdü. Kalbinin hızına yetişemiyordu. Vücudu... isyan etti. Basitleştirmek için, cenini canlılığını sömüren bir tehdit olarak görmeye başladı.”

"Ama şimdi her şey yolunda, değil mi?" diye sordum Massimo'nun elini okşayarak ama gözlerimi doktora dikerek.

"Evet. Kesinlikle sorun değil."

"Peki ya seks?" Siyahlı Adam buz gibi bakışlarıyla Dr. Ventura'yı tuttu.

Sanırım zavallı adam şimdi ne duymak istiyorsa ona söylerdi.

"Kontrendikasyon olup olmadığını soruyorsanız, hayır."

"Peki ya daha fazlası... yoğun cinsel aktiviteler?" diye sordum gözlerimi kaçırarak.

Başımı kaldırdım ve doktorun gözlerinin benimle Massimo arasında dolaştığını gördüm. Tanrım, bununla çalıların etrafında dolaşmaya devam edecek olsaydık, hiçbir şey öğrenemezdik ve kocam önümüzdeki altı ay boyunca beni tembel bir koala gibi becermeye devam ederdi. Derin bir nefes aldım.

"Yeniden ifade edeyim, Doktor. Sert seksi severiz. Sert seks yapabilir miyiz?"

Ventura'nın yüzü kızardı ve sanki orada bir cevap arıyormuş gibi birkaç kağıt daha karıştırdı. Bir jinekolog olabilir ve muhtemelen günde birkaç kez böyle konuşmalar yaptı, ama asla yerel mafya patronuyla olmadı.

"İstediğin gibi seks yapabilirsin."

Massimo zarafetle ayağa kalktı ve beni kapıya götürdü. Veda etmeye bile vaktim olmadı. Beni en yakın duvara ittiği yerde neredeyse sokağa koştuk.

"Seni becermek istiyorum… hemen şimdi!" nefes aldı, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi. "Seni öyle bir döveceğim ki, ne kadar özlediğimi hissedeceksin. Benimle gel." Elimden tutup beni arabaya yönlendirdi. Beni içeri itti ve diğer tarafa ışınlandı. Ben emniyet kemerini takmadan önce araç otoyola doğru hızla ilerliyordu.

Sıramızı geçip Messina'ya devam ettik. Beni nereye götürdüğünü biliyordum ve yeni evimizin mahremiyetinde düzüşme düşüncesine sevincimi gizleyemedim. Etrafta kimse yok, güvenlik yok, Olga ya da Domenico yok. Sadece ikimiz.

Sana bir sürprizim daha var, dedi Massimo, ahşap kapıyı uzaktan kumandayla açarken.

Açılmasını bekleyerek bana baktı. Sinsi bir sırıtış dudaklarını gerdi ve elleri direksiyon simidinde kenetlendi. Kapı nihayet açıldığında gaza bastı. BMW'nin lastikleri gıcırdadı ve ta giriş kapısına kadar gittik.

Massimo arabadan atladı, tıpkı bir yiğit şövalye gibi benim için kapıyı açtı ve sonra umarsızca beni omzuna attı.

Ben hala kollarındayken anahtarı kilitte çevirdi, beni içeri taşıdı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Sonra ikinci kata çıkan geniş merdivenleri tırmandı.

"Önce seni yıkayacağım," dedi beni güzel, şık banyonun zeminine bırakırken.

"Başka bir adamın kokusuna senin üzerinde dayanamıyorum."

kahkahalarla güldüm. Kauçuk prezervatifin veya USG makinesinin hiçbir şey koktuğunu düşünmedim.

"O sadece bir doktor."

"O bir erkek," diye havladı. "Kollarını kaldır." Kaşmir süveterimi çıkardı ve sonra beni tamamen soydu. Bütün giysiler yere uçtu. "Bu benim!" gözleri çıplak vücudumu görünce hırladı.

"Sadece senin," diye onayladım beni duşa iterken.

"Üç dakikan var." Bana sırtını döndü ve başka bir şey söylemeden gitti.

Bu şaşırtıcıydı. Beni duşta becereceğini ya da en azından biraz sabunla oynayacağını düşünmüştüm. Hayal kırıklığıydı. Biraz duş jeli sıkıp cildime sürdüm.

Massimo banyoya dönerek, "Zaman doldu," diye seslendi.

Bunun bir metafor olması gerektiğini düşündüm. Sabunu hızlıca yıkadım.

"Hazır!" Çıplaklığımı göstererek kollarımı açtım.

Massimo bir adım yaklaştı, gömleğini çıkardı ve kokumu içine çekti.

"Çok daha iyi" dedi ve beni tekrar kollarına aldı.

Gün ortası olmasına rağmen beni hoş bir şekilde karanlık olan yatak odasına taşıdı.

Akdeniz'le ilgili en sevdiğim şey, tüm evlerde elektrikli storların kurulu olmasıydı, bu da içlerini hoş bir kasvetle örtmeyi çok kolaylaştırıyordu. Karanlığı sevdim. Martin bana iç karartıcı olduğunu söylerdi - en kötü niteliklerimden biri. Bundan nefret etmişti.

Odaya büyük bir yatak hakimdi. Dört kalın sütunla desteklenen bu kubbe, siyah bir gölgelik ile taçlandırılmıştır. Ayağında, şiltenin genişliğine uygun, koyu gri saten dolgulu küçük bir sıra vardı. Yatağın her iki yanında, önleri zengin oymalı komodinler ve daha büyük bir dolap odanın bir köşesini kaplasa da benzer bir şey vardı. Yanan mumlar tepesinden hafif bir parıltı yaydı. Mobilyalar karanlık, hantal ve çok şıktı.

Massimo beni şiltenin üzerine yatırdı ve yatağın her tarafına dağılmış olan birkaç düzine yastığı çabucak yere attı.

"Sürpriz," dedi bir sırıtışla, sütunlardan birinin arkasına uzanarak, bilek için yumuşak bir manşetle biten bir zinciri ortaya çıkardı.

Birkaç ay önce oteline yaptığımız ziyaretten kareler gözümün önünde canlandı. Beni yatağa bağladığını ve fahişe Veronica'nın onu emerken izlettiğini hatırladım.

"Ah, hayır bilmiyorsun!" Massimo'nun yüzünde tamamen aptal bir ifade ortaya çıkararak kendimi havaya kaldırdım.

"Benimle dalga geçme bebeğim," diye tısladı, bileğimi tutarak.

"Bana hâlâ otuz iki dakika borçlusun. Şimdi onları alacağım."

Bacağımı indirdi ve bana alaycı bir bakış gönderdi.

"Artık hatırlamıyor musun?" Gözlerimi kısarak bir adım geri attım. "Düğün gecemizde bana bir saat söz vermiştin. Zamanımın sadece yarısını kullandım. Hala otuz iki dakikam var. Uzan," dedim kendinden emin bir şekilde, bir dakika önce serildiğim yeri işaret ederek.

Massimo'nun gözleri şehvetle parlıyordu ve çenesi durmadan çalışıyordu. Alt dudağını ısırdı ve dediğimi yaptı. Geniş şiltenin ortasına uzandı ve kollarını kaldırdı. Bu beni şaşırttı. Onun bu derece itaatkarlık göstermesini beklemiyordum ama fikrini

değiştirene kadar beklemeyecektim. Kelepçeler bileklerinin üzerinde sıkılaştı.

Manşetlerin yanlarında küçük mandallar var, dedi, cihazlardan birine bakmak için başını çevirerek. “Açık hale getirmek için iki parmağınızla bastırmanız gerekiyor. Şimdi deneyin."

Talimatına uydum. On beş dakika sonra işe yarayabilir. Mekanizma benim onu çalıştırabilmem için yeterince basitti ama aynı zamanda yatağa bağlı kişinin kendi kendine kurtulmasını tamamen imkansız hale getiriyordu.

Kelepçeyi tekrar bileğine takarak, "Çok akıllıca," dedim.

"Teşekkürler. Onları kendim icat ettim.”

"Kendini nasıl özgür bırakacağını biliyor musun?"

Siyah Giyen Adam dondu, yüzünü bozan anlık bir huzursuzluk ifadesi.

"Kendini özgür bırakmanın bir yolu yok. Kendimi bağlamayı beklemiyordum.”

Bir süre doğruyu söyleyip söylemediğini düşündüm ama korku dolu gözlerine bir kez daha bakmak her şeyi açıkça ortaya koydu. O gerçekten benim merhametimdeydi. Bu iyi oldu. Aynı zamanda korkutucuydu. Onunla ne yapmak istediğimi biliyordum ve Massimo buna izin vermeyecekti. Onu serbest bıraktığımda misilleme yapmak isterdi.

"Yapmamı istemediğin bir şey var mı?" Yavaşça pantolonunu çıkararak ve sessizce ne yapacağımı anlamaması için dua ederek sordum.

Siyah Giyen Adam bir an için sorumu düşündü ve sonunda aklıma hiçbir şey gelmediği sonucuna vardı. Kafasını salladı.

"Müthiş." Boksörleri yere uçtu ve ben de vücudunun üzerine eğildim.

Parmaklarım erkekliğine dolandı, hafifçe okşadı. Massimo sessizce inledi ve başını yastıklara dayayarak gözlerini kapattı. Rahatlamasına izin verdiğinde hoşuma gitti. Yapmak üzere olduğum şey, belirli bir düzeyde… gevşeklik gerektiriyordu. Penisinin elimde sertleştiğini hissettim ve nefesinin hızlandığını duydum.

Gözlerimle onu bırakmadan, dilim ucundaki deliğin etrafında küçük bir daire çizdi. Siyah Giyen Adam yüksek sesle nefes aldı ve dilim onun pisliğine değdiği sürece nefesini tuttu. Kırmızı sıcaktı. Şu anda beni ne kadar istediğini tadından anlayabiliyordum.

Yine de hiçbir şeyi aceleye getirmek istemem. Hâlâ faydalanmak için otuz dakikam vardı ve kalan zamandan kalan her zevki son bir zerre kadar sıkıştırmaya niyetliydim. Dudaklarım Massimo'nun penisinin başına geçti ve başımı yavaşça aşağı itip ağzıma doğru kaydırdım. Her santimini hissetmek istedim. Massimo'nun kalçaları sanki boğazıma daha hızlı ulaşmak istiyormuş gibi kalktı ama ellerim onu aşağıda tuttu.

O anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken ben yavaş, acı veren okşamaya devam ettim. Sonunda horozu yolun sonuna ulaştığında, boğazımın arka duvarını iterek Siyahlı Adam derin bir inilti çıkardı ve gerildi. Zincirler gerildi, takırdadı. Başımı kaldırdım ve işkenceyi tekrarladım. Massimo kıvrandı, hızımı artırmam için beni kışkırtmaya çalıştı ama ben sadece yavaşlıyordum. Kendimi yukarı ittim, kollarımı destekledim ve ağzından çıkan tıslamanın tadını çıkararak meme ucunu ısırdım. Gövdesini öptüm, kollarını okşadım, zonklayan horozunu amımla ovuşturdum. Onun için yorucu olmuş olmalı. Kapalı göz kapaklarının altında kararan gözlerini hayal edebiliyordum. Dilim boynunda gezindi ve kenetlenmiş dudaklarına ulaştı. Yavaş yavaş parmağımı ağzına sokup açtım.

"Massimo?" diye fısıldayarak sordum. "Bana ne kadar güveniyorsun?"

Siyahlı Adam şehvet dolu bir bakışla bana bakarken gözleri aniden açıldı.

"Tüm kalbimle. Şimdi ağzına al."

Alaycı bir şekilde güldüm ve dilimin kurumuş dudaklarını ıslatmasına izin verdim. Dişleriyle yakalamaya çalıştı ama ben daha hızlıydım.

"Seni emmemi mi istiyorsun?" Sağ elim penisini kavrarken sol elim çenesini kavradı. "Kibarca sor," diye emrettim dişlerimi sıkarak.

"Zorlama," diye hırladı, dişleri çatırdadı ve yine dudaklarımı kaçırdı.

"Böyle olsun, don Massimo. Bu şimdiye kadar yaptığın en iyi oral seks olacak."

Penisini bıraktım ve başım kaya gibi sert horozunun üzerine gelene kadar kendimi yavaşça indirmeye başladım. Ağzıma aldım, dudaklarım sıkıca başının etrafına kenetlendi ve emdim. Hiç kimseye bu kadar çabuk oral seks yapmamıştım. Siyah Giyen Adam, zincirlerini çekerek nefesinin altından mırıldanırken göğsü inip kalktı.

"Rahatla sevgilim," dedim işaret parmağımı yalayıp kalçalarının arasına sokarak.

Massimo'nun vücudu kaskatı kesildi ve nefesi kesildi.

Güçlü elleri beni yakalayıp sırtıma yuvarladığında elim hedeflediğim noktaya dokunmayı bile başaramadı. Tepki veremeyecek kadar şaşırdım. Gözleri öfkeyle içime delikler açıyordu. Hiçbir şey söylemeden üstümde süzüldü, beni şilteye yapıştırdı, nefesi ağırlaştı ve alnı terden parlıyordu.

"Beğenmedin mi?" diye sordum masum bir ifadeyle.

Massimo sessizliğini koruyordu ve elleri kollarımı sıkılaştırıyordu.

Gözlerimi kapattım, ani öfkesini izleyemedim ve kelepçeleri bileklerime kapattığını hissettim. Yatak büküldü ve yatak biraz gıcırdadı. Gözlerimi açtım, yalnız olduğumu fark ettim. Duşta akan suyun sesini duyabiliyordum. *Harika* , diye düşündüm, *bitiremeden gitti. abarttım mı?* Onu incitmek istemedim. Amacım ona alışılmadık bir şekilde de olsa bir şeyler kanıtlamaktı. Bir keresinde erkek anatomisi hakkında bir şeyler okumuştum ve bazı deneylerin erkekler için çok zevkli olabileceğini öğrenmiştim. Kadınlar için olduğu kadar zevkli, hatta daha fazlası. Dünyanın en erkeksi adamın bu tür şeylerden hoşlanmadığı ortaya çıktı. Çoğu erkek onun yerine yapardı.

Massimo, düşünce trenimi bozarak, "Artık kontrolü eline almana izin vermeyeceğim," dedi.

Kapıda duruyordu, derisinden sular damlıyordu. Göğsü hala iniyordu.

"Kendini nasıl özgür bıraktın?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Peki neden duşa gittin?"

Bana sinsi bir gülümseme gönderdi ve birkaç adım daha yaklaştı, ancak horozu neredeyse yüzüme değecekken durdu.

"Sana kendimi açıklamayacağım. Şimdi olmaz, seni bu kadar sert becermek istediğimde, Polonya'da çığlıklarını duyacaklar." Başımı ellerinin arasına aldı ve pipisini ağzıma soktu. "Şimdi iyice em," dedi kalçalarıyla iterek. "Ve ben duş almadım. Sakinleşmeye çalışıyordum."

Onun çevresi beni gag yapıyordu. Şişman hıyar o kadar derine ulaşıyordu ki, midemden santimler ötedeymiş gibi geliyordu. Bir an yavaşladı, parmaklarıyla yanaklarımı okşadı ama sonra daha da sert bastırdı. Ben onun fahişesiydim.

Birden Massimo'nun telefonu çaldı. Ekrana baktı ve aramayı reddetti. Akıllı telefon birkaç saniye sonra tekrar titredi. Bu sefer telefonu aldı, İtalyanca bir şeyler hırladı ve aramayı kabul etti. Kalçaları durmadı.

"Bu Mario'ydu. Bunu almam gerek. Emmeye devam et," dedi nefes nefese, penisinin tabanını tutabilmem için ellerimden birini çözerek.

Bunun onun için olduğu kadar benim için de heyecan verici olduğunu çok iyi biliyordu. O telefondayken onunla oynamayı severdim. Elim onu sımsıkı kavradı ve pipisini boğazıma daha derine soktum.

Ah, Tanrım, diye derin bir nefes alarak telefonu kulağına götürdü.

Fazla bir şey söylemedi, dinlemeyi tercih etti, nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Dizleri titremeye başladı ve tüm vücudu terden boncuk boncuk oldu. Boştaki eliyle sütunlardan birine yaslandı. Yakın olduğunu biliyordum. Daha çok Mario'nun monologu olan görüşmesinden bir dakika sonra, Massimo sıktığı dişlerinin arasından İtalyanca bir şeyler havladı ve telefonu fırlattı.

Beni tuttu, döndürdü, diğer elimi çözdü ve beni yatağın kenarına çekti. Sonra beni tekrar bağladı, ama şimdi karnımın üzerinde yatıyordum.

"İstediğim kadar zamanım olmadığı için şanslısın," dedi, kalçamı kaldırarak popom dışarı çıkacak ve yüzüm yastığa bastırılacaktı. "Bunu kapatmamız gerekiyor."

Beni kendisine uygun bir pozisyona getirdi ve bacaklarımı daha da açmadan önce komodinden bir şeye uzandı.

"Şimdi rahatla," diye kulağıma doğru nefes vererek üzerime eğildi ve ensemi ısırdı.

Sonra aşağı kaydırdı ve dilini benim kedi içine itti, onun dokunuş için çok aç. Ecstasy içinde inledim ve kendimi onun için açtım. Kısa süre sonra orgazmın eşiğine gelmiştim ama o anda Massimo durdu, geri çekildi ve arkamda diz çöktü. Eli nazikçe kalçamı okşadı. Diğer kolu fırladı, saçımı tuttu ve başımı vahşice geri çekti. diye bağırdım, elini kıçıma vurduğunu hissederek. Tutuşu sıkılaştı ve eli tekrar bana tokat attı. Cildim karıncalandı ve nokta acıyla titreşti.

"Rahatla dedim."

Massimo'nun sert şaftı bana çarptı ve neredeyse bayılacaktım. Şu ana kadar buyurgan sevgilimi ne kadar özlediğimin farkında değildim. Saçlarımı bıraktı ve kalçalarımı kavradı, daha hızlı ve daha şiddetli bir şekilde itti.

"Evet!" Ağladım, hissin yoğunluğuyla sersemledim. Massimo yüksek sesle nefes alıyordu ve parmakları tenime battı. Aniden bir eli yerinden ayrıldı ve bacağının yanında yatan bir şeye uzandı.

Hafif bir titreşim sesi duydum ve bakmak için başımı çevirmeye çalıştım ama başım yastığa sabitlenmişti.

"Ağzını aç," diye emretti Massimo. İtaat ettim ve içine lastik gibi bir şey soktu.

Bir parmaktan biraz daha kalındı. Bir an sonra, çıkardı ve nazikçe anüsümü ovuşturdu. Kalçalarını sürekli savurması kolay olmasa da niyetini hemen anladım ve rahatladım.

Küçük vibratör kıçıma girdi ve hemen bir mutluluk dalgası beni sardı. diye bağırdım. Ritmik hareket ve titreşim beni karşı konulmaz bir şekilde ezici bir orgazma yaklaştırıyordu. bekleyemedim!

Fişi içimde tutan Massimo yine kıçıma tokat attı ve geldi. İçimde patladığını hissettim ve hemen vecd içinde ona katıldım, binada sadece biz olduğumuza sessizce Tanrı'ya şükrediyordum. Kalçalara çarpan kalçaların tokat sesleri eşliğinde yüksek sesli çığlıklarımız sessizliği parçaladı . Vücudumun gevşediğini hissedene kadar birlikte uzun ve sert bir şekilde orgazm olduk. Massimo'nun adımlarımı takip ettiğini hissederek dizlerimi açıp yatağa çöktüm. Ağırlığının altında beni ezmemek için vücudunu dirseklerine dayadı.

Akıcı bir hareketle bileklerimi serbest bıraktı ve yuvarlandı, bacağıyla belime sarıp yanıma yattı. Eli yüzümdeki saçlarımı çekti ve beni öptü.

"Artık çıkarabilir misin?" diye sordum, kıçımın içindeki cihazla hala titrediğini hissederek. Massimo güldü ve sihirli şeyi çıkardı. İnledim, bedenimden ayrıldığını hissederek ve sustuğunu duyarak.

"Nasıl hissediyorsun?" O sordu.

Bırak konuşmayı, düşünemiyordum ama hem çocuk hem de ben harika hissediyorduk.

"Harika."

"Seni becermeyi seviyorum bebeğim."

"Seni çok özledim, don Massimo."

Bir duş aldım ve yumuşak bir bornoza sarılı bir şekilde yatağa geri atladım. Massimo da odada belirdi, sadece kalçasında bir havlu vardı. Bana bir bardak soğuk kakao uzattı.

"İki ay önce bu şampanya olurdu." Kupayı alırken hayal kırıklığıyla iç çektim.

Siyah Giyen Adam omuz silkti, orta bölümünü örten havluyu çekti ve onunla saçlarını kurutmaya başladı.

Ah, tatlı bebek İsa, o çok güzel , diye düşündüm, neredeyse kakaomla boğulacaktı. Bu adamın bu kadar mükemmel olması adaletsiz ve düpedüz korkutucuydu. Neredeyse dört ay geçmişti ve ben hala ona doyamadım.

"Geri dönmeliyiz," dedi soğuk bir sesle. "Bu gece Palermo'da olmalıyım."

Oturdum, bir yudum daha aldım ve somurttum.

"Bana öyle bakma bebeğim. İşe gitmem lazım. Otellerden birinde sorun var. Ama benim bir fikrim var," diye ekledi yanıma oturarak. "Polonya'daki gala birkaç gün içinde başlıyor, o yüzden belki jete binip hemen gidersiniz. Anne babanı gör, biliyorsun. En kısa zamanda aranıza katılacağım."

“Ebeveynler” kelimesini duymak beni neşelendirdi, ama sonra şişkin karnıma baktım. "Annem kilo aldığımı görürdü."

"Olga'yı da yanında götüreceksin. Domenico'ya burada ihtiyacım olacak. Jet senin. İstediğin zaman gidebilirsin."

Kafam karışmıştı, üzgündüm ve ironik bir şekilde biraz da mutluydum.

"Neler oluyor Massimo?"

Bana garip bir bakış attı ve ayağa kalktı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu.

"Kendini endişelendirmen gereken bir şey yok bebeğim." Parmağını dudaklarıma götürdü. "Çalışmam gerek, hepsi bu. Şimdi. Giyinmek." Köşke döndük ve Massimo çalışma odasına kaybolmadan önce beni tutkuyla öptü. Sırtım duvara dönük, kapının koluna bakarken tek başıma kalmıştım. Aklımdan onlarca çelişkili düşünce geçiyordu ve gözlerim yaşlarla doldu. *Bana neler oluyor?* Düşündüm. *Bir dakika önce gitti ve ben onu şimdiden çok özledim!* Elimi koluna koydum, hafifçe bastırdım ve kapıyı biraz açtım.

Siyahlı Adam pencerenin yanında duruyor, yüzünü Domenico'ya dönük, genç adamın elinde tuttuğu bir şeye bakıyordu. Gözlerim o şeye odaklandı ve donup kaldım. Bu bir nişan yüzüğü müydü? Domenico, Olga'ya evlenme teklif etmeyi mi planlıyordu? Ya da belki benden sakladıkları başka bir şeydi? Yeni bilgiyle -ya da daha doğrusu eksikliğiyle- sendeleyerek iki adamı yalnız bırakıp odama gitmeye karar verdim.

Terasta oturdum ve kendimi bir battaniyeye sararak batan güneşi izledim. Aslında o kadar soğuk değildi ama battaniyeyi üzerimde

hissetmek hoşuma gidiyordu. Polonya'ya geri dönmek istemiyordum. Orada yılın bu zamanı donuyordu. *Onsuz* gitmek istemiyordum ve en önemlisi annemle yüzleşmek istemiyordum. Bir yandan ailemi görmek harika olurdu, ama diğer yandan bu sadece bir yüzleşmeye yol açardı ve buna ihtiyacım yoktu.

Çayımı yudumlarken planlamaya başladım. Her şeyden önce, karnım görünmeyecek şekilde giyin. Çok fazla makarna ve pizza - kilo almamın açıklaması bu olurdu.

Neyse ki artık kusmuyordum. Mide sorunları taklidi yapmak kuşkusuz annemi şüpheye düşürürdü. O sadece çok akıllıydı. Ama sonra aklıma geldi - giyecek hiçbir şeyim yoktu! Hamileliğimi gizleyecek hiçbir şeye sahip değildim. Bütün bu düşüncelerden bıktım, başımı yere eğdim ve katlanmış dizlerimin arasında dinlenmesine izin verdim.

"Asla hamile kalmayacağım," diye bir ses duydum.

Olga'nındı. "İçki olmadan ne yapardım?"

Bu düşünceden korktu, yanıma oturdu ve bacaklarını masanın üzerine uzattı.

"İçkiden bahsetmişken, bir şeyler içmem gerekiyor," dedi.

"Yapamam," diye yanıtladım bardağımı masaya bırakırken. "Biz ayrılıyoruz."

"Tekrar? Lanet olasıca... Nereye? Ve neden? Daha yeni geldik," diye inledi gözlerini gökyüzüne kaldırarak.

"Polonya, canım. Anayurt. Sabah gidiyoruz. Peki ya bu?"

Bir an düşündü, bir şey arıyormuş gibi yanlara bakışlar attı.

"Bu durumda, önce iyi bir yumruk atmaya ihtiyacım var." Başını salladı, karar verdi.

"Yine de dövmeyi kim yapacak?" diye sordum alay ederek. Sonuçta Domenico, Mario ve Massimo ile birlikteydi.

"Bu nasıl bir soru? Adamım tabii. Kısa bir şekerleme yaptım ve Domenico gitti ama onu hemen bulacağım."

Ayağa kalktım, battaniyeyi katladım ve sandalyenin arkalığına yerleştirdim.

"Korkarım bu olmayacak." Omuz silkip alt dudağımı dışarı çıkardım. "İşletme! Bu geceki tek arkadaşın benim."

BÖLÜM

on

Olga bavullarını toplamak için odasına gitti ve ben de aynısını yapmaya niyetlendim ama günün üçüncü duşunu alacaktım. Kendimi kirli falan hissetmiyordum. Sadece sıcak suda biraz ertelemek gibi hissettim.

Çeşitli su jetlerini çalıştırdıktan sonra büyük banyonun sıcak buharla dolmasına izin verdim. Sonra cep telefonumu şifonyerin üzerindeki hoparlöre bağladım ve duşa girmeden ve gözlerimi kapatmadan önce Delerium'un “Silence” şarkısını çaldım. Sırtımdan aşağı akan su ve müzik rahatlatıcıydı. Ellerimi duvara dayadım, sıcak akıntının vücudumu sarmasına ve rahatsız edici düşünceleri susturmasına izin verdim.

"Seni özledim." Arkamdan bir ses duydum.

Kim olduğunu bildiğim halde seğirdim tabii. Ani sarsıntım bir korku işareti değil, beklenmedik sese basit bir tepkiydi.

Massimo kalçalarımı kavrayarak, "Vedamızın yeterince sevecen olmadığına karar verdim," dedi.

Yüzümü ona dönmedim, onun yerine su akışını kontrol eden düğmelerle kaplı yatay bir çubuğa tutundum. Birine basıp duvardaki

püskürtme uçlarının güçlü su jetleri fışkırtmasını sağladım. Siyah Giyen Adam, dudakları omuzlarıma, ardından boynuma ve nihayet dudaklarıma doğru ilerlerken ellerini benimkilere kenetledi. Dili benimkine dolanarak kendini içeri itti. Massimo çıplak ve ıslaktı. O da benim için hazırdı. Dizleri biraz büküldü ve sonra kalçalarıyla ateş ederek beni devasa sikinin üzerine kazıdı. Kafamın arkasını kaslı gövdesine dayayarak inledim. Elleri aşırı hassas göğüslerimi kavradı ve kalçaları yavaşça itmeye başlarken onları tembelce yoğurdu. İçimde büyüyen şehveti hissedebiliyordum. Vücudum, Massimo'nun hareketlerinin ritmine göre gerildi ve gevşedi.

"Buraya sadece kıçına sürtmeye geldiğimi düşünmedin, değil mi?" Dişleri acıyla kulağımı ısırdı.

"Umarım olmaz, don Torricelli."

Beni ellerinin arasına aldı ve beni duştan banyonun karşısına taşıdı ve uzun aynanın yanına oturttu. Güçlü kolları beni soğuk tezgaha itti ve sonra ani bir sarsıntıyla başımı yukarı kaldırdı, böylece yansımasını görebildim.

"Bana bak," diye hırladı, horozunu tekrar içime iterek.

Boşta kalan eli destek almak için kalçalarıma kondu ve beni dövmeye başladı. Çılgınca hızlıydı. Gözlerim coşkuyla kısıldı. kayıp gidiyordum.

"Gözlerini aç!" kükredi.

Açıldılar. ona baktım. Gözlerinde delilik vardı. Kendini kontrol ediyordu ama zar zor. Beni daha da tahrik etti. Parmaklarım lavabonun kenarını ısırarak vücudumu hareketsizleştirmeye çalıştı. Dudaklarım aralandı ve dilimle ıslattım.

"Daha zor, don Massimo," diye fısıldadım.

Siyahlı Adam'ın vücudunun her yerinde damarlar kabarmıştı ve kasları esnerek kusursuz fiziğini tüm görkemiyle sergiliyordu. Dudağını ısırarak delici bakışlarını bana sabitledi.

"Nasıl istersen." Hareketlerinin hızı ölümcüldü. Bir dakika bile sürmedi ve karnımda yükselen ilk mutluluk dalgasının hissettim. "Henüz değil bebeğim," diye tısladı.

Sözleri olması gerekenin tam tersi şekilde işledi. Neredeyse hemen geldim, hala bakışlarımı Massimo'nun yansımasına sabitledim. Boğazımdan hızla yükselen ve çığlığa dönüşen bir inilti koptu. Siyahlı Adam bir an bile yavaşlamadı. Birkaç saniye sonra bir orgazm daha yaşadım. Nefesim göğsümde atıyordu ve omurgamdan aşağı titreme dalgaları iniyordu.

"Diz çök," dedi sevgilim, ben lavabonun üstüne çökerken.

Nefesimi tutamadım ama bana söyleneni yaptım. Massimo'nun erkekliği ağzıma girdi ve elleri başımı kavradı. Bu sefer boğazımı becermedi, onun yerine nazikçe daha derine inerek hızımı kontrol etmeme izin verdi. Tadı bana yakın olduğunu söylüyordu.

Ben derin alarak, onun horoz açlıkla emdi.

Massimo'nun kalçaları gerildi ve nefesi hızlandı. Penisini çıkardı ve yüksek bir inilti ile geldi, ıslak göğüslerimin her tarafına sıcak cum fışkırttı. Tohumunu üzerime dökerken gözleri üzerimde sabitlendi. Geriye yaslandım ve elim ağır toplarını okşarken bir inilti salarak göğsümü dışarı çıkardım.

Bitirdiğinde, arkamdaki mermer tezgahın üzerine eğildi.

"Ölüm olacaksın bebeğim," dedi nefes nefese.

Yapışkan beyaz sıvıyı göğüslerime yayarak ve ona sinsi bir bakış göndererek güldüm.

"Kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Diye sordum.

"Sanki senden önce kimse denememiş gibi!" Silahın emniyeti açıkken onu vurmayı denediğim o ilk geceden beri onun sözlerini tekrarladım .

Massimo'nun dudakları sinsi bir sırıtışla yayıldı ve elleri yüzümü kavradı.

"İyi bir dinleyicisin. Bu beni pohpohluyor ama aynı zamanda tehlikeli bir özellik.”

Ayağa kalktım ve kaslı gövdesine yapışarak yüzümü ona döndüm.

"Hoşçakallarımızdan nefret ediyorum Massimo," dedim aniden gözyaşlarına boğularak.

"İşte bu yüzden bu sefer veda etmeyeceğiz bebeğim. Sen farkına varmadan geri geleceğim." Meni kalıntılarını bir havluyla sildi ve

dudaklarımı yumuşak bir şekilde öptü. "Uçağınız öğlen kalkıyor. Birkaç saat içinde orada olacaksın. Sebastian seni alacak. Geçen sefer seni gezdiren adam. Telefonunuzda Karol'un numarası var. Bir şeye ihtiyacın olursa, onu ara. Ben sana katılana kadar seninle o ilgilenecek."

Ona korku dolu bir bakış gönderdim. Bu talimatlar uğursuz geliyordu. Sanki bir tür tehlikedeydim. Şu anda yaptığı her şey şüpheliydi - ani yolculuk ve beni Polonya'ya gönderme. Bu kadar uzun süre uzak kalmama izin vermesi ona göre değildi.

"Don Massimo... gerçekten neler oluyor?" Cevap vermedi, göğüslerimi silmeye odaklandı. "Lanet olsun Massimo!" Havluyu elinden koparak bağırdım.

Bakışlarını gözlerime odaklarken onların gevşek bir şekilde yanlarına düşmesine izin verdi.

"Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor, Laura Torricelli? Hiçbir şey olmuyor." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. "Seni seviyorum bebeğim. Üç gün sonra sana katılacağım. Söz veriyorum. Şimdi sinirlenmeyi bırak. Oğlum bundan hoşlanmıyor." Karnımı okşadı ve gülümsedi.

"Kız evlat."

"Umarım annesi gibi bir kır faresi değildir."

Bunu söyledikten sonra, ona vuracağımı bilerek yerinden sıçradı.

Onu çırılçıplak takip ettim, ıslak havluyla şaplak atmaya çalıştım ama o daha hızlıydı. Onu yatak odasına kadar kovaladığımda, Massimo beni tuttu ve yatağa fırlattı ve beni yere yapıştırdı.

"Beni tamamlıyorsun aşkım. Her sabah uyanıyorum ve sırf senin sayende yaşadığımı hissediyorum." Bana bakarken gözleri sıcak ve sevgi doluydu. "Neredeyse ölüyordum ve seni rüyamda gördüğüm o gün için her gün Tanrı'ya şükrediyorum." Dudaklarını benimkilere bastırdı. "Şimdi gitmem gerek. Bir şey olursa beni ara."

Benden ayrıldı, ayağa kalktı ve soyunma odasına gitti, birkaç dakika sonra standart siyah takım elbisesi ve gömleğiyle geri döndü. Bana bir öpücük daha verdi ve aşağı indi.

Erken kalktım. Sadece yediydi. Sonraki on beş dakikayı, banyoya gitmeden ve son yirmi dört saat içinde dördüncü duşumu almadan önce yatakta televizyon izleyerek geçirdim. Dünyadaki tüm zamanım vardı. Massimo uzaktayken iyi görünmek zorunda değildim ama makyaj yapmak ve saçımı mükemmelleştirmek için biraz zaman harcadım.

Sonra sıra eşyalarımı toplamaya geldi. Görev gözümden kaçmış, soyunma odasındaki halının üzerine oturdum. Tabii ki, Maria benim için her zamanki gibi eşyalarını toplayabilirdi ama bu yolculuk çok kesin bir kıyafet seçimi gerektiriyordu. Eşyalarımı karıştırdım, bir yığın pahalı kıyafet çıkardım. En sevdiğim şeylerin çoğu karnımı gizlemiyordu. Aslında tam tersini yapacaklardı. Sicilya'dayken hamileliğimi sergilemeyi severdim ama Polonya'da büyüyen karnımı sergilemektense muşamba giymeyi tercih ederim. Tüm dünyaya sahip olacağım bebeği anlatabilmek çok iyi hissettirirdi . Gömlek, bluz ve elbise yığınına kıvrıldım.

"Bahçe satışı mı var?" diye sordu Olga, elinde bir fincan kahveyle kapıda belirerek. “Hepsini alıyorum!”

"Kahretsin, Olga," diye bağırdım, kıyafet yığınımın üstüne tünedim. "Giyecek bir şeyim yok! Kış için bir şeyim bile yok. Sicilya'da kış yoktur!"

Olga kararlı bir hareketle fincanını masaya koydu ve keskin bir çığlık attı.

"Korku!" ağladı. "Alışverişe gitmemiz gerekecek." Hemen yanıma dizlerinin üzerine çöktü. "Ne yapmalıyız?"

Ona kızgın bir bakış gönderdim. Şimdi benimle nasıl dalga geçebilirdi? Gerçekten daha fazla giysiye ihtiyacım yoktu!

"Ah, siktir git," diye tısladım, daha önce aldığım birkaç şeyi bavuluma fırlatarak. "En azından ayakkabılarım duruyor," dedim Givenchy botlarıma sarılırken. "Hazır mısın?"

"Senden daha fazla."

Kahvaltı yaptık ve sonra eşyalarımı toplamak için biraz daha zaman harcadık. Saat on birden önce arabada oturuyorduk,

havaalanına gidiyorduk. Özel jetin güvertesine çıkmadan önce bir hap aldım.

Kalkmadan hemen önce bir koltuğa oturdum ve bayıldım. Her yolculuk bu basit numarayla ışınlanmaktı.

Sebastian, Mercedes'inin kapısını benim için açarak, "Sizi tekrar gördüğüme sevindim, madam," diyerek beni karşıladı.

"Tam arkanda." Ona kocaman bir gülümseme gönderdim ve limuzine oturdum. Bir süre sonra dairemin altındaki yeraltı garajına gittik. Bir dakika daha ve oradaydık.

"Neden evime gitmiyorum?" diye sordu Olga, kanepeye yaslanarak. "Benim kendi dairem var."

Su ısıtıcısını açıp buzdolabına baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, patlayacak kadar doluydu.

"Çünkü Massimo birlikte kalmamızı istedi. Ayrıca neden yalnız kalmak isteyesin ki? Artık beni sevmiyor musun?"

Bir kavanoz çikolatalı pudinge uzandım ve içine bir kaşık batırdım. Olga yürüdü, kapıda durdu ve duvara yaslandı.

"Ne yapacağız? Yönümü şaşırmış ve… yabancılaşmış hissediyorum." Yüzünü buruşturdu ve ardından somurttu.

"Biliyorum. Ben de. Birkaç ayın ne kadar değişebileceği garip değil mi? Yarın ailelerimizin yanına gideceğiz. Ben benimkine, sen seninkine. Noel'i birlikte geçiremeyeceğimiz gerçeğine onları hazırlamamız gerekiyor."

Annemle babamı görme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Onları özlemiştim ama onları karanlıkta tutmak için bir gösteri yapma ihtiyacı bana çok fazla geldi.

Bak, dedi Olga, pencereden dışarı bakarak. "Kar. Lanet olası kar."

Sanki sıra dışı bir şeymiş gibi dışarıdaki kış manzarasına bakıp yan yana durduk. Ve Sicilya'ya dönmeyi hayal ettim.

"Alışveriş," diye mırıldandım, yüzümü pencereye yapıştırdım. "Ruhumuzu yükseltecek bir şeye ihtiyacımız var."

Bu konuda, dedi Olga, bana doğru dönerek. “Domenico bana bir kredi kartı verdi. Üzerinde benim adım var." Kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. “Massimo gibi olmaya çalıştığı izlenimini edindim. Mesele şu ki, gerçekten böyle mi hissediyor yoksa sadece kardeşini taklit etmeye mi çalışıyor emin değilim.”

Dün çalışma odasında tanık olduğum sahne zihnimde canlandı. Ona söyleyip söylememe konusunda kararsızdım ama sonunda bunu kendime saklamaya karar verdim. Ne de olsa bu beni ilgilendirmezdi ve sürprizi bozan ben olmak istemedim.

"Fazla düşünüyorsun. Hadi şu çayı içelim ve gidip bana bol giysiler getirelim."

"Sen de fazla düşünüyorsun. Karnınız zar zor görünüyor. Merak etme." O, başını salladı.

"Bilmiyorum." Ellerimi karnıma koydum ve çıkıntıyı okşadım. "Belki haklısın ama ben annemi tanıyorum. Hamile olduğumu anlayacak. Güven bana. Pişman olmaktansa sağlamcı davranmak iyidir."

Bir saat, bir çay, yarım düzine şeker ve bir kavanoz Nutella sonra beyaz BMW'mi alışveriş merkezinin yanına park ettik. Bu arada soğuk Polonya kışına daha uygun bir şeye dönüşmüştük. Siyah Givenchy botlarımı, zar zor giydiğim deri taytlarımı, krem rengi bol bir tunik ve gri tilki kürkü yeleğimi seçtim. Olga en sevdiği şeyi seçti: şort ve uyluk boyu Stuart Weitzman çizmeler, ayakkabılarla uyumlu bol bir kazak ve bir deri ceket. Fahişe tarzı. İmza kıyafeti.

Dükkanları ve butikleri dolaştık, yığınla nakit harcadık ve kışlık giysilerle dolu düzinelerce ağır çanta topladık. Özellikle İtalya'da hiçbir işe yaramayacağından, aldığımız kadar çok kışlık malzemeye sahip olmak kesinlikle gerekli değildi. Sonunda, suçluluk sancılarını bastırmak için hepsini Polonya'da bırakmayı kabul ettik. Muhtemelen gelecekte bu şeylere ihtiyacımız olacak. Bu düşünceyi aklımızda tutarak, adamlarımızın parasından biraz daha harcadık. Başka bir mağazadan çıkarken cep telefonum çaldı. Çıkardım ve numaranın listelenmemiş olduğunu gördüm. Gülümsedim.

"Merhaba bebeğim." Telefonda o muhteşem İngiliz aksanı duyuldu. "Alışveriş nasıl?"

"Mükemmel. Bol giysiler benim yeni favorim," diye alaycı bir şekilde yanıtladım. "Nerede olduğumu nasıl bildin?" Sorduğum anda bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu anladım.

"Telefonunda yerleşik bir izleyici var, tatlım. Saatin de. Ve araban," diye yanıtladı Massimo gülerek. "Az önce aldığın kırmızı elbise de çok güzel. Hiç de bol değil."

Gergin bir şekilde etrafa bakınırken omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Ne aldığımı nereden biliyordu? Ona sormak üzereydim ki, yakınlarda uzanmış iki uzun adam fark ettim.

"Neden güvenliğe ihtiyacım var, don Massimo?" Diye sordum. "Polonya'dayım ve burada tehlikeli bir şey yok." Tereddüt ettim. "Doğru?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı bir anda. "En sevdiğim iki insanımın güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Benden ve Olga'dan bahsediyorsun sanırım?" Güldüm ve bir banka oturdum.

Massimo İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Yakalamadım. "Sen ve oğlum."

"Kız evlat!" kestim.

"O kırmızı elbiseyi kendi gözlerimle görene kadar giyemezsin." Sesi otorite doluydu. Dediği gibi yüzünü hayal edebiliyordum. "Şimdi alışverişinize geri dönün. Anne babana benden selam söyle."

İç çekip telefonu çantama geri koydum. Olga'ya bir bakış gönderdim. İki parmağını ağzına sokup öğürüyormuş gibi yaptı.

"Kusacağım," diye homurdandı, gözlerini devirerek.

"Şimdi şimdi. Kıskanma." Yüzümü buruşturup ayağa kalktım ve elini tuttum. Güvenlik görevlilerini işaret ederek, "Hakkımız var," dedim. "Tüm satın almalarımızı belgeliyorlar."

"Lanet olsun," diye yemin etti Olga. "Annenden bile beter."

"Bu bir gerçek." kahkahalarla güldüm. "Şimdi benimle gel."

Ertesi gün, sadece göğüslerimin etrafını saran bol bir tunik, bir tayt ve bir palto giyerek ailemin yanına gittim . Onlara geleceğimi

söylememeye karar vermiştim. Bu bir sürpriz olacaktı. Olga yolda, ailesinin oturduğu apartmanın yanından atladı. Ailemin evi, şimdiye kadar ev olarak düşündüğüm tek yerdi. Uzun zaman önce ağabeyim ve ben asla orada yaşamamaya karar vermiştik ama evi de satmayacaktık. Kuba yaklaşık üç yüz mil uzakta yaşıyordu ve - Varşova'da kaldığım sürece- benimle bizimkiler arasındaki mesafe yüz elliye yakındı. En mutlu anılarımın hep anne babamızın evinden olanlar olduğu gerçeğini değiştirmedi.

Annem bahçenin muhteşem görünmesi için çok uğraşmıştı ve binanın kendisi son birkaç yılda çarpıcı biçimde değişmişti. Orada bizden başkasının yaşadığını hayal bile edemezdim.

Şimdi verandada duruyordum. Kapı zilini çaldım. Kapı açıldı ve babam göründü.

"Aman tanrım! Merhaba canım," dedi ve beni içeri çekti. "Burada ne yapıyorsun? Şaşırtıcı görünüyorsun!”

Gözlerinin sulandığını görebiliyordum, bu yüzden ona kocaman sarıldım.

"Sürpriz," diye fısıldadım omzuna sarılarak.

Nefes kesici annem kapıdan içeri girdi, kusursuz bir şekilde giyindi ve makyaj yaptı.

"Sevgili çocuğum," diye bağırdı kollarını iki yana açarak.

Kendimi onun kucağına attım ve kim bilir neden ağlamaya başladım. Görünüşüme her duygusal tepki verdiğinde, gözlerimi yaşarttı.

"Anne."

"Neden ağlıyorsun sevgilim?" diye sordu saçımı okşayarak. "Bir şey mi oldu? Neden buradasın?"

Karamsarlık annemin başlıca özelliğiydi. Her şey için endişelenmeyi, hiçbir şey olmasa bile sorunlarla karşılaşmayı severdi .

"Sorun değil, sadece duygulandım," diye kekeledim burnumu çekerek.

"Şimdi, şimdi sevgilim, bu kadar yeter." Sırtımı sıvazladı. "Tom, neden bize çay yapmıyorsun?"

Yaratıcı yalanlar bulma yeteneğim test edilmek üzereydi. Aileme Budapeşte'deki eğitimden ve işte ne kadar harika yaptığımdan bahsettim. Onlara, güya düzenlediğim tamamen hayali partilerin uzun ve dolambaçlı bir hikayesini anlattım ve kaçınılmaz olarak İtalyanca öğrenmekle ilgili soru sorduklarında, bildiğim üç veya dört kelimeyi söyledim ve konuyu değiştirdim.

Bir buçuk saatlik monolog, babamın yeni teleskopuna bakmanın zamanı gelmişti - resmi olarak benden bir hediye olmasına rağmen gerçekten Massimo'dan aldığı teleskop. Karton silindirin etrafında koşuşturmasını, cihazı monte etmesini, kendi kendine bir şeyler mırıldanmasını izledim.

Bu biraz zaman alabilir, dedi annem bir şişe kırmızı şarap ve iki bardak çıkararak.

"Siktir," diye mırıldandım ağzımın içinde. Bunu tahmin etmemiştim. Almalıyım.

Annem şarabı doldurdu ve bardağını kaldırdı, benim takip etmemi bekledi. Panikleyerek bardağımı kaldırdım ve dudaklarımı karanlık içeceğin içinde ıslattım. Dayanılmaz derecede iyiydi. Şarabın tadını özlemiştim. Yapabilseydim, bütün şişeyi düşürürdüm.

Babam hâlâ teleskopla uğraşıyor, onu bir şeye doğrultmaya çalışıyordu, annem ise daha fazlasını döktü.

"Beğenmedin mi?" diye sordu, şarabımı içmediğimi görünce. "Bu senin en sevdiğin Moldova pinot noir."

"Ben... artık içmiyorum," diye kekeledim. Bakışları iyi bir şey ifade edemezdi. "Görüyorsun anne, İtalya'da herkes sürekli içer." Çılgınca ne diyeceğimi düşünerek yalanı hızlıca bir araya getirmeye çalıştım . “Ve alkol karbonhidrat demektir!” En sonunda ona tereddütlü bir gülümseme göndererek söyledim.

"Evet, daha çok göründüğünü fark ettim..." Annem bir kelime arayarak durakladı. "… Tombul. Çalışmayı bıraktın mı?"

Hayır, sadece hamileyim , diye düşündüm, gülümsemeyi yüzüme yerleştirerek.

“Son zamanlarda egzersiz için zaman yok. Her zaman yemek yemek maalesef. Özellikle işte. Her zaman pizza ve makarna, biliyor

musun? Haftalardır kilo alıyorum.” Satın alması için dua ederek yalanı daha fazla sözle maskelemeye çalıştım. "Bu yüzden içmeyi bıraktım. Vücudumu temizlemek için.” Kolay bir satış olmayacaktı. Şarabı her zaman sevmiştim ve asla reddetmemiştim. Bir bardak iyi kırmızıya hayır demekten daha çok yemeyi bırakırdım.

Annem uzun bir süre beni dikkatle izledi, bariz şüpheyle, bardağı parmaklarında çevirerek. Kısılan gözleri bana söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını söylüyordu. Sevgili babam beni kurtardı.

"İşte burada! Gel ve gör Laura." Beni teleskoba çağırdı.

Ayağa kalktım ve hızla siperliğe göz dikerek kendimi ona doğru fırlattım. İşte oradaydı. Babam ayı bulmuştu. Objektifle büyütülmüş güzel görünüyordu. gevezelik ettim, gümüş kürenin güzelliğine gerçekte hissettiğimden daha büyük bir coşkuyla hayran kaldım. Neyse ki, babam her zaman biraz inek olmuştu. Kendine özgü coşkusuyla bana astronomiyle ilgili her şeyi anlatmaya başladı ve annem sıkılmış bir şekilde odadan çıktı. Dinliyormuş gibi yaptım, gizlice başka bir yüzleşmeden nasıl kaçınacağımı planladım. Babamın astronomi bilgisi o kadar genişti ki en azından bir saatim daha vardı.

Uykusuzlukla savaşarak onunla kaldım, canım sıkıldı. Gözlerim kapanmaya başlayınca annem beni babamdan kurtardı.

"Akşam yemeği servis edildi," dedi ve bizi mutfağa işaret etti.

Yarın gitmezsem delireceğim , diye düşündüm. Babam beni annemden kurtarmak zorundaydı, sonra annem beni babamdan kurtarmak zorundaydı ve onlara söylemek zorunda olduğum tüm yalanlar içinde kendimi çabucak kaybedecektim. Beynimi bu kadar uzun süre zorlamak zorunda kaldığımı hatırlamıyordum.

Başım ağrıdan zonkluyordu.

Masaya oturdum, annemin hazırladığı tüm lezzetlere baktım ve kendimi acıktığımı hissettim. Kendime her şeyden biraz yardım ettim, sonra başka bir tura başladım. yemek yemiyordum; akşam yemeğini *yuttum* . Patlama şölenine yirmi dakika kala, gözlerimi kaldırdım ve ailemin şok olmuş bakışlarıyla karşılaştım. *Kahretsin.*

Sonuçta bugün gitmem gerekecekti. Annem yemeğini çiğniyordu, gözleri boş tabağımdan yüzüme kayıyordu.

"Ne?" diye sordum ağzım doluyken. "Midem biraz büyüdü. Bütün o makarnalar yüzünden, sana söylüyorum."

"Bunu görebiliyorum." Annem onaylamazca başını salladı.

Yüzümü başka bir elmalı turta ile dolduracaktım ama bundan vazgeçtim. Bu benim eski dostlarım için çok fazla olurdu. Ayrıca, kimsenin beni rahatsız etmeyeceği veya bana bakmayacağı gece yarısı civarında mutfağa gitmeyi çoktan planlamıştım.

Yemekten sonra beraber film izledik ve sonra izin alıp eski odama gittim.

Alt katta oturma odasında uyuyabilirdim ama bu, ailemin yatak odasının hemen yanında olacağım anlamına gelirdi. Bu iyi bir fikir olmaz.

Sabah uyandığımda annemle babamın dışarı çıktığını fark ettim. Kendime bir saatim vardı. Canım sıkıldı, biraz televizyon izledim ve sonunda duş almaya karar verdim. Suyu açtım ve içeri girdim. Gözlerim kapalı, Massimo ile aldığım son duşu hatırladım. Özledim onu. Tenim karıncalandı, neredeyse dokunuşunu hissedecekti. Kafamda bu görüntüyle kendime dokunmaya, klitorisimi ovmaya ve şişmiş göğüslerimi avuçlamaya başladım. O kadar hızlı gelirdim ki… Hamile olmanın en iyi yanlarından biri buydu—vücudum çok hassastı, dokunmaya hiç olmadığı kadar tepki veriyordu.

Massimo'nun ne kadar vahşi olabileceğini düşündüm, bu görüntüde bana acı ve zevk verdiğini hayal ettim. Neredeyse ellerini üzerimde hissedebiliyordum. Bacaklarımı ayırdım, kabarık klitorisimi biraz daha sert ve daha hızlı ovaladım. Bir film gibi aklımdan geçen sahneler. Siyahlı Adam kalçalarımı tutuyor ve beni vahşice dövüyor, şişman horozuyla beni delip geçiyor. Orgazm vücudumu kaplarken boğuk bir çığlık attım. Gerginliğin beni terk ettiğini hissederek nefes verdim. Tam ihtiyacım olan şeydi.

Suyu kapattım ve duştan çıkıp dolabın yanında durdum. Gözlerim çevremi taradı ve tek bir havlu bulamadı. Odama dönüp bir bornoz bulmam gerekiyordu.

"Harika," diye mırıldandım, kapıyı açıp odama geri döndüm.

Kapıda durdum, aniden yalnız olmadığımı fark ettim. Annemin gözleri içimde delikler açıyordu. Karnıma bakıyordu. Hareket edemedim, dondum kaldım. Annem bir şey söylemedi, sadece rahatsız edici bir düşünceden kurtulmaya veya kötü bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Gözleri kıpırdamadı. Sonunda oturdu, içini çekti ve gözlerimin içine baktı. Baş dönmesi hissettim, neredeyse bayılacaktım. Ciğerlerim sert ve hızlı bir şekilde inip kalkmaya başladı ve kulaklarımda tiz bir inilti duydum.

Koltuğa çökmeden önce bornozu koltuktan alıp üzerime fırlattım.

Gözlerimi kapatıp nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

Al şunu, dedi annem, bir hapı dudaklarımın arasına sıkıştırarak.

"Yapamam," başardım. "Çantamı kontrol et."

Eşyalarımı karıştırdığını, sonunda haplarla dolu tıkırdayan küçük bir şişe bulup bana onlardan birini teklif ettiğini duydum. Onu dilimin altına koydum, çalışmaya başlamasını bekledim. Göğüs kemiğimin altında bir yanma hissi vardı ve çarpan kalbimin sesi diğer tüm sesleri bastırdı. ölmek istedim. Annemle yüzleşmekten daha kolay olurdu.

"Ambulans arıyorum." dedi ayağa kalkarken.

"Numara. yapma.” Gözlerimi açtım ve ona kocaman, korkmuş bir bakış gönderdim. "Geçecek."

Yere oturdu, yüzü bana dönüktü ve nabzımı ölçüyordu. Bu arada, sessizce Tanrı'ya beni Sicilya'ya ışınlaması için dua ediyordum. Dakikalar geçti ve gözlerim tekrar kapalı olmasına rağmen, azarlayan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Elimi içgüdüsel olarak karnıma koydum, derin bir nefes aldım ve onunla yüzleştim.

Bakışında hayal kırıklığı vardı ama aynı zamanda endişe ve üzüntü de vardı. Nasıl bu duruma geldi? Her şeyi düşünmüştüm - hikaye, kıyafetler.

"Evde ne yapıyorsun anne?" Diye sordum.

"Günü seninle geçirmek istedim, bu yüzden tüm toplantılarımı iptal ettim," diye yanıtladı, ayağa kalkıp diğer sandalyeye oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

Cevabı bir an düşündüm. Fiziksel olarak kendimi iyi hissediyordum ama zihinsel olarak... bu tamamen başka bir şeydi. "Şimdi iyiyim. Bir an için gergindim."

Cevap vermediğini biliyordum çünkü beni daha fazla strese sokmak istemiyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Bu konuşmayı yapmak zorundaydık. "Dördüncü ay," diye fısıldadım gözlerinden kaçınarak. "Ve ne diyeceğini biliyorum, o yüzden lütfen söyleme."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Kollarını kaldırıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bütün bunlar çok çabuk oluyor, Laura. Hiç böyle olmadın. Önce yurtdışına çıkıyorsun, sonra o garip adam çıkıyor... Bütün bu sırları saklıyorsun. Ve şimdi, bir çocuk!”

Elbette, o haklıydı. Bundan sonra ne söylersem söyleyim hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Onu seviyorum anne," dedim acınası bir şekilde.

"Ama bir çocuk?!" ağlayarak ayağa fırladı. "Sırf aşık oldun diye biriyle aynı anda bebek sahibi olmak zorunda değilsin! Özellikle de onunla sadece tanıştığında..." Sustu.

Çantamı karıştırdım ve elime düşen ilk kıyafeti aldım. Annem sessizce sayarken ben giyindim.

"Laura Biel! Lanet olsun, bebeğini doğurmaya karar vermeden önce o adamı ne kadar zamandır tanıyordun?"

yumruklarımı sıktım. Hissettiğim öfke kendime yönelikti.

"Ne fark eder anne?"

"Ben seni böyle yetiştirmedim! Ne kadardır?"

"Bunu planlamadık. Henüz oldu. O kadar aptal olacağımı mı sanıyorsun?" Çantamı kaptım. "Ve bilmen gerekiyorsa, onu üç haftadır tanıyorum."

Bunu söylediğimde tüm durumun ne kadar saçma olduğunu anladım. Annemin benim bile anlamsız olduğunu düşündüğüm bir şeyi anlamasını sağlamaya çalışıyordum.

Annem solgunlaştı ve dondu. Onu incitmiştim. Bu kadarı belliydi. Bunun olacağını biliyordum. Ona kaçırılmamı, Massimo'nun garip vizyonunu, Mafya'yı ya da tüm o Sicilya karmaşasını anlatmamın hiçbir yolu yoktu.

"Ya senden sıkılırsa?" Annem sesini yükselterek sordu. "Seni ve çocuğu terk edecek. Seni *böyle* yetiştirmedim," diye tekrarladı. “Bir ailenin düzgün çalışması için üç kişiye ihtiyacı vardır. Nasıl bu kadar sorumsuz olabilirsin?” Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama bu kaybedilmiş bir savaştı. “ Bekar bir anne olmanın ne kadar zor olduğunu hiç düşündünüz mü? Bu artık seninle ilgili değil!”

“Polonya'dan ayrıldıktan bir hafta sonra evlendik. Evlilik sözleşmesi yok," diye hırladım ona. "Yani onun tüm parası artık benim! O kadar çok param var ki, onu çocuk bezi olarak kullanabilirim! Massimo beni ve bebeği o kadar çok seviyor ki gitmemize izin vermektense ölmeyi tercih ediyor.” Sözümü kesmeden önce elimi kaldırıp onu susturdum. "Ve güven bana, biliyorum. Ben zaten denedim. Beni yargılama anne, çünkü hayatım ve içinde bulunduğum durum hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun!" Ağlayarak merdivenlerden indim ve onu bıraktım.

Yolda, askısından montumu aldım ve hızla çizmelerimi giydim. Dışarı fırladım. Kar yağıyordu. Dondurucu rüzgar yüzüme çarptı. Derin bir nefes aldım ve arabanın anahtarlığının düğmesine bastım, çantamı arka koltuğa fırlattım ve arabaya atlayıp kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kendime kızdım. Çığlık atmaya ihtiyacım vardı. Kusmak. Ölmek. Bir an sonra, şehirden ayrılıp bir orman yoluna dönerek arabayı sürdüm.

Ağaçların birkaç metre ilerisinde BMW'yi durdurdum, indim ve uludum. Hiç havam kalmayana kadar çığlık atmaya devam ettim. Sonra o aşırı pahalı Givenchy çizmeleri giymiş olmama rağmen arabanın lastiğine bir tekme attım. Massimo'ya daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı.

Bir süre sonra sakinleşip arabaya bindim. Kocamın numarasını çevirdim. Üç çalıştan sonra açtı. Kıkırdayarak bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ağzımdan ses çıkmadı. İlk kelimeyi söyler söylemez yıkıldım ve ağlamaya başladım. İngilizce ve Lehçeyi karıştırarak, direksiyona vurarak, bağırarak, çığlık atarak ve bir sürü başka garip ses çıkararak ona neler olduğunu açıklamaya çalıştım. Massimo'nun İtalyanca bir şeyler söylediğini duydum ve bir an sonra dikiz

aynamda siyah bir VW Passat belirdi. İki iri yarı adam dışarı fırladı. Alışveriş merkezinde gördüğüm aynı ikisi. Biri kapıma koştu, açtı ve BMW'ye baktı, belli ki birini arıyordu.

"Lanet olsun sen mi bakıyorsun? Bir kadının yalnız bir dakikası olamaz mı?!" Çığlık atıp kapıyı suratına kapattım.

Adam cep telefonunu kulağına dayadı ve partnerini de alarak gitti.

"Bal." Arabanın hoparlörlerinden akan nazik, sakin sesi duydum. "Burnunu sil ve bana tekrar söyle. İngilizcede. Ne oldu?"

Tüm hikayeyi anlattım ve başımı direksiyonun tepesine çarparak bitirdim.

"Yoruldum Massimo. Beni seven insanları incitmeye devam ediyorum. Çok kızgınım ve çok üzgünüm. Ve sen burada değilsin." İçimde ani bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Vücudum titremeye başladı. "Biliyor musun, don Massimo?" diye bağırdım, sesim öfkeyle doluydu. "Hayatımı karmaşıklaştırdın. Hepsi senin suçun! Senin yüzünden her şey boka sardı! Tekrar ağlamaya başlamadan önce telefonu kapatacağım!"

Aramayı sonlandırdım ve telefonu kapattım. Bana bunu asla yapma demişti ama arkamda Passat vardı, yani Massimo zaten her şeyi biliyordu. Gözleri benim üzerimdeydi. Arabayı çevirdim, siyah VW'deki iki adamı geçtim ve geri döndüm.

Olga'nın evine vardığımda durdum, arabadan indim ve onu interkomdan aradım. Açtı ve ona Sicilya'ya döneceğimizi söyledim, bu onu neşelendirdi.

"Naber?" diye sordu, BMW'ye binerken.

"Sorma bile. Annemle tartıştım. Bebek ve düğün hakkında her şeyi öğrendi. Sonra bu sefer Massimo ile başka bir tartışma yaşadım. Çünkü ilkine çok sinirlendim . Tekrar gözyaşlarına boğuldum, Olga'nın kollarına düştüm. "Artık dayanamıyorum!"

Korkmuş görünüyordu ve ağzı şokla açıldı.

"Yer değiştiriyoruz," dedi kemerini çözerek ve benim tarafımdan kapıyı açmak için arabanın etrafından dolaşarak. "Çıkmak. Şimdi,"

diye emretti beni ceketimden çekerek. "Bu durumda araba kullanmayacaksın."

Gülünç görünüyor olmalıydık. Hâlâ çığlık atıyordum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, ellerim direksiyonu tutuyordu. Sonra Olga, bana sarsılarak beni arabadan çıkarmaya çalıştı. ben kıpırdamadım Aniden boynunu uzattı ve elimi ısırdı.

"Aarh!" diye bağırdım ve direksiyonu bıraktım. Tek ihtiyacı olan buydu. Olga beni arabadan çıkardı.

"Hamile olmasaydın, beynini dağıtırdım! Şimdi içeri gir!"

Uzun bir süre tam bir sessizlik içinde arabayı sürdük. Sonunda içimdeki öfke yatıştı ve kafa karışıklığına ve suçluluk duygusuna dönüştü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım gülümsemeye çalışarak. "Hamilelik biraz delirmek gibidir."

"En azından senin durumunda. Şimdi bana evde ne olduğunu anlat."

Bütün hikayeyi anlattım ve bir tepki bekledim.

"Lanet olsun," diye küfrederek başını salladı. "Annenin artık kırması gereken bir ceviz var."

"Beni reddedecek." Omuz silktim.

"Hayır. Bunu atlatacak," diye durakladı Olga, düşündükten sonra ekledi: "Çocuğunuzun hamile olduğunu ve arkanızdan evlendiğini her gün öğrenmiyorsunuz. Ayrıca, o kadar da kötü değil. Massimo'nun bir gangster olduğunu bilmiyor. Ve düzenli olarak seni neredeyse öldüreceğini bilmiyor. O yüzden olumlu taraflara bakın." Ağzım açık, duyduklarıma inanamayarak ona baktım. "Tamam, tamam," dedi sonunda, "şaka yapıyorum. Artık endişelenmeyi bırak Laura. En azından bunu arkanda bıraktın. Belki ona istediğin gibi söylemedin ama en azından artık yalan söylemek zorunda değilsin."

Haklıydı ama bu bir şeyi değiştirdi mi? Durum biraz daha az karışıktı, ama yine de annemin beni bir daha aramasına güvenemezdim. Ve ikimiz de geri adım atamayacak kadar inatçıydık. Ben de bırakmayacaktım.

İki saat sonra daireye geri döndük. Saat daha ikiydi ama kendimi bitkin hissediyordum. Hamilelik, kalp rahatsızlığı, annemle tartışma - hepsi uyumak ve ertesi sabaha kadar uyanmamak istememe neden oldu. Olga bana çay yaptı ve Polonyalı erkek arkadaşından ayrılmak için dışarı çıkacağını söyledi. Haftalar önce halletmesi gereken bir sürü bitmemiş işi vardı. Başımı salladım, o gidene kadar bekledim, televizyonu açtım ve uyuyakaldım.

BÖLÜM

on bir

" Neden çıplak değilsin?" Kulağımın yanında sessiz bir fısıltı duydum.

gözlerimi açtım. Yatak odası ve oturma odası tamamen karanlıktı. Saat on biri gösteriyordu. Yuvarlanarak kocamın gövdesine sarıldım.

"Çünkü senin yanında uyanmayı beklemiyordum. Ve senin kokunu almam gerekiyordu." Üzerimdeki gömleğinin kenarını sıkarak çıkarıp yere fırlattım.

Siyahlı Adam kollarını belime doladı ve beni göğsüne bastırdı.

"Telefonda beni özlemiyormuşsun gibi gelmedi." Uzaklaştı ve bana baktı. "Ve biz hazır buradayken, telefonun dünden beri kapalı."

Korkarak gözlerimi kaldırdım ve bakışlarıyla karşılaştım. Dün telefonumu kapatmıştım ve olanlardan sonra tekrar açmayı unutmuştum. Beni şimdi kömürlerin üzerinden tırmıklasaydı, haklı olurdu. Massimo'nun bakışı şaşırtıcı derecede nazikti ve saçımı okşayan eli sorun anlamına gelmiyordu.

"Aslında burada ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Yarın gelmen gerekiyordu. Bir şey mi oldu?"

"Aşkım," diye fısıldadı ve alnımdan öptü.

"Beni aradığında korktum. Senin için endişelendim." İçini çekti ve sarılışını sıkılaştırdı. "Annen bebeği öğrendiğinde senin yanında olmalıydım."

"Sana bağırdığım için özür dilerim. Bazen kendimi kontrol edemiyorum." sırt üstü yuvarlandım. “Ve sadece bebeği öğrenmedi. Ona evliliğimizi de anlattım. Ona tüm hikayeyi anlattım.”

Massimo zarif bir şekilde ayağa kalktı ve uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı. Işıklar açıldı. Düşünerek dudağını ısırdı ve güzel, kaslı vücudu gerildi, ancak bir an sonra gevşedi. Şaşkınlıkla pencerelere baktı. Bütün gece onu izleyebilirdim ama guruldayan midemin başka fikirleri vardı.

"İşte bazı şeylerle ilgilenmem gerekiyor Laura," dedi sonunda Massimo, dişlerini fırçaladığı banyoya ve ardından soyunma odasına girerek gözden kayboldu. Siyah takım elbisesini giydi. "Başka bir geziye hazır olun. Gdansk'a gidiyoruz. Domenico ve Olga onun evindeler. Dörtten önce dönerim.”

Az önce olanları düşünerek yüzümde bir şaşkınlık maskesiyle yatakta kaldım. Otuz saniye içinde kıyafetlerini değiştirip başka bir şey söylemeden gitmesine ne sebep olmuştu?

"Daha yeni geldin Massimo! Benimle kahvaltı yapmak istemez misin?"

"Dün akşam geldim, bu yüzden bütün geceyi seninle geçirdim." Yatağın kenarına oturdu ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "En kısa zamanda halledeceğim. O zaman tamamen senin olacağım.”

Kollarımı kavuşturdum ve somurttum.

“Son zamanlarda ihtiyaçlarımın karşılanmadığını bilmenizi isterim ” diye yakındım. "Ve kocam olarak, tüm arzularımı tatmin etmek senin görevin. Ayrıca kızgın, sinirli, üzgün ve açım.” Umutsuzluğun yeniden ele geçirildiğini hissettiğimde kelimeler ağzımdan döküldü.

Massimo'nun gözleri karardı. Bana bakarak onları daralttı. Bu sinyali görmezden geldim ve bu benim hatam oldu. Sadece ceketini silktiğini ve yarım bir gülümsemeyle dudaklarını gerdiğini fark ettim. Sonra hemen yanımdaydı. Elleri beni kaldırdı ve beni yemek

odasına taşıdı, yüzümü büyük masaya oturtmak için indirdi. Arkamdaydı.

"Bunu geçmişte yaptığımız gibi yapacağız," dedi gerçekçi bir şekilde, külotumu indirip dizini bacaklarımın arasına iterek.

Diz çöktü ve beni masanın üzerine itti. Sıcak, nemli dili amımın üzerinde bir tükürük izi bıraktı. Etrafında daireler çizmeye başladığında yüksek sesle inledim. Yattım, vücudum masanın soğuk yüzeyine yapıştı. Massimo aç bir şekilde amımı yalıyordu ve beni hızla ecstasy'nin eşiğine götürüyordu.

Sonra doğruldu ve iki parmağımı kapışıma kaydırdı, horozunun yolunu hazırladı. Sağ eli deliğimin içini ovarken, sol eli kemerini çözdü.

Pantolonu yere düşerken, "Hızlı ve sert," diye kulağıma doğru nefes aldı. "Ve sakın..." Diye parmaklarının yerini aldı ve eli saçımı tutup başımı geri çekmek için dışarı fırladı. "… seni tatmin etmediğimi." Kalçaları arkadan bana çarptı ve bir çekiç gibi vurmaya başladı. diye bağırdım.

Massimo kafamı bıraktı. Beni kazığa oturtmaya devam ederken parmakları kalçamın derisini ısırdı.

"Beni kışkırtmayı seviyorsun, ha?" diye tısladı, bir elinin daha aşağı inmesine izin vererek klitorisime sürtündü.

Kaya gibi sert piçi o kadar hızlı girip çıkıyordu ki, her şeyin uzun süremeyeceğinden emindim. Siyah Giyen Adam üzerime eğildi ve sözümü kesmeden beni masaya bastırdı. Sol eli göğsümü kavradı ve göğsü sırtımı aşağı indirdi. Parmakları meme ucumu sıktı, ezdi. Dayanmak için çok fazlaydı.

Soğuk masaya yayılan yüksek bir inilti ile geldim, şimdi terden kaygan. Massimo orgazm olduğumu, penisinin etrafındaki kaslarımın kasıldığını hissettiğinde, omzumu ısırdı ve bana katıldı, beni büyük bir boşalma akışıyla doldurdu.

"Seviyorum," dedi nefes nefese, ikimiz de birbirimize yapışarak nefesimizi düzene sokmaya çalışırken.

Sonra beni geri çekip sırtıma attı. Hala sert olan aletine baktı ve bir sırıtışla içime kaydı. Muazzam orgazmdan sonra yarı baygın halde, tekrar hızlanırken direnecek gücüm yoktu.

"Doymamakla ilgili bir şey mi söylüyordun?" Gevşek bacaklarımı kaldırdı ve ayaklarımı masanın kenarına dayadı. "Yine gidelim güzelim." Başparmağı şişmiş, kırmızı klitorisime dokundu.

Sonraki on beş dakika boyunca beni bir makine gibi becerdi. Üçüncü raundu planlamaması için dua ettim. Onun yaşındaki bir adamın bir genç gibi sevişmesi nasıl mümkün olabilirdi? Kafamı etrafına saramadım. Massimo pantolonunu yukarı çekti ve bitkin vücudumu gözlemleyerek memnuniyetle gülümsedi. Aramızdaki mesafeyi kapattı, beni kollarına aldı ve beni bir battaniyeyle örterek kanepeye taşıdı.

"Dediğim gibi, dört gibi döneceğim."

Beni dudaklarımdan öptü, siyah paltosunu kaptı ve apartmandan çıktı.

Beni iyi becerdi , kapı kapanırken düşündüm. *Hatta belki çok iyi. Pazarlık ettiğimden fazlasını aldım.* Bir dahaki sefere onu kışkırtmadan önce iki kez düşünürdüm.

Pencerenin arkasındaki karı izleyerek otuz dakika daha kalkmadım. Sonunda duşa girdim. Saçımı yaptım ve biraz makyaj yaptım - normalden biraz daha dikkatli. Mükemmel İtalyan bronzluğum kaybolmuştu, ama - daha soluk olsa da - yine de harika görünüyordum. Soyunma odasında bir kargaşa duyduğumda giyecek bir şeyler arıyordum.

"Açım! Bir şeyler yiyelim," diye bağırdı Olga dışarıdan.

Oturma odasına baktım ama orada değildi, ben de mutfağa gittim. Oradaydı, buzdolabımı karıştırırken kıçı dışarı çıkıyordu.

“Şeker, içkisiz şarap, meyve suyu.” Bulduğu şeyleri sıraladı, hâlâ buzdolabının içindekileri karıştırıyordu. “Şimdi kendime biraz makarna ya da biftek isterim.” Bir adım geri attı. "Evet. Bu kadar. Bir

biftek, bir demet patates, bir salata ve bir bira. Kıçını kaldır yoksa açlıktan öleceğim."

Duvara yaslanıp gözlerindeki deliliği inceleyerek yerimde kaldım.

"Daha yemek yemedin mi?"

"Allah aşkına yemek yemekten daha önemli şeyler vardı. Hadi gidelim. Domenico adamlarla bir şeyler halletmek için gitti. Fazla zamanımız yok."

Kapı açıldı ve genç İtalyan içeri girdi. Şaşkınlıkla ona baktım. Ne oluyordu?

"Neden hala hazır değilsin?" O sordu. İkisini yalnız bırakarak başımı salladım ve kendim giyinmeye gittim. Kocama güzel görünmek için giyeceğim her şeyi hazırlamıştım. Siyah süet Casadei botlar, kısa gri Victoria Beckham elbise ve kısa siyah Chanel ceket. Çantamı kaptım ve Domenico ve Olga'nın birbirlerinin derisinden Nutella'yı yalamakla meşgul oldukları mutfağa geri döndüm.

"Siz ikiniz iğrençsiniz."

Üçümüz asansöre binip garaja gittik ve siyah bir SUV'ye bindik. Domenico bir güvenlik görevlisiyle oturdu ve Olga ve ben arkada oturduk.

"Her şey bitti?" Bizden başka kimsenin Lehçe bilmediğini unutarak, komplo kurarak sordum.

"Hepsini becerdim." İçini çekti. "Adam'la tanışmadan önce Domenico geldi ve hepsi bu."

Kaşlarımı çattım ve omuz silktim.

"Ama bahse girerim ona ne söylemek istediğimi anlamıştır," diye ekledi.

Araba, tanınmış bir Polonyalı şefin işlettiği popüler bir restoranın yanında durdu. İtalyanların Varşova'da böyle yerleri bilmesine şaşırdım.

Binaya girdik. Tüm masalar alındı. Bu beklenen bir şeydi. Günün ortasıydı. Domenico müdüre yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı, elinde küçük bir paket itti. Adam bizi çabucak ana restorandan ayrı küçük bir odaya götürdü. Yuvarlak bir masaya oturduk ve sipariş

vermeden önce menüden geçtik. Ana yemeği beklerken garson bize bir tabak Polonya lezzetleri getirdi.

Açlığımızı tereyağı, ekmek ve tuzlu turşularla doyururken Olga bana doğru eğildi.

"Tuvalete gitmem gerek" dedi. İkimizde izin alıp ana salona gittik.

Restoranın minimalist bir dekoru vardı - zevkli, ahşap detaylar ve duvarlarda siyah-beyaz portreler.

Duvarlar boyunca uzun vazolarda beyaz zambaklar vardı. Hoparlörler ince bir müzikle uğulduyordu ve ağız sulandıran yemek kokusu tüm yeri doldurdu . Tekrar acıktım.

Olga aniden durup masalardan birinde oturan bir adama baktı.

"Kutsal orospu çocukları," diye yemin etti, elimi sıkılaştırdı.

Gözlerini takip ettim.

Ani hareketsizliğinin nedeni belliydi. Yakışıklı sarışın bir adam sandalyesinden yükseliyordu. Geniş gövde, mükemmel oturan pahalı ceket, tatlı dudaklar. Adam'ın tam bir damızlık olduğu söylenmeliydi. Zengin, çekici ve zekiydi. Olga'nın gözlerini yakaladı, kendini ayağa kaldırdı ve bize doğru ilerlemeye başladı.

Kendinden emin yürüyüşü onu doğrudan bize yönlendirdi. Çok yakınında durdu, Olga'yı yanağından öptü ve sonra bana kısa ve öz bir şekilde başını salladı.

"Seni özledim," diye mırıldandı, gözlerini arkadaşıma sabitlerken dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Elleri ceplerine kaydı ve bacaklarını açıp çenesini kaldırırken tüm vücudu kayıtsız bir duruşla gevşedi. Bütün zengin adamların ortak noktası, belli bir kayıtsızlık, bir otorite havası ve sarsılmaz bir özgüvendir. Potansiyel ortaklarda aradığımız özellikler tam da bu özelliklerdi ve Adam'ın üçü de bolca vardı.

Merhaba Adam, diye kekeledi Olga, arkasına gergin bakışlar atarak. "Seninle konuşmak istedim ama bunun yeri ve zamanı değil."

Çaresizce kendimi bu rahatsız edici noktadan kurtarmaya çalışıyordum, ama Olga'nın parmakları bileğime kenetlendi ve kalmam için yalvardı.

"Ne zamanı ne de yeri hiç umursamadın."

Kaşlarını anlamlı bir ifadeyle kaldırdı ve Olga'ya sevimli bir gülümseme gönderdi.

"Seni sonra arayacağım, tamam mı?" Olga bir adım geri çekilip beni de yanına çekerek evlenme teklif etti.

Melek sponsorunu kaybetmek o kadar kolay olmayacaktı. Adam iki koluyla ateş etti ve Olga'yı kucakladı, vahşice dilini onun ağzına itti. Olga azgın şeker babasını iterken bileğimi bıraktı. Hiç düşünmeden ona bir yumruk attı ve yüzüne öyle bir tokat attı ki ses müziği bastırdı. Her konuğun gözü karşılaşmaya dikildi. Birkaç adım geri çekildim, Domenico'nun gözlerinde cinayetle bize doğru geldiğini fark ettim.

"Dd-domenico..." diye kekeledim, İtalyan'ın yuvarlak yumruğu Adam'ın yüzüne ulaşmadan önce. Sarışın adam yere yığıldı ama Sicilyalı orada durmadı, onun yerine bir çift güvenlik görevlisi onu durdurana kadar onu yumrukladı.

Müdür tiz bir sesle bağırıyordu, konuklar sandalyelerinden fırladılar ve Domenico öfkeden kıpkırmızı kesilmiş iki fedaiye karşı gerilmişti. İtalyanların kendi güvenlik görevlileri müdahale etmeye çalıştı, ancak daha fazla restoran kapıcısı odaya doldu. Aniden kapılar açıldı ve bir grup polis memuru içeri daldı ve Domenico'yu hemen kelepçeledi. Bu sırada Adam tehditler savurarak ve bir denizci gibi küfrederek kendini yerden kaldırdı ve Olga gözyaşları yanaklarından serbestçe süzülerek inledi. *Hayatım lanet olası bir pembe dizi olmayı bırakacak mı?* Düşündüm. Bir an sonra, her iki adam da gitti ve biz orada, restoranın ortasında, diğer konukların bakışlarının tam ortasında durduk. Olga alaycı bir tavırla eğildi ve masamıza doğru koşarak uzaklaştı. Çantamdaki telefonum titreştiğinde daha ulaşmamıştık bile.

"İyi misin?" Elbette Massimo'ydu.

"Polis Domenico'yu aldı."

"Biliyorum. İyi misin?" o tekrarladı.

"Evet."

"Eve git ve beni orada bekle," dedi ve telefonu kapattı.

Güzel konuşma, diye mırıldandım, paltomu alıp Olga'ya beni çıkışa kadar takip etmesini işaret ettim.

SUV'a bindik. O zamana kadar, Olga'nın ağlaması şiddetli bir öfkeye dönüşmüştü.

"Beni nasıl böyle aşağılayabilir? Lanet aptal!" diye bağırdı, elleriyle sürücü koltuğunun arkasını yumruklayarak.

"Sakin ol," dedim ceketimin düğmelerini ilikleyerek.

"İkisi de başlarına geleni aldılar. Sarışın artık rastgele kadınları öpmeyecek ve Domenico sonunda onun her yerde Tanrı olmadığını öğrenecek."

Uzun bir duraklama oldu. "Ve ben hala açım!" Olga sonunda patladı.

Kıkırdadım ve şoföre bizi en sevdiğim Çin yemeğine götürmesini söyledim.

Halının üzerine oturduk, yere yiyecek kutuları koyduk. Buzdolabından bir şişe şarap aldım ve arkadaşıma bir bardak verdim. Onu yere indirdi ve başını salladı, yeniden doldurmaya hazır olduğunu işaret etti. Üç bardak sonra sırt üstü yuvarlandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ya ona bir şey olursa?" diye sordu, yine gözyaşlarına yakın.

"Bence Adam'ın burnunu kırmış olabilir."

"Lanet olası burnu umurumda değil! Domenico için endişeleniyorum!”

"Belki şimdi umursamıyorsun, ama Adem'in *burnundan çok daha fazla önemsediğin zamanları hatırlıyorum* ," dedim bir süre sonra, bir çatal dolusu erişteyi höpürdeterek. Olga parmaklarının arasından bana bakıp onaylamayan bir bakış attı. Gözlerinde bir neşe pırıltısı fark ettiğimi sandım.

"Sen aşağılık bir insansın."

"Ve senin aç olman gerekiyordu. Yiyip bitirmek."

Olga şarap şişesini indirdi ve bir tane daha aldı. Tek başına içmeye devam etmesini istemedim, bu yüzden kendi içeceğimi

getirdim. Şömineyi yaktım ve arkadaşımın yanındaki kanepeye yerleştim. Battaniyelerle örtülü, mükemmel bir sessizlik içinde televizyon izledik. Gerçek bir arkadaşa sahip olmanın en büyük yararı budur: Konuşmak zorunda kalmadan biriyle rahat hissetmek.

Saat on ikiyi geçmişti ve Massimo hâlâ aramamıştı. Olga'ya bir bakış attım. Bayılmıştı, makyajı yüzüne bulaşmış ve kıyafetleri hala üzerindeyken uykuya dalmıştı. Onu soymaya karar verdim ama ona dokunur dokunmaz hırladı ve battaniyesine daha sıkı sarıldı.

"Sanırım bu hayır demek," diye mırıldandım alnına bir öpücük kondurup banyoya gittim.

Duş alıp salona döndüm. Uyandığında yalnız olmak istemezdi. Özellikle hiçbir şey düşünmeden ekrana bakarak kayıtsızca kanallarda gezindim. Belki de Massimo'yu aramalıydım? Kontrol ettin mi? Hayır. Konuşmak isteseydi beni kendisi arardı. Sonunda sabah iki gibi uyuyakaldım.

Yarı baygın, birinin güçlü ellerinin beni yatak odasına taşıdığını hissettim. Gözlerim açıldı ve kocamın yüzünü gördüm. Yorgun görünüyordu.

"Saat kaç?" Beni yatağa yatırırken sordum.

"Beş. Uyumaya devam et tatlım."

"Peki ya Domenico?" Başımı iki yana salladım, temizledim, gerçeği burada ve şimdi öğrenmeye kararlı bir şekilde eğildim.

Siyah Giyen Adam yatağın kenarına çöktü, ceketini çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Tutuklandı ve görünüşe göre biraz gözaltında kalması gerekecek." Başını eğdi ve derin bir iç çekti. “Ona buranın Sicilya olmadığını söyledim. Ve başka birine vurursa sorun olmaz ama genç Polonyalı hükümdarınızı hedef almak zorunda kaldı. Lanet olası bir ulusal hazine.” Gözlerini kaldırdı, başını salladı ve duvara baktı. "Karol bana bir süre dışarı çıkmayabileceğini söyledi."

"Ne demek istiyorsun?" Diye sordum.

"Davayı engellemesin ya da yurt dışına kaçmasın diye üç ay parmaklıklar ardında. Yumruk attığı adamın şehirdeki en zengin adamlardan biri olduğu gerçeği olmasaydı, bununla ilgilenirdik.

Ayrıca, adamın burnunu kırdı ve bu, 'iyileşmesi yedi günden fazla süren bir sağlık bozukluğu' anlamına geliyor. Bu burada suçlanabilir bir suçtur. Dava açmasına bile gerek yok. Savcı bunu re'sen yapar."

Massimo'ya gözlerim fal taşı gibi açılmış, şimdi tamamen uyanmış halde baktım.

"Massimo," diye inledim sırtına sarılarak. "Şimdi ne olacak?"

Tamamen hareketsiz oturuyordu ama kalbinin hızlandığını hissedebiliyordum.

"Hiç bir şey. Yarın avukatlarımızla görüşeceğim. O pisliği bizzat görmemiz gerekecek. Belki onu vurur ve bir ormana gömerim. Kim bilir?"

Etrafında dolaşıp kucağına oturdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Komik değil." dedim ciddi bir şekilde.

“Yarın Gdansk'a uçuyoruz. Burada bana ihtiyaç yok. Dövüş gecesini görmeye gideceğiz. Ayrıca katılmam gereken bazı toplantılar var. Sonra eve dönüyoruz."

İç çekti ve alnını alnıma dokundurdu. "Karol her şeyi halledecek. Merak etme kızım." Beni burnundan öptü. "Bu Domenico'nun ilk rodeo'su değil. Karakteriyle bunun hapishanede ilk kalışı olduğunu düşünmedin, değil mi?” Gülümseyip beni yatağa yatırdı ve yanıma oturdu.

Sesi beni şaşırttı. Endişe doluydu, yumuşak ve nazikti.

"Benim küçük kardeşim sıcak kanlı bir adam, ama bunu zaten biliyorsun. Öyle görünmese de çok etkileyici. Bir keresinde Milan'daki kulübümüzün bir menajerine aşık oldu. Talihsizliğine göre, bir kocası vardı. Bir adamın gorili. Domenico çok ihtiyatlı değildi ve koca olayı öğrendi.”

Massimo güldü ve beni boynumdan öptü. “Tepki verebilirdim, ona durmasını söyleyebilirdim ama yapmadım. Neye bulaştığını biliyordu. Kaçınılmaz yüzleşme sonunda geldiğinde, Domenico hayatta kalmak için her şeyini vermek zorunda kaldı. On beş dakika kavga ettiler ama sonunda adamı dizinden vurmayı başardı.”

"Özür dilerim?" Şok içinde kekeledim.

Massimo gülümsedi. afallamıştım.

"Onu vurdu. Yumruk dövüşü kazanamayacağını biliyordu. Sorun, adamın bir polis memurunun oğlu olduğu ortaya çıktı. Böylece Domenico bir süre hapse girdi ve ben yerel yetkililere ödeme yaptım." Omuz silkti. "Yani görüyorsun, gerçekten endişelenecek bir şey yok. Domenico hatalarından ders almıyor." Sırt üstü döndü ve tavana baktı. Neşesi dağıldı.

"Asıl sorun şu ki, şimdi gerçekten zengin ve gerçekten gururlu birine saldırdı. Tıpkı kendisi gibi. Yani para bu sefer kimseyi satın almayacak. Adam versiyonunu değiştirmeyecek."

Oturma odasından bir gürültü duydum ve ikimiz de dirseklerimizle onu ittik. Olga kapıda durmuş, korkmuş görünüyordu. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Ne zamandır dinliyorsun?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Her şeyi duyup duymadığımı soruyorsan, evet duydum. Allah kahretsin." Arkasına yaslandı, sırtını duvara yasladı ve yüzünü ellerinin arasına alarak yere doğru kaydı. "Hepsi benim suçum! Nasıl bu kadar aptal olabilirim?" Hıçkırarak ağladı, titremeye başladı.

Üzerine eğildim ve onu kollarıma aldım.

"Ah, tatlım, bu senin hatan değil. Yanlış bir şey yapmadın."

Olga artık gerçekten ağlamaya başladı. Yüksek sesle hıçkırdı. Kalbimi kırıyordu.

Massimo bir adım daha yaklaşarak, "Eğer biri suçluysa, o benim kardeşimdir," dedi. "Ve konuşmamızı duyduğuna göre, onun ilk seferi olmadığını biliyorsun." Olga'nın omuzlarından tuttu ve onu kaldırdı. "Yarın onu görmek istiyorsan benimle gel. Ama histerik olmak yardımcı olmaz. Özellikle gecenin bu saatinde. Uzun zamandır uyumuyorum. Uyuyun, siz ikiniz. Sabah daha çok konuşuruz." Olga'yı döndürdü ve onu odadan dışarı itti.

"İyi geceler."

Ona kızgın bir bakış attım ve arkadaşımı takip ederek misafir yatak odasına götürdüm ve ona bir uyku ilacı verdim. Neredeyse hemen uyuyakaldı.

Yatağa geri döndüğümde, Siyahlı Adam çoktan uyumuştu. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Sonuçta yorgun olduğunu söylemişti. Ama onu uyurken izleme fırsatım çok azdı. Çıplaktı, beyaz çarşafların içinde yatıyordu. Yüzü güzel ve sakindi, ağzı hafif açıktı. Sakince nefes alıyordu. Kollarından biri bükülüp başının altına sıkıştırılmıştı ve diğeri sanki ona sarılmamı bekliyormuş gibi yatağın üzerine uzanmıştı.

Gözlerim kaslı gövdesine ve karnına kaydı ve sonunda aşağıdaki noktada durdu.

"İşte buradasın..." Dudaklarımı yalayarak nefes aldım. Muhteşem siki sağ uyluğuna yaslandı ve beni harekete geçirdi.

"Düşünme bile." dedi gözlerini açmadan. "Yatmak."

İnledim, iç çektim, biraz homurdandım ve üfledim ve sonra iyi bir kız gibi söyleneni yaptım.

Öğle saatlerinde uyandım ve Massimo'nun çoktan gitmiş olduğunu keşfettim. En azından şaşırtıcı değil. Mutfağa gittim, kendime bir bardak sütlü çay hazırladım ve oturma odasındaki televizyonu açtım. Saat birden sonra, Olga'nın ne kadar uyuduğu konusunda endişelenerek, yatak odasının kapısından içeri bir göz attım. Kapıyı olabildiğince sessizce açtım ve… dondum. Yatağı boştu.

"Lanet mi?" Kendi kendime mırıldanarak aşağı indim ve telefonumu aldım.

Numarasını çevirip bekledim ama cevap vermiyordu. Yaklaşımımı değiştirip Massimo'yu aramadan önce tekrar denedim, sonra iki kez daha. Bana pek bir şey söylemedi - konuşamıyordu ve Olga'nın yanında yoktu. Yönümü şaşırmış bir şekilde kanepeye oturdum, şakaklarımı ovuşturdum. Hangi cehenneme gitmişti? Neden telefonu açmıyordu?

Midem guruldayarak hayallerimi böldü. Ona baktım, aslında hala hamile olduğumu hatırladım. Sabah bulantılarım ortadan kalktığından, bunu unutmaya meyilliydim. Televizyonu açıp müzikli bir kanal açtım ve kendime kahvaltı etmek için mutfağa gittim.

Buzdolabını açıp saatime baktım. Saat neredeyse ikiydi *Günün ilk yemeği için harika bir zaman* , diye düşündüm.

Yumurta kızartırken Rihanna ve "Don't Stop the Music" şarkısı beni sarstı . Mutfakta dans ederek yaklaşık beş kişilik yemek hazırladım ve yemek odasına götürdüm.

Kapının önünden geçip büyük odaya girerken kalbim tekledi. Kanepede oturan biri vardı. Olga bana görmeyen gözlerle bakıyordu, ölüm sessizliğini koruyordu. Ona bir bakış yeterliydi. Televizyonun sesini kısıp tabağımı masaya koydum.

"Neden böyle giyindin?" diye sordum, onu baştan aşağı süzerek.

Giydiği elbise gün ortasından ziyade Cumartesi gecesi için uygun olurdu ve giydiği yüksek topuklu ayakkabılar bir pornoda iyi görünürdü. Kıyafetinin siyah malzemesi göğüslerinin yuvarlaklığını vurguluyordu ve elbise o kadar kısaydı ki neredeyse kıçını kapatmıyordu. Olga gri kürk ceketini çıkardı ve yere fırlattı. Topuklu ayakkabılarını tekmeledi, yırtık külotlu çorabını çıkardı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Yapmak zorundaydım," diye kekeledi hıçkırıklar arasında. "Yapmak zorundaydım."

Onun çöküşünü izlerken kalbim durdu. Ayaklarının dibine, kilim üzerine oturdum ve kollarımı Olga'nın dizlerine doladım.

"Ne yaptın?"

Sahte kirpiklerinden aşağı süzülen yaşlar koyu makyajına bulaşıyordu. O sefil görünüyordu.

"İçkimiz var mı?"

"Ciddi misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Başını salladı. "Sanırım buzdolabında bir şişe votkamız var. Ben gidip bir bakayım."

Mutfağa geri döndüm ve bir dakika sonra bir shot bardağı, bir kutu Diet Coke ve bir şişe Belvedere ile geri döndüm. Ona bir içki koydum, bir yudumda bıraktı, Diyet Kola ile kovalamayı bile düşünmedi.

"Saçmalık." Tek yorumum buydu. Ona bir atış daha yaptım. Toplamda üç tane içti, gözyaşlarını sildi ve sümüklerini sildi ve bana olanları anlatmaya başladı.

"Bunu uzun süre düşündüm. Adam'ı tanıyorum ve geri adım atmayacağından eminim." Olga kutudan bir yudum aldı. "Bu aşkla ilgili değil. O beni sevmiyor. Bu onun gururuyla ilgili. Lanet olası gururu. Domenico gururunu incitmişti. Restoranda kiminle oturduğunu biliyor musun?" başımı salladım. "Arkadaşları, o zengin pislikler, hepsi kulüp sahibi. Lanet olası gangsterler. Bu şekilde dövülmenin onun için ne kadar aşağılayıcı olduğunu tahmin edebilirsiniz. Hepsi arkadaşlarının önünde. Domenico burnunu ve çenesini kırdı. Orospu çocuğu artık zar zor görebiliyor." Bana bir atış daha yapmam için başını salladı. "Her neyse, konuşmak için yanına gittim."

"Ne yaptın?!" Votkayı dökerek bağırdım.

"Ne yapmam gerekiyordu? Davanın patlamasını mı bekleyeceğiz? Lanet olsun Laura, bizimkiler yenilmez değil. Burada değil. Massimo kendisi söyledi. Bununla başa çıkmanın zor olacağını. "

"Ne yaptın?" Sesimi yükselterek sorumu tekrarladım.

"Kapa çeneni ve dinle." Bir atış daha yaptı ve titredi. "Sabah kalktım ve Massimo'nun gitmesini bekledim. Evime gittim ve buna döndüm. Adam her zaman pahalı fahişeleri severdi. Sonra onun yerine sürdüm. Kapısını çaldı. Beni gördüğüne şaşırmamıştı bile. Beni içeri aldı ve oturma odasına geri döndü. Onu takip ettim, bir sandalyeye oturdum ve ona bir kağıt verdim. Ondan bunun bir saldırı olmadığını yazmasını istedim. O Domenico sadece kendini savunuyordu."

"Ne?!" diye bağırdım, birden gülmemek için savaşarak. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Onun söylediği şey bu. Ona istediğini verirsem her şeyi ortadan kaldıracağını yazmasını istedim."

"Ve?"

"Avukatını aradı ve etrafa sordu. Bir adamın hapisten herhangi bir sonuç almadan serbest bırakılması için ne yazması gerektiğini

biliyorsun. Ve yaptı. Yazdı ve kendi adıyla imzaladı.” Çantasından bir zarf çıkardı ve masaya fırlattı. “Her şeyi polise tekrarlaması gerekiyordu, o kadar. Bu yüzden kağıdı katladı, zarfın içine kaydırdı ve çantama koydu."

Hikayenin geri kalanını gerçekten duymak isteyip istemediğimi merak ederek kağıda bir göz attım. Olga derin bir nefes aldı ve bana üzgün gözlerle baktı.

"Sonra ne oldu?"

"Beklememi söyledi ve odadan çıktı. Birkaç dakikalığına uzaktaydı. Geri döndüğünde bana tuvalete gideceğimi söyledi. Her şeyin hazır olduğunu. Bana beş dakika verdi. Onun istediğini yaptım. Çantamı hep yanımda tuttum. Deri bir kıyafet, topuklu ayakkabı ve kamçı vardı orada… Üzerimi değiştirip salona döndüm… Ne diyeyim? Beni pis bir fahişe gibi becermesine izin verdim. Ve sadece bir kez değil. Beni sıkılana kadar otuz dakika becerdi. Sonra ben ayrılırken bana gülümsedi ve bir fahişenin her zaman fahişe olacağını söyledi."

Hikayesinin beni şok ettiğini söylemek yetersiz kalır. Kendimi bir tür gerilim filminde gibi hissettim. Sadece bu gerçek oluyordu.

"Siktir et beni, Olga," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Şimdi ne var? Onu bırakacaklar mı? Bunun bir şans eseri olduğuna kimse inanmayacak.”

"Bunu düşündüm. Adam'ın avukatı onları arayacak ve bunu halının altına süpürmek için para isteyecek. Adam muhtemelen resmi bir özür isteyecek ve Massimo bunu yapması için Domenico'yu dehşete düşürecek. Biz farkına varmadan her şey bitecek. Ve en iyisi… Polisin oraya neden bu kadar hızlı geldiğini biliyor musun?” başımı salladım. "Adem'in arkadaşlarından birinden lanet olası bir rüşvet almaya geldiler. Buna inanabiliyor musun? O sik kafalı, bağlantıları hakkında benimle övünüyordu.”

Yüzümü ellerimin arasına alıp nefes verdim, Olga'nın bulutlu gözlerine bir kez daha baktım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi hissettim," diye yanıtladı omuz silkerek. "En kötüsü, o banyoya girmeden önce Adam'ın bana oyuncak bebekle yatmak istemediğini söylemesiydi. Benden hoşlanıyormuş gibi yapmamı istedi. Gerçek bir orgazm olmamı istedi. Domenico ile İngilizce konuştuğum için onunla sürekli İngilizce konuşmam gerektiğini söyledi." Gözlerim büyüdü. "Bu yüzden, tüm düşünebildiğin, onunla yabancı bir dilde konuşmaya odaklanırken, orgazm olmanın en kolay şey olmadığını söylediğimde inan bana. Bu yüzden onun Domenico olduğunu hayal ettim ve otuz dakika boyunca o çöp parçasıyla sevişmek zorunda kalmam olmasaydı, gerçekten iyi hissettirirdi. Tamamen tatmin olurdum. İyi bir lanetten doymuş. Ama o Adam'dı. Altı kahrolası kez geldim. Yani evet, bok gibi hissediyorum. Gerçekten sevdiğim ilk adamı aldattım." Başını salladı ve ekledi, "Duş alacağım. Hala o orospu çocuğunun kokusunu alıyorum."

Olga'nın söylediklerini düşünerek hareketsiz kaldım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir yandan inatçılığına ve fedakarlığına hayrandım, diğer yandan Massimo'nun ilgilenmesine izin vermediği için ona kızgındım. Onun yerinde ne yapardım diye düşündüm ve sonunda muhtemelen evet, ben de aynı şeyi yapardım sonucuna vardım.

Bu, kararının aceleciliğini onu affetmeme neden oldu.

Kendim için hazırladığım yemek tabağına baktım. Soğuktu. Birden, artık aç olmadığımı fark ettim. Fazla huzursuzdum. Aynı zamanda, tüm bunlarda bebeğin masum olduğunu biliyordum ve onun iyiliği için gerçekten yemek zorundaydım. Mutfağa gittim, dünden kalanları mikrodalgaya koydum ve tezgahtan çıkmadan yedim.

Bitirdiğimde, Olga tekrar kanepede oturuyor, bornozuna sarınmış, uyuşmuş bir şekilde televizyona bakıyordu. Ana kapı açıldı ve Massimo, ardından Domenico içeri girdi. Olga hemen gözyaşlarına boğuldu ve hıçkırarak kollarına koştu.

Orada, orada, dedi onu odanın karşı tarafına taşıyarak.

"Buradayım. Bitti. Biz Torricelli'yiz. Bizden kurtulmak o kadar kolay değil.” Olga'nın saçlarını okşayarak kanepeye oturdu.

Kolumu beline dolayarak Massimo'nun yanına gittim. Alnıma hafif bir öpücük kondurdu ve gülümsedi.

"İki saat sonra yola çıkıyoruz. Oğlum nasıl hissediyor?” Elini karnıma koydu.

"Bu bir kız!" Olga odanın öbür ucundan seslendi.

Massimo tekrar alnımı öptü, paltosunu çıkardı ve dizüstü bilgisayarını açarak masaya oturdu. Gözlerimi Domenico ve Olga'da tutarak yanına gittim ve sırtına sarıldım. Ağlamayı kesti ve çok geçmeden zavallı adama bağırmaya, yumruklarıyla yumruklamaya ve küfür etmeye başladı. Yüzünde bir sırıtışla yumruklardan kaçındı, sonunda onu kollarından yakalayıp yere devirdi. Öpüştüler. Bir davetsiz misafir gibi hissederek gözlerimi kaçırdım. Bir süre sonra Massimo, Domenico'ya İtalyanca bir şeyler söyledi. Genç adam ayağa kalktı, Olga'yı bir kez daha öptü ve ikisi de üst katta gözden kayboldu. Soyunma odasına gittim ve eşyalarımı toplamaya başladım.

"Ya seks yapmak isterse?" diye sordu Olga, kapıda belirip yanıma oturarak. "Erkeklerin bu şeyleri hissedebileceğini mi sanıyorsun? fark edecek mi?"

Bir elbiseyi katlayarak ona baktım.

"En ufak bir fikrim yok ama belki bir şeyler düşünmeye çalışırım. İshal. Ya da baş ağrısı? Dönem!"

"Bunun için düşmeyecek." Olga kaşlarını çattı. "Ama biraz tatlı konuşma ve biraz sarılma işi halledebilir."

Parmağımı ona doğrultarak anladığımı belirttim. Massimo'ya bebeği nasıl anlatacağımı henüz bilemediğimde, aynı şeyi denedim ve işe yaradı. Bir saat içinde hazırdık. Güvenlik görevlileri valizlerimizi aldı ve hava alanına gittik. Kendimi harika hissediyordum ve uçağa binmeden önce hap almadım. O metalde kısa bir an, fikrimi çabucak değiştirebilir. Uyuşturucuyu bulmak için çantama uzandım ama Massimo bileğimden tuttu ve beni uyku kabinine götürdü.

"Uçuş sadece otuz dakika sürecek. Dikkatini dağıtacağım," dedi beni yatağa itip gömleğini çıkararak.

BÖLÜM

on iki

Uçuş gerçekten çok kısaydı ve Massimo'nun yüzü bacaklarımın arasındayken, kalkış ve inişin farkına bile varmadım . Güvenlik personelinin valizlerimizi aldığı ve Massimo'ya siyah Ferrari'sinin anahtarlarını verdiği Gdańsk'a indik. Yakışıklı Prens Tricity'de oyuncağını gösterebilsin diye zavallı bir hergele bu şeyi ta kuzeye sürmek zorunda kalmıştı. Başımı iki yana sallayarak içeri girdim. İçeriye bir bakış, aslında bunun aynı araba olmadığını söyledi.

"Bunu Varşova'dan biri mi sürdü?" Motor canlanırken sordum.

Siyah Giyen Adam güldü ve süper arabayı havalandırarak herkesi geride bıraktı.

"Bu tamamen yeni bir araba bebeğim. Evimizde bir Ferrari Italia var ama kışın hiç iyi değil. Arkadan çekişli, görüyorsun. Bu bir Ferrari FF'si. Dört tekerlekten çekiş. Karlı koşullar için çok daha iyi."

Kendimi aptal hissettim. İki farklı arabayı nasıl ayırt edemem? Karanlıkta ikisi de birbirine benziyordu ama yine de. Kendimi azarlayarak pencereden dışarı baktım. Varşova'yı bu kadar çabuk terk etme ihtiyacı, bana Domenico'nun hemen serbest bırakılmasını

merak edecek zaman bırakmamıştı. Elimi dizine koyarak kocama döndüm.

"Domenico'yu bu kadar çabuk çıkarmayı nasıl başardın?"

"Ben değildim. O pislik açgözlü oldu. Avukatı bizi aradı, bir meblağda anlaştık ve bütün dava gitti."

"Ah," dedim sertçe, daha derine inmek istemiyordum.

Ama bu biraz garip, diye ekledi Massimo bana bakarak. "Adam o kadar zengin ki, anlaşamayacağımızı düşündüm. Hatta işini daha da derinleştirdim ama öğrendiklerimi kullanmama gerek yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

Siyahlı Adam kıkırdayarak çevre yolundan döndü.

"Dünyada kesinlikle yasal iş yaparak servetine giren tek bir zengin adam yok. Adem bir istisna değildir. Benimle düşündüğünden çok daha fazla ortak noktası var."

"Yani Domenico yine de kurtulacak mıydı?" diye sordum, şaşkın ve endişeli. Olga'nın fedakarlığı boşuna mıydı?

"Gerçekten bildiğim iki şey var bebeğim: para kazanmak ve insanlara şantaj yapmak."

Olga'nın yaşamak zorunda olduğu şey birdenbire içimde kusma isteği uyandırdı. Yine de başka bir yolu olmadığını düşünmüştü, bu yüzden yapması gerekeni kesinlikle özgecil nedenlerle yapmıştı.

Sopot'taki Sheraton'a uğrayan Massimo, "Buradayız," dedi.

Yeni edindiğim bilgilerin yükünün altında kıvranarak onu ana koridor boyunca ve asansöre kadar takip ettim.

Dairemiz genişti. En üst katın bir kısmını kaplıyordu ve deniz manzarası vardı. Gecenin bu saatinde muhteşem bir şey değildi. Ve kar yağıyordu. Karla kaplı verandada bir koltuğa oturdum , dışarıyı seyrederek uyuştum. Endişelenmeli miyim yoksa tüm durumu görmezden mi gelmeliyim? Neyse ki artık geçmişte kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Massimo, arkamda durup sırtıma masaj yaparak. "Aklında bir şey var. Söyleyebilirim. Önemli olmalı. Saatlerdir bunu düşünüyorsun."

Yalan destemi karıştırdım ama hiçbir şey çıkmadı.

Annemi düşünüyorum, dedim sonunda, ailemin evinde olanları düşünerek kaşlarımı çatarak.

Siyahlı Adam koltuğun etrafından dolandı ve yüzü bana dönük diz çökerek bacaklarımı hafifçe açtı. Yaklaştı ve dudakları benimkilerden sadece birkaç santim ötede kaldı. Yarı kapalı gözlerle beni izlerken baş parmağı çenemi okşadı.

"Karım neden bana yalan söylüyor?" Gözleri karardı ve kaşlarını çattı.

İç çekerek teslim oldum.

"Seninle konuşamayacağım ve konuşmayacağım şeyler var." Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Kızınız aç," diye ekledim, konuyu değiştirmenin dikkatini dağıtacağını umarak uzaklaştım.

"Akşam yemeğini çoktan sipariş ettim. Burada yiyeceğiz," dedi ellerini kalçalarıma koyarak ve beni nazikçe kendine doğru çekerek. "Şimdi söyle bana. Neler oluyor?"

Kahretsin! İçimden yemin ettim, geri çekilmeyecek diye hüsrana uğradım. *Bitmeyen merakına lanet olsun!* Sessiz kalmaya karar verdim. Bana bir faydası olmayacaktı ama beni bir şey söylemeye zorlamayacaktı. O oldu? Massimo gözlerini bana dikerek kıpırdamadı. İçlerinde yükselen öfkeyi görebiliyordum.

"Konuşmayacaksan, tahmin edeceğim," diye tısladı, ayağa fırlayıp pencereye döndü. "Olga'yla mı ilgili?" Bunu söyleyerek bana döndü ve öfkeli bakışları gözlerimde delikler açtı.

"Bunu evet olarak alıyorum." dedi kollarını kavuşturarak. "Zaten bildiğimi söylersem daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

Blöf yapması için dua ettim. Ama zaten bildiğine göre, ne fark ederdi ki?

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordum, kayıtsızmış gibi davranarak. "Bu sefer sana ne yaptı?" Başka bir yalanın zararı olmaz, karar verdim. Aldatmamı görse bile, her zaman hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranabilirdim.

Massimo kıkırdadı, ellerini ceplerine soktu ve pencereye yaslandı.

"Bana göre? Hiç bir şey. Ama kardeşim için yaptığı fedakarlık... bu farklı bir hikaye. Yazık ki, tamamen gereksizdi," diye yanıtladı, sesindeki ironiyi uzak tutamadı. Gözlerim tabak büyüklüğünde açıldı. "Ah evet aşkım. O pisliğin suçlamalarını geri çekmesi için ne yaptığını biliyorum. İlk başta ona kızdım. Ona bununla ilgileneceğimi söylemiştim. Ama sonra Domenico için ne kadar ileri gidebileceğini anladım. Ve tahmin et ne oldu?" Bir adım daha yaklaştı ve üzerime eğildi ve ellerini koltuğumun kolçaklarına koydu. "Kadınlarda her zaman aradığım şey bu. Özellikle aileye katılacak olanlar. Etkileyiciydi." Beni alnımdan öptü ve kapıya gitti, bir tıkırtı duydu.

Hareketsiz, kafam karışmış bir şekilde oturdum, kendimi koltuğuma daha da bastırdım, bu tür ifşaatlar olmadan bir gün - lanet olası bir gün gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Garson, arabayı odaya yuvarladı, yemeğimizi servis etti ve masaya bir şarap soğutucusu koydu. Her şeyi hazırlaması sadece bir dakikasını aldı. Ayağa kalkıp masanın yanına oturdum ve dizlerime keten bir peçete koydum. Bu sırada Massimo ceketini çıkardı ve gömleğinin yakasını açtı. Ayakkabılarını çıkardı ve akşam yemeği için bana katıldı. Bir şey söylemek istedim - herhangi bir şey - ama zihnim boştu.

"Kaz sipariş ettim..."

"Ben de öyle yapardım," diye araya girdim. Massimo'nun çatalı tabağında takırdadı. "Birini seviyorsan, fedakarlık yaparsın."

"Yeter!" havladı, ateş etti. "Bunu söyleme bile Laura."

"Eh, seni etkiledi, değil mi?" Diye sordum. Gözleri bana sabitlenmişti ve yüzü bir inançsızlık maskesiydi.

"Evet. Olga'nın durumunda. Normalde kaprisli bir gevezedir. Kardeşime olan sevgisinden şüphe ettim. Şimdi bilmiyorum."

"Oh, yani erkeğini kurtarmak için ortalıkta dolanırsa, bu iyi, ama ben yaparsam, bu kötü."

Masanın etrafından dolanıp omuzlarımdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Sen benim karımsın. Bebeğimi doğuracaksın. Böyle bir fedakarlık yapsaydın önce adamı sonra da kendimi öldürürdüm."

Elleri beni mengene gibi kavradı. Ayaklarım havada sallandı. nefes alamıyordum. "Bunu yapmayı aklından bile geçirme. Kahretsin!" diye bağırdı, gitmeme izin verdi ve odada volta atarak İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

Tepkisine bakılırsa, muhtemelen söylediğimi söylememeliydim. Hiçbir şeyi değiştirmedi. Gerekirse, Olga'nın yaptığını yapardım.

"Nasıl bildin?" diye sordum, masaya oturdum ve çatalımla nefis yumuşak bir et parçasını deliğe sapladım.

Massimo durdu ve beklenmedik sakinliğime şaşırarak bana bir bakış attı.

"KAYIT." Çatalı bırakma sırası bendeydi.

"Ne?" O sırada sandalyesine doğru giden kocama döndüm.

"Yemeğini ye. Her şeyi sonra anlatacağım."

Protesto etmek ve somurtmak anlamsızdı. yemeye başladım. Pancar püresi tadı ve görüntüsü olmayan kaz, patates, salata, pancar püresi, tatlı ve sonra biraz daha tatlıyla doldurdum kendimi . Bir bardak çay ile tamamladım.

Massimo şarabını yudumlarken bir gülümsemeyle beni izledi.

"Bitti" dedim dirseklerimi masaya dayayarak. "Dinliyorum."

"İlk başta kafam karıştı, çünkü Olga eğleniyormuş gibi görünüyordu."

Durdu, derin bir nefes aldı ve devam etmeden önce kendine bir bardak daha şarap koydu.

“Gördüğüm şey, onun dairesine çok baştan çıkarıcı giyinmiş olarak geldiğiydi. Ve sonra, gitmeden önce, en azından saate bakılırsa, sonraki iki saat boyunca onu becerdiğini gördüm. Bu kadar."

"Öyleyse dün kaydedildiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

“Adem'in şişmiş yüzü yüzünden. Ve masanın üzerinde dünün gazetesi." Massimo kollarını açtı ve omuz silkti.

“İlk etapta o kayda nasıl ulaştın?”

"Benim için değildi. Domenico'ya gönderilmesi gerekiyordu. O piç, kardeşimi küçük düşürmek ve Olga'nın hayatını mahvetmek

istedi. Avukatı CD'yi gözaltı merkezindeki memurlara verdi ama o uyuşukluklar bizi karıştırdı ve onun yerine bana verdi."

Hepsi mantıklı geldi. Hem Massimo'nun hem de Olga'nın hikayeleri. Adam en başından beri düşmanını utandırmak ve ilişkisini mahvetmek için planlar yapıyordu. Onunla orgazm olmasını ve onunla İngilizce konuşmasını istemesi de şimdi çok daha mantıklı geliyordu. Kayıt, onu sevdiğini göstermek zorundaydı. Olga'nın kıyafetini banyoda bırakmıştı, bu yüzden kısa bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldı ve kamerayı kurmak için zamanı olacaktı. Ayrıca, daha doğal görünmesini sağladı. Ve Massimo'nun söylediğine göre, kayıt ancak Adam Domenico'nun serbest bırakılmasını garanti eden kağıtları imzaladığında başladı. Yani gösterdiği tek şey iyi, uzun bir lanetti.

"Olga'nın Domenico'yu basitçe aldatmadığını nereden bildin?"

"Yapmadım," dedi ayağa kalkarak. "Blöf yaptım. Tepkiniz beni emin yaptı. Seninle arabada konuşmayı denedim ama uçuşumuzdan sonra tamamen odaklanmadın."

"Şimdi ne var?" Yanına gittim ve boynuna sarıldım.

"Hiç bir şey. Kaydı yok ettim. Domenico serbest ve yarın akşamki dövüşü izleyeceğiz." Gülümseyerek biraz uzaklaştı. "Ama bu geceyi soruyorsan, güzel, hamile karımın arkadaşlığından zevk alacağım."

Ertesi gün Massimo'nun yanında uyandım. Varlığı beni o kadar şaşırttı ki, aslında ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum ve bir kahkaha patlamasına neden oldu. Kahvaltı yapmak için aşağı indik, bu benim için başka bir şoktu - odamızda yemek yemiyorduk ve Massimo'nun acelesi varmış gibi görünmüyordu. Olga ve Domenico ile tanıştığımız otelin restoranına gittik. Tereddüt ettim. Siyahlı Adam elimi sıkılaştırarak beni onlara doğru yönlendirdi.

Bir masada otuz dakika birlikte geçirdikten sonra aile idilimiz sona erdi.

Massimo, "Öğle saatlerinde bir toplantımız var," dedi. "Sonra bir tane daha. Saat dört gibi döneceğiz. Sebastian'ın yanında.

Resepsiyonu arayın ve onlara bir arabaya ihtiyacınız olduğunu söyleyin.” Beni başımdan öptü, Olga'nın omzuna vurdu ve gitti.

Bu şefkatli jest karşısındaki ifadesi paha biçilemezdi. Dehşet, aşırı kaygı ve bir parça tiksinti karışımıydı.

"Siktir onun oyunu mu?" diye sordu dokunduğu yeri ovuşturarak.

Ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşünerek bakışlarından kaçındım ve sonunda bunu kendime saklamaya karar verdim. Olga bazı yönlerden Massimo'ya çok benziyordu - amansız, ısrarcı ve fazla meraklı.

Seninle konuşuyorum Laura, diye tısladı.

Aman Tanrım, işte yine başlıyoruz. Bu, çok fazla bilgi, merak ve kaçınmayı tercih ettiğim durumlarla dolu başka bir gün olacaktı.

"O - o - o biliyor," diye kekeledim, ona sinsi bir bakış fırlattım. "Adem'i biliyor. Ama sen çığlık atmaya başlamadan önce, ona söyleyen ben değildim.” Yüzü kızardı ve sonra solgunlaştı.

"Nefes al Olga. Sana her şeyi anlatacağım."

Alnını masaya vurmaya başladı, tüm çatal bıçakları takırdattı. Elimi hızla alnı ile masanın arasına kaydırdım.

"Dur Allah aşkına. Her şey yolunda." Sesimi fısıltı gibi alçaltarak etrafa bakındım. "Ama eski sikik eski sevgilinin ne planladığını bilmelisin."

Olga başını kaldırdı ve gözlerini sımsıkı kapatarak ölü durdu. "Üstüme uzan. Daha da kötüye gitmeyecek." Massimo'nun önceki gece bana söylediği her şeyi, birkaç dakika önceki garip hareketini ona anlattım. Ve türünün tek örneği olduğu söylenmeliydi - Torricelli kardeşlerin en büyüğü daha önce hiç Olga'nın hayranı olmamıştı. Ona saygı duyuyordu ve onsuz yaşayamayacağımı biliyordu ama aynı zamanda onu mantıksız bir şekilde kıskandığından da emindim, bu da ondan gerçekten hoşlanmaya başlamasını imkansız hale getiriyordu. Domenico için yaptıklarından sonra o zamanlar artık bitmişti. Massimo'nun arkadaşıma bakışı değişmişti.

"Günaydın." Arkamda bir ses duydum ve aynı anda Olga'nın korkmuş bakışlarını fark ettim.

"Beni sikiyor musun?" diye hırladı, yakışıklı kardeşime kaşlarını çatarak. Ayağa fırladım ve kollarına düştüm, bir an en iyi arkadaşımı becerdiğini unuttum.

"Merhaba abla" dedi beni kucaklayarak. "Kocan beni uyandırdı ve adamlarından biri beni kar fırtınasının içinden geçirdi." Yanıma oturdu ve Olga'ya bir bakış attı. "Selam sana tatlı yanaklar. Nasıl gidiyor?" Dudakları çirkin bir gülümsemeyle gerilirken eli kalçasında bir çizgi çizdi.

“Hemen bırak!” onu azarladım. Bakışları karnıma indi ve durdu.

"Vay canına," dedi yavaşça. "Anne yalan söylemiyordu. Ben amca olacağım. Ve sen bir anne olacaksın. Çılgınca!"

gözlerini takip ettim. Üzerimdeki dar gömleğin içinde normalde mükemmel düz olan göbeğim şişmişti.

"Spor salonuna gideceğim," dedi Olga, bizi masada bırakarak.

"Neden yalan söylüyorsun?" Kardeşim sırıtarak sordu. "Sadece doğruyu söyle. Her zaman yaptığın gibi birini emeceksin."

İşte buradaydılar, sürekli kavgalarıyla.

"Beni yakaladın," dedi Olga kaşlarını çatarak. "Ne yazık ki senin için, bunun nasıl hissettirdiğini bir daha asla öğrenemeyeceksin."

Olga uzaklaştı, spor salonuna gitti -ki bu gerçekten biraz şüpheliydi- ve Kuba tamamen bana odaklandı.

"Yani bebeğim, kocam, Sicilya'ya bir taşınma... Eksik bir şey var mı?" diye sordu kahvesini karıştırarak. Kaşlarımı çatarak karnımı ovuşturdum. "Ah, Cosa Nostra. Neredeyse en iyi kısmı unutuyordum.”

Gözlerimi kaldırdım ve ona endişeli bir bakış gönderdim. Cevap olarak sadece masumca gülümsedi. Geniş gövdesi kahkahayla sarsıldı ve fincanını yere bırakıp kollarını başının arkasında kavuşturdu.

"Hadi abla, kocan bir hiç değil. Onu google'ladım."

Yüzümü ellerimin arasına saklayarak, "İsa Tanrım," diye nefes aldım. "Anne babamız biliyor mu?"

"Aptal mısın? Tabii ki değil. Belki bir şeylerden şüpheleniyorlardır. Massimo'nun şirketlerinden birinin mali

durumunu araştırıyordum. Bazı tutarsızlıkları gözden kaçıramazdım.”

"Ne?!" Sesimi alçaltamıyordum. Diğer bazı konuklar başlarını bize çeviriyordu. "Artık onun için mi çalışıyorsun?"

"Ben öneririm. Ama bunun hakkında konuşmayalım. Bana nasıl hissettiğini söyle. Ve evde olanlar."

Uzun bir süre konuştuk, bir noktada daireme taşındık. Çok fazla konu ve çok az zaman vardı. Ve sevimli kardeşimin çok sevecen bir adam olduğu ortaya çıktı.

"Öğle yemeği yemek ister misin?" Ne zaman geç olmaya başladığını sordum.

"Akşam yemeği demek istiyorsun, değil mi? Önce süslenmen gerekmiyor mu? Seni yedide alırım. Gala sekizde başlıyor.” Gözlerim büyüdü.

" *Bizi* alacak mısın?"

Massimo seni de yanımda götürmemi söyledi. Bir toplantıyı bitirdikten sonra bize katılacak.”

Ben üzgün hissettim. İlk kez değil ve kesinlikle son da değil. Başka bir toplantı ve başka bir adamın beni bir yere götürdüğü başka bir vaka, kocamla gitmeliydim. Dövüşle pek ilgilenmiyordum. Massimo olmadan olmaz. İlk etapta bu konuyu araştırmam için bana ilham veren oydu.

Kuba beni terk etti ve Olga'yı aradım. Bize bir kuaför ve birkaç makyöz sipariş etmişti. Banyo yapmak ve akşam giyecek bir şeyler bulmak için çantalarımı karıştırmak için bir saatim daha vardı. Bavulların üzerine oturdum ve içindekileri yere fırlatarak içlerini açtım. Daha önce hiç dövüş gecesine gitmemiştim, bu yüzden ne giyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Şık bir gece elbisesi mi yoksa bir kot pantolon mu seçmeliyim? Birden aklıma geldi - siyah. Ne giydiğimin pek bir önemi yoktu. Siyah olsaydı çok yakışırdı.

Bir çift Manolo Blahnik çizme, dar siyah deri pantolon ve hamileliğimi gizlemek için mükemmel bir iş çıkaran bol bir Chanel gömlek aldım. Seçimimden memnun olarak duş aldım, siyah dantelli iç çamaşırı giydim ve bornozumu giydim.

Makyaj sanatçıları ve kuaför benimle altıda bitti. Aynanın karşısına geçip kendime baktım. Harika görünüyordum. Saç uzantıları kalın, uzun bir Fransız örgüsü oluştururken, dumanlı gri makyaj kıyafetimi mükemmel bir şekilde tamamladı. Beyaz bornozumu çıkardım ve gömleğime uzandım.

Olga odadan çıkarken, "Gerizekalı kardeşin gelince beni ara," dedi. "Ve giyin, kadın. O süslü iç çamaşırlarıyla hava atmayı bırak."

" Giyiniyorum," *diye* havladım. "Ayrıca, hamileyim ve bu seksi değil."

Olga bana küçümseyici bir bakış gönderdi. "Hamileliğin zar zor görünüyor, seni aptal. Hala benden daha zayıfsın ve ben bebek bile beklemiyorum. Şimdi giyin ve hazır olduğunda beni ara."

Telefonumdan Delerium'un "Silence" şarkısını çalmadan önce kapıyı arkasından kapattım ve ışıkları kapattım, kulaklığımı taktım. Zamanım vardı. Acele etmeye gerek yoktu. Dışarıda kar yağıyordu ve beyaz battaniye tüm iskeleyi kapladı. Odamın karanlığından fırtınayı gözlemledim.

Kulaklıklarımdan biri kaydığında şarkı ikinci kez çalıyordu. Kocamın İngiliz aksanını duydum.

Sen benimsin, dedi Massimo, kollarını yanlarıma ve karnıma doğru çekerek kulaklarıma doğru nefes aldı. "Sizi bölmeme izin vermeyin," diye ekledi, küçük kulaklığı tekrar takarak.

Muhteşem vokaller kafamda yankılanıyordu ama artık odaklanamıyordum. Aniden, gözlerimi kapatan yumuşak bir eşarp hissettim. Elimi pencereye koyup cama yaslandım. Artık hiçbir şey göremiyor ve duyamıyordum. Tamamen onun merhametinde. Arkamda duran Massimo telefonu elimden aldı ve göğüslerimin arasına kaydırarak sutyenime astı. Sonra beni kendi etrafında döndürdü ve kollarımı başımın üzerine kaldırdı ve bir eliyle iki bileğimi de tuttu. Dudağımı yavaşça ısırdı, diliyle yavaşça keşfediyordu. Ağzımı açtım, içeri itmesini bekledim ama öyle bir şey olmadı. Dişlerini çenemde, boynumda, köprücük kemiğimde ve sonra meme ucumda hissettim. Massimo onu ince dantellerin arasından yalayarak ve ısırarak geçirdi. İnledim, kendimi

kurtarmaya çalıştım ama bileklerimdeki tutuşu daha da sıkılaştı. Boştaki eliyle kalçalarımdan aşağıya doğru bir çizgi çekerek bacaklarımı açtı. Parmakları sutyenin altından kayarak göğüslerimle oynarken müzik çalmaya devam etti ve kafamı daha da karıştırdı.

Sonunda, tek hissettiğim Massimo'nun şişmiş klitorisimi ölçülü sürtmesiydi. Aniden, dilini dudaklarımın bariyerinden itti ve aynı anda kollarımı serbest bıraktı. Öpücük tutkuluydu ve ben de açgözlülükle yüzümü onunkine bastırarak karşılık verdim. Dilimizin dansını bozmadan ellerim omuzlarına düştü. Giysilerini bir süre önce çıkardığını fark ederek onları derisinin üzerine kaydırdım. Massimo'nun kendi elleri kalçalarımı kavradı ve belirgin bir zorluk yaşamadan beni havaya kaldırdı ve beni odanın içinde taşıdı.

Massimo, dedim kendi sesimi duyamayarak. "İstiyorum…"

"Ne istediğini biliyorum," diye soludu kulağıma, kulaklıklardan birini çıkardı. "Ama anlamayacaksın, o yüzden sormaya zahmet etme." Tomurcuğu geri koydu ve beni yatağımızın yumuşak şiltesine yatırdı.

Cep telefonumu sutyenimin altından çektiğini hissettim , parmağını kaydırmak için bir omuz askısına takıp sonra diğerini göğüslerimi serbest bırakmadan önce. Dişleri meme ucumu ısırırken, dudakları emip okşarken, parmakları son derece tahriş edici, döner ve yoğururken titredim. Müzik sağır ediciydi ama bir şekilde tüm vücudumdaki hissi de yüz kat arttırdı. Normalden daha yüksek sesle nefes alıyor ve inliyordum ama kendi sesimi bile duymadan umurumda değildi. Massimo'nun dudakları karnımı keşfetti ve sonunda ortaya çıkan külotumun dantellerine ulaştı. Bacaklarımı açtım. Oyun süresi sona ermişti - bu onun oyununu hızlandırması için ipucuydu. Yapmadı. Sıcak nefesini tenimde hissettim ama o kadar. Yatak toparlandı ve kalktığını hissettim.

Göz bağımı yırtıp kulakiçi kulaklıklardan kurtulmamı söyleyen bir dürtü hissettim ama anında buna karşı karar verdim. Sadece pişman olurdum. Kocam beni herhangi bir şekilde cezalandıracağı için değil. Hayır. Sürprizimi mahvederdim.

Bu yüzden yerimde, şaşırmış ve sabırsız kaldım, sonunda başımı yana çevirdiğinde dokunuşunu yüzümde hissettim.

Ben tepki veremeden Massimo'nun muhteşem erkekliği ağzıma doğru yol aldı.

Zevkle iç çektim, elimle şaftı tuttum, ani bir çılgın aktivite büyüsüyle emip yaladım. Tadı mükemmeldi ve teninin kokusu nefesimin boğazımda takılmasına neden oldu. Elleri kafama değene kadar bundan zevk alıp almadığını anlamanın bir yolu yoktu.

Bana ne yapacağımı gösterdiğinde hoşuma gitti. Tıpkı hoşuna gittiği gibi ağzımı siktiğinde. Vücudumun onu ecstasy'ye yaklaştırdığından emin olduğumda. Bir süre sonra Siyahlı Adam beni şilteye tamamen yatırdı. Sonra şakaklarımın her iki yanında dizlerini hissettim ve horozu nazikçe dudaklarıma yerleşti. Ağzımı açtım, itaatkar bir şekilde iğnesini içeri aldım . Dudakları göbeğime değdiğinde Massimo'nun kalçaları pompalanmaya başladı, yavaşça vücudumda sürünerek sonunda nabzıma ulaşan kapağa ulaştım. Güçlü kolları tangamı çekip ayak bileklerimde bıraktı. Onu tekmeledim ve aynı kollar bacaklarımı yakaladı ve vahşice onları ayırdı. Kalın ereksiyonunda boğularak, dili açgözlülükle klitorisimi yutarken bağırdım. Aynı anda parmaklarının içimde kaydığını hissettim. Aniden, tüm vücudunu sarstı, bizi yuvarladı ve şimdi ben tepedeydim. Vakit kaybetmeden dirseğimi uyluğuna dayadım ve sikini sıkıca kavradım. Hızlı ve sert, daha da zorlaştığını hissederek okşamaya başladım. Massimo çok geride değildi. Yaladı ve emdi, parmaklarının baskısını artırdı ve bir tane daha ekledi. Diliyle beni becerdi, beni mutluluğun en uç noktasına getirdi. O pozisyona bayılıyordum. Altmış dokuz, kontrolün bende olduğunu hissetmeme izin verirken, aynı zamanda beni gerçek vecdin derinliklerine dalıyordu.

Karnımın altında tanıdık bir sıcaklık hissettim. Kaslarım kasıldı, nefesim hızlandı ve yaklaştığımı hissettikçe Massimo'nun hareketlerinin yoğunluğu arttı.

"Numara!" Gözlerimi bağlayıp kulaklığı çıkararak bağırdım. Orgazmın azaldığını hissettim ve Siyah Giyen Adam bana şaşırmış

bir bakış attı. O gülümsedi. "Seni hissetmek istiyorum." dedim nefes nefese.

Bu iki kez söylemek zorunda olduğum bir şey değildi. Massimo beni kendinden fırlattı, anında vücuduyla beni sıkıştırdı ve sikini ıslak, sıcak, zonklayan kedime soktu.

"Beni sertçe becer, yalvarırım," diye fısıldadım, saçlarından tutup yüzünü yüzüme çekerek derin bir öpücükle bize katıldım.

Beğendi. Söyleyebilirim. Massimo şiddetli seksi severdi. Kaba olmama bayılırdı ve bir sürtük gibi davranırdı. Diz çökerek ayağa kalktı, bacağımı tuttu ve omzunun üzerinden attı, beni hafifçe yana çevirdi ve büyük bir güçle diktiğiyle bana saldırdı. Uzun horozu en derin yerlerime ulaştı, her zamankinden daha derine daldı ve eli yavaşça boğazımı sıktı. İşaret parmağı ağzıma girdi. emdim. Massimo'nun gözleri büyüdü ve vahşi bir kükremeyle, hayvansı bir teslimiyetle beni dövmeye başladı.

Sadece birkaç dakika içinde, tanıdık hissi tekrar karşıladım. Orgazm yaklaşıyordu, patlamak üzereydi. Dışarıda kar yağıyordu, oda tamamen karanlıktı ve duyabildiğim tek şey kendi hırıltılı nefesim ve hala kulaklığımdan çalan Delerium'un boğuk sesleriydi. Geldim. Yoğun ve kalıcıydı. Tırnaklarım Massimo'nun uyluğuna battı. Ve tam bittiğini düşündüğümde, Siyah Giyen Adam'ın da geldiğini, vücudumun üzerine çöktüğünü, horozunun içimde zonkladığını hissettim. Bu, beni yıkamak için başka bir destansı orgazm dalgasını kışkırttı.

Uzun bir süre hareketsiz kaldık, tek bir varlık olarak birleştik, terli ve yorgunluktan inip çıktık.

"Saçımı yaptırdım," dedim sonunda, aklımı geri kazanırken. "Ve makyaj..."

"Ama doymadın." Hala nefes nefeseyken alnıma bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, harika göründüğüne eminim. Şimdi gidelim. Zamanı geldi," diye ekledi ve hızla banyoda kayboldu.

Seni kahrolası ikiyüzlü , diye düşündüm, ayağa kalktım ve aynaya zar zor yürüyebildiğimi öğrendim. Yansımamı görür görmez sinirlendim. Makyajım hala az çok lekesiz olsaydı, saçlarım tamamen

dağınıktı. Otel kuaföründe boş yer olması için dua ederek telefonumu aldım. O yaptı. Beş dakika sonra yine saçımı örüyor, bana alaylı bakışlar atıyordu.

Bu arada Massimo duş almış ve şimdi telefonla konuşuyor, odanın içinde volta atıyor ve kulağa İtalyanca emirler gibi gelen havlıyordu. Stiliste teşekkür ettim ve kocam, kapıyı zavallı adamın yüzüne kapatıp onu koridora itmeden önce konuşmasını kesmeden eline yüksek değerli bir banknotu vurdu.

BÖLÜM

on üç

“O ver burada!” koridorun yan girişindeki kız kolunu kaldırarak seslendi.

Kar fırtınası onu görmeyi neredeyse imkansız hale getirdi. Eşofman ve spor ceket giymişti ve kulağında arada bir bağırdığı bir telsize bağlı bir kulaklık vardı. Ana girişe giden devasa kuyruğun sonunu bulmaya çalışarak etrafa bir göz attım. En azından diğer insanlarla dışarıda beklemek zorunda kalmadık. Massimo elimden tuttu ve beni kapıya götürdü. Domenico, Olga ve ağabeyim kar fırtınasında bizi takip ediyorlardı. Kuba'nın varlığı çifti rahatsız etmişe benziyordu.

Yan girişteki kız ustaca bir VIP bandını bileğime doladı ve beni doğru yönü gösterdi. Hızla geniş bir odaya açılan dar bir koridordan girdik. Garsonlar, şampanya bardaklarıyla dolu tepsileri tutarak durdular. Masalarda bekleyen soğutuculara daha fazla şişe dizildi. Çeşitli ikramlar, mezeler, ana yemekler ve tatlılar vardı. Bir an için doğru partiye gidip gitmediğimizi düşündüm , ama çabucak biri bana gecenin dövüş listesini verdi.

Olga kendinden emin adımlarla içeri girdi, aynı anda iki bardak şampanya kaptı ve bir tanesini hemen yere düşürdü.

"Orada ne var?" diye sordu ellerimden kağıtları çıkararak. "Sıcak çıtçıtlara bir bakalım, olur mu?"

Bardağını bırakıp kitapçığı karıştırdı, savaşçılardan bazılarını görünce memnuniyetle mırıldandı. Kuba ve Domenico ile konuşan kocama döndüm. Ne hakkında fısıldadıklarını duymaya çalıştım ama etrafımız çok gürültülüydü ve hiçbir şey anlamadım. İşte o zaman Olga'nın ciyaklaması dikkatimi dağıttı. Bütün kafalar ona döndü. Olga, yüzünde en tuhaf ifadeyle masalardan birinin yanında duruyor, az önceki yüksek sesle ünlem onun işi değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Ne? Sadece dövüşçülerin kalitesi beni biraz heyecanlandırdı" diye teklifte bulundu.

Omuz silkerek yanıma geldi ve beni kendine çekti.

"Şuna bak!" Parmağıyla sondan bir önceki dövüşü işaret etti.

İnanamayarak sayfaya baktım. Resim Damian'ı gösteriyordu. Benim eski. Broşürü Olga'nın parmaklarından kaptım ve ağzı açık baktım. İstesem de istemesem de bu gece eski erkek arkadaşımın kavgasını görecektik. Olga'nın delici bakışlarını üzerimde hissederek yüksek sesle yutkundum ve ona döndüm.

"Bunun için mi bu kadar mutlusun, orospu?" diye sertçe sordum, kitapçığı ona vurarak. "Biliyor musun? Bana cevap ver!"

Olga hızla geri çekildi, masayı aramıza koyup şampanyasından bir yudum aldı.

"Şunu ya da bunu duymuş olabilirim," dedi sırıtarak.

"Neden bana söylemedin?" Gözlerimi kıstım ve onu öldürücü bir bakışla sabitledim.

"Çünkü buraya asla gelmezdik." Aramızdaki mesafeyi kapatıp elini omzuma koydu. "Ayrıca Laura, burada bin kişi olmalı. İkinizin tanışma şansı yok."

Başımı kaldırdım ve Damian'ın resmine bir kez daha baktım, bu sefer görsel unsurlara ve aşağıdaki bilgilere odaklandım. Daha önceki başarıları, kayıtları ve uluslararası turnuvalardaki başarıları

hakkında bir not vardı. Birlikte geçirdiğimiz bazı zamanları istemsizce hatırlayarak içim ısındı. Adam hakkında kötü bir şey söyleyebilmeyi diledim ama hiçbir şey yoktu. İlişkimiz harika olmuştu. Yazıktı elbette - şimdi ondan hoşlanmamak daha kolay olurdu.

"Kazanacağını mı düşünüyorsun?" Kulağımın yanında bir ses duydum. "Rakibinin yer oyunu çok iyi."

Yer oyunu mu diyorsun? Düşündüm. *Damian'ın yer oyununun da oldukça iyi olduğunu hatırlıyorum. En azından biz yalnızken.* Başımı iki yana salladım, araya giren düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım ve yüzüme aptal bir gülümseme yerleştirerek Siyah Giyen Adam'a döndüm.

"Sanırım kazanacak," diye yanıtladım ona hızlı bir öpücük vererek. “Giyotin veya kol çubuğuyla. O bir kıskaççı, bu yüzden çözümleri sahada arayacak." Gülümsemeyi dudaklarımda tutarak omuz silktim.

Massimo'nun çenesi düştü. Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Ne dedin?" diye sordu gergin bir şekilde gülerek. "Bir şey mi bilmem gerekiyor?"

Kendi zekamın tadını çıkararak onu bir an asılı tuttum.

"Okuyabildiğimi bilmelisin," dedim sonunda, kitapçığa dokunarak ve dövüşçünün biyografisini göstererek. "Bu onu sık sık yaptığını söylüyor."

Olga, yüzünü ifadesiz tutarak, ama bana yoğun bir bakış atarak, Lehçe, "Bunu senin üzerinde denediğini söylüyorum," dedi.

Onu görmezden gelerek Massimo'nun yanımdaki masaya koyduğu meyve suyu bardağını aldım. İçten içe o akşam sekizgende izlemek üzere olduğum dövüşçüyü düşünmekten kendimi alamasam da ilgisizmiş gibi davranarak bir yudum aldım.

Bir personel belirdi ve bizi onu takip etmeye davet etti. Büyük bir kapıdan geçip arenaya girene kadar kadını geniş bir koridordan takip ettik. Gözlerimi kocaman açarak etrafa baktım.

Binanın içi çok büyüktü. Yüksek stantlar her şeyi çevreliyordu ve ayaklarının dibinde sektörlere ayrılmış yüzlerce sandalye vardı. Kafes tam ortada duruyordu. Boğazımda bir yumru hissettim ve elim Massimo'nun elini sıktı. Buradaki kafes, konaktakinden çok daha büyüktü ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Kendi sekizgenimizi, onu kullanmak istediğim her şeyi hatırladım ve aniden artık doymadım - aşırı güçlü bir seks yapma ihtiyacı hissettim. Şiddetli, sert bir sikiş. Bu hamilelik ve beynime pompaladığı hormon fırtınası bir gün Massimo'yu ölesiye becermeme neden olacaktı.

Aklımı okuduğundan emin olsam da, kocam bana duygusuz bir bakış gönderdi. Sırıttı ve bana telepatik olarak bağlıymış gibi dudağını ısırdı. Görevli kadın hala yanımızda duruyordu ama bu onu hiç rahatsız etmedi. Beni öptü, dili ağzımın derinliklerine girdi. Kollarımı ona sardım ve öpücüğün sürmesine izin verdim.

Ağabeyim gözlerini devirip kadını bize yerlerimizi göstermesi için dürtene kadar uzun bir süre öyle kaldık. Bizi yalnız bırakarak ortadan kayboldular.

Ani sevgi ve ilgi ihtiyacım geçince kafese doğru yürüdük.

İlk sırada koltuklarımız vardı. Bu beni biraz şaşırtmadı. Aslında, İtalyanlar başka yer ayırtmış olsaydı olurdu. Beni şaşırtan şey, Olga'nın yanıma, Domenico ve Kuba'nın da Massimo'nun yanına oturmasıydı. Hemen tekrar konuşmaya başladılar. İş, muhtemelen. Görünüşe göre bu kesinlikle sosyal bir olay değildi. Onları entrikalarına bırakmaya karar verdim.

İlk iki dövüş uzun ve son derece etkileyiciydi. MMA'nın vahşeti ve şiddeti heyecan vericiydi. Disiplinin bir takım katı kuralları olmasına rağmen, bana bazen hiç yokmuş gibi geliyordu. Üçüncü kavga sona erdiğinde, on beş dakikalık bir ara verildi. Banyoda geçirmeye karar verdim. Olga'yı yakaladım ve yanıma çektim ve kocama nereye gittiğimizi kısaca bildirmek için durdum. İlk başta, Massimo bize eşlik etmek istedi, ancak MMA federasyonu başkanı birdenbire ortaya çıktı ve onu biraz daha iş için durdurarak bizi kurtardı. Tanıtıldık ve sonra istediğimiz yere gidebilirdik.

Bilekliklerimizin rengini gören güvenlik görevlileri bize kapıyı ve arkasındaki tüm kapıları gösterdi. Birkaçını geçtikten sonra birden kaybolduğumuzu fark ettim.

"Beni nereye götürüyorsun Laura?" diye sordu Olga, çevremize kısa bir bakış atarak. "Burası banyoya benzemiyor."

Etrafıma baktım ve kaşlarımı çattım. Öfkeyle başımla onayladım. Tamamen boş bir koridorun ortasında duruyorduk. Yol tarifi isteyebileceğimiz kimse yoktu. Az önce geçtiğimiz kapının kolunu tuttum ve kilitli olduğunu öğrendim. Bu taraftan açabilmek için manyetik bir karta ihtiyacımız vardı.

"Haydi," diye emrettim arkadaşıma önderlik ederek. "Bu koridorun bir yere çıkması gerekiyor."

Birkaç dakikalık amaçsız gezinme bizi sahne arkasına götürdü. Başlarının üzerinde kulaklıkla bir o yana bir bu yana koşuşturan, birbirlerine bağıran düzinelerce insan vardı. Bir adam yerde oturuyor, monitöre bakıyor ve sandviç yiyordu. Diğerleri etrafta uzanmış, sigara içiyordu. Büyülenmiş gibi, bu kaotik görünen tabloyu izleyerek adımlarımı yavaşlattım. Organizatörün logolu aynı tişörtleri giyen bir çift adamın yanından geçtik. Koçlara benziyorlardı. Birkaç adım ötede, ana gösteri başlamadan önce performans sergileyen sanatçılar ve yüzük kızları için soyunma odaları vardı.

Burada anılan "Sekizgen Kızlar" nefes kesiciydi - kıvrak, atletik, uzun saçlı güzeller. Gülüyorlardı, makyajlarını yapıyorlardı, molayı nefes almak için kullanıyorlardı. Görülmesi gereken bir manzaraydılar. Menajerleri etraflarında dolaşıp bağırıyor ve küfrediyordu ama onun öfke nöbetini görmezden geldiler. *Ne kadar aşağılık bir kaltak* , diye düşündüm müdüre bakarak. *Onun hakkında bir şeyler yapmalılar* .

"İşte burada!" Olga, üzerinde “WC” harflerinin yazılı olduğu bir kapıyı göstererek birdenbire haykırdı.

"Önce ben gidiyorum. Çok fazla şampanya içtim!” İkimiz de işimiz bittiğinde, personelden birinden bizi ana salona yönlendirmesini istemeye karar verdik. Bizi ana ofise götürecek işaretleri arayarak

etrafa bakındım. Orada birileri mutlaka bir şeyler biliyordur. Topuğumun üzerinde döndüm ve ileriye doğru bir adım atarak doğruca açık bir kapıya yürüdüm. Etrafında gür sakallı dev bir adam belirdi. İkimiz de şaşırarak geri çekildik. Soyunma odasının kapısı hızla kapandı ve tanıdık bir yüz ortaya çıktı.

Dondum.

"Vay canına," diye fısıldadım, tamamen aptalca. "Bu..."

Damian dönüp beni ilk kez fark edince sustum.

"İnanmıyorum..." dedi başını sallayarak. "Sonunda buradasın."

Kollarını belime doladı ve beni yerden kaldırdı ve ayı kucaklamasıyla sıktı. Olga da tamamen afallamıştı. Beni onun devasa kollarından ayırmaya çalışmak yerine olay yerinde ağzı açık kaldı.

Bu arada, Massimo'nun bizi takip etmemiş olması için dua edebildim.

"Sana defalarca yazdım! Seni görmek istedim ve işte buradasın." Damian derin bir nefes alarak başını salladı. "Sen değiştin... ve o saç." Sargılı elleri yüzüme dokundu.

"Merhaba," diye mırıldandım. "İyi görünüyorsun." Aklıma gelen tek şey buydu.

Az önce bunu söylemiş miydim? Sevgili Tanrım, bunun sadece kafamda olduğunu sanıyordum! Ama dürüst olmak gerekirse, çok etkileyici görünüyordu. Olga kıkırdadı ama eski *sevgilisi* Kacper kapıda göründüğünde kısa kesildi .

"Oh kahretsin," diye inledi. Dördümüz soyunma odasının girişinde durduk ve oracıkta ölmeyi mi yoksa Olga'yı öldürmeyi mi tercih edeceğimi düşünmeden edemedim. Garip sessizlik, başında kulaklık olan genç bir adam tarafından bozuldu ve "Canlı yayına üç dakika kaldı!" diye bağırdı.

Gitmeliyiz, dedi Olga beni çekerek.

Damian'ın arkadaşı patisini adamın omzuna koydu ve onu odaya geri götürdü.

"İyi şanslar," diye fısıldadım duvarın arkasında gözden kaybolurken.

İlk etapta hedefimiz olan ofisi görmezden gelerek koştuk. Bu karşılaşma karşısında şoke olduk ve bir şekilde arenaya ulaşana kadar koridorda hızla koştuk.

Nefesimi yavaşlatmaya çalışarak duvara yaslandım ve yanımda duran Olga'ya dik dik baktım.

“ 'Bin kişi' ha? "Onunla tanışma şansımız yok mu?"

Özür diler gibi görünmeye çalıştı ama girişimi başarısız oldu. Bunun yerine, kontrol edilemez bir kahkaha patlattı.

"Lanet olsun kızım, tam bir damızlık gibi görünüyordu, değil mi?" dedi dudaklarını tatlı tatlı yalayarak. "Ya Kapper? Ne kadar iyi göründüğünü gördün mü?"

"Tanrım, orada aptallar gibi davrandık." Ben de güldüm.

Az önce olanlara inanamadım. Öte yandan, Olga ile aynı fikirde olmak zorunda kaldım. İkisi de muhteşem görünüyordu.

Massimo'nun onaylamayan bakışlarından kaçınmaya çalışarak yerimize oturduk.

"Bu zamana kadar neredeydin? Güvenlik seni arıyor," diye tısladı dişlerinin arasından.

"Büyük bir yer. Kaybolduk." Ona masum bir bakış atıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Kızınızın bayanlar tuvaletine gitmesi gerekiyordu." Elini tutup karnıma koydum.

Bu hızla Massimo'nun hayali öfkesine karşı bir numaralı çözümüm oluyordu. Bebeği büyütmeye devam ettiğim sürece sakin kaldı, öfkesini çabucak unuttu. Bu sefer yine çalıştı. Bakışlarındaki öfke eridi ve dudakları utangaç bir gülümsemeyle gerildi.

Sonraki birkaç dövüşü pek izlemedim. Düşünebildiğim tek şey düğümlenen midemdi.

Sondan bir önceki maçı bekliyordum. Spiker sonunda Damian'ın adını okuduğunda, yerime atladım. Işıklar söndü ve hoparlörlerden bildiğim bir şarkı duyuldu: Carmina Burana'dan "O Fortuna". Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve karın kaslarımın gerildiğini hissettim. Bu şarkıyı hatırladım ve her duyduğumda.

Gözümün bir köşesinden Massimo'ya baktım. Savaşçıların girişini izliyordu, mutlulukla iç mücadelemden habersizdi. Olga'ya baktım,

onun neşeli bakışlarını fark ettim. Kaşlarını çatıp bana bakıyordu. Bu bakışı çok iyi biliyordum. Aklımı okudu ve düşündüğüm tüm kötü şeylere sırıttı. Işıklar parladı ve Damian girişte belirdi. Gergin kaslarını gevşetmek için birkaç adımda bir omuz silkerek kendinden emin bir şekilde sekizgene doğru yürüdü. Kacper ve diğer koçlar onun yerini aldı. Gömleğini çıkardılar. Kafesi bir gladyatör gibi çevirip seyirciyi selamlamak için kolunu kaldırırken ve sonunda köşelerden birinde yerini alırken gözlerimi ondan alamadım.

Olga'nın eli benimkini sıktı, ben sadece birkaç metre ötedeki kas dağının görüntüsünde kayıtsız bir yüz ifadesi tutmak için elimden geleni yaparken. Reflektörler tekrar karardı ve başka bir şarkı çalındı. Damian yerinde ısınıyor, rakibinin ona katılmasını bekliyordu ve gözlerinin beni arayan kalabalığı taradığını merak ettim. Burada ne yaptığımı açıklamak için zamanım olmamıştı.

Artık bir kocam olduğunu ve bir bebek beklediğimi bilmiyordu.

Güzel yüzük kızlarından biri, yükseltilmiş Round 1 afişiyle sekizgenin etrafında yürüdü. Gong çaldı ve kavga başladı. Gerilmeye başlamıştım ve Massimo uyluğumu nazikçe okşamaya başladığında bunu gösterdim. İki dövüşçü karşılıklı vuruşlarla başladı ama kısa süre sonra Damian rakibini yakaladı ve yere vurdu. Seyirci, diğer adama binerken ve inanılmaz bir hızla yumruklarıyla yumruklamaya başladığında tezahürat yaptı. Bir an sonra, diğer adamın kafası sanki yüzüncü kez yerden sekerken, hakem Damian'ın üzerine atarak yumruklarını engelledi ve dövüşü bitirdi. Herkes ayağa fırladı, kazananı alkışladı, kafesin kenarına tırmandı ve ata biner gibi oturdu, kollarını muzaffer bir şekilde kaldırdı.

Damian'ın gözleri aniden beni buldu ve bir saniye durdu. O aşağı atlarken, sekizgen boyunca koşarken, açık kapıdan dışarı çıkarken ve aramızdaki mesafeyi geçerek tam önümde dururken bakışlarına karşılık vererek felç olduğumu hissettim. Nakavt konusunu tartışmakla meşgul olan Massimo, bize doğru gelen devasa dövüşçünün farkına bile varmadı.

Damian durdu, gövdesi inip kalktı ve kendimi koltuğuma daha da bastırdım. O sırada Massimo başını çevirip ayağa fırladı. Domenico

ve Kuba da onu izledi. Dövüşçünün gözleri, görünür bir kafa karışıklığıyla benden Siyahlı Adam'a kaydı. Saatler gibi gelen bir süre sonra, güvenlikten biri ona kazananın duyurulması için kafese dönmesini işaret etti. Damian eldivenli elini dudaklarına kaldırdı, bana bir bakış attı ve kükremeden ve kollarını tekrar zaferle kaldırmadan önce bana bir öpücük gönderdi. İnsanlar sağır edici bir şekilde tezahürat yaptılar ve kas dağı sekizgene çekildi. Gözleri sürekli üzerimdeydi.

Donmuştum, sağıma bakmaya korkuyordum, kocamın yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Az önce ne olduğunu açıklamak ister misin?" diye hırladı, oturdu.

"Hayır," dedim basitçe. "Yorgunum. Şimdi gidebilir miyiz?"

"Hayır, yapamayız." Domenico'ya döndü ve bir şeyler söyledi, genç adamın kalkıp çıkışa gitmesini sağladı.

Destek arayarak Olga'ya döndüm, ama elimdeki tek şey, kahkahalarını bastırmaya çalışırken onun aptalca ifadesiydi.

"Lanet olsun Olga!"

"Ne?" Daha fazla dayanamadı ve bir kahkaha patlattı. “İlk sırada oturuyor olmamız ve eski sevgilinizin sizi kocanızın hemen yanında öpmeye çalışması benim suçum değil! Bu arada, bu bir cehennem gösterisinde bitecek!” Daha da geniş sırıttı.

Ona baktım ama gözleri arkamda bir şeye odaklanmıştı.

"Adamın gözleriyle içimde delikler açacak. Bir şey yap."

Dönüp Massimo'ya baktım. Zar zor bastırdığı bir öfkeyle titriyordu. Seyircilerin gürültüsünü yuttuğunu duyabiliyordum. Çeneleri ritmik olarak çalışıyordu ve yumrukları öyle sert savrulmuştu ki parmakları ölümcül bembeyaz olmuştu.

"Kızgın olduğunda beni tahrik ediyorsun." Elimi omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Ama beni artık bununla etkileyemezsin. Senden korkmuyorum, o yüzden bıraksan iyi olur.” Kaşlarımı kaldırdım, başımı salladım.

Siyahlı Adam eğilmeden önce bir saniye daha bana baktı.

"Ya sana onun sol kolunu getirsem. Bu seni etkiler mi?" Ben sertleşirken dudakları kendinden emin bir sırıtışla gerildi. "Tam da şüphelendiğim gibi bebeğim." Yanağımı okşadı. "Şimdi, bu son dövüş. Sonra after party zamanı. Umarım başka bir şey planlamıyorsundur." Arkasını döndü, sandalyesinde arkasına yaslandı ve adam kafesten çıkarken Damian'ı gözleriyle takip etti.

Şakaklarımı ovuşturdum, ciddi olup olmadığını ya da bunun beni korkutmak için mi olduğunu merak ettim. Kocamın sınırlarını zorlamak akıllıca olmaz. Damian'a bir an bile bakmadım.

Son dövüşü izlemedim, sadece akşamın benim için ne sakladığını düşündüm. Bir partiye gitmek istediğim son şeydi ama bundan nasıl kaçınacağımı bilmiyordum. İşte o zaman aklıma geldi.

Gösteri bittikten sonra çıkışa doğru yürürken Massimo'ya "Bebeğim" dedim. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Siyahlı Adam durdu ve bana endişeli bir bakış attı.

"Neler oluyor?

"Ah, eminim bir şey değildir." Elimi karnıma koydum. "Sadece biraz baş dönmesi. Biraz uzanmak istiyorum."

Başıyla onaylayıp kolumdan tuttu ve beni arabaya yönlendirdi.

İçeri girdik. Domenico bir an sonra bize katıldı ve tipik kayıtsızlığıyla Olga'nın yanına oturdu.

Massimo ile konuşmaya başladı. Siyah Giyen Adam, sert bir çığlık atarak, elini koltuğa çarparak ve tüm limuzini sallarken, duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. Genç İtalyan pes etmedi, belli ki Massimo'yu bir şeyler yapmaya zorladı.

"Tamam. Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyor," dedi araba çalıştığında. "Olga seninle gelecek. Domenico zaten bir doktor çağırdı."

"Neden birden bire doktora ihtiyacın olsun ki?" Olga Lehçe sordu. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Neler oluyor?"

"Tanrım, numara yapıyorum." İtalyanların anlamayacağını bildiğimden gözlerimi devirdim. "Sadece partiye gidip Damian'ı görmek istemiyorum."

"O adamı bir yerden tanıdığımı biliyordum," dedi Kuba sırıtarak. "Belki de o partiye gelmesen daha iyi olur."

"Teşekkürler," diye mırıldandım cevap olarak.

İngilizce lütfen, dedi Massimo, gözlerini telefonundan ayırmadan. "Bir saate dönmeliyim. Ben dönene kadar Olga seninle kalacak. Bir şey olursa beni ara." Arkadaşıma bir bakış gönderdi ve o ciddi bir şekilde başını salladı.

Ne saçmalık. içten içe iç geçirdim. Ve yine benim işimdi.

Kasabanın tüm kulüplerin olduğu kısmını çevreleyen dar bir sokağın sonuna kadar gittik. Massimo endişeli bir ifadeyle beni öptü ve üç adam arabadan ayrıldı.

Olga yanıma oturdu. "Sebastian," dedi şoföre, "bizi bir McDonald's'a götür. Biraz abur cubur için havamdayım."

"Evet," diye onayladım. "Ben de."

Ne kadar yediğimizden emin değilim ama restoranda geçirdiğimiz otuz dakika boyunca alışkın olduğumdan en az üç kat daha fazla sipariş verdik. Tezgahın arkasındaki kadın iştahımı beğenmiş görünüyordu, özellikle de kıyafetim hamileliğimi tamamen gizlediğinden.

Şoför bizi otele geri götürdü ve bizim için kapıyı açtı. Lobiyi geçtik, görüşümüzde ayağa fırlayan Massimo'nun güvenlik görevlisine el salladık. Aynı anda ikimiz de iyi geceler dedik ve o hemen yerine oturdu ve dizüstü bilgisayarında ne yapıyorsa ona geri döndü.

Asansörün yanında durduk ve çağırmak için düğmeye bastım, başımı duvara yasladım ve bekledim. Yorgun, halsiz ve uykuluydum.

Asansörün kapısı açıldı ve gözlerimi kaldırdım. Kacper, ardından Damian çıktı. Ben olduğumu anlayınca, doğruca Olga'nın kollarına düşen şaşkın arkadaşını kendinden uzaklaştırdı. Sonra beni içeri çekti.

Kapı kayarak kapandı ve asansör yukarı doğru hareket etmeye başladı.

"Merhaba," diye yüzüme doğru soludu ve ellerini başımın iki yanına dayadı.

"Hey kendin," diye kekeledim, kafam karıştı.

"Seni özlüyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırıp nefesimi keserken elleri yüzümü kavradı.

Kollarımı etrafımda sallayarak çaresizce kendimi onun demir tutuşundan kurtarmaya çalıştım. Hiç şansım yoktu. Zorladım ama bırakmadı.

Dili dudaklarımın arasında kaydı.

Bu duyguyu biliyordum. Bu hareketin şiddetine rağmen, nazik ve tutkuluydu. Öpücüğüne karşılık vermemek için kendimle savaştım. Ve sonra kapı tekrar kayarak açıldı. Saldırganımın çekildiğini hissettim, ancak yere bir gümbürtüyle indi. Döndüm ve Massimo'yu gördüm. Asansörün korkuluğunu tutuyordu, yüzüstü yatan adamı vahşice tekmeledi. Sonra Damian kendini yukarı fırlattı ve Massimo'ya daldı ve onu asansörün dışına fırlattı. Korkarak onları takip ettim. Hiçbir erkek bana ilgi göstermedi. Birbirlerine yumruk attılar, birbirlerini tekmelemeye çalıştılar, ta ki ikisi de yere yığılıp güreşene kadar. Yuvarlandılar, yumruk attılar ve birbirlerinin karnına diz çöktüler. İkisi arasında bariz bir ağırlık farkı vardı, ancak kavga çok yakındı.

Aynı derecede öfkeliydim ve korkuyordum ama müdahale edemedim - savaşın hararetinde bana veya bebeğe zarar verebilirler.

İşte o zaman Domenico, bir güvenlik görevlisine bağırarak ve önderlik ederek kurtarmaya geldi. İki rakibi birbirinden ayırdılar. Domenico tam önünde durmuş, bir duvar gibi kımıldamadan durmuş, sakince bir şeyler açıklıyordu. Bir dakika sonra otel güvenliği geldi ve misafirler kapılardan başlarını aramaya başladılar.

Korumalar, bana öfkeli bir bakış fırlatan ve asansörde gözden kaybolan Damian'ı serbest bıraktı.

Domenico yürüdü ve beni odama işaret ederek arkamdan hafifçe itti. Olay yerinden ayrıldım, ardından kocam.

"Bu da neydi öyle?!" diye kükredi, kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Bana kendini iyi hissetmediğini söylemiştin!" Yüzündeki

kanı silerek odada volta atmaya başladı. "Önemli bir toplantıdan kaçtım, senin için endişelendim, *sen ise* ..."

Durdu, tam karşımda durdu. "Hamile karım lanet olası asansörde bir orospu çocuğuyla sevişiyor!"

Boğazından derin bir kükreme koptu ve kolunu uzatıp yumruğuyla duvarı parçaladı. Elleri beyaz yüzeyde kanlı izler bırakmaya başlayana kadar vurmaya devam etti.

"O da kimdi?!" Bana döndü ve çenemi eliyle kavradı. "Bana cevap ver!"

Korkmuştum. Aylardır ilk defa bu adamdan gerçekten korktum. Birden onun kim olduğunu hatırladım. Ve ne kadar tehlikeli ve öngörülemez davranabileceğini. Kalbim hızlandı ve nefesim hızlandı. Kulaklarımda ince bir çığlık çınladı ve görüşüm yüzdü. Siyah takım elbise ceketinin yakasını yakaladım ve yere çöktüm. Gözlerim kararmadan önce, ellerinin beni tuttuğunu hissettim.

gözlerimi açtım. Massimo yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Pencerenin dışı aydınlıktı. Hala kar yağdığını görebiliyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Siyahlı Adam, yanımda diz çökerek. "Olga bana her şeyi anlattı."

"İyi misin?" diye sordum şişmiş, mor yanağını ve alnındaki yarığı alarak.

Yüzüne gelen eli tutarak başını salladı. Bakışlarımdan kaçınarak dudaklarına bastırdı ve öptü.

"Alındığımı bilmiyordu," diye nefes alıp kendimi yukarı çekmeye çalıştım. "Ben de üzgünüm. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum." Gözlerimi kapatıp yastığa yığıldım. "Otelde ne yapıyordun?"

Son cümleyi bitirir bitirmez, yanlış çıkmış olabileceğini fark ettim. Siyahlı Adam yerine oturdu ve kapüşonlu gözlerle beni izledi.

"Dün gerçekte ne olduğunu bilmeseydim, bu sorunun arkasındaki amacı yanlış anlayabilirdim," dedi nefes alıp elini saçlarının arasından geçirerek. "Bir kulübe gittim ve tanışmak zorunda olduğum kişiyle tanıştım ama düşünebildiğim tek şey sendin. Bu

yüzden geri sürdüm. Odanda değildin, ben de şoförü aradım. Aramalarıma cevap vermiyordun. Akşam yemeğini yedikten sonra seni otele bıraktığını söyledi.

"Seninle yarı yolda buluşmak için odadan çıktım. İşte o zaman ikinize çarptım." Yaralı elleri yumruk haline geldi. "Neden bana yalan söyledin?"

İyi bir açıklama bulmaya çalışarak onu izledim ama hiçbirini bulamadım. Geriye sadece gerçek kalmıştı.

"Beni partiye götürmemenin tek yolu buydu," dedim omuz silkerek. "Ve o partide onunla karşılaşabileceğimi bildiğim için risk almak istemedim."

Yatak örtüsünü başıma çektim ama Siyah Giyen Adam onu yırttı. "Bu bir hataydı. Lütfen onu öldürme. Lütfen." Gözlerim sulandı.

Massimo sinirini saklamaya bile çalışmadan bana dik dik bakmaya devam etti.

"Doktorun etrafta kalması iyi oldu." Yanağımı okşadı. "Onu tam zamanlı olarak çalıştırabilirim."

"Bana söz ver!" Konuyu değiştirmeye çalıştığında üzerine bastım.

"Söz veriyorum," dedi ayağa kalkarak. "Ayrıca, bunu zaten yapmazdım. O Karol'un adamı. Bir kuzen." Hayal kırıklığıyla başını salladı ve odadan çıktı.

Uzanıp saatime baktım. Neredeyse öğlen olmuştu. Massimo dizüstü bilgisayarıyla geri döndü ve bir bacağını benimkinin üzerine atarak yanıma yattı.

"Hiç uyudun mu? Pek iyi görünmüyorsun," dedim.

Gözlerini monitörden ayırmadan başını salladı.

"Neden?" Yaklaştım ve bir kolumu ona sardım.

Gözlerini devirdi ve sinirli bir şekilde içini çekerek bilgisayarı bıraktı.

"Belki de hamile karımın bayılması ve onun iyiliği için endişelenmemle bir ilgisi vardı." Bana bir bakış gönderdi ve ekledi, "Ya da belki karım başka bir adamı öptüğü için ve bu beni çok kızdırdı, gelecek hafta sonuna kadar uyuyamayacağım. Devam etmemi ister misin?”

"Kızdığın zaman çok seksi oluyorsun."

Elim gri eşofmanının içine kaydı. "Sikini emmek istiyorum." Kaslarının gerildiğini hissettim.

Dudağını ısırdı.

"Lütfen, don Massimo, lütfen izin ver seni emeyim."

Yaralı omzunu öptüğümde parmaklarım sikini ovuşturdu.

"Birkaç saat önce neredeyse ölüyordun. Ani enerji patlaması da ne?" Pantolonunu indirmeye başladığımda sordu.

"İyi uyuşturucular alıyorum," diye yanıtladım eğlenerek, eşofmanın paçasını çekiştirerek. "Yardım etmiyorsun."

Somurttum ve diz çöktüm, kollarımı indirdim.

Massimo'nun kalçaları biraz kalktı ama gözleri monitörden ayrılmıyordu. Beni açıkça görmezden geliyordu. Biraz olsun önemli değildi. Çıplaktı ve kalın horozu şimdi tamamen uyanıktı, dikti ve beni harekete geçirdi. Massimo ifadesini kayıtsız tutmaya çalışsa da doğayı kandıramazdı.

Massimo İtalyanca birkaç kelime mırıldandığında ve beklenmedik bir şekilde dizüstü bilgisayarı bırakıp kıvrılıp yataktan ayrıldığında, sözlü saldırıya hazırlanmak için bacağını yukarı kaldırdım. Gözlerim açık, ağzım açık, yerine kilitlenmiş halde onu takip ettim . Koltuğun arkalığından siyah gömleğini aldı ve ben izlerken onu giydi.

"Yapmam gereken bir görüntülü görüşme var," dedi dizüstü bilgisayar sehpasını yatağa çekerken.

Gömleğinin düğmelerini ilikledi ve monitördeki kamerayı sadece başını, omuzlarını ve gövdesinin üst kısmını gösterecek şekilde ayarlamadan önce rahat bir pozisyon aldı. Parmakları, basmadan önce bir an bir düğmenin üzerinde gezindi. Hoparlörden bir erkek sesi geldi. Her zaman, kocamın olağandışı kışkırtmasını gözlemleyerek yatakta kaldım. Sicilya mafyasının başı Don Massimo, yatağın üzerine yayılmış, sadece siyah gömleğinin içinde, dimdik sikini dışarıda ve emmeye hazır halde internet üzerinden iş yapıyor.

Siyah Giyen Adam komodinden bir dosya aldı ve sayfaları karıştırdı ve onları birer birer muhatabına sundu.

Bir kedi gibi süründüm, sırtım kavisli, Massimo'nun kasıklarına yaklaştım. Kıçıma hızlı bir bakış attı ve aramasına odaklanmadan önce boğazını temizledi. Yavaşça ayaklarına yaklaştım ve ayak parmaklarını yaladım, arkamı daha iyi görebilmesi için kendimi konumlandırdım. Yüzünden sadece birkaç santim geçerek kalçamı dışarı çıkardım. Ağzım baldırlarının iç tarafında giderek daha yükseğe tırmandı ve adamımın bacaklarını santim santim yaydı. Şimdi beni göremezdi. Dizüstü bilgisayar görüşünü engelliyordu. Vücudunun tüm alt yarısından memnun olduğumu yapabilirdim.

Sonunda şişkin ereksiyonuna ulaştıktan sonra, sikinin üzerinde süzüldüm, hafifçe üfleyerek orada olduğumu, başlamaya hazır olduğumu işaret ettim. Serbest eli, gelmeyecek bir saldırı beklentisiyle çarşafları kavradı. Dilimle penisinin ucunu gıdıklayarak üfledim ve parmaklarımı etrafındaki deri boyunca hafifçe fırçaladım. Siyah Giyen Adam belgeleri komodinin üzerine koydu ve beni göz ucuyla görebilmesi için dizüstü bilgisayarı biraz kaydırdı.

Dik piçinin üzerine eğildim ve Massimo'nun gözlerinin içine baktım, tam bir sessizlik içinde dondu. Bekledim. Hiçbir şey yapmadı, sabırsızlandı. Beklemek. Biraz geri çekildim, pozisyon değiştirdim. Kamera odanın sadece küçük bir bölümünü görebiliyordu, bu yüzden görüş alanına girmemeye dikkat ederek Massimo'nun yanına uzandım.

Hâlâ çarşafları tutan elini tuttum ve iç çamaşırımın içine soktum. Hala ekrandaki adama odaklanmış olan Massimo'nun gözleri, ne kadar ıslandığımı hissedince aniden genişledi. Parmaklarını daha derine batırdım, önce onları klitorisime sürttüm ve sonra onları deliğime yönlendirdim. Kendimle oynadım, elini kullanarak, arada bir çıkarıp parmaklarımı yalayarak temizledim, sonra parmakları tekrar içime döktüm.

Massimo'nun göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı. Nefesi daha derin ve daha gergin hale geldi. Sonunda eli kendi kendine hareket etmeye başladı, kendini daha sert ve daha hızlı amcığıma bastırdı. Başımı yastığa yasladım ve gözlerimi kapadım, zevk hissinin tüm

vücudumu ele geçirmesine izin verdim. Bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Ses çıkarmaya başlamam an meselesiydi. Elim bileğine indi ve onu geri çekerek ecstasy'nin kaybolmasına neden oldu. Şimdilik.

Siyahlı Adam aramasını kesmedi. Elini kaldırdı, parmağıyla dudaklarını ovuşturdu, diğer adamın söylediği bir şeyi düşünüyormuş gibi yaptı. Amcığımın tadını dudaklarında bırakarak kısaca dilini dışarı fırlattı ve siki o kadar sertleşti ki neredeyse ikiye bölündü. Ağzının üzerinde gezinen eli kafama doğru uçtu ve saçlarımı kavradı. Yavaşça onu çekiştirdi ve başımı tekrar kasıklarına yönlendirdi. Bu işkenceye daha fazla dayanamazdı. Nasılsa varmayı planladığım yere kadar beni yönlendirmesine izin verdim. ağzımı açtım. Erkekliğinin ilk santimleri içeri girerken ve buyurgan kocamın kokusunu tanıyınca deliye döndüm. Tüm uzun horozunu yuttum, tabanı sıkıca tuttum ve okşadım. Dudaklarım elimin hareketini takip etti. Massimo beni yavaşlatmaya çalışarak saçımı daha sıkı tuttu ama aynı anda iki şeye odaklanmak zorunda olduğu sürece hiç şansı yoktu. Onu tüm gücümle emdim, sık sık ağzımı narin toplarına kenetledim.

Kalçaları kıpırdamaya başladı, gergin bir şekilde kıpırdandı. Tüm vücudu gerildi ve sesi kırıldı. gözlerimi kaldırdım. Massimo çok terliyordu ve yüzü derin bir pişmanlık ifadesiyle buruşmuştu. Bir anda onunla oynamama izin vermek pek iyi bir fikir değildi. Bu konuşma gerçekten çok önemli olmalıydı - aksi takdirde aramayı uzun zaman önce bitirirdi. Ona böyle işkence etmeyi seviyordum. Beni neredeyse her şeyden daha iyi tahrik ediyordu. Massimo kağıtları tekrar komodinden kaptı ve onlara bakıyormuş gibi yaptı. Aslında bana bakıyordu. Bedeni tutkuyla yanıyordu. Gözleri koyuydu ve aralık dudaklarının arasından açgözlü bir şekilde nefes alıyordu. Sonra hissettim. İlk damla, büyük bir sperm dalgası boğazımı doldurmadan önce. Massimo hâlâ kendisiyle konuşan adamın sesini dinliyor, çaresizce bir yığın belgeyi okuyan biri gibi görünmeye çalışıyordu. Her zaman olduğundan çok daha uzun bir süre boyunca tohumunu ağzıma atıyordu. Ve bu özel durumda, bunu

yapmaktan özellikle mutlu görünmüyordu. Bitirdiğinde vücudu gevşedi ve boğazını temizleyerek gözlerini tekrar monitöre kilitledi. Kendimi yukarı ittim, dudaklarımı yaladım ve banyoya gittim.

Duş alıp yatak odasına döndüm. Massimo hala konuşuyordu. Büyük pencereye gittim ve orada durup bir havluyla saçlarımı kurutup denizi izledim. Eli beni cama bastırdığında, kocamın nihayet aramasını bitirip bitirmediğine bakmayı başaramadım.

"Dayanılmazsın," dedi bornozumu yırtıp havluyu yere çarparak. "O küçük kıçını bunun için cezalandıracağım." Beni havaya kaldırdı ve kanepeye taşıdı. "Sınırlarımı test etmeyi sever misin? Peki. Diz çökmek."

Göğüslerimi kanepenin arkasına bastırdım, Massimo'nun dizinin beni dürttüğünü hissederek bacaklarımı açtım. Koltuğa uzandım ve olacakları bekledim. Siyah Giyen Adam arkamda kaldı, yağlı başparmağıyla arka girişimi ovuşturdu.

"Bu pozisyonda görünüşün hoşuma gitti," dedi beni kanepeye doğru iterek. "Şimdi rahatla." İstediğini yaptım ve parmağının vahşice içime girdiğini hissettim. diye bağırdım. Beni dinlemiyorsun Laura, dedi ve bir parmak daha ekledi. Geri çekilmek istedim ama beni sıkıştırıp bileklerimden tuttu.

"Beğeneceğini ikimiz de biliyoruz. Sadece dediğimi yap."

Massimo'nun dudakları sırtımın derisine dokundu ve omurgamdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim. Ellerimi serbest bıraktı ve parmakları şişmiş klitorisimin etrafında dönerek dairesel hareketlerine başladı. Yanağımı kanepenin arkalığına bastırarak inledim.

"Görüyorsun," dedi hareketinin hem gücünü hem de hızını artırarak. "Şimdi durmamı istemezsin, değil mi?"

"Siktir et beni." Nefes aldım.

"Seni duyamıyorum," diye hırladı, parmakları baskıyı artırırken.

"Siktir et beni, don Massimo!"

"Nasıl istersen." Uzman bir hareketle parmaklarını sikiyle değiştirdi ve harekete geçti.

Kalçaları tekrar tekrar kalçalarıma çarptı ama eli bir saniye bile klitorisimdeki yerini bırakmadı.

Gelmem uzun sürmezdi, özellikle de daha önce yakın olduğum için onu emdiğim için. Bir noktada, itme durdu. Massimo belimden tuttu ve bizi döndürdü. Şimdi onun yanında oturuyordum, yüzüm başka tarafa dönüktü. Bacaklarımı araladı ve parmaklarını ıslak deliğime soktu.

Kimin duyacağını umursamadan yüksek sesle bağırdım. Massimo'nun diğer eli göğsümü kavradı ve hassas meme ucumu sıkıştırdı. Ben üstteydim, yani güç bendeydi. Ritim kontrolüm altındaydı. Ellerimi başının iki yanındaki sırtlığına dayadım ve her saniye hızımı artırarak orgazma doğru koşmaya başladım. Kollarım bunu uzun süre sürdürecek kadar güçlü değildi ve egzersizin sadece birkaç dakikasında titremeye başladılar. Siyah Giyen Adam ellerini kalçalarıma koydu ve beni tüm gücüyle ona sapladı.

"Kendinle oyna," diye doğrudan kulağıma doğru nefes aldı. Parmaklarım dairesel hareketleriyle yola koyulurken vücudumdaki her kasın gerildiğini hissettim, sesim ciğerlerimin çılgınca inip kalkmasıyla kısıldı. Massimo, tamamen ve ezici bir şekilde orgazm olana kadar beni sikinin üzerine kaldırıp düşürmeye devam etti. Gelirken, yüksek bir kükremeyle tohumunu içimde döktüğünü, ayrıca coşkumu artırdığını hissettim. Konserde beraber bitirdik. Massimo beni dikkatlice yanındaki kanepeye yerleştirdi.

Telefon çaldığında iki yanımıza yatarak nefesimizi sakinleştirmeye çalışıyorduk. Massimo derin bir nefes aldı ve aldı. Bir an için sadece dinledi, sonunda kahkahalara boğuldu.

"Gürültüler mi?" diye sordu fantastik İngiliz aksanıyla ve biraz daha dinledi. “Bu durumda, benimkine komşu olan tüm odaları kiralamak istiyorum. Misafirleri başka bir yere taşıyın ve uygun gördüğünüz şekilde telafi edin. Benim sekmeme koy. Teşekkürler." Kapattı ve bana daha sıkı sarıldı.

"Püritenler," diye kıkırdadı. "İtalya'da şikayet edilecek bir baş belası değil, takip edilecek bir örnek oluruz. Kimse *bana* karımı ne kadar yüksek sesle becermeme izin verildiğini söylemiyor.”

BÖLÜM

on dört

Massimo'nun kiraladığı alanı kullanmak için zamanımız yoktu. Saat beşte Kuba'yı uğurladıktan ve geç bir öğle yemeği yedikten sonra havaalanına gittik ve Sicilya'ya doğru yola çıktık.

Evdeyken, Noel'in sadece bir hafta içinde köşede olduğunu aniden anladım. Personel köşkü hazırlıyor, temizliyor ve dekore ediyordu. Bahçede yüzlerce ışıkla yanıp sönen uzun bir Noel ağacı belirdi ve evin içinde kutsal çiçek çelenkleriyle değiştirildi. Şenlik havasını hissetmek için sadece iki şeye ihtiyacım vardı: kar ve ailem.

Massimo kahve fincanını masaya koyarken, Noel'i aile arasında geçireceğiz, dedi. "Bu yüzden senden bir şey isteyeceğim. Her şeyin tam istediğiniz gibi olduğundan emin olun. Polonya yemeklerinin de hazır olmasını istiyorum. Polonyalı bir şef tuttum. Üç gün sonra burada olacak."

Olga gazetesini bıraktı ve Siyah Giyen Adam'a baktı.

"Tam olarak hangi aileden bahsediyorsun?" Ben de aynı soruyu seslendirmek üzereyken sordu. "Mafya ailesi mi?"

Massimo alaycı bir şekilde kıkırdadı ve dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. Koltuğumda sallandım, krepleri ağzıma tıktım ve onu

izledim. Polonya'dan döndüğümüzden beri tuhaf davranıyordu - sessiz, sakin, dalgın. Benim tarafımdan tek bir provokasyona bile boyun eğmemişti ve Olga ile konuşurken bile medeniydi. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa da bir şeyler olmuş olmalıydı.

Öğleden sonra, Domenico ve Massimo bir şey tartışmak için kendilerini kütüphaneye kilitlediklerinde, dizüstü bilgisayarımı alıp terasa çıktım. Olga'nın bana bir şişe şarap ve bir bardak meyve suyuyla katıldığını fark etmedim.

"Naber?" diye sordu yanıma oturarak.

"Her zamanki gibi görünüyor." Elindeki şarabı başımla onayladım. "Ailemle görüşmek istedim. Ama nasıl bilmiyorum. Bir yandan annemin haklı olduğunu biliyorum ama aslında tüm bunları söylememeliydi." Dizüstü bilgisayarı açtım. "Ve telefonu yok gibi değil, değil mi? O arayabilirdi."

"İkiniz de çok inatçısınız."

Alkolünden bir yudum aldı ve dudaklarını yaladı. "Kahretsin, bu iyi. Noel için Domenico'nun seçimi."

"Beni kızdırmayı kes," diye hırladım suyumu yudumlarken. "Facebook'ta neler olduğunu görelim."

Neredeyse bir saatimi annemle babamın, erkek kardeşimin ve arkadaşlarımın profillerine bakarak geçirdim. İş arkadaşlarımı kontrol ettim ve haftalar önce gönderilen mesajları yanıtladım.

Sosyal medyanın benim dünyam olduğu bir zaman olmuştu. Eskiden tamamen bağımlıydım. Şimdi, yapacak başka, daha önemli ve tatmin edici işlerim vardı. Neredeyse sosyal medyayı unutmuştum.

Bir arkadaşımın gönderisi takıldığında dizüstü bilgisayarı kapatmak üzereydim. Linki açtım ve sırıttım.

"Onu öldüreceğim. Yemin ederim yapacağım. Şunu dinle," diye tısladım, Olga'ya dönerek. "Bu Damian ve bir tür kazayla ilgili."

Olga'nın gözleri büyüdü.

"Dövüşünü kazandığı MMA etkinliğinden sonraki gece, Varşovalı genç bir dövüşçü bir araba kazasında ağır yaralandı. Hayatı tehlikede değil ama birden fazla kol ve bacak kırığı onun aylarca

rekabet etmesine izin vermiyor.' "Bilgisayarı sertçe kapattım. "Otelden kendi başına ayrıldığını gördüm! Bununla işim bitti!" Bağırdım ve terasa, yatak odasını geçtim ve sonra koridordan geçerek doğruca kütüphaneye gittim.

Hemen içeri daldım. Massimo'nun yalnız olmaması önemli değildi. umurumda değildi.

"Neyin var?!" Çığlık atarak odayı öfkeyle geçtim. Mario, Massimo'ya varmadan önce beni durdurdu.

"Gitmeme izin ver! Kahretsin Massimo, söyle ona beni bırakmasını!"

Siyahlı Adam, masanın etrafındaki, beni eğlenmiş ifadelerle izleyen adamlara bir şeyler söyledi. Üçümüz odadan çıktık. Mario beni yere indirdi ve kapıyı kapattı, arkasından gözden kayboldu.

Massimo kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

"Bu özel öfke nöbetini neye borçluyum?" O sordu. Gözleri öfkeyle parladı.

Damian neden hastanede?

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Belki kendini kötü hissetmiştir?"

"Benim bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" hırladım. "Kolları ve bacakları kırık."

"Kaza olduğunu düşünüyorum." Massimo'nun dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Yani ne olduğunu bilmiyorsun." Bir adım daha yaklaştım ve ona öyle bir tokat attım ki elim acıyla zonkladı. "Dövüşten sonra söylediklerin ne olacak? Ona zarar vermeyeceğini söylemiştin!"

Massimo'nun başı yavaşça bana döndü. Artık gözleri öfkeyle yanıyordu.

öldürmeyeceğime söz verdim ," diye tısladı sıkılı dişlerinin arasından, kollarını uzatıp omuzlarımdan tutup beni bir kanepeye iterken. "Ayrıca *canım* , olaydan sonra konuştuk. Üstelik her şey göründüğü gibi değil."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yanıma oturdu ve beni sabitledi.

"Öncelikle sakin ol yoksa tekrar doktoru aramam gerekecek. Şimdi beni dinle."

"Artık seninle konuşmuyorum," diye yanıtladım tüm sakinliğimi toplayarak. "Gitmeme izin ver."

Siyahlı Adam ayağa kalkmadan önce bir süre beni izledi.

Ayağa kalktım, bir an ona dik dik baktım ve kapıyı arkamdan çarparak çıktım. Yatak odasına gittim, çantamı ve yeni evimin anahtarlarını aldım ve evden fırlayıp garaja doğru ilerledim. Neyse ki tüm araba anahtarları yerlerindeydi. Bu kadar sinirli olmasaydım sırıtabilirdim. Bentley'in anahtarlarını kaptım ve mülkü terk ettim.

koşmuyordum. Massimo nerede olduğumu biliyordu - bu çok açıktı. Bentley kapıdan geçer geçmez siyah bir güvenlik SUV beni takip etmeye başladı. Şu an ihtiyacım olan tek şey, Siyahlı Adam'dan uzakta, yalnızlık içinde kara kara düşünebileceğim bir yerde biraz yalnız kalmaktı.

Yolculuk çok uzun sürmedi. Bu arada bir benzin istasyonunda durdum ve bir yığın gazlı içecek, cips, kurabiye, dondurma ve bir sürü başka abur cubur aldım. Kapıya kadar sürdüm ve ağır plastik poşetleri sürükleyerek arabadan ayrıldım. Siyah SUV'dan bir adam atladı ve onları hızla ellerimden kopardı. Tepki verecek zamanım yoktu. Onu alt etmeye çalışmak ya da ona siktir olup gitmesini söylemenin bir anlamı olmazdı - dinlemezdi. Ben de onu içeri kadar takip ettim.

Bize ihtiyacın olursa dışarıda olacağız, dedi ve yiyecekleri mutfak tezgahına koyup çıktı.

Her şeyi açtım, kendimi bir kaşık, bir galon dondurma, bir paket cips ve bir paket kurabiye ile silahlandırdım ve şömineyi yaktığım oturma odasına gittim. Sonra cep telefonumu alıp Olga'yı aradım. Kısa bir süre sonra toparladı.

"Şu an neredesin Laura?"

"Yeni evim. Oldukça sinirlendim ve Massimo ile konuşmak istemedim."

"Ya ben?" diye sordu, sinirlendi. "Benimle de konuşmak istemiyor musun?"

"Yalnız kalmak istiyorum," diye yanıtladım. "İzin verirseniz?"

Birkaç saniye durakladı.

"Her şey yolunda mı? İyi hissediyor musun?" diye kekeledi sonunda.

"Evet. Haplarımı aldım ve her şey yolunda. Güvenlik görevlileri de hemen dışarıda. Yarın döneceğim."

Aramayı sonlandırdım ve ateşe baktım. Damian'ı aramalı mıyım? Özür dilemek? Özür dileyecek bir şey var mıydı? Öfkem yatıştıktan sonra tükürüğü analiz ettim ve ayrılmadan önce Massimo'nun bitirmesine izin vermediğimi fark ettim. Olanlar hakkında her şeyi bilmiyordum. Düşündüğüm her şey varsayımdı. Bu benim ama. Çok dürtüseldim ve duygular tarafından yönlendirildim. Savunmamda sahip olduğum tek şey hamile olduğum ve davranışlarımı tam olarak kontrol edemediğimdi.

Ertesi gün sabah dokuz gibi uyandım. Telefonuma baktım ama Massimo aramamıştı. Dün ne yaptığımı düşünerek yatakta kaldım, ama herhangi bir suçluluk acısı onun tepkisiyle çabucak öfkeye dönüştü. Şimdi beni nasıl görmezden gelirdi? Kötü kalbim ve hamileliğim yüzünden en azından beni kontrol etmeye çalışmalıydı! Güvenlik personeli hala dışarıda bekliyordu ve iyi olup olmadığımı bilmiyorlardı.

Mutfağa indim ve kendime bir çay yaptım. Sütsüz. Hiçbirini satın almamıştım. Son çikolatalı kurabiyeleri de paketinden çıkardım ve bir tanesini ağzıma atacakken tavana yakın bir yerde bir şey fark ettim. Kırmızı bir nokta. Birkaç adım daha yaklaştım.

"Bu yüzden aramadın," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

Evin her yerinde kameralar vardı. Onları daha önce fark etmemiştim, ama gerçekten her yerdeydiler. Banyo dahil. Siyah Giyen Adam'ın gözleri sürekli benim üzerimdeydi. Muhtemelen şu an beni izliyordu. Kurabiyeleri bitirdim ve eşyalarımı toplamak için yatak odasına gittim ve eve dönmeye karar verdim.

Konağa geri döndüm ve arabayı evin yanına park ettim. Ana girişin önünde bir BMW vardı. Penceresi kırıktı. Tereddütle Bentley'den indim ve etrafa bir göz attım. Orada kimse yoktu. Güvenlik detayım dahil. Soğuk bir korku dalgası beni sardı. Eve birkaç adım yaklaşınca spor salonunun kapısının açık olduğunu fark

ettim. Aşağıdan bir tür gürültü, bir uğultu geliyordu. Duvara yakın durarak içeri birkaç adım attım ve başımı köşeden uzattım.

Domenico'ydu. Yarı çıplaktı, öfkeliydi, mobilyaları parçalara ayırıyordu. Massimo, birkaç adamının yanında, kenarda dururken onu izledi. Kardeşlerden küçüğü belli ki odadan çıkmaya çalışıyordu ama diğerleri onun yolunda duruyorlardı. Domenico ortalıkta çırpınıyor, ciğerlerinin zirvesinde çığlıklar atıyor, duvarları yumrukluyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Biri beni itmeye çalıştıktan sonra güvenlik görevlilerimi neredeyse öldürdüğü ve arabamı yoldan çıkardığı o gün bile o kadar da kötü olmamıştı.

Kendimi gösterdim ama bu sadece Domenico'nun alevli öfkesinin cehennemini alevlendirdi. Massimo bana doğru koşmadan önce bana kısa bir bakış gönderdi.

"Yukarı çık!" diye emretti beni merdivenlere iterek.

"Neler oluyor?

"Sana bir emir verdim!" yüzüme kükredi. Kıkırdadım ve gözlerim sulandı.

Doğruca Olga'nın yatak odasına koştum ve eşiği geçer geçmez şok içinde gerildim. Oda tamamen harap oldu. Yatak parçalanmış, dolaplar devrilmiş ve camlar kırılmıştı. Telefonumu çıkardım ve titreyen ellerimle Olga'yı aradım. Telefonu enkazın altında bir yerden çaldı. Orada olmadığından emin olarak odayı tekrar taradım ve kütüphaneye gittim. Yatak odasından çıkar çıkmaz güvenlik görevlilerinden biri belirdi ve bana eşlik etti.

"Neden beni takip ediyorsun?" On beş dakika sonra sordum, adamın beni rahat bırakmayacağı belli olunca.

"Seni takip etmiyorum. İyi olduğunuzdan emin oluyorum hanımefendi."

Kaşlarımı çattım ama sustum.

Uzun bir süre sonra kapı açıldı ve Massimo içeri girdi. Elleri tamamen çizilmişti. Sanki biri onu yataktan zorla kaldırmış gibi görünüyordu.

Önümde durdu. Gözlerim yaşardı. Yardım edemedim. Siyahlı Adam koltuğa oturdu ve beni kucakladı.

"Herşey yolunda. ağlama."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken geri çekildim ve gözlerinin içine baktım.

"Herşey yolunda? Olga'nın odası tamamen harap, Domenico aklını kaçırmış gibi görünüyor ve sen her şeyin yolunda olduğunu mu söylüyorsun?"

Massimo derin bir nefes aldı ve beni kanepede bırakarak kalktı. Şömineye doğru yürüdü ve ellerini şömineye dayadı.

"Domenico kaydı gördü." İlk başta anlamadım. "Çıldırdı; tartışmaya başladılar. Olga'nın bir şey söylemesine izin vermedi, bunun yerine ortalığı mahvetti. Odama koştu. Onu sakinleştirmek için oraya gittiğimde kendini vurmaya çalışıyordu."

"Ne?" diye bağırdım.

"Öyle görünmeyebilir ama kardeşim çok hassas bir adam. Kalbinde bir sanatçı. Başka bir ihanete dayanması onun için çok zor."

"Aman Tanrım... *o* kayıt," diye fısıldadım, sonunda tüm bunların ne olduğu aklıma geldiğinde kafamı ellerimin arasına aldım. "Olga nerede?"

"Gitti."

Araba yolundaki BMW ne olacak?

"Almayı denedi ama bu onu daha da kötü yaptı ve o onu durdurmaya çalıştı. Pencereyi kırdı. Adamlarım onu aşağı indirdi. Ses geçirmez. Onu oraya kilitledim. Olga güvende. Onun için endişelenme. İşler biraz olsun yoluna girer girmez seni ona götüreceğim."

Başımı salladım ve hikayesini dinledim. Bu nasıl olabilir?

"Bütün bunları bir kez daha açıklayabilir misin?" diye sordum gözyaşlarımı silerek ve tüm dikkatimi kocama vererek.

"Bu sabah bir paket aldık. Olga hala uyuyordu. Domenico her zaman altıda kalkar, bu yüzden paketi kendisi alırdı. Çalışma odasına gitti, kaydı çaldı ve öfkeye kapıldı. O onun odasına koştu, o benimkine koştu, ben aşağı koştum, biraz kavga ettik ve ben de silahını aldım."

Kafasını salladı. “İşte Olga, onun için yaptığını bağırarak katıldı. Ama sonra, Domenico onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden daha da çıldırdı. O gidince onu takip etti. Bir süre evin içinde koşturdular. Eşyalarımızı fırlattı, eşyalarımızı kırdı. Araba yoluna koştu, bugün sürmeyi planladığım BMW'yi aldı. İtaatsiz karımı uyanır uyanmaz almak istedim.” Duraksadı ve bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. Olga gitmek istediğinde Domenico kaputa atladı ve camı yumruklamaya başladı. Sonra tekmeledi ve kırdı. İşte o zaman müdahale etmeye karar verdim. Onu bodruma sürükledik. Olga'ya bir araba daha verdim ve Sicilya'ya ilk geldiğinizde kaldığınız otele gönderdim. Onunla birkaç adam gönderdim.”

“Dur bir dakika,” diye araya girdim. “'Bir ihanet daha' dedin. İlki ne zamandı?” diye sordum, kafam karıştı.

Massimo tekrar oturdu ve sırtını kanepeye yaslayarak gerindi.

“Ne kadar yorucu bir sabah.” Gözlerini kapattı ve esnedi. "Hadi kahvaltı yapalım. Orada konuşabiliriz. Sağlıklı bir şeyler yemeni istiyorum. Sonsuza kadar dondurma, cips ve kurabiye yemeye devam edemezsiniz. Oğlum için iyi değil.” Elimden tutup beni yemek odasına götürdü.

Yemekle dolu devasa masaya oturduk ama oda boştu. Olga ve Domenico olmadan kahvaltı yaptığımı hatırlamıyordum.

"Teslim edecekler mi?" diye sordum, biraz pastırma ısırarak. Massimo gözlerini kaldırdı ve omuz silkti.

“Dinlemeye başlar ve her şeyi açıklamasına izin verirse, bahse girerim yapacaklardır. Ama yaptıklarından sonra onu geri isteyecek mi?” Sandalyesini masadan uzaklaştırdı ve bana baktı. "Hiçbir normal kadın, her şeyi mahveden, kendisini ve kendisini öldürmeye çalışan bir adamı kabul etmez."

"Gerçekten mi?" diye alayla sordum. "Ya kıskançlıktan insanları öldüren, ellerine ateş eden ya da bacaklarını kıran bir adama ne demeli?"

"Bu tamamen farklı bir konu," diye yanıtladı başını sallayarak. “Ama Domenico'dan bahsettiğimize göre, daha önce bir kez aşıktı. Olga onun ilk gerçek aşkı değil. Katya'ydı.

“Birkaç yıl önce iş için İspanya'ya gittik. Yerel patronlardan birine ait bir otelde kaldık. Ayrılmadan bir gün önce bizi evine davet etti, krallar gibi ağırladı. Kokain, alkol ve kadınlar vardı. O kızlardan biri Katya'ydı. O muhteşemdi. Altın saçlı bir Ukraynalı. İspanyol adamın favorisiydi ama bunu tuhaf bir şekilde gösteriyordu. Yani ona bok gibi davrandı. Onda bu kadar özel olan ne bilmiyorum ama Domenico aklını kaybetti. Bir noktada daha fazla tutamadı ve ona neden adamın ona böyle davranmasına izin verdiğini sordu. Gidecek bir yeri olmadığını söyledi. Bu yüzden, her zaman cesur şövalye olan Domenico, ona elini uzattı ve onunla hemen oraya gidebileceğini söyledi. Onu etkilemiş olmalı, ama sonunda buna karşı karar verdi ve Sicilya'ya geri döndük. Birkaç hafta sonra onu aradı ve başka bir adamın onu öldürmek istediğini, iradesi dışında tuttuğunu ve dişlerini kırdığını söyledi. Ve arayacak başka kimsesi de yoktu.” Massimo kıkırdayarak içini çekti. “Ve aptal kardeşim uçağa bindi, adamın evine gitti. Yalnız. İspanyol onu içeri aldı. Domenico'yu tanıyordu. O içeri girer girmez küçük kardeşim silahının kabzasıyla adamın dişlerini kırmış, bağlamış ve bir düzine aşağılayıcı fotoğrafını çekmiş.”

“Aşağılamak” ne demek?” sözünü kestim.

"Sevgilim," dedi gülerek, elini dizime koyarak. "Kelimelere dökmekte zorlanıyorum." Bir süre, anlamını en iyi nasıl ifade edebileceğini düşündü. Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, adam onu emiyormuş gibi görünsün diye sikini adamın ağzına soktu. Ve eğer İspanyol peşine düşerse, ülkenin her yerindeki her bir elektrik direğine bir tane asacağını söyledi. Sonra Katya'yı aldı ve Sicilya'ya geri uçtu. Çok çıldırdım ama tam olarak hiçbir şey yapamadım. Birkaç ay daha hiçbir şey olmadı. İspanyol artık bizimle iş yapmak istemiyordu ama en azından Domenico'yu öldürmeye çalışmadı. Ama o yaz her şey yokuş aşağı gitti. Paris'te bir ziyafetteydik. İspanyollar da oradaydı.”

Başını eğdi ve kahkahalarla burnunu çekti, başını onaylamaz bir şekilde salladı. "Bir kez fahişe, her zaman bir fahişe. Domenico, eski sevgilisini banyoda becerdiğini keşfetti. Oraya tamamen tesadüfen gitmedi, ama mesele bu değil. Mesele şu ki, yaptığını yaptı. O zaman Domenico parçalara ayrıldı. Uyuşturucu kullanmaya, içmeye, ortalıkta dolanmaya başladı. Sanki umursayacakmış gibi. Sanki biliyormuş gibi."

"O değil mi?"

"İspanyol onu tekrar yanına aldı ve bir hafta sonra ölü bulundu. Aşırı doz." Massimo içini çekti. "Görüyorsun, bebeğim, durum göründüğünden daha zor ve karmaşık."

"Onunla konuşmam gerek." Massimo'nun gözleri büyüdü. "Ona açıklayacağım."

"Tamam ama onu çözmeme izin verme."

"Affedersiniz? Onu bağladın mı?"

Bir gülümsemeyle başını salladı.

"Sen hastasın. Hadi." Merdivenlerden inerken Massimo'dan zemin katta kalmasını istedim. Kabul etti ama ne söylendiğini duymak için asma katta kaldı.

Harap spor salonuna girdim ve etrafa baktım. Domenico, metal bir sandalyeye bağlı, odanın ortasında oturuyordu. Bu neredeyse kalbimi kırıyordu. Yanına gittim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Artık sakindi. Ya da bitkin. Gözlerini kaldırdı, gözyaşlarından kıpkırmızı oldu ama bir şey söyleyemedi.

"Tanrım, Domenico, ne yaptın?" diye fısıldadım yanaklarını okşayarak. "Beni dinlersen her şey netleşir. Ama lütfen söylediklerimi iyi *dinle ."*

"O beni aldattı!" hırladı ve gözleri öfkeyle parladı. çektim. "Başka bir fahişe bana ihanet etti!" diye kükredi, sandalyeye vurarak. Geri sıçradım, şok oldum. Domenico onun bağlarını koparmaya çalıştı ama Massimo insanları bağlamakta ustaydı. Bunu deneyimle biliyordum.

"Lanet olasıca, Domenico!" Fikirler dışında bağırdım. "Seni bencil piç kurusu! Aptal olabilirsin ama bu diğer herkesin aptal olması

gerektiği anlamına gelmez!" Ona döndüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Şimdi beni beş dakika dinle. O zaman seni çözeceğim."

Bir an bana baktı. Konuşmaya başlayacağımdan emin olduğumda, öfkeli bir kükreme daha çıkardı. Domenico hala bağlıyken, bağlı olduğu sandalye devrildi.

Siyahlı Adam göründü ve kardeşini kaldırdı. Hâlâ tek parça halinde olan dolaplardan birine gitti ve bir rulo siyah koli bandıyla geri döndü. Kardeşinin ağzına yapıştırdı.

"Şimdi susacaksın ve o konuşacak. Sonra hepimiz öğle yemeği yeriz," dedi soğuk bir sesle ve Domenico'nun yırttığı bir boks torbasının ata biner gibi oturdu.

Bir sandalye alıp genç İtalyan'ın karşısına oturdum. konuşmaya başladım.

Ona Olga'nın fedakarlığını, Adem'in planını ve intikam olarak paketi göndermem hakkında her şeyi anlatmam yirmi dakikamı aldı. Massimo hikayemi doğruladı ve Domenico'nun dudaklarındaki koli bandını yırttık. Siyahlı Adam onu çözdü. Genç İtalyan boğuk bir gürültüyle yere yığıldı *ve* ağlamaya başladı.

Massimo yanında diz çöktü ve küçük kardeşine sarılarak onu kaldırdı. İkisi arasında gördüğüm en dokunaklı sahneydi. Uzak durmaya karar verdim. Her geçen dakika kendimi daha çok bir davetsiz misafir gibi hissediyordum. Yukarı çıktım ve beni görmemeleri için yarı yolda durdum. Uzun bir süre iki adam kollarını birbirine dolayarak hareketsiz kaldılar. İtalyanca konuşuyorlardı ve ben tek kelime anlamadım.

Gidip onu görelim, dedi Domenico ayağa kalkarak. "Onu görmem gerek."

Massimo, "Önce bir duş al," diye önerdi.

"Ve doktora o morlukları ve kesikleri giydirmesini söyleyeceğim. Şimdi bir saattir bekliyor. Dürüst olmak gerekirse seni sakinleştirmemiz gerektiğini düşündüm," dedi gülümseyerek.

Domenico başını eğerek, Çok üzgünüm, diye hıçkırdı. "Beni affetmeyecek."

"Olacak," dedim üst kata çıkarken. "Daha kötüsünü gördü."

Olga'nın odasının kapısında durdum ve anahtarı kilide çevirdim. Arabaya döndüğümde, Domenico kendi girişimini yapmadan önce onunla yalnız konuşmaya karar vermiştim. Eşiği ve kısa koridoru geçerek oturma odasına ulaştım. Olga ortalıkta görünmüyordu. Daha derine indim ve sonunda onu bir elimde bir şişe votkayla terasta buldum.

"İyi mi?" diye sordum yanına oturarak.

"Tadı bok gibi," dedi bana bakmadan.

"O burada. Alt kat."

"Siktir et onu. Polonya'ya geri dönmek istiyorum," diye hırladı, yüzünü bana döndü ve içkiyi bıraktı. "Bana bir vazo fırlattı."

Ben sinirli kıkırdamamı bastırmaya çalışırken o bana baktı. Başarısız oldum ve kahkahayı patlattım.

"Kahretsin, üzgünüm," diye kekeledim, elimi ağzıma kapatarak.

Olga oturdu, kafası karıştı, kendimi toparlamaya çalışırken artan bir öfkeyle beni izliyordu.

"Beni öldürmeye çalıştı!"

"Ne ile? Vazo?" Kollarımı kaldırarak tekrar istemsizce güldüm. "Üzgünüm ama bu çok komik!"

Yüzü yavaş ama emin adımlarla çarpık ifadesini kaybetti. Bir süre sonra nihayet kahkahalarla bana katıldı.

Kahkahaların spazmları arasında, "Siktir git," dedi. "Vazoyla adam öldürmeye teşebbüs, yine de cinayete teşebbüstür."

"Arabayı, spor salonunu ve yatak odasını mahvetti ve sonunda Massimo onu bodruma bağladı."

"Onun için iyi." Kollarını çaprazladı. "Onu orada çürümeye bırakmalı."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Hey, bu şekilde tepki vermekte haklıydı." Olga gözlerini kıstı, hala bana bakıyordu. "Bu kaydın nasıl göründüğünü kendin biliyorsun. Ne düşünmesi gerekiyordu? Belki de ikiniz bunu konuşmalısınız. Şu anda."

Kocamı aramak üzereydim ki iki erkek kardeş, kapının yüksek sesle açılıp duvara çarpmasıyla odaya *daldı* . Teslim olarak kollarımı kaldırdım. Olga aynı derecede yüksek bir sesle teras kapısını kaydırarak kapattı ve dışarıda kaldı. İki aptala bağırmaya başlamadan önce Massimo beni tuttu, omzuna attı ve beni oturma odasına taşıyarak kardeşine yer açtı. Domenico odanın karşı tarafına geçti ve Olga'nın ayaklarının dibine diz çöktü.

"Bırak konuşsunlar," dedi Massimo, alaycı bir gülümsemeyle beni öperek.

Dışarıya baktım ve donup kaldım, şaşkınlıkla. Domenico uzanmış ellerinde bir yüzükle diz çökmüştü. Arkadaşıma evlenme teklif ediyordu. Olga'nın yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ellerini yüzüne kapatarak sırtını şezlonga yasladı. Domenico onunla konuştu. Saniyeler geçti ama saatler gibi geldi.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden odanın karşı tarafına geçti ve koridorda gözden kayboldu. Massimo'yu serbest bıraktım ve onu takip ettim.

Onu asansörde yakaladım. Onu zemin kata sürdük.

Ben gidiyorum, dedi Olga, gözleri yaşararak. "Bu çok fazla. Ben yokum."

Ona sarıldım ve ağlamayı kestim. Kalmasını sağlayamadım. Zaten benim için çok fazla şey yapmıştı.

Arabaya bindik ve hızla eşyalarını topladığı malikaneye geri döndük. Bir saat sonra, Massimo kapıda belirdi ve uçağın onu Polonya'ya götürmek için havaalanında beklediğini duyurdu.

Havaalanına kadar ağladım. Artık tamamen yalnızken gelecek bana ne gösterecekti?

Olga gitti.

BÖLÜM

on beş

Noel arifesine iki gün kaldı. Ailem, arkadaşlarım ve en önemlisi Olga olmadan geçirdiğim bir tatil sezonunu çok az umursuyordum. Domenico o gider gitmez ortadan kayboldu ve Massimo hiç umursuyormuş gibi görünmüyordu. Çalıştı, çeşitli misafirleri ağırladı ve aklımı kaybetmemek için bana en garip görevleri verdi. Ev için dekorasyon seçerken Maria'ya eşlik ettim ve yeni şefle Noel yemeklerini denedim. Massimo beni alışveriş için Palermo'ya bile göndermişti. Olga olmadan bunların hiçbiri beni mutlu etmemişti. Sanki bu bana biraz teselli verebilirmiş gibi her gün ve her gece seviştik. Olmadı. Yavaş yavaş, gerçek koşullarımı anlamaya başladım - tamamen, tamamen, kesinlikle yalnızdım. Normal insanlar evlendiğinde, genellikle sadece herhangi biriyle seks yapma özgürlüklerini kaybederler. Benim durumumda, kayıp çok daha büyüktü. Tüm hayatımı kaybetmiştim.

Olga'yı sık sık aradım ama sesi bir zombi gibi hissiz geliyordu. Belki sarhoştu. Kuba ile sohbet etmeye çalıştım ama bana ayıracak vakti yoktu. Moralimi yüksek tutan tek şey bebeğimin doğru gelişiyor ve sağlıklı olmasıydı. Yeni hayatımın sözde idili bana

gerçek mutluluğu getirmedi. Noel arifesinden önceki gün, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Kahvaltı ederken Massimo'ya "Bir günlüğüne Messina'ya gidiyorum" dedim.

Çatalını bıraktı ve yüzüme baktı, aklımı okumaya çalıştı.

"Ne zaman ayrılıyorsun?" O sordu.

Bu beni şaşırttı. Aklımda çatışan duygular uçuştu - öfke, kafa karışıklığı ve tatmin. Kavga çıkaracağını, çok fazla soru soracağını ya da sadece endişeli görüneceğini tahmin etmiştim. Bunun yerine, kocam seçimimi kabul etti.

"Hemen," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

"Maria'dan sana yiyecek toplamasını isteyeceğim. Oğlumun kurabiye ve dondurma yemesini istemiyorum."

Bentley'imin direksiyonunun başına oturdum ve güvenlik görevlilerinin SUV'larına benim için tonlarca yiyecek yüklemesini izledim. Çok vardı. Şimdiye kadar çok fazla.

Bir saat sonra evime ulaştım. Ben oturma odasındaki kanepede beklerken asık suratlı gardiyanlar eşyalarımı açıp mutfakta bıraktılar. Yükselen bir öfkeyle tavana, şömineye, Noel ağacına baktım. Biriyle konuşmam gerekiyordu. Herhangi biri. Dizüstü bilgisayarımı aldım ve açtım, arkadaş listemi taradım, konuşmak istediğim birini aradım. Aklıma gelen kimse yoktu.

Aklıma bir fikir geldiğinde bilgisayarı kapatmak üzereydim. Konuşabileceğim ve konuşmam gereken başka biri vardı. Adı Facebook arama çubuğuna yazdım. Hemen ortaya çıktı. Görünüşe göre arkadaştık. Bir süre bunun nasıl olabileceğini hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmeyince Mesaj düğmesine bastım. Ne yazmalıyım? Ve adamla iletişime geçmeli miyim? Kocamı kışkırtmak için sadece bilinçaltı bir ihtiyaç mıydı yoksa gerçekten Damian'la konuşmak mı istiyordum? Parmağım kaydı, rastgele tek bir mektup gönderdi.

"Siktir," diye mırıldandım.

Dizüstü bilgisayarın Damian'ın beni aradığını bildirmesi sadece birkaç saniye sürdü. Uygulama tekrar tekrar çaldı. Panikledim, çılgınca her şeye tıklamaya başladım, pencereyi kapatmaya çalıştım ama bunun yerine yanlışlıkla aramayı kabul ettim.

"Tamam her şey?" Damian bana bakarak sordu.

Cevap vermedim, şaşkın şaşkın ona bakıyordum. Bu soruyu soran ben değil *miydim ?*

Yüzündeki tüm morluklara rağmen hala iyi görünüyordu. Kalın dudakları şişlikle birlikte şimdi daha da kalındı. Beyaz bir yastığa yaslanmış, beni yakından izliyordu.

"Hey. Her şey harika?" Ben cevap vermeyince tekrarladı.

"Merhaba savaşçı," diye kekeledim. "Nasıl hissediyorsun?"

Gülümsedi ve omuz silkti.

"Bir dövüşte bulsaydım daha iyi hissederdim, ama... bilirsin." İçini çekip gözlerini kaçırdı.

"Ne oldu?"

"Söyleyemem." Bakışları bana döndü ve dudakları ince bir çizgi haline geldi.

"Lanet olsun Damian," diye hırladım, sinirlenmiştim. "Bu da ne anlama geliyor? Bunu sana kocam yaptıysa, bilmek isterim!"

"Erkek eş?" araya girdi. "Massimo Torricelli senin kocan mı?"

Başımı salladım ve o duraksadı, tereddüt etti.

"Neye bulaştın kızım?"

Kendini yastığa doğru itti. "Bu adamın yaşamak için ne yaptığını biliyor musun?"

"Yeterince iyi yapıyorum." Araya girme vaktim gelmişti. "Ve şu an ihtiyacım olan son şey ahlakla ilgili bir vaaz. Özellikle senden. Sen de bir aziz değilsin. Ayrıca, zaten yapıldı. Evliyim ve bebek bekliyorum. Dövüşten önce sana söylemeye çalıştım ama vakit olmadı."

Damian'ın gözleri büyüdü ve çenesi düştü. Zaman geçti ve başka bir şey söylesem mi, telefonu kapatsam mı yoksa kafamı monitöre mi soksam diye düşündüm. Sonunda konuştu.

"Bebeğin mi olacak?"

Gülümseyerek kafa salladım.

"Şimdi bir anlam kazandı." Ona sorgulayıcı bir bakış gönderdim.

“Bütün bunları bilseydim, yaptığım şeyi asla yapmazdım. İntihara meyilli değilim, biliyorsun,” diye yanıtsız soruma yanıt verdi. "Bana olanlar benim hatam. Başka kimsenin."

Bir açıklama beklercesine ona baktım.

“Aşağı iner inmez Karol'un adamları geldi ve beni yanlarına aldı. Görüyorsun ya, konuşmak istediler. Ben de otelde kime yumruk attığımı bilmeden gittim. Bu yüzden Massimo'ya tekrar meydan okudum. Karol oradaydı. O kadar sinirlendi ki Massimo'yu aradı. Kocanız başladığımız işi bitirme önerimi kabul etti. Karol'un villasında tanıştık ve aptal çocuklar gibi dışarıda kavga ettik," dedi Damian, içini çekerek başını salladı. “Bütün karla birlikte kaygandı.

"Kayboldum ve bir bacağımı ve bir kolumu kırdım. Çok aşağılayıcı. Kocanız başladığım işi bitirdi ve diğer bacağımı ve kolumu aldı. Ama o benim hayatımı almadı ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Kiminle savaştığımı bilmiyordum. Bana söylediklerinde, şansım için Tanrı'ya şükrettim. Normalde beni vururdu.”

Damian'ın sözlerini düşünerek arkama yaslandım. Massimo'nun bana günler önce söylediği şey -her şeyin göründüğü gibi olmadığı- birdenbire mantıklı gelmeye başladı. Damian'a mı yoksa Massimo'ya mı daha çok kızgın olduğumu bilmiyordum. Ya da belki de kızmak için hiçbir nedenim yoktu. Damian'ın sesi beni gerçeğe döndürdü.

"Nasıl hissediyorsun?" O sordu.

"Harika, totaliter kocamın benim yüzümden birini öldürmeye çalıştığı kısmı saymazsak."

İkimiz de güldük.

“Artık Sicilya'da yaşıyorum. Taormina'da. Ama bir iki günlüğüne taşınmak zorunda kaldım. Kafamı kaşıyacak vaktim yok." Omuz silktim. "Yani yalnızım ve biriyle konuşmak istedim."

"Bana etrafı gezdirir misin?" diye sordu, bir sırıtışla kollarını başının arkasında kavuşturarak.

Hayır diyemeyecek kadar yakışıklıydı. Dizüstü bilgisayarı aldım ve evi görmesi için çevirdim.

Ona mülkü göstererek odalardan geçtim ve sonunda büyük beyaz koltuklardan birine oturduğum bahçeye ulaştım. Perdelerimi taktım ve mutfaktan aldığım alkolsüz gazlı şarabın tıpasını açtım.

"Yani bu kadar. Benim mütevazi meskenim. Şey, yalnız kalmak istediğimde gittiğim mütevazi inziva yeri, ama..."

"Bu alkol mü?" Damian hırladı, bardağımı kaldırırken sözümü kesti. Güldüm.

"Bu yüzde yüz alkolsüz. Gerçek gibi tadı, ama o kadar. Başka bir etkisi yok maalesef. Massimo beni içerken görseydi, beni bodruma kilitlerdi."

"Bütün bunlardan bıkmadın mı?" tereddütle sordu. "Hayatına dönmek istemez misin? Polonya'ya?"

Sorusunu düşünmek için biraz zaman ayırdım. Son birkaç gün tatsız geçmişti. Bu doğruydu. Ve ben bu düşünceyi çok eğlendirmiştim. Ama nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi değerlendirmem istendiğinde birden artık o kadar emin olamadım.

"Bu o kadar basit değil. Ben çok güçlü bir adamın karısıyım. Gitmeme izin vermezdi. Ama onun çocuğunu da taşıyorum. Ve normal kimse bana sahip olamaz. İçimde çok fazla şey var."

"Belki normal biri değil ama senin için kolları kırılan bir adam..." Aramızda garip bir sessizlik bırakarak sustu. "Bunun senin için bir sürpriz olabileceğini biliyorum, ama-"

"Onu seviyorum," diye çok fazla söylemeden onu kısa kestim. "Ona delicesine aşığım. Ve bu benim en büyük sorunum. Ama senin hakkında konuşalım. Daha doğrusu Karol için yaptığın şey."

Ona bir bakış atıp kollarımı kavuşturdum ve bekledim. Zaman geçti, ama Damian sadece çarşaflarında huzursuzca kıpırdandı.

"Tamamen dürüst olmak gerekirse, şu anda pek bir şey yapmıyorum." Kaşlarını çattı. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Benden kulüplerinden birinde fedai olarak çalışmamı istediğinde gençtim. Eskiden çok çalışırdım. Büyük ve aptaldım, bu yüzden kabul ettim. Para iyiydi ve çok fazla iş yoktu. Bir noktada o kadar aptal olmadığım ortaya çıktı ve terfi aldım. İspanya'da sözleşmeyi

almamış olsaydım, muhtemelen Massimo'yu farklı bir perspektiften tanırdım."

"Bekle..." Elimi kaldırdım. "Biz birlikteyken, sen-"

"Evet. Kötü bir çocuk.' ”

"Neden hiç fark etmedim?"

Damian güldü, kazayla alçı kaplı kolunu kafasına vurdu.

"Ah." Acıyan yeri ovuşturdu. "Ah, biliyorsun bebeğim. Bu nasıl olur? *Merhaba, ben Damian ve bir çetedeyim ama iyi kalpli biriyim.”*

"Dur bir dakika," diye sözünü kestim, Rocco ve Marco'nun -benim ikiz korumalarım- bahçeden bana doğru koştuklarını görünce. Etrafa gergin bakışlar attılar ve ben onlara bakıp bir kaşımı kaldırdım ve şarabımı yudumladım. "Şimdi konuşma," diye uyardım Damian'ı, dizüstü bilgisayarı çevirerek kamera iki güvenlik görevlisinin kafasını karıştırdı. “Neyle başa çıkmam gerektiğini görüyor musun?” Fısıldayarak sordum ve İngilizce'ye geçtim. "Ne oluyor beyler? Kayıp mı oldun?" Alaycılığım eski sevgilimden bir kahkaha patlattı.

Hanımefendi, bahçedeki kameralar henüz bağlanmadı. İçeri dönebilir misin?”

Onlara inanmayan bir bakış gönderdim ve alay ettim.

Çenemi Rocco'nun elinde tuttuğu telefonu işaret ederek, "Bana kocamı bul," diye emrettim. Başını düşürdü. "Şu anda."

Teklif edilen akıllı telefonu aldım. "Biraz fazla tepki vermiyor musun Massimo? Gün sıcak ve güneşte biraz zamana ihtiyacım var,” dedim ağzını açmadan önce. "Oğlunuzun temiz havaya ihtiyacı var. Adamlarına kaçmalarını söyle."

Sessizlik onun tek cevabıydı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama sonunda konuştu. "Bahçedeyken seni göremeyecekler. Belki de Rocco'nun etrafta kalmasına izin ver?"

Monitöre baktım. Damian'ın kamerasının görüntüsünü gösteren pencere küçültülmüştü ama korumanın konuşmamı Massimo'ya rapor edeceğinden emindim.

"Sevgilim," dedim, onun fikrini değiştirmenin en iyi yolunun bu olduğunu bilerek yumuşak bir sesle, "eğer eşlik etmek isteseydim,

seninkini seçerdim. Bana güven ve şimdi yalnız kalmama izin ver. Kendimi harika hissediyorum, iyiyim ve birazdan öğle yemeği yiyeceğim. İstersen her saat başı rapor verebilirim."

"Bir toplantı yapmak üzereyim. Akşama kadar sürebilir." Durdu ve bir süre sonra iç geçirdi. "Güvenlik görevlileri sizi sık sık kontrol edecek."

Neredeyse sevinçten ellerimi çırpacaktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum. Yarın görüşürüz. Şimdi bana Rocco'yu ver."

nefes alıp telefonu adama verdim ve ona geniş bir gülümseme gönderdim. Sert bir bakışla karşılık verdi ve ahizeye bir şeyler havlayarak gitti.

“Geri döndüm,” dedim sohbetin olduğu pencereyi açarak. "Artık hayatım bu. Sürekli gözetim altındayım.” Damian güldü ve inanamayarak başını salladı.

Eski güzel günleri konuşarak bir iki saat daha harcadık. Bana İspanya'daki hayatını ve başarılı bir MMA dövüşçüsü olarak kariyeri boyunca ziyaret ettiği tüm yerleri anlattı. Tanıştığı insanlar hakkında konuştu, Tayland, Brezilya ve ABD'de eğitim gördü. Dikkatle dinledim, ona bu rastgele mektubu gönderdiğim için mutlu oldum. Bir yandan benim yüzümden aldığı yaralardan dolayı onun adına üzülüyordum, öte yandan bu konuşmayı yapabildiğimiz için mutluydum.

"Gitmeliyim," dedi, mikrofon odasında bir ses kaydederken. "Sebastian yemeğimle birlikte burada."

Ona sevgiyle bakarak gülümsedim.

"Bana bir söz verir misin?" Damian tereddütle sordu.

"Böyle sorulardan nefret ettiğimi biliyorsun. Ne istediğini bilmiyorum."

"Arada bir beni arayacağına söz ver. Seni arayamıyorum." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Yaparsam Karol kemiklerimin geri kalanını kırar. Yoksa kocan beni vurur.”

"Sana tapıyorum, savaşçım," dedim gülümseyerek. "Ve evet, sana bunun sözünü verebilirim. Şimdi, afiyet olsun."

Damian kameraya bir öpücük gönderdi ve aramayı sonlandırdı.

Tüm gazlı şarabı içtikten sonra biraz midem bulanmaya başlamıştı. Sabahtan beri yemek yememiştim. Eve geri döndüm ve on beş dakikayı mutfakta ağır bir yemek hazırlayarak geçirdim. Sonra hepsini bahçeye çektim. Bir zeytini kemirerek masaya oturdum ve internetin derinliklerine daldım.

"Bayan Torricelli." Ayağa fırladım, kalbime tutunarak. "Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

Bir elimle onları güneşten koruyarak gözlerimi kaldırdım ve bir adam gördüm. Kenara çekildi, gölge bir yere adım attı ve dostça bir gülümseme gönderdi. Kafası kel ve köşeli, neredeyse kare şeklindeydi. Çenesi geniş ağzını çevreleyen hafif bir sakalla kaplıydı. Adam bana elini uzattı ve yeşil gözleriyle beni sabitledi.

"Ben Nacho'yum. bahçıvanınız. Tanıştığıma memnun oldum."

“İtalyan ismi değil, değil mi?” aptalca cevap verdim.

elini sıktım. Tutuşu güçlüydü.

"İspanyolum." Nacho kaşlarını kaldırdı, onu net bir şekilde görebilmem için gölgenin içine doğru adım atarken gülümsemesi genişledi.

Vücudunu ilk kez gördüğümde neredeyse yüksek sesle ağlayacaktım. Tamamen renkli dövmelerle kaplıydı ve derisinde uzun kollu bir gömleğe benzer bir şey oluşturuyordu. Bileklerin etrafından başlayıp boyunda sona erdiler. Adamın fiziksel çalışmaya alışık olduğu belliydi. Vücudu mükemmel tondaydı ve hiçbir yerinde bir gram yağ görünmüyordu. Yine de iri ya da aşırı kaslı değildi, ama sırım gibiydi - bir futbolcu ya da atlet gibi. Kolsuz bluzu traşlı gövdesini zar zor kapatıyordu ve parlak kot pantolonu kalçalarında gevşekti ve beyaz iç çamaşırları ortaya çıkıyordu. Alet kemeri olmasaydı, daha da aşağı kayarak daha da ilginç bir noktayı ortaya çıkarırlardı. ona sırıttım. Biraz sallamış olabilirim. Kendimi sersemliğimden kurtarmak için, sadece aklımda olsa da, sertçe tokatladım.

"Susadın mı?" Göz kapaklarımı ovuşturarak sordum ve bu bariz flört girişimi için hemen kendimi azarladım. Susuz! Ne saçma bir soru…

Kendime kızarak başımı salladım. *Burada susayan tek kişi benim* , diye düşündüm.

Adam kemerinin arkasından koyu renk bir bandana çıkardı ve onunla başını sildi ve benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu.

Kendine bir bardak su doldururken, "Bir içki içebilirim, teşekkürler," dedi.

Açıklığına şaşırdım. Normalde rezidansta çalışanlar mesafeyi korumayı tercih ediyorlardı.

"Ne zamandan beri kocam için çalışıyorsun?" diye sordum kendime bir zeytin daha alarak ve tabaklardan birini ona doğru iterek.

"Ben oldukça yeniyim. Ben sadece bu evin icabına bakarım," dedi bir kavun parçasına uzanarak. "Don Torricelli, bahçesinde belirli şeyler istiyordu. Bugün onlar hakkında konuşmak için müsait olacak mı?"

"Bundan şüpheliyim." Omuz silktim, istifa ile iç çektim. "Genellikle geç saatlere kadar çalışır. Ayrıca, ondan buraya bir nevi kaçtım." Şarap kadehimi alaycı bir hareketle kaldırdım. "Alkolsüz şampanya mı?"

Sözlerim adamı mutlu etmişe benziyordu. Ya da belki bu sadece benim hayal gücümdü. Her neyse, rahatladı ve saatine baktı ve bir parça kavun daha aldı.

"Önemli değil. Bir dahaki sefere konuşuruz." Ayağa kalktı ve alet kemerini okşayarak bir şey aramaya başladı. Bana bakmadan, "Neden alkolsüz şarap içiyorsun?" diye sordu.

"Hamileyim" diye hemen cevap verdim. Neredeyse kavunu tükürecekti. Panik gibi görünen bir şeyle gözleri büyüdü. Kemerine bağlı keselerden birinin fermuarını hızla çekti ve elleri iki yanına düştü.

"Massimo Torricelli'nin çocuğu olacak mı?" Nacho'nun davranışı rahatsız ediciydi ve soruları ve doğrudan tavrı rahatsız ediciydi.

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" Diye sordum. "Bahçe için yani."

"Bahçe için mi, Laura? Hayır. Ama senin için yapar. Ve benim için de. Biraz. Kız kardeşim de hamile. Bu çok şey değiştirir. Evet. İyi öğleden sonraları." Evin girişine bir bakış atmadan önce elimi tuttu ve öptü.

Kısa bir süre sonra, Rocco kapıda belirdi. Bana meraklı bir bakış gönderdi, etrafına baktı, başını salladı ve ortadan kayboldu.

Ne garip adam , diye düşündüm, yemeğime ve Facebook hesabıma dönen yeni bahçıvanı. Muhtemelen bir bağımlıydı ya da belki bitkilerinin üzerinde uyuşturucu etkisi vardı. Normal insanlar böyle davranmazlar. Ve kesinlikle saçma sapan konuşmazlar.

BÖLÜM

on altı

Noel arifesinde saat on birde uyandım. Pencereden içeri giren güneş, yatak odasını parlak ışıkla aydınlatıyordu. Panjurları kapatmadığım için kendimi azarladım. Saate aldırmadan yataktan kalktım. İtalyanlar Noel arifesini kutlamazlardı. Tatilleri bir gün sonra başladı. Massimo benim hatırım için bu geleneği değiştirmeye karar vermişti.

Aşağıya indim ve mutfak tezgahına tünemiş büyük bir kutu gördüğüme şaşırdım. İçini açıp karıştırdım. İçinde kısa bir mektup bulunan kırmızı bir zarf vardı *, öğleden sonra saat üçte araba senin için gelecek.* Başımı salladım ve kutunun içindekileri incelemeye geri döndüm.

Kutunun üst tarafında yazılı olan "Chanel" kelimesi, altta bulmayı umduğum şeyi doğruladı: siyah saten ve kadife bir tulum ve bir çift güzel siyah yuvarlak burunlu stiletto. Ellerimi çırptım, zıpladım ve yeni şeyleri göğsüme bastırdım. Tulumun omuzları çıplak tutan geniş bir yakası vardı ve geniş kollarının tepesinde her şeyi yerinde tutan elastik bir kemer vardı. Üst kısmı dar değildi. Aksine - çok gevşekti. Bel kısmı daha dardı. Bu, pantolonun kalçaları fazla

germeden çok seksi bir şekilde aşağı sarkmasına izin verdi, ancak aynı zamanda tüm doğru kıvrımları güzel bir şekilde vurguladı. Mükemmeldi! Cep telefonumu kaptım ve kuaförü aradım ve ona saat bir için yer ayırttım. Tulumumu askıya astım, kahvaltı yaptım ve duş aldım.

Belirlenen saatten on beş dakika önce hazırdım. Şaşırdım, arabanın zaten beklediğini keşfettim. Limuzinde yerimi aldım ve annemi aramak için çantamdan akıllı telefonumu çıkardım ama ona ne diyecektim? Özür dilemem gerekecekti. Ya da sus, onun başlamasını bekle. Tereddüt ederek ekrana baktım ve sonunda şeyi çantama geri attım.

Araba konağın garaj yolunda durdu ve Massimo'nun duvara yaslanmış beni kapıda beklediğini gördüm. Hava güneşliydi ama dünkü kadar sıcak değildi. Aslında, soğuktu. Termometre sabah elli bir Fahrenheit derecesini göstermişti. Arabayı gören Massimo, limuzine doğru yola çıktı. Kapıyı benim için açtı ve bana elini uzattı. Ani bir duyguya kapılarak kendimi onun kollarına attım. Yüzüm kazağına bastırırken, saçlarımı okşayıp boynumu öptüğünde gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Mutlu Noeller aşkım," diye fısıldadı ve uzaklaştı. "Şimdi donarak ölmeden önce gel."

Ona bakmak için gözlerimi kaldırdım ve bacaklarım büküldü. O çok güzeldi. Yavaşça, yavaşça parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve onu tutkulu bir öpücüğe çektim. Açgözlüydüm, sanki bu son seferimizmiş gibi.

"Akşam yemeğini atlayalım." Dudağını ısırdım ve kasıklarını tuttum, horozunun bir savaş topu gibi sert olduğu gerçeğinden tamamen etkilenmedim. "Bir Noel sikişmesine ne dersin, don Torricelli?"

Siyah Giyen Adam usulca inledi ve kendini kucağımdan çekti.

“Çok isterdim ama misafirler zaten bekliyor. Gel," dedi, dik dik diktiğinin etrafında pantolonunu düzelterek ve beni koridordan aşağıya, evin içine doğru yönlendirdi.

Ana yemek odasından sesler geliyordu. Konuşmalar, kahkahalar ve Polonya şarkılarının sesleri. Bu beklenmedik ama sevindiriciydi. İtalyan ailesini davet etmesine rağmen, kocam Polonya tatilinin atmosferini hissetmemi istedi. Elini sıktım ve ona minnettar bir bakış gönderdim. Ana kapının önünde durdu ve topuklarının üzerinde döndü. Sonra odayı ortaya çıkarmadan önce alnıma hafif bir öpücük kondurdu.

Gördüğüm ilk şey, rengarenk sarılmış hediyeler yığınından yükselen devasa Noel ağacıydı. Sonra gözlerim mumlar ve süslemelerle dolu uzun masaya kaydı. Sonunda kafamı konuşmanın seslerine çevirdim. Ve dondu.

"Mutlu Noeller, sevgilim." Massimo bana sıkıca sarıldı ve başımın üstünden öptü.

Gördüklerime inanamayarak ona baktım ve sonra yemek odasındaki insanlara döndüm. Kocamdan şenlikli tabloya kısa bir bakış atıp durdum ve gözlerim yaşlarla doldu.

Tepkimi gören annem bize doğru yöneldi ve beni kollarına aldı.

"Özür dilerim sevgilim," diye fısıldadı.

Sesim boğazımda düğümlendi. Tek kelime edemedim, onun yerine hıçkırıklarla titredim. Babam kucaklaşmaya katıldığında, sadece daha da kötüleşti. nefes alamıyordum! Uzun bir süre böyle kaldık ve enfes makyajımın yanaklarımdan aşağı koyu renkli lekeler halinde süzüldüğünü hissettim.

"Ağlama yoksa çocuğun sonu pısırık olacak." O benim kardeşimdi. "Merhaba Abla," dedi, ebeveynlerimizi iterek ve bir kolunu omuzlarıma sararak. Diğer elinde bir bardak şarap vardı.

Dayanmak için çok fazlaydı.

"Hadi seni temizleyelim." Tanıdık bir ses daha. Olga'nın.

Herkes tepkimden memnun bir şekilde kısık kahkahalar atarken uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. Banyoya giderken Massimo'nun yanından geçerken elim onunkine değdi. Gözlerine baktım.

Sürpriz, dedi göz kırparak.

Gözlerimi, yanaklarımı ve neredeyse tüm yüzümü sildim ve tuvalette bir şezlonga oturup arkadaşıma baktım.

Ona bir soru sormam gerekiyordu ama nasıl ifade edeceğimden emin değildim. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Onları bilmiyorum ama ben kaçırıldım," diye yanıtladı Olga kıkırdayarak. "Ama ciddice. Benim için ailemin evine geldi, bilirsin, soran, yalvaran, ağlayan falan filan.

"Ve ona siktir olup gitmesini söylediğimde babama rüşvet verdi. Onu kendi tarafına çekmek çok zor olmadı. Babam basit bir İngilizce öğretmenidir. Bu yüzden, günlerimin sonuna kadar lüks içinde yaşama vizyonum işe yaradı. Ve bana olan sonsuz aşkını dile getirmesi ve ailem için Sicilya'da bedava bir tatil için ince bir ipucu vermesi de zarar görmedi. Ancak Domenico burada bitmedi. Babamı, kayıtsızlık duvarımı kıracak bir plana katılmaya ikna etti."

"Yüce İsa, ne yaptı?"

"Tiyatro kiraladı." Ona alaycı bir bakış gönderdim. "Lanet olası bir tiyatro. Bilirsin, bir sahne ve bok ile. Bir tiyatro!" diye tekrarladı, sesini sağırmışım gibi yükselterek. "En azından seyirciyi atladı. Babam beni oraya götürdü, değil mi? Ve girişimi bekleyen bir koro ve lanet bir orkestra vardı!

"Guns N' Roses'ın 'This I Love'ını çaldılar. Ve tüm bu boktan gösterinin ortasında kim vardı? Tahmin ettin. Domenico—güçlü, güzel ve öldürmek için giyinmiş." Devam ederken gözleri parladı, "Ve lanet olası şarkı söylemeye başladı. Bu yapabileceğini bilmediğim başka bir şeydi. İnanılmaz derecede güzel şarkı söyledi, hayır diyemedim."

Elini uzattı. Parmaklarından birinde yüzük vardı. "Evet dedim."

Gözlerim devasa elmastan Olga'nın yüzüne kayarak mükemmel bir sessizlik içinde oturdum. Ve Massimo'nun bana yatak odasında evlenme teklif ettiğini düşünmek. Her zaman beni dizlerimin üzerine çöktürecek muhteşem bir teklifin hayalini kurmuştum. İyileşmem biraz zaman aldı, ama bunu yapar yapmaz Olga'yı büyük bir kucaklamayla tuzağa düşürdüm.

"Bütün bu entrika ve planlamada, anne babana bir gangster olduğundan bahsetti mi?"

"Evet, açılış buydu." Kıkırdadı. "Ayrıca beni öldürmeye çalıştığını, bütün bir evi yıktığını ve gerçekten pahalı bir arabayı mahvettiğini de ekledi. Ama babamı biliyorsun. O şeyler hakkında oldukça esnektir. Aptalca şeyler için endişelenmiyor." Durakladı ve sonra alay etti. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Babam Domenico'nun bir sanatçı olduğunu düşünüyor. İtalyan bir beyefendi."

"Yine de yanılmıyor." Ayağa kalktım ve arkadaşıma yardım ettim. "Güzel şeyler. Diğerlerine dönelim."

Tüm ailemin yeniden derin bir sohbete daldığı yemek odasına döndük. Kapıda göründüğüm anda, annem bir havlamayı bastırdı ve gözleri sulandı. Yanına gittim ve ağlamaması için yalvardım, yoksa ben de aynısını yapardım. Sakinleşti, babamın koluna sarıldı ve bir peçeteyle gözyaşlarını sildi.

Massimo garsona başını salladı ve yemekler masaya gelmeye başladı. Şefin geleneksel Polonya yemekleri ve İtalyan dokunuşlarını ustaca harmanlaması beni şaşırttı. Daha fazla lezzet sunuldukça atmosfer daha rahat hale geldi. Bu harika şarabın bir etkisi miydi, yoksa sadece birbirimizin yanında rahat etmek için biraz zamana mı ihtiyacımız vardı, bilmiyorum.

Bir noktada Kuba, Dad ve Massimo yan odaya çıktılar. Puro dumanı kokusu birkaç dakika sonra bize ulaştı. Tıpkı filmlerdeki gibi: akşam yemeğinden sonra bir bardak daha güçlü bir şey ve bir puf puro. Olga, anneme evi göstermesi için götürdü. Bu sırada Domenico'nun kolunu tuttum ve diğer adamlara katılmadan önce onu durdurdum.

Derin bir sesle, "Bunu istediğinden emin misin Domenico?"

"Sen biraz ikiyüzlü değil misin?" Beni ölü gözlerle sabitledi ve dudakları ince, sert bir çizgi halinde gerildi. "Kardeşimle onu bir aydır tanıdıktan sonra evlendiğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Bir buçuk ay," diye hırladım karşılık olarak gözlerimi indirerek. "Ama başka seçeneğim yoktu. Massimo beni kaçırdı, unuttun mu?"

"Ama seni onunla evlendirmedi. Seni hamile bırakmadı." Ona küçümseyici bir bakış gönderdim. "Pekala, tamam, belki bebek onun işidir, ama beni anlayın - neyi beklemem gerekiyor? Aşığım. Olga'nın benimle olmasını istiyorum. Ben bir şey kaybetmiyorum. Her zaman daha sonra boşanma seçeneği vardır, ama mesele bu değil. O olduğunu biliyorum." Yumrukları havalandı ve gözleri öfkeyle parladı. "Ve benim için yaptığı şey, onun da benim için aynı şekilde hissettiğini kanıtladı."

Başımla onayladım, en azından. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ona ne yapması gerektiğini söylemesi gereken son kişiydim ve bunun farkına vardım. Domenico'ya sarılmak için elimi uzattım.

"Oradasın!" Bir ses duydum ve omzumda bir el hissettim. "O benim nişanlım!"

Olga, Domenico'nun kucağına oturdu ve annemin varlığını görmezden gelerek onu tutkuyla öptü.

"Ebeveynlerin nerede?" Diye sordum.

“Gelemezlerdi. Büyükannemle kaldılar.” Omuz silkti.

Akşamın geri kalanını şöminenin yanında şarkılar söyleyerek - ben ve ailem Polonyalılar ve İtalyanlar kendilerine ait- ve hediyeleri açarak geçirdik. Olga'nın arabası var. Güzel bir kırmızı dönüştürülebilir Alfa Romeo Spider. Olga, bu özel arabanın muhtemelen ilk tükürmeden sonra harap olacağını söylemekten kendini alamadı. Kafasının arkasına vurdum.

Her neyse, kocamdan aldığım hediyelerin ucuz olmasını beklemiyordum ama annemle babama ne aldığını görünce ağzım açık kaldı. Annemin aldığı Rus samur kürkü beynime giden kan akışını durdurdu. Bence de onun. Bu arada babam, Polonya'daki Masurian Göller Bölgesi'nde park etmiş bir yelkenli teknenin sahibi olduğunu keşfetti. Neredeyse ağlayarak bayılacaktı. Hep birini hayal etmişti. Başımı hafifçe sallayarak Massimo'ya onaylamayan bir bakış gönderdim.

"Bu biraz fazla değil mi?" diye fısıldadım kulağına. “Kimse bu kadar pahalı hediyeler beklemiyordu. Ve karşılığında size uzaktan bu kadar harika bir şey alamayız.”

Siyahlı Adam hafifçe gülümsedi ve alnımdan öptü, göğsüne bastırdı.

“Başka kimin için bir şeyler satın almam gerekiyor? Ayrıca, hiçbir şeyi iade etmeni istemiyorum. Şimdi. Seninkini aç.”

Beni Noel ağacına doğru dürttü. Hediyeleri karıştırdım, adımla imzalanmış birini aradım.

Dalların arasına baktım ama hiçbir şey bulamadım. Sonunda yere çömeldim ve suratımı buruşturdum. Massimo eğlenmiş bir ifadeyle ayağa kalktı ve üzerimdeki bir dala uzandı. Üzerinde siyah bir zarf asılıydı. Bana teklif etti ve bekledi.

Biraz şaşırtıcıydı. Korkunç, hatta. Zarflardan nefret ederdim. Özellikle ondan. Bana gidemeyeceğimi söylediği geceyi hatırlattılar. Kağıdı elimde çevirip Massimo'nun gözlerinde bir cevap aradım. Aklımı okumuş olmalı ve kısaca başını salladı.

"Açabilirsin. korkma." Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi.

Zarfı yırtıp açtım ve ince bir belge yığını çıkardım. Gözlerimle taradım ama yazı İtalyancaydı.

"Bu ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bir şirket." Yanıma çömeldi ve elimi tuttu.

"Sana biraz bağımsızlık vermek istedim ama yine de sevdiğin şeyi yapmana izin verdim. Sizin için bir giyim markası yaratacağız.” dilsizdim. “Taormina'da bir atölyeniz olacak. Emi, tasarımcıları seçmende sana yardım edecek. Yapabileceksin…"

Bitirmesine izin vermedim, onun yerine kendimi kollarına atıp onu yere devirdim. Üzerine düştüm ve onu uzun, ateşli bir öpücükle susturdum. Massimo'nun elleri kıçımı buldu ve onu kenetledi. Annemin yüksek sesle boğazını temizlemesi bile bizi rahatsız etmedi. Bu aldığım en büyük hediyeydi. Beklemediğim bir şeydi - bir iş.

"Seni seviyorum." Sonunda geri çekildiğimde nefes aldım.

"Biliyorum." Beni kollarına aldı ve ikimizi de ayağa kaldırdı.

Ailem tüm zaman boyunca bizi izledi. Gördüklerinden mutlu görünüyorlardı. Tanrıya şükrettim, her şey yolundaydı ve beklenmedik bir şey olmadı. Noel'in sonsuza kadar sürmeyeceğini de biliyordum. Şansımla, yakında bir şeyler olacaktı. Bunun hakkında düşünmek istemedim. Ailemin tatillerini düzinelerce silahlı adam tarafından korunan bir mafya malikanesinde geçirdiklerini bilmemesine sevindim. Ya da kocamın birkaç ay önce araba yolunda bir adamı vurduğunu.

"Benim de bir hediyem var." Herkes beni görsün diye bir adım geri gittim.

“Zaten her şeye sahip olan bir adama bir şey vermek zordur” dedim Lehçe ve karnımı hafifçe okşayarak İngilizce olarak tekrarladım. Kocamın gözleri büyüdü ve karardı. "Sana her şeyden önce istediğin bir şeyi vereceğim."

Sesim çatladı ve derin bir nefes aldım. "Sana bir oğul vereceğim." Massimo dondu.

"O bir erkek sevgilim. Kontrol etmememiz gerektiğini biliyorum, ama…”

Massimo'nun güçlü kolları beni yerden kaldırdı ve kocam tarafından tutulan ailemin üzerinden uçarken ciyakladım. Siyahlı Adam muzaffer bir şekilde sırıttı, beni tekrar yere yatırdı ve dudaklarımdan öptü.

"Sana söylemiştim!" diye haykırdı, Domenico'ya beşlik çaktı. "Sana bir varisim olacağını söylemiştim! Luca Torricelli!”

O zaman ona kızgın bir bakış attım ama umursamadı, tebrik almaya odaklandı. *Varis?* Düşündüm. *Başka bir mafya mı? Cesedimi çiğnemen lazım!*

Bir süre sonra, herkes doyduğunda ve esnemelerini bastıramayınca, yatma zamanının geldiğine karar verdim. Massimo, annemle babamı evin kendi yatak odamızdan en uzak kısmında bulunan bir odaya ve onların diğer, gizli tarafını görmelerine izin verebilecek diğer noktalara yerleştirdi.

Resmi kıyafetlerimizden kurtulmak için soyunma odasına giderken, "Sevgilim," dedim elimi kocamın yanağına koyarak. "Bunu

nasıl yaptın?" Bana alaycı bir bakış gönderdi. "Ailem. Buraya nasıl geldiler?"

Massimo içten bir şekilde kıkırdarken kolları beni sardı.

"Domenico tutuklandığında bir şeyle uğraşmak zorunda kaldığımı hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "O zaman annenlerle tanıştım. İçinde bulunduğumuz çıkmazdan bazılarını açıkladım ve onlara sana olan hislerimin garantisini verdim. Her şey için özür diledim ve tüm suçu üstlendim. Ayrıca Klara'ya kızı için başka bir düğün sözü verdim. Onlara ne iş yaptığımı anlatmadım tabii ki."

"Sen dünyanın en iyi kocasısın." Dilimi dudaklarının arasına sokmaya çalıştım ama Massimo ağzını sımsıkı kapadı.

"Domenico ile konuşmam gerek," dedi ve beni alnımdan öptü. "Sen duşu bitirmeden döneceğim."

yüzümü buruşturdum. Bana katılacağını ummuştum ama libidomun beklemesi gerekiyordu. Massimo beni tekrar öptü - bu sefer yanağımdan - ve merdivenlerden aşağı gözden kayboldu. Olduğum yerde kaldım, kök saldım ve başka türlü tüttürmenin bana bir faydası olmayacağını bilerek sessizce tüttürdüm. Kapı kapandığında çığlık attım ve ayaklarımı yere vurdum. Sonra duş almaya gittim.

Acele etmek için bir sebep yoktu. Nefret ettiğim bacaklarımı tıraş etmek ve daha da nefret ettiğim saçlarımı yıkamak zorunda kaldım. Başımdaki saç spreyi miktarı şaşırtıcıydı. Yıpranmış saçlarımın uzun, yoğun yenileyici bir tedaviye ihtiyacı olduğuna karar verdim. Başımın derisine ve saçıma çeşitli kozmetikler uygulayarak her türlü tedaviyi buldum. Sonuç olarak, duş bir saatimi aldı ama temiz, taze ve tertemiz bir ciltle çıktım.

Massimo'nun siyah bornozuna sarılı yatak odasına gittim, saçlarımdan hala su damlıyordu. Merdivenlerin başında durdum. Kocam, kehribar renkli bir likör yudumlayarak şömineye kütük atmakla meşguldü. Beni duyunca döndü ve bana aç gözlerle baktı. Bir an için orada öylece durduk, birbirimiz tarafından hipnotize edildik. Bacakları hafifçe aralanmış, ayakları çıplak ve üzerindeki beyaz gömleğinin düğmeleri ancak yarıya kadar iliklenmişti.

Bornozun kemerini iki parmağımın arasına alıp çektim ve düğümü çözdüm. Massimo dudağını ısırarak doğruldu. Siyah kumaşın yere kaymasına izin verdim. Öyle olunca da kocama doğru bir adım attım. Gözlerini kıstı ve kasıklarındaki şişkinliğin büyüdüğünü görebiliyordum.

"Bardağı bırak," dedim durarak.

Siyah Giyen Adam itaatkar ama yavaş bir şekilde ona söylediğimi yaptı, sehpanın üzerine eğildi ve kristal bardağı dikkatlice yere bıraktı. Aramızdaki mesafeyi kapattım, sevdiğim adamdan sadece birkaç santim geride durdum. Yavaşça, dikkatlice gömleğinin düğmelerini çözmeye, kol düğmelerini çözmeye ve sonunda gömleği çıkarıp çıplak tenini okşamaya başladım. Ben omuzlarındaki, göğsündeki ve karnındaki yaraları öperken Massimo kıpırdamadan durdu, dudakları hafifçe aralandı. Öpücükler aşağı doğru uzanan bir iz oluşturdu, ta ki yüzüm fermuarıyla aynı hizadayken ona dönük diz çökene kadar. Kemerini çekiştirdiğimde yüksek sesle yutkundu. Elleri yüzüme doğru gitti. Gözlerinin içine baktım, kemerini çözmeye, ardından pantolonunun fermuarını açmaya çalıştım. onu çalıştırıyordum. Fermuar tamamen aşağı kaymadan önce, Massimo'nun devasa, dik horozu pantolonundan kaydı. Elleri hızla başımın arkasına gitti ve ağzımı şişkin dikmesine geçirdi.

Direndim, bu onu şaşırtmış gibiydi ama başımı serbest bıraktı ve pantolonunu tamamen indirmeme izin verdi.

"Neden iç çamaşırı giymiyorsun?" diye sordum, öfkeli numarası yapıp dizlerimden kalkarak.

Eğlenmiş bir ifadeyle omuz silkti ve az önce masaya koyduğu bardağı aldı. Döndüm ve yavaşça kanepeye yürüdüm, oturdum ve bacaklarımı açtım. Geniş.

"Buraya gel," diye emrettim yerde, bacaklarımın arasındaki yeri işaret ederek.

Massimo'nun yüzündeki gülümseme kaba bir nitelik kazandı. İçkiyi içti ve önümde dizlerinin üzerine çöktü . Saçlarından bir avuç tuttum, yumruğumu savurdum ve onu ıslak kapışıma doğru çekmeye başlamadan önce gözlerinin derinliklerine baktım. Gözleri

alev alev yandı ve kurumuş dudakları aralandı. Sabırsızlıkla kıpırdandı ama beni tek başıma duş almaya zorladığı için onu cezalandırdım. Baş parmağımı dudaklarında gezdirip ağzının içinde kaydırdım. Yavaşça başını iki yana salladı. Zaten dalmak istedi ama izin vermedim.

Aniden, yetti. Kolları dışarı fırladı ve kalçalarıma kenetlendi, klitorisim tam ağzının önüne gelecek şekilde beni kanepeden aşağı çekti. Benim tarafımdan bir saldırı olacağını tahmin ederek, beni boynumdan tuttu ve kanepeye sabitledi. Tek bir akıcı hareketle dili ıslak, parıldayan kedi dudaklarımın arasına kaydı ve dudakları açgözlülükle klitorisimin üzerine kenetlendi. Çığlık atarak tırnaklarımı kanepenin yüzeyine geçirdim. Massimo emerek ağzıyla tatlı noktama kilitlendi. O ciddi bir şekilde başlamadan önce, hemen hemen oraya geliyordum. Dudaklarımı daha fazla yaydı ve tekrar en hassas noktaya ulaştı, vücudumun esrime içinde kıvrılıp bükülmesinden zevk aldı. Ona bakmaya çalıştım ama manzara beni o kadar etkiledi ki gözlerimi kapatıp başımın altındaki pelüş yastığı ısırmak zorunda kaldım. İşkence sadece parmakları birleştiğinde yoğunlaştı ve tek bir hızlı hareketle onları içime itti. Dilinin ritmine göre itmeye başladılar. İnce parmakları beni daha çok kamçılarken, inledim, kıvrandım ve uzman dikkatleri altında sırtımı kamburlaştırdım. İçimde bir ısı dalgası kaynadı ve ardından tüm vücudumu büyük bir titreme kapladı. Orgazm o kadar ani geldi ki nefes almaya vaktim olmadı. Patladım, deliğim parmaklarının etrafını sıktı ama bu onun hareketlerini hızlandırdı. İlk orgazm biter bitmez, bir başkası beni yıkadı. Üçüncüsünden sonra Massimo'yu itmek zorunda kaldım. Bu nefis ıstıraba bir saniye daha dayanamazdım.

Siyah Giyen Adam beni kendine doğru birkaç santim çekti, aletine vurmadan önce ayaklarımı yere koydu. Hiç sürtünmeden içime kaydı - tükürüğüm tükürüğümle o kadar ıslanmıştı ki devasa şaftı kolayca delebiliyordu. O sırada yarı bilinçliydim. Massimo'nun kalçaları yavaş dans etmeye başladı ve her dakika tempoyu artırdı. Hala ıslak olan parmakları meme ucumu sıktı.

"Seni daha iyi hissetmem gerek," diye nefes aldı ve belimin altına kalın bir yastık koydu. Sırtım kemerliydi. "Mükemmel," dedi tatmin olmuş bir şekilde ve beni o kadar hızlı ve sert bir şekilde becermeye başladı ki, ağlayamadım bile.

Önceki orgazmların ölmekte olan korları, kalçalarının itilmesiyle kükreyen bir ateşe dönüştü. Kocamın vahşi bakışıyla karşılaşan gözlerim aniden açıldı. Dudakları aralanmış ve çenesi kasılmıştı. O bir hayvandı. Nefesi daralırken göğsünde boncuk boncuk terler parlıyordu. Görüntü, koku ve hareket, vücudumun dürtüleriyle savaşmamı tamamen imkansız hale getirdi.

"Daha güçlü!" Kolumun bir hareketiyle yanağına bir tokat atarak ağladım. Bedenimdeki tüm kaslar, tekrar üzerime yağan muazzam bir coşku dalgası tarafından teşvik edilerek sınırlarına kadar gerildi.

Saldırım Massimo'yu vahşi bir canavar gibi kükretti. İçime girdi, amımda patladı. Kalçaları yavaşlamıyordu. Böğürdü ve tükenene kadar salladı, üzerime çöktü ve hala büyüdü.

Göğüslerimiz inip, hırıltılı nefesimizi sakinleştirmeye çalışıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yüzünü öperken Massimo'nun terli gövdesi havayı ciğerlerine pompaladı, dudaklarım sert çenesine değdi. Kusursuz, kusursuz cildini görüyordum.

"Senin neden dövmen yok?" diye sordum sırtıma dönerek.

“Dövmelerden hoşlanmıyorum. Neden onlarla bedenimi yaralayayım ki?” Bana garip bir bakış attı. “Ve konu bu olduğunda biraz muhafazakarım. Dövmeler, suçluların alanıdır. Aynada kendime her baktığımda hapse girme perspektifinin bana hatırlatılmasını istemem.”

"Öyleyse neden tamamen dövmelerle kaplı bir bahçıvan tuttun?"

"Bahçıvan?" Massimo araya girdi, gözlerindeki neşe bir an için kayboldu.

Bu ani değişiklikle kafam karışarak kaşlarımı çattım.

"Nacho. Yeni evde kel, dövmeli İspanyol bahçıvanımız. Dün seni istedi."

Siyah Giyen Adam keskin bir nefes aldı ve yutkundu.

Oturup omuzlarımdan tuttu ve beni kendine çevirdi.

"Bana olan her şeyi anlat. Hiçbir ayrıntıyı atlamayın," dedi sakince ama sesinde derin bir gerilim dalgası hissettim.

korkmaya başlamıştım. Geri çekildim, ellerini omuzlarından çektim ve ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladım.

"İlk önce bana söyle. Neler oluyor?"

Bir süre sessiz kaldı ama gözleri her adımımı takip etti. Dudağını ısırdı.

"Henüz bir bahçıvan tutmadım," dedi kasvetli bir şekilde ayağa kalkarak. "Şimdi bana o adamla görüşmen hakkında her şeyi anlat."

Bacaklarım büküldü. Ne demek bahçıvan tutmamıştı? Adamla kendim konuşmuştum! Dövmeli hoş, yakışıklı, biraz tuhaf adam. Tamamen zararsız, değil mi?

Kanepeye oturdum ve Massimo ayaklarımda diz çökerek dünkü olayları anlatırken dinledim. Bitirdiğimde telefonunu eline aldı ve bir numara tuşladı.

Birkaç dakika İtalyanca konuşarak bana gergin bakışlar attı. Sonra aniden telefonu öyle bir kuvvetle duvara çarptı ki cihaz bin parçaya ayrıldı.

"Kahretsin!" İngilizce ağladı. Beklenmedik öfkesinden korkarak kanepede sindim. Öfkeden titriyor, titriyordu. Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Neler oluyor Massimo?" Ellerimi omuzlarına koydum. Derin nefes alıyordu ama cevap vermedi. Düşünüyordu, beni korkutmadan bana bir şey söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Konuştuğun adam Marcelo Nacho Matos. İspanyol Mafyasının bir üyesi ve bir..." Duraksayarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Söyleyeceği şey hoşuma gitmeyecekti. "Laura, aşkım. Dün tanıştığın adam bir cellat."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir tetikçi." Çeneleri kenetlendi. "Seninle neden konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden öylesin ki..." Sustu ve ben titredim.

"Canlı." iç geçirdim. "Söylemek istediğin buydu, değil mi? Hala hayatta olmama şaşırmış olman."

Noel ruhu buharlaştı. Massimo'nun içindeki bastırılmış öfkeyle patlamak üzere olduğundan emindim. Başka bir şey söylemeden yanımdan geçti ve soyunma odasına gitti.

Bir an sonra, üzerinde koyu renk bir eşofmanla geri döndü. Bir battaniyeye sarılı olarak kanepeye oturdum ve ateşe baktım. Massimo yürüdü, bana nazikçe baktı ve yanıma oturdu ve beni kucağına oturttu. Göğsüne yaslandım. Güçlü kolları beni güvende hissettiriyordu.

"Beni neden öldürmek istedi?" diye sordum gözlerimi sımsıkı kapatarak.

"Seni öldürmek isteseydin ölürdün. Sanırım başka bir şey istemiş olabilir."

Kollarını o kadar sıktı ki acıyla inledim. "Üzgünüm." Sarılmayı gevşetti. "Birkaç ay önce adamlarıyla kesin bir anlaşmazlığa düştüm..." Duraksadı, bir şey düşünüyordu. “Bir daha asla hiçbir yerde yalnız kalmayacaksın. Ciddiyim, Laura. Tam bir güvenlik detayına sahip olacaksınız. Artık Messina'ya bensiz seyahat etmek yok. Seni bir yere göndermeliyim..."

"Şaka yapıyor olmalısın!" diye bağırdım. "Senin insanların beni güvende tutamayacak. Seninleyken bana hiçbir şey olmadı. Ve beni her terk ettiğinde, kötü bir şey oluyor. Hiçbir yere gitmiyorum!" Kendimi onun kucağından kurtarmaya çalıştım ama o kollarını bana sıkıca sarmıştı.

Gözlerim sulandı. "Peki ya ebeveynlerim?"

Siyah Giyen Adam yüksek sesle nefes aldı.

Yarın *Titan'ı* alacağız . Hepimiz. Polonya'ya döndüklerinde Karol onları koruyacaktır. Sana söz veriyorum, onlarla ilgileneceğim."

Sesi son derece ciddiydi. "Güvendeler. Seni avlamıyorlar. İspanyollar sadece beni incitmek istediler. Bunu yapmanın tek yolu senden geçiyor." Başımı çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Sana söz veriyorum, senin ya da oğlumuzun zarar görmesine izin vermektense sahip olduğum her şeyi kaybedip kendi hayatımı feda etmeyi tercih ederim."

Bu beni biraz sakinleştirdi. Domenico kapımızı çaldı ve İtalyanca birkaç sessiz kelime söyledi. Massimo odadan çıktı. Seksi İspanyol'la ilgili kabusları uyandırarak yatağa girdim. Bahçede konuştuğum bu hoş adamın nasıl kiralık katil olabildiğini anlayamıyordum. Pırıl pırıl gözleri çok hayat dolu ve çok mutluydu. Hareketlerini ve sözlerini hatırlayarak görüşmemizi analiz ettim, ama hiçbir sonuç çıkmadı. *Neden beni öldürmedi?* Kendime defalarca sordum. Bunu konuşmamız sırasında en az birkaç kez yapabilirdi. Neden yüzünü görmeme izin vermişti? Belki de bunu kocamdan saklayacak kadar aptal olduğumu düşünmüştü? Ya da belki beni öldürmek istedi ve fark etmediğim bir şey olmasaydı bunu yapacaktı. Belki vicdanı? Ya benden gerçekten hoşlanıyorsa? Tüm bunları düşünmekten ve orada olmayan sesleri duymaktan yoruldum ve sonunda uyudum.

Noel'de uyandım ve yatakta yalnız olduğumu buldum. Sıradışı bir şey yok. Massimo'nun yanındaki çarşaflara dokunulmamıştı, bu da onun bizim yatağımızda uyumadığı anlamına gelebilirdi. Ya da artık yatağını benimle paylaşmak istememişti.

Kahvaltı için hazırlandım ve aşağı indim ama kapı açılıp kocam daireye girene kadar dibe ulaşmadım. Tamamen bitkin görünüyordu. Durdum, ona baktım.

"Yeni güvenlik prosedürlerini planlamam ve tüm malikaneyi kontrol etmem gerekiyordu," diye mırıldandı.

"Şahsen?"

"Güvenliğiniz söz konusu olduğunda, her şeyi kendim yaparım." Yanımdan geçti ve üst katta gözden kayboldu. "Bana otuz dakika ver. Kahvaltıda sana katılırım."

Tüm konukların masada toplandığı yemek odasına gittim. Herkes mutlu görünüyordu. En az üç dilde heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı. İçeri girdiğimde tüm dikkatler bana çevrildi. Annem tabağıma yemek yığmaya başladı ve babam annemin hamileliğinin hikayesini benimle anlatmaya başladı. Yetmişinci kez. Gecenin bir yarısı çikolatayı nasıl özlediğini ve komünist Polonya'da çikolata bulmanın ne kadar zor olduğunu dinlemek zorunda kaldım. Bu yüzden babam ona istediği tatlıları almak için türlü türlü tuhaf

anlaşmalar yapıyordu ve ilk lokmayı alır almaz kustu, çikolatanın en başta istediği şey olmadığını söyleyerek kustu. Babam hikayeyi Lehçe anlattı, bu yüzden Olga -Domenico'nun koluna kenetlendi- fısıltıyla tercüme etti.

"Özel konuşabilir miyiz?" diye sordu annem, masayı bırakıp büyük yemek salonunun diğer ucuna doğru yürürken.

Ayağa kalktım ve yanında durarak onu takip ettim. Bir sigara çıkardı ve terasa açılan uzun pencereden dışarı baktı.

"O insanlar kim?" Sahile giden yolda devriye gezen iki güvenlik görevlisini ve bahçede duran iki güvenlik görevlisini işaret etti.

"Güvenlik," diye yanıtladım.

“Neden onlardan bu kadar çok var?”

Her zaman bu kadar çoktur, diye yalan söyledim, gözlerinden kaçınarak.

“Massimo biraz paranoyak. Ayrıca, mülk çok büyük, bu yüzden gerçekten *çok fazla değil* .” Sırtını okşadım ve bitmek bilmeyen sorularına daha fazla cevap vermek zorunda kalacağımdan endişelenerek masaya geri çekildim.

İsa Mesih , diye düşündüm, oturdum, *bu iki gün benim ölümüm olacak* . Ailemin noktaları birleştirip Massimo'nun gerçekte kim olduğunu keşfedeceğinden ciddi anlamda endişeliydim.

Neden onları buraya davet etmişti? Polonya'da bir Noel partisi düzenleyebilirdi. Sinirlerim için daha iyi olurdu, orası kesin. Sonunda bize katılması için sessizce dua ettim, böylece hepimiz *Titan'a binip* yelken açabildik. Hava tam olarak mükemmel değildi, ama villada tam bir paranoyaya batmaktansa yatta kıçımı dondurmayı tercih ettim. Dürüst olmak gerekirse, şikayet edilecek pek bir şey yoktu - Polonya'da muhtemelen kar yağıyordu. Bununla karşılaştırıldığında, elli dokuz derece Fahrenheit ve bulutsuz bir gökyüzü o kadar da kötü değildi.

"Sevgili konuklar," dedi Massimo yemek odasına girerken. "Bir duyurum var."

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse sandalyeme yığılacaktım. Sonunda buradaydı ve hepimizi güvenli bir yere götürecekti. İngilizceden çevirmeye karar verdim.

"Palermo'da bir Noel balosuna katılacağız."

"Lanet olsun," diye inledim kafamı eğerek.

Annem şoktan neredeyse bayılacaktı. Babam gergin bir şekilde onun omzunu tuttu. Yönümü şaşırmış bir şekilde Massimo'ya iri gözlü bir bakış atarak yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

"Yelkene gitmemiz gerekmiyor muydu?"

"Planlar değişti." Burnumun ucunda beni öptü.

Ah, o zaman nasıl sakin ve düzenli bir hayat hayal ettim.

Can sıkıntısına ihtiyacım vardı! Evde kanepeye oturup şarap yiyip içmek. *Evde Tek Başına* gibi bir Noel filmi izlemek ve tatlı tembellikten zevk almak.

"Neler oluyor sevgilim?" Annemin tiz sesi garip sessizliği delip geçti. "Böyle bir durum için giyecek hiçbir şeyim yok. Ayrıca, hepsi biraz beklenmedik. ”

"Dünyama hoşgeldin." Kollarımı iki yana açıp alaycı bir gülümsemeyle omuz silktim.

Massimo, annemin kaygısını fark etti, bu beni pek şaşırtmadı. Onun ruh halindeki değişikliği görmemesi için sağır ve kör olması gerekirdi. Akıcı bir Rusça'ya geçerek onunla konuşmaya başladı, ona çok sevimli bir gülümseme gönderdi, kalbimi eritti. Klara Biel ona göz kapaklarını kırpıştırarak gülümsemesine karşılık verdi ve ona ne saçmalık sattığını merak ettim. Bir an sonra delice sırıtıyordu, eli dalgın bir şekilde babamın omzunu okşuyordu.

Massimo kulağıma, "İşte bitti o zaman," diye fısıldadı. "Benimle gel."

Ayağa fırladı ve herkesi şaşırtarak beni odadan çıkardı.

"Hemen döneceğiz millet!" Şaşkın bir gülümsemeyle seslendim.

Beni devasa evin içinden o kadar hızlı geçirdi ki, neler olduğunu soracak zamanım bile olmadı.

Siyah Giyen Adam'ın bizi içeri kilitlediği ve bana uzun, tutkulu bir öpücükle tutunduğu kütüphanenin kapısının önünden geçtik. Dudakları, dişleri ve dili bana bastırdı, açgözlülükle beni içine çekti.

"Adrenaline ihtiyacım var," diye nefes aldı. "Ve kokain söz konusu olmadığı için..."

Elleri uzun eteğimin altından kaydı ve kalçalarımdan tuttu ve beni havaya kaldırdı. Odanın diğer ucuna yürüdü ve beni masanın yanına bıraktı ve üzerine eğildi. Şaşkınlıkla, kalbimin hızlandığını hissederek ona hızlı bir bakış attım. Massimo kemerini çözdü ve ardından pantolonunun fermuarını açtı. Başparmaklarını pantolonunun ve iç çamaşırının kenarından geçirerek hızla aşağı çekti ve dik penisini serbest bıraktı.

Diz çök, diye hırladı, kollarını masanın kenarına dayayarak. “Beni hemen şimdi em!” dizlerim yere değdiğinde emretti.

Şaşırmış ve biraz kafam karışmış, gözlerimi kaldırdım. Bakışları karanlık ve şehvet doluydu. Parmaklarımı yavaşça penisinin etrafına sardım ve yavaşça dudaklarımı ucuna yaklaştırdım. Massimo'nun göğsü inip kalkarken dudakları aralandı. Yavaşça inlediğini duydum. Gözlerimi kocamın yüzünden ayırmadan elimi tabanından pipisinin ucuna kadar okşamaya başladım.

"Bunu nasıl yapmamı istersin, don Torricelli?" Baştan çıkarıcı bir şekilde sordum, ama o görmezden geldi.

"Hızlı. Zor," diye havladı. Alnı terden boncuk boncuk oldu ve bacakları biraz titriyordu.

Tükürüğü ağzımda topladım ve karşılık olarak sertleşen kalın şafta tükürdüm. Siyah Giyen Adam gırtlaktan bir kükreme çıkardı ve eli kafamın arkasına çarptı ve zonklayan, dik sikiyle beni kazığa geçirdi. Onu bekliyordum. Boğazımdan aşağı kaydı. Bir öğürme refleksi olmadan aldım, diğer elini başıma koyup daha sert bastırarak ödüllendirdi. Kalçaları öne doğru savruldu ve onu emmem çabucak ağzıma döndü. Boğazından bir inilti daha yükseldi ve ben onun en sevdiğim yanını daha da derine çekerken benimle yumuşak bir şekilde İtalyanca konuştu. Ellerimi kalçalarına bastırdım, tırnaklarım derisine battı. Onu sevdi. Yatakta, Siyahlı

Adamım sadece acı vermekten hoşlanmadı - kendisi de sertleşmeyi severdi. Ağrı, cinsel yaşamımızın doğal bir parçasıydı ve ikimizi de aynı şekilde uyarıyordu. Penisinin boğazımın arkasına çarptığını, sınırlarımı zorladığını hissettim. Dişlerim karnının derisini ısırdı. Sonunda boğularak geri çekilmeye çalıştım ama kafamdaki tutuşu daha da sıkılaştı. Gözlerim yaşardı, nefes alamadım. Tırnaklarımı Massimo'nun kıçına daha sert ve daha derine batırdım, iz bıraktım ve sıcak tohumunun boğazıma aktığını hissettim. Başımdaki eller itmeyi bıraktı, ama zonklayan horozu hala boğazımın derinliklerine sıkışmıştı. Hepsini yutmak istiyordum ama nefes alamıyordum. Birkaç santim geri çekildi, kalçaları yavaşça dalgalandı ve sonunda nefes almama izin verdi. Sonunda, elleri tekrar masanın kenarına indiğinde hareketleri durdu. Yavaşça, hala sert olan penisini ağzımdan çıkardım ve yanaklarımdaki yaşları sildim. Sağ elim dışarı fırladı, taşaklarını tuttu ve gözlerimi sürekli onunkinden ayırmadan onu yalayarak temizledim.

Boxerını ve pantolonunu yukarı çekerken Massimo'nun başparmağı yüzümü okşadı. Onları sıkıştırdım ve kemerini bağladım, kendimi ayağa kaldırdım ve beyaz gömleğini düzelttim.

“Şimdilik yeterli adrenalin mi?” diye sordum, kaşlarımı kaldırarak ve gözlerimin altındaki koyu makyaj lekelerini silerek.

"Şimdilik," diyerek beni alnımdan öptü. Massimo, göz açıp kapayıncaya kadar kendi sperminin tadından hoşlanmazdı ama ben ona meydan okumayı ve sınırlarını test etmeyi severdim. Ağzını çekerken elimle çenesini tuttum ve onu öptüm, dilim ağzının derinliklerine işledi. Gerildi ama beni itmedi. Ben ona kendi tadımı vermeye çalışırken o benim bitirmemi bekledi.

"Bu benim lekeli makyajım içindi," diye tısladım, onu bir kez daha, keyifli bir gülümsemeye dönüşen dudaklarından öptüm.

Kendimizi düzene soktuk ve sabahın geri kalanını konuşarak, bahçelerde dolaşarak ve (çoğunlukla benim) çocukluğumuzu anımsayarak geçirdik. Ailem Massimo'ya çocukken tuhaf tuhaflıklarımdan bahsetmişti. Örneğin, o zaman kum yemiştim.

Siyahlı Adam, bir çakıl ocağına sahip olduğunu söyledi, bu yüzden öğle yemeği için uğrayabiliriz.

Yürüyüşümüz sırasında, annem her zaman dört güvenlik görevlisi tarafından takip edildiğimi hala anlayamadı, ama ona çok fazla şey anlatmaktan korktuğum için sorularını görmezden geldim. Arttırılmış güvenlik önlemleri olmasaydı, “bahçıvan” ile karşılaşmamı ve içinde bulunduğum tehlikeyi neredeyse tamamen unutmuştum. En azından kocama göre. İspanyol'un bir tehdit oluşturduğuna kendimi inandıramadım. Bana bakışında saldırgan veya tehdit edici hiçbir şey yoktu. Bu sefer sadece Massimo'nun şüphelerine güvenmedim.

BÖLÜM

on yedi

bir kuaför ekibi konağa geldiğinde saat üçe geliyordu. Annem, Olga ve ben kuaförlerin sihirlerini yapmalarına izin verirken, babam ve Massimo rahatlayarak içini çektiler, biraz kestirmek için gözden kayboldular. Annem, Siyahlı Adam'ın kahvaltıda ona ne dediğini anlattı. Görünüşe göre, bu özel gün için özel soyunma odasında bekleyen düzinelerce elbise olduğunu ona bildirmişti. Ya adamım bana yalan söyledi ya da gücü gerçekten sınırsızdı. Şimdi geleceği tahmin edebiliyor muydu? Titan'a yelken açmamız gerekiyordu ama sonra o top son dakikada ortaya çıktı ve yine de Massimo o olay için her şeyi hazırlamayı başardı. Garip. Bunu ne kadar uzun süre düşünürsem, gezinin her zaman dün gece beni sakinleştirmek için tasarlanmış bir oyun olduğu daha mantıklı geliyordu. Kocama kızgın kalmak istemedim çünkü bizi bekleyen bir parti vardı ve ben yine kupa karısını oynamak üzereydim. Kendimi sakinleşmeye zorladım.

Massimo'yu soyunma odamızda papyonuyla kavga ederken buldum . Sadece bornozumu giyerek kapıda durdum ve bir süre onu izledim. Gri pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Saçları geriye doğru taranmıştı. Şimdi gerçek bir Sicilyalı gibi görünüyordu.

Papyonla işini bitirdi ve bana bakmak için döndü. Delici bakışları aynadaki yansımamı gördü ve hafifçe dudağını ısırdı. Kolunun hızlı bir kamçısıyla bir blazer kaptı ve üzerine attı. Sonra kollarını düzeltti, bir yandan da yoğun bir bakışla beni sabitledi.

"Senin için bir elbise seçtim," dedi.

Güçlü kokusunu içime çektim ve başımın döndüğünü hissettim. Onu baloya gitmek yerine burada benimle kalması için nasıl manipüle edebileceğimi düşünmeden edemiyordum.

"Böyle gidemez miyim?" diye sordum bornozu fırlatarak. Massimo'nun çenesi kasıldı ve en sevdiği kırmızı dantelli iç çamaşırını giydiğimi görünce gözbebekleri büyüdü. "Sana bir teklifim var." Uzanıp ceketinin düğmelerini çözdüm. "Beni lavabonun yanındaki tezgaha yatırıp yalayacaksın." Ceketini omuzlarından çekip askıya attım ve dudaklarının aralanmasını izledim. "Ve geldiğimde, beni döndüreceksin ve aynadaki yansımamı izleyerek sikini benimkinin içine sokacaksın..."

Kemerine uzandım ama bileklerimden tuttu ve beni durdurdu.

"Neresi?" diye sertçe sordu. "Nereye koyacağım?"

"Kıçım," diye nefes aldım, çenesini ve dudağını yalayıp dilimi ağzına kaydırdım.

Homurdandı ve beni kollarına aldı ve beni derinden öptü. Parmaklarının içime girdiğini, ıslaklığı klitorisimin her yerine sürttüğünü hissettim.

"Yapamam." Sözler mideye bir yumruk gibiydi. Çekildi, çıkarken yanımdan geçti ve kıçıma bir tokat attı. " O iç çamaşırına ihtiyacın olmayacak . Giyinmek. Otuz dakikamız var.” Az önce içime soktuğu parmaklarını yaladı.

Ne yaptığını biliyordum. Bunu ilk kez denemiyordu. Bu acımasızdı. Yumruklarımı sıktım ve derin bir nefes almadan ve benim için hazırladığı kumaş elbise kılıfına gitmeden önce ona sessizce küfrederek öfkeyle salladım.

Fermuarını açtım ve içinde nefes kesici bir elbise buldum. Polonya markası. La Mania. Gümüş işlemeli parlak, kirli beyazdı. Havadar, örümcek ağlarından yapılmış gibi. Narin ve çok, çok seksi.

Özellikle yanları ve arkası oldukça gösterişliydi ve boyundan bağlanıyordu. Bazı yerlerde elbise neredeyse tamamen yarı saydamdı, diğerlerinde ise cildi gümüşi çiçek motifleriyle kaplıyordu. Klasik bir uyum ve parıltı, tüm ihtişamıyla gördüğüm anda kalbimi çaldı. Artık Massimo'nun iç çamaşırına ihtiyacım olmayacağını söyleyerek ne demek istediğini anlamıştım. O elbiseyle sutyen giyemezdim ve G-string'im ten rengi ve gerçekten çok az olmalıydı. Elbiseyi askıdan çıkarırken gümüşi gri bir pelerin olan başka bir örtü keşfettim. Tom Ford bu trendi 2012 koleksiyonunda tanıtmıştı ama o zamanlar bu kadar muhteşem bir şey giymeyi hayal bile etmemiştim.

20 dakika sonra soyunma odasına giren Massimo, "Arabalar bekliyor," dedi. "Kraliçem," diye nefes verdi, o inanılmaz kıyafeti giymiş beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Elimi tuttu ve öptü, beni gözle görülür bir zevkle izledi.

Büyüleyici görünüyordum. Kuaförün tazelediği kafamdaki kısa bob mükemmel bir şekle sahipti. Dumanlı gri makyaj, kıyafetimin daha koyu unsurlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu ve Manolo Blahnik topuklularımın kısa uçları tüm kıyafeti tamamlıyordu. Ufacık bir Valentino el çantası aldım ve yüzümü kocama döndüm.

"Yapalım mı?" diye sordum kibirle.

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Sessizce elimden tuttu ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Yol ne kadar sürecek?" Çıkışa doğru yürürken sordum.

"Önce havaalanına gidiyoruz. Uçuşun kendisi sadece on beş dakika sürecek."

"Uçuş" kelimesinin sesi, elini daha sıkı tutmama neden oldu. Bu bir refleksti. Başparmağı avucumun üstünü okşadı ve bir şekilde özel jette dikkatimi dağıtabileceğinden emindim. Bir tanesi bile ailemle dolu.

Mürettebatın geri kalanını ana kapının yanında buldum. Mutluydular ve biraz sarhoştular. Herkes harika görünüyordu. Smokinli adamlar film yıldızlarına benziyordu ama en çok dikkatimi

çeken Olga oldu. İlk kez kendi imza tarzında giyinmemiş olabilirdi. Ya da belki Domenico kıyafetini seçmişti? Kıvrımlarını vurgulamaya yarayan uzun, siyah, dar bir bandeau elbise giyiyordu. Omuzları bir kürk boleroya sarılmıştı.

"İşte buradasın," dedi annem soğukkanlılıkla. Ona bakmak için döndüm.

Çenem düştü. dilsizdim. Oradaydı - annem - tek omuzlu çıplak bir elbise giyiyordu. Şok içinde ona baktım. Ama o elbiseyi onun için alan kocamdı. Ona biraz sitemli bir bakış gönderdim ama o sadece omuz silkip gülümsedi ve herkese arabalarını gösterdi.

Olga, Palermo'daki tarihi bir otelin yanında limuzinden inerken sessizce, "Annen ve baban etraftayken yeniden lisedeymişiz gibi hissediyorum," dedi. “Tamamen ilkel ve düzgün olmalıyım ve asla küfür etmem. Kahretsin, dünyadaki herkes İngilizce küfür ettiğimi anlıyor!”

"Yarın Polonya'ya dönüyorlar." Güldüm ve elini tuttum. "İnan bana, sürekli gerilimden ve bir şey olacağından ve onlar Massimo'nun gerçekte kim olduğunu öğreneceklerinden korkmaktan bıktım."

"Ah, doğru. Sana sormayı unuttum," dedi sesini alçaltarak. “Evin etrafındaki artan güvenlik ne durumda? Domenico bana söylemedi.”

"O. Bu..." diye başladım ama Siyah Giyen Adam birdenbire ortaya çıktı ve elini omzuma koydu.

"Hazır?" diye sordu, ana girişi dolduran paparazzi kalabalığına bakarak.

Böyle bir şeye asla hazır olmazdım. Bu kadar ilgiyle asla rahat hissetmezdim. Elimi Massimo'nun koluna koydum ve kalabalık bağırmaya başladığında o da avucumu eliyle kapattı. Muhabirler ve fotoğrafçılar öne çıkıp mümkün olan en iyi fotoğrafı çekmeye çalışarak ilerlemeye çalıştılar. Massimo sakin bir kayıtsızlık havası yayarak kıpırdamadan durdu ve umutsuzca kameraların yanıp sönen ışıklarında gözümü kırpmamaya çalıştım.

"Sinyora Torricelli!" bağırıyorlardı.

Başımı kaldırdım ve onlara en çekici gülümsememi gönderdim. Bir süre sonra don Torricelli başını salladı ve binaya girdik.

"Bunda iyi gidiyorsun," dedi elimi öperek ve beni ana salondan geçirerek.

Bir masaya oturduk ve bu sefer yabancılarla oturmak zorunda olmadığımızı öğrendiğime memnun oldum. Yakında güvenlik ekibinden asık suratlıların da bize katılacağını hatırladığımda gülümsemem soldu. Anıtsal balo salonunu inceledim. Tavan benim en az üç kat yukarıdaydı, mağara gibiydi. Zengin bir şekilde dekore edilmiş, fantastik şekillerde oyulmuştu. Çatıyı destekleyen masif sütunlar Bizans kemerleriyle birleştirilmiştir. Şaşırtıcı derecede güzeldiler. Etrafımda mumlar parlıyordu ve odanın kendisi büyük Noel ağaçlarıyla kaplıydı. Sofra takımı saf gümüştendi ve büfeler -en az bir düzine vardı- çeşitli lezzetlerle doluydu. Beyaz smokinli garsonlar meze servis ediyorlardı ve ben nasıl bu dünyanın bir parçası olduğumu merak etmeden edemedim. Annem hiç endişelenmişe benzemiyordu. Doğal davrandı, en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden, balo salonunun bizim bölümündeki erkeklerin çoğunun dikkatini üzerine topladı. Babam, geldiğimizden beri annemden en az beş kez dans etmesi istendiği için gururla gülümseyerek dimdik oturdu.

"Bu parti ne?" Yavaşça uyluğunu okşayarak Massimo'ya doğru eğildim.

"Bir yardım balosu" diye yanıtladı. "Ve benimle dalga geçmeyi bırak." Elimi kasıklarına kaydırdı. Ereksiyon oldu.

Annemin bizi izlediğini fark ettiğimde en masum gülümsememi benimseyerek, "İç çamaşırı giymiyorum," diye fısıldadım.

Massimo'nun eli benimkini sıktı, ezdi ve kara gözleri bende delikler açtı.

"Yalan söylüyorsun," boğazını temizledi, kadehini kaldırıp Klara'ya başını salladı.

"Neden kendin kontrol etmiyorsun? Elini sırtımdan aşağı kaydır." Kaşlarımı kaldırıp gülümsememi genişlettim.

Kocamın eli sırtıma dokundu ve aşağı indi. Elbisemin kumaşının altına kaydı ve dondu. Eve döndüğümde, sadece yarı saydam elbisenin altında çok görünür olduğunu fark ettiğimde iç çamaşırı giymiştim, bu yüzden onu tamamen atlamaya karar verdim.

Don Torricelli gerildi, nazikçe sırtımın bittiği yeri okşadı. Derin bir nefes aldı ve iki elini masaya koydu. *Beni işaret et* , diye düşündüm.

Ayakkabımla oynuyormuş gibi yaparak elimi düşürdüm ve elbisemin altına kaydırdım. Parmaklarım ıslak kedimi buldu , onun suyuyla kaplı olduklarından emin olana kadar kısa bir süre onunla oynadı. Parmaklarımı birbirine sürttüm ve sonra elimi Massimo'ya uzattım, kulağına eğildim.

"Öp beni ve tadına bak." Kulak memesini ısırdım.

Dediğimi yaptı, dudaklarını nazikçe elimdeki ıslak noktaya değdirdi. Gözbebekleri büyüdü ve kokuyu hissedip tadına vardığında nefesi hızlandı.

"Sen... beni... reddetme," diye tısladım, her bir kelimeyi vurgulayarak ve elimi geri çekerek.

Siyah Giyen Adam o sırada şehvetle yanıyordu, ama annemle babama hızlıca bir göz attı, şarabını yudumladı ve koltuğuna yaslandı. Gövdesi yavaş yavaş kalkmayı bıraktı ve ağzını kapattı, dudaklarını bir gülümseme görünümünde gerdi. Özdenetiminden ve disiplininden etkilendim. Kendi içinde boğuştuğunun tek işareti, pantolonunun içindeki kaya gibi sert sikiydi.

Olga, üç saat sonra sandalyesine çökerek, "Bu Louboutin stilettoları benim ölümüm olacak," dedi. "Domenico dans edemez. Ben de bunda iyi değilim, ama yine de beni dans pistine geri sürüklüyor. Tanrı aşkına *, Yıldızlarla Dans etmek* değil ."

Ne hissettiğini bildiğim için ona teselli edici bir bakış gönderdim. Venedik Film Festivali'ndeki iki şarkıdan sonra Domenico'nun dansa olan sevgisinden bitkin düşmüştüm. Kuba ile derin bir sohbete dalmış olan Massimo'ya baktım. En azından harika bir dansçıydı. Bütün akşam kocam yanımdan ayrılmadı. Ailem ya da benim iç çamaşırımın olmaması, sürekli bana yapışmıştı.

Annem ve babamın izinlerini ve adamlarımızdan birinin onlara odalarına kadar eşlik ettiği sıralardaydı. Masamıza yaşlı bir adam katıldı. Ağabeyim dahil herkesi kibarca selamladı ve adamlar konuşmaya başladı.

Hâlâ ayaklarını ovuşturan Olga'ya bakarak, "Birinci kareye geri dönelim," diye mırıldandım.

"Ne bekliyordun?" Omuz silkti. "Hadi yatalım."

Kulağa en iyi seçenek gibi geldi, bu yüzden Massimo'ya döndüm ve şimdi gidebilir miyiz diye sordum. Sadece bana baktı, sinirlendi ve konuşmasına geri döndü.

"Gidiyoruz." dedim ayağa kalkarken.

Siyah Giyen Adam, duvarın yanında bekleyen iki muhafıza dalgın dalgın başını salladı ve onlar gelip arkamda yerlerini aldılar. Başımı salladım ve ayrılmadan önce yüzümü buruşturdum.

İki serseri yolu benden daha iyi biliyorlardı ve kısa sürede beni yakaladılar. Takip ettim. Bir an sonra bir şeyin farkına vardım. Telefonumu Massimo'nun ceketinde unutmuştum. Debriyajım bunun için çok küçüktü.

Durup arkasını dönen korumalara, "Telefonumu alacağım," diye havladım. Adamlardan biri peşimden koştu, ama ben onu uzaklaştırdım. “Bir dakika olacağım!”

Balo salonuna döndüğümde masamızın zaten boş olduğunu keşfettim. Küçük grubumuza hizmet eden garsonu görene kadar bir süre sandalyemin yanında gezindim, çevremi taradım. Adamların nereye gittiğini bilip bilmediğini sordum ve bana koridorun karşı ucundaki bir kapıyı gösterdi. Ona teşekkür ettim ve oraya gittim.

Büyük ahşap kapının arkası tamamen karanlıktı, yol sadece her iki metrede bir duvara yapıştırılan küçük lambalarla aydınlanıyordu. Başka bir kapı bulana kadar koridoru takip ettim. Arkadan biri konuşuyordu. İki kere düşünmedim. Kolu tuttum ve açtım. Kapı küçük bir odaya açılıyordu. İçeride bir masanın yanında bir grup adam oturuyordu. Aradıklarım bunlar arasındaydı.

Kahretsin, diye inledim Massimo'nun masanın üzerine eğildiğini ve uzun bir beyaz tozu burnunu çektiğini görerek. Ayağa kalktı, katlanmış banknotu sakince masanın üstüne koydu ve bana soğuk bir bakış gönderdi. Diğerleri de kafalarını çevirdi.

"Yoruldun mu kızım?" sıktığı dişlerinin arasından tısladı. midem bulandı

Kahkahalar eşliğinde elimi uzatarak yanına yaklaştım.

"Telefonum," diye havladım. Massimo cebine uzandı ve akıllı telefonu bana verdi. "Siktir git, don Massimo," diye tükürdüm cihazı alarak. Oda tamamen sessizleşti. Masanın etrafındaki adamlar beklentiyle Siyahlı Adam'a bakıyorlardı.

"Dışarı," diye homurdandı, kapıyı işaret ederek. Güvenlik görevlilerinden biri benim için kapıyı açtı.

Massimo'ya kısa bir süre nefretle baktım, gözyaşlarımın kırılmaması için çenemi sıktım. Topuğumun üzerinde döndüm, başımı kibirli bir şekilde kaldırdım ve don Torricelli'nin İtalyanca bir şeyler söylediğini duyunca bir kahkaha daha patlatarak odadan fırladım.

tütüyordum. Etraftaki diğer gangsterlerle maço oynamak zorundaydı, ama neden uyuşturucu almak zorundaydı? Hıçkırıklarımı bastırarak balo salonuna koştum ve Olga'yı bıraktığım yere gittim.

Bir noktada, yanlış bir dönüş yapmış olmalıyım.

"Lanet olsun," diye yemin ettim, ayaklarımı öfkeli bir çocuk gibi yere vurarak.

Yön duygusu hiçbir zaman benim yeteneğim olmamıştı, ama sinirlendiğimde genellikle tamamen yeni düşüklere ulaştı.

Ağzımda tatlı bir tat hissedince geri dönmek niyetiyle arkamı döndüm.

BÖLÜM

on sekiz

Başım ağrıyor. Akşamdan kalma gibi hissettim, ama aylardır akşamdan kalma değildim. Yavaşça gözlerimi açtım. İçinde bulunduğum oda tatsız bir şekilde aydınlıktı. Kafatamdaki migren çarpıntısıyla şu an ihtiyacım olan şey ışık değildi. Yine mi karardım? Dün geceden hiçbir şey hatırlamıyordum. Dönüp kafamı yorganla örterken boğazımdan bir inilti çıktı. Çarşaflara daha sıkı sarılmaya çalıştım ve bunu yaparken elimi yan tarafımda gezdirdim. Dondum. O pamuklu boxerlar belimin üzerinde miydi? Pamuklu iç çamaşırım yoktu. Başımdaki ağrıya aldırmadan gözlerim açıldı. Çarşafları fırlattım ve kendime baktım, panikledim.

"Ne sikim?" diye mırıldandım kendi kendime.

“Lehçe bilmiyorum,” diye bir erkek sesi duydum. Kalbim durdu. "Ama kendini iyi hissetmiyorsan, hapların yatağın yanında."

Nabzımın hızlandığını ve nefesimin hızlandığını hissettim. Gözlerimi sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm.

Nacho neşeyle gülümseyerek, Merhaba, dedi. "Çığlık atma."

Nefes almaya çalıştım ama vücudum gerildi ve ciğerlerim kilitlendi. nefes alamıyordum. Nefes alamadım.

"Laura." Adam yatağın kenarına oturdu ve elimi tuttu. "Sana zarar vermeyeceğim. korkma."

Bana bir hap teklif etti.

"Ağzını aç."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve utanmış bir şekilde ona baktım, sadece kulaklarımdaki uğultuyu duydum. Parmaklarını ağzıma soktu ve hapı dilimin altına iterek saçlarımı okşadı. Başımı iki yana salladım.

"Bana kötü tepki vereceğini söylediler." Sesi sakin ve neşeliydi.

Gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştım. Uyuyakaldım mı yoksa birkaç saniye sonra mı açtım bilmiyorum ama o hala oradaydı.

"Nacho," diye fısıldadım. "Beni öldürür müsün?"

"Adım Marcelo, ama bana Nacho diyebilirsin, evet. Ve hayır. Bunu yapmayacağım." Nabzımı kontrol etti. "Neden seni sadece öldürmek için kurtarayım?"

"Neredeyim?"

Kalp atışlarımı saymaya devam ederek, "Dünyadaki en güzel yer," dedi. "Ve yaşayacaksın." Gözleri parlıyordu. Artık korkmuyordum.

"Massimo nerede?" Diye sordum.

Güldü ve bana bir bardak su verdi. Başımı kaldırdım ve birazını ağzıma döktü.

"Muhtemelen Sicilya'da iktidarsızca öfkeleniyor." Sırıttı ve uzandı. "Nasıl hissediyorsun?" Sorusu... tuhaftı. Yersiz. Bardağı elinden alıp yerine koydum.

"Sen bir katilsin, ama ben hala hayattayım."

"Çok zekice bir açıklama."

Yan yattı, bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve diğer kolunu benim üzerime koydu. “Şimdi, diğer sorularınızı önlemek için. Seni kaçırdım ama bu senin için yeni bir şey değil, değil mi? Sana zarar vermek istemiyorum. Ben sadece işimi yapıyorum. Her şey planlandığı gibi giderse birkaç hafta sonra kocanla birlikte dönersin” diye daha ciddi bir ifadeyle açıkladı. Gözleri neşeli parıltısını kaybetmedi. Ayağa kalktı ve saatine baktı. "Başka bir şey?"

ona boşaldım. Bu bir tür şaka mıydı? Üstümde duran beyaz kolsuz bluzlu adamın Massimo'nun bana bahsettiği acımasız katille hiçbir ortak yanı yoktu. Nacho bol kot pantolonunu yukarı çekti ve gülümseyerek ayaklarını parmak arası terlik giydi.

"Soru yok? İyi. Ben yüzmeye gidiyorum."

"Bekle" diye seslendim. "Neredeyim ve ne zamandır buradayım?"

"İki gün önce ortadan kayboldun. Aralık ayı ve siz Kanarya Adaları'ndasınız. Daha doğrusu Tenerife." Bir çift güneşlik giydi ve kapıya gitti. "Ben, sizi buraya getirmemi emreden Fernando Matos'un oğlu Marcelo Nacho Matos'um. Ve bir kez daha, tamamen güvendesiniz. Kimse seni öldürmeyecek. Sadece kocanla bazı sorunları çözmemiz gerekiyor ve sen farkına bile varmadan eve döneceksin."

Kapıya gitti ve kapatmadan önce bana son bir kez baktı. “Komik bir fikriniz varsa, kıtadan oldukça uzakta bir adada olduğunuzu unutmayın. Ve bacağındaki bilezik bir verici." Bileğime dokundum ve etrafında lastik ve plastik bir bant hissettim.

"Yani her zaman nerede olduğunu biliyorum. Ve benim iznim olmadan ailenle iletişime geçmeye çalışırsan onları öldürürüm.”

Kapı kapandı ve gözden kayboldu.

Şok içinde kıpırdamadan yattım. Tanrıya şükür hamileydim ve evlendim. Hayatımın tam bir döngüye girmesi düşüncesi beni hasta ediyordu. Nacho'nun bana söylediklerini sindirmeye çalışarak tavana baktım. Yorgundum ve ağlamak istiyordum. Daha da kötüsü, kaçırılmadan hemen önce kocam bana çöpmüşüm gibi davranmıştı ve bu kesinlikle ruh halimi iyileştirmedi. Döndüm, bir yastığa sarıldım ve hızla uykuya daldım.

Açlık beni gece yarısı uyandırdı. Midem yüksek sesle guruldadı. Uzun süre aç kalamazdım - hamileydim. Yataktan kalkıp lambayı açtım.

Etrafımdaki oda beyaz duvarları, ahşap, kumaş ve cam detaylarıyla modern, aydınlık ve sadeydi. Giyecek bir şeyler

arayarak odayı karıştırdım ve sonunda sürgülü kapılı bir dolaba ulaştım. Bir kanadı açtım ve kendimi küçük bir gardırobun önünde dururken buldum. Eşofman, parmak arası terlik, şort, tişört, iç çamaşırı ve mayolarla doluydu. Bol bir kapüşonluya ve bir çift şorta uzandım. Benim için çok küçüklerdi.

Açık pencereden ılık rüzgar esiyordu. Denizin monoton fısıltısını duydum. Teras okyanusa bakıyordu. Su siyah ve sakindi. Şaşırdım, hapis yattığım yerin hiç de bir ev olmadığını keşfettim. Bir apartman bloğuydu. Terasın altında jakuzili küçük bir bahçe uzanıyordu.

Kapıya gittim ve tokmağı tuttum. Açıktı. Domenico'nun gelip beni serbest bırakmasını beklemek zorunda kaldığım son kaçırılmamdan sonra güzel bir değişiklik. Koridora çıktım. Cam zeminin keskin serinliği beni canlandırdı. Odamın karşısında merdivenler vardı. Bir çift kapıdan geçerek alt kata indim ve mutfağa ulaştım.

"Buzdolabı," diye inledim, hızla ileri atılarak ve bol ikramlar diyarının kapısını açarak.

Gülümseyerek buzdolabının içindekileri taradım, peynirlere, yoğurtlara ve bir sürü meyveye, ayrıca İspanyol et ve içeceklerine baktım. Küçük ekmeklere uzanmadan önce marketleri karıştırdım ve ne istersem tezgahın üzerine fırlattım.

"Acıktıysan sana paella ısıtabilirim." Sesle irkildim, bir tabak düşürdüm. Yerde parçalandı. "Hareket etme."

Nacho ayaklarıma diz çöktü ve kırılan parçaları çöp kutusuna atmaya başladı. Çok fazla vardı. Beni kollarına aldı ve mutfaktan dışarı çıkardı, sonra geri dönüp parçalanmış parçaları bir süpürgeyle süpürdü. Onu izledim, kafam karıştı.

"Anlamadım." Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Beni önemsiyorsun - bu çok açık. Benim iyiliğim için endişeleniyorsun. Neden beni kaçırıyorsun?"

Ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı.

"Hamile misin. Ve senin sorunun yanlış adamla evlenmen." Bakışlarından kaçındım ama çenemi başparmağım ve işaret parmağım arasına sıkıştırıp kaldırdı, böylece bakışlarıyla

karşılaşmam gerekti. "Yanlış bir şey yapmadın. Sen masumsun. Ve sen güzel bir kızsın. Anlamayacak ne var?”

Tezgaha oturdu ve aniden boxer şortundan başka bir şey giymediğini rahatsız edici bir şekilde fark ettim.

"Sen," diye devam etti, "sona giden bir araçsın. Sen bizim hedefimiz değilsin.” İçini çekti ve iki elini tezgaha dayayarak gerindi. “Erkek olsaydın seni babamın bodrumunda bir sandalyeye bağlı halde tutardık. Çıplak. Ama sen hamile bir kadınsın, bu yüzden seni burada tutayım, pisliğini temizleyeyim dedim. Ayrıca... Torricelli ile bir savaş istemiyoruz. Sadece bizimle konuşmasını istiyoruz.”

Tezgahtan atladı. "Yani. Deniz ürünlü pilav?"

Bir bar taburesine otururken, "Bu çok garip," diye mırıldandım.

“Koroya vaaz vermek. İnsanları kafalarından vurmak yerine uçurtma sörfü okulu işletmeyi tercih ederdim.” Gece yarısı yemeğim için hazırladığım her şeyi alıp buzdolabına geri koydu, bunun yerine büyük bir tava çıkardı. "Safranlı deniz ürünleri ve pirinç. Kendim yaptım.” O güven verici gülümsemesini tekrar sergiledi.

Rengarenk dövmelerini yaparken onu izledim. Her yerdeydiler: sırtında, kollarında, muhtemelen kıçında da. Sadece bacakları onlardan bağımsızdı.

“Kadınınız tüm bunlara ne diyor?” Daha iyi karar vermeme rağmen sordum.

Nacho tavayı ocağa koydu.

"Bilmiyorum. Ben bekarım" dedi bana bakmadan. “Ama oldukça yüksek standartlarım var. Kadınlarımın zeki, zeki, güzel, zinde ve tercihen babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan istiyorum. Ama küçük bir ada. Ve kıtadaki kadınlar…”

Bir an durakladı. " *Loko.* Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yapmadım ama yine de başımla onayladım. Muhteşem görünüyordu, mutfakta koşturuyordu. Gerçekten dinlemiyordum.

Bunun yerine, yemeğimi hazırlayan adamı izledim ve ondan gerçekten korkmadığım sonucuna vardım. Ama belki de planladığı buydu. Belki de bu yüzden arkadaşça davranıyordu. Böylece rahatladım ve gardımı düşürdüm. Aklım birçok farklı senaryo

önerdi, hepsi sonunda bana saldırmasıyla sonuçlandı, ta ki önümde lezzetli kokulu bir tabak dolusu yemek belirene kadar.

"Ye," dedi Nacho, yanıma oturup çatalını alarak.

Yemek o kadar lezzetliydi ki, dolmadan önce iki porsiyon yediğimi fark etmemiştim bile. Bar taburesinden kaydım, tabağı tezgahın üzerine bırakıp yemek için ona teşekkür ettim.

"Saat akşam sekiz. Tekrar uyumaya mı gidiyorsun?" Merdivenlere doğru ağır ağır ilerlerken sordu.

"Yok canım?" Gözlerimi daha da açtım.

"Birkaç film izleyebiliriz." Oturma odasındaki bir kanepeyi işaret etti.

Bunda benim rolümün ne olduğunu anlamaya çalışarak ona şaşkın bir bakış gönderdim.

"Beni kaçırdın Nacho ve akrabalarımı tehdit ettin ve şimdi benimle film izleyebileceğini mi düşünüyorsun?" Sesim biraz fazla agresif çıkmış olabilir. Cevap beklemeden arkamı döndüm.

"Pekala, bunu sana yapan son adam çocuğunun babası olacak," diye mırıldandı Nacho, gözlerini tabağından ayırmadan.

Donup kaldım ve bir şeye karşılık vermek üzereydim, ama o *haklıydı* . Dilimi ısırdım ve odama gittim. Bu çok garipti. Yatağıma kıvrılıp televizyonu açtım.

Gözlerimi tekrar açtığımda hava hala karanlıktı. Bir gün daha uyuyabileceğime üzülerek yataktan fırladım. Bebeğim bu kadar uzun süre açlıktan ölemezdi. Yatağın karşısındaki duvardaki düz beyaz televizyon yedi otuzu gösteriyordu. Polonya'da bile o saatte hava daha parlak. Yatağa geri döndüm, kendimi örttüm, daha sabah olduğu için mutlu oldum.

Bir dahaki sefere uyandığımda, oda güneşin ılık ışığında yıkanmıştı. Uzanıp yorganı tekmeledim.

"Gerçekten hamile misin?" Bir erkek sesi. Alarmla ayağa fırladım. "Çok zayıfsın."

Döndüm ve Nacho'yu yatağın yanında bir koltukta oturan bir fincandan bir şeyler yudumlarken gördüm. Orada uyuduğunu düşünmeye başlamıştım.

“İkinci üç aylık dönemin başlangıcı. O bir erkek," diye yanıtladım ayağa kalkarak. "Şimdi bana bir şey açıkla."

Yanına yaklaştım ve ayaklarının dibinde durdum. mideme baktı. “Messina'da benden ne istedin? Bahçede." Kollarımı kavuşturarak bir açıklama bekledim.

“Palermo'da da aynı şeyi istedim. Seni kaçırmak için." Kıkırdadı. "Massimo'nun koruma dediği o salaklar, çirkin kupalarına otursam bile beni fark etmezler. Sadece hamile olduğunu bilmiyordum. Ve kullanmak üzere olduğum sakinleştirici sana zarar verebilirdi. Daha doğrusu senin bebeğin." Karnımı başıyla onayladı. "Ama bu kadar boş boş konuşma yeter. Massimo'yu arayalım. Ona harika hissettiğini ve güvende olduğunu söyleyeceksin. Daha fazla yok." Ayağa kalktı ve cep telefonundan bir numara tuşladı. Karşı taraftaki kişi ayağa kalkar kalkmaz Nacho akıcı bir şekilde İtalyanca'ya geçti. Birkaç saniye sakin, sakin bir sesle konuştu ve sonunda telefonu bana verdi. Onu tuttum ve odanın diğer tarafına çekildim.

"Massimo?" nefes aldım.

"İyi misin?" Sakin sesi sadece bir örtüydü. Endişeden delirdiğini biliyordum. Aramızdaki binlerce kilometre onun endişesini gizleyemedi. Derin bir nefes aldım ve kaptanıma meydan okuyan bir bakış attım. Riski aldım.

“Tenerife'de deniz manzaralı bir tür apartman bloğundayım!” Olabildiğince hızlı püskürttüm.

Nacho telefonu elimden çekip kapattı.

"Nerede olduğunu biliyor," diye homurdandı. "Ama babam izin vermeden kocan buraya gelmeyecek.

"Şu anda çok risk aldın Laura. Umarım kendinle mutlusundur. İyi günler." Topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı çarparak çıktı.

Yükselen bir öfke hissederek birkaç dakika hareketsiz kaldım. Çaresizliğim kırmızı bir öfkeye dönüştü ve bu tür duygular nadiren iyi bir şeye yol açtı. Tokmağı tuttum ve koridordan aşağı koştum, merdivenlere yöneldim.

Ciğerlerimi havayla doldurdum ve daha onu görmeden bağırmaya başladım.

"Ne saçmalıyorsun? Burada oturup bekleyeceğimi mi sanıyorsun?!"

Adımları ikişer ikişer indim, bir tanesini kaçırıp düşmemek için aşağıya baktım. "Yapacağımı sanıyorsan..." Sustum. Nacho'nun yanında duran genç bir kadın vardı. Ağzı yarı açık bir şekilde bana baktı.

Kapıyı kapattı ve İspanyolca konuşarak ona döndü. Kısa bir süre konuştular ve ben onları merdivenlerin ortasında donmuş halde ve neler olduğunu merak ederek izledim.

"Amelia, bu benim kız arkadaşım Laura." Nacho kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Birkaç gün önce geldi. Bu yüzden bana ulaşamadın."

Beni alnımdan öptü ve ben onun kucağından kurtulmaya çalışırken ekledi, "Küçük bir tükürüğün ortasındayız. Bize biraz izin verir misin?"

Uzun, dövmeli kolları beni yakaladı ve havaya kaldırdı. Beni tekrar yukarı taşıdı.

"Ben Amelia!" Nacho beni çekerken kız ışıl ışıl gülümsedi ve bana el salladı.

Geri çekilmeye çalıştım ama çok güçlüydü. İlk yatak odasına girdik ve kapıyı kapatıp beni yere yatırdı. Ayaklarım yere değer değmez, yüzüne bir tokat atmak niyetiyle büyük bir vuruş yaptım. Elim hedefine ulaşamadı. Nacho benim vuruşumdan kaçarak daldı. Sadece beni daha da sinirlendirdi. Çılgın bir cadı gibi kollarımı sallayarak ona doğru koştum ama o kaçmaya devam etti. Sonunda odanın sonuna geldik. Şimşek hızında bir hareketle bir eliyle bileklerimden tuttu ve beni duvara itti. hareket edemedim. Yanında durduğumuz dolapta bir şeye uzanması sadece birkaç saniyesini aldı. Bilmeden önce, kafama bir silah dayadım.

"Beni öldüremeyeceğini ikimiz de biliyoruz," diye tısladım sıkılı dişlerimin arasından, toplayabildiğim tüm nefretle ona bakarak.

"Tabii," dedi silahı açarak. "Ama üzerine bahse girmeye istekli misin?"

Koşulları gözden geçirdim, çabucak yenilgiyi kabul ettim. Kollarım rahatladı. Nacho beni bıraktı ve silahı çekmecesine geri koydu.

"Aşağıdaki benim kız kardeşim. Ne yaptığımı bilmiyor." Birkaç adım geri gitti. "Böyle kalmasını isterim. Babamın şirketlerinden birini benim yönettiğimi ve senin Polonyalı kız arkadaşım olduğunu düşünüyor. Birkaç ay önce bir iş gezisinde Varşova'ya gittiğimde bir partide tanıştık."

"Aklını mı kaçırdın?!" Ben araya girdim ve o bir adım daha geri gitti. "Hiçbir şey numara yapmayacağım! Özellikle de kız arkadaşın olmak." Kapıya doğru fırladım.

Nacho beni yakaladı ve bacaklarımın üzerinde oturarak yatağa itti.

"Ve birlikte yattık ve bu yüzden şimdi hamilesin," diye devam etti, etkilenmeden. "İlişkimiz biraz zorunluluk ama birbirimizi çok seviyoruz. Şimdi sahip ol?"

Bir kahkaha patlattım ve o şaşkın bir şekilde ellerimi bıraktı. Kollarımı kavuşturdum, hala gülüyordum.

"Hayır," dedim aniden ciddileşerek. "Senin için kolaylaştırmayacağım."

İspanyol, sanki beni öpecekmiş gibi kollarının üzerine çöktü. Kasıldım, korktum ve koşamadım. Nefesi aralanmış dudaklarımın yanından geçti ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Çiğnediği sakızın nanesini ve taze bir kolonya kokusu ya da belki duş jeli kokusunu aldım. Sesli bir şekilde yutkunarak ona tereddütle baktım.

"Bildiğim kadarıyla, ailen kocanın yaşamak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok," diye soludu, yeşil gözleriyle beni sabitleyerek, ağzı sinsi bir gülümsemeyle gerildi. "Yani biz de benzer şekilde zor bir durumdayız. Seninki biraz daha zor olabilir. Öyleyse bir anlaşma yapalım. Ailenize kocanızın bir gangster olduğunu söylemeyeceğim ve Amelia'ya kardeşinin bir adam kaçıran ve katil olduğunu söylemeyeceksiniz." Bir kısmını geri çekti, durakladı ve sonra bana elini uzatarak ayağa kalktı.

"Anlaşmak?"

Ona yenilmiş, teslim olmuş bir bakış gönderdim. elini sıktım.

"Anlaşmak."

Beni kaldırdı.

Tişörtünü düzeltirken gözleri yine çocuksu bir neşeyle parlıyordu.

"Harika. Hadi o zaman, tatlım. Amelia biraz kahvaltı isteyecek." Elimden tutup beni kapıya yönlendirdi. Kolumu kurtarmaya çalıştım ama mengene gibi tutuşunu daha da sıkılaştırdı. "Artık bir çiftiz. Bana biraz sevgi göster." El ele tutuşarak aşağı indik. Kız kardeşi döndüğümüzü fark eder etmez Nacho beni dudağımdan öptü. Bu beni çileden çıkardı, ama görünüşe ayak uydurmam gerekiyordu. Ailem gerçeği öğrenemedi. Bu, gizliliğimizi hemen patlatmak için çok önemliydi. Mavi gözlü güzel kıza yardım ettim.

Bar taburelerinden birinde oturuyordu.

"Laura," diye samimi bir gülümsemeyle kendimi tanıttım. "Bu arada, kardeşin tam bir pislik."

Amelia sırıttı ve başıyla onayladı, görünüşe göre. Gülümsediğinde tıpkı Nacho'ya benziyordu. En büyük fark, kafasının saçla dolu olması ve görünürde dövme olmamasıydı. Keskin, sert yüz hatları ona kibirli ve havasız biri görüntüsü veriyordu ama gözlerindeki neşeli parıltı bunu yalanlıyordu.

"Kardeşim bencil *bir* pislik, değil mi?" Ayağa kalkıp sırtını sıvazladı. "Tıpkı babam gibi, ama en azından yemek pişirebiliyor." Onu yanağından öptü.

İkisi birlikte çok sevimli görünüyorlardı. Basmakalıp İspanyollar gibisi yok.

"İkiniz İspanyol musunuz?" diye sordum biraz kafam karıştı. "İspanyol görünmüyorsun."

"Annem İsveçliydi. Görünüşe göre, genleri galip geldi."

"Ve biz İspanya'dan değiliz. Kanarya Adaları'ndanız," diye düzeltti Nacho. "Şimdi, hanımlarım ne yemek istiyor?" diye sordu neşeyle, buzdolabına doğru yürüdü ve barda oturmamızı işaret etti.

Kardeşler İngilizce konuşuyorlardı, bu yüzden beni ilgilendirebilecek herhangi bir şey hakkında konuşmasalar da hiçbir

şeyi kaçırmadım. Noel'den ve Yılbaşı için ziyarete gelecek olan arkadaşlarından bahsettiler. Gergin atmosfer için harikalar yaratan çok rahatlardı.

"İtalyanca'n çok etkileyiciydi tatlım," dedim bir noktada sesimdeki alaycılığı gizlemeden. "Kaç dili konuşabiliyorsun?"

"Birkaç tane," diye yanıtladı Nacho, tavada bir şeyler karıştırarak.

"Ah, gel artık kardeşim." Amelia bana döndü. “Marcelo İtalyanca, İngilizce, Almanca, Fransızca ve Rusça konuşabiliyor.”

Ve son zamanlarda Japonca, diye ekledi Nacho, buzdolabını karıştırarak.

Bu etkileyiciydi, ama bunu göstermesine izin vermeyecektim, bu yüzden sadece bilgece başımı salladım ve konuşmalarını dinlemeye devam ettim.

Amelia haklıydı - kardeşi harika bir aşçıydı. On dakika sonra mutfak tezgahı yemekle dolmuştu. İkimiz de içeri girdik. Hamile olduğunu da ancak ne kadar yediğini ve karnını fark ettiğimde fark ettim.

"Ne kadar uzaklıkta?" Yumruğunu başımla onayladım ve o da nazik bir hareketle elini omzuna koydu.

"Bir buçuk ay kaldı," diye yanıtladı, parlak bir şekilde gülümseyerek. "Adı Pablo olacak."

Ona kendi bebeğimden bahsetmek istedim ama başını hafifçe sallayan Nacho'yu fark ettim.

"Umarım annesinin peşine düşer," dedi domatesten bir ısırık alarak. "Babası tam bir pislik. Ve bir troglodyt. Ve bir eşek gibi görünüyor."

Kahkahalarla burnumu çektim ama hemen dizginlenip Amelia'dan özür diledim. "Ne? Gerçek bu. O incecik salağa aşık oldu. Daha da kötüsü, o İtalyan. Babamın onu neden bu kadar çok sevdiğini hâlâ bilmiyorum.”

Kaslarımın gerildiğini hissettim. İki kardeşle vakit geçirmek angarya değildi. Ne münasebet. Kendimi tatilde gibi hissettim. Ama Nacho'nun sözleri bana neden burada olduğumu hatırlattı. Çatalımı bırakıp ona baktım.

“İtalyanları severim. Onlar harika insanlar," dedim.

Amelia şiddetle başını salladı.

Adam tezgahın üzerine eğilip bana baktı.

"Yok canım. Sicilyalıları seversin.”

Sırıtışı bende esprili bir karşılık verme isteği uyandırdı.

"Kesinlikle haklısın. Onları *seviyorum* ," diye karşılık verdim, kendi sinsi sırıtmamı takınarak.

Amelia ikimize birden baktı ve sonunda garip sessizliği bozdu.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordu, cevap olarak başını sallayan ağabeyine. Sonra bana döndü. "O zaman sahile gidelim mi? Çok sıcak değil. Güneşlenip Marcelo'nun sörf yapmasını izleyeceğiz."

"Sörf?" Bu ifşa beni şaşırttı.

"Tabii ki. Kardeşim uluslararası bir sörf şampiyonu. Sana söylemedi mi?" başımı salladım. “Pekala, o zaman biraz gösteriş yapma fırsatı olacak. Dalgalar yüksek ve rüzgar mükemmel.” Ellerini çırptı. "Harika! Akşam yemeğini sahilde yiyeceğiz. Saat üçte burada olacağım."

Beni yanağımdan öptü ve ardından kardeşine sarıldı.

“Adios!” diye seslendi, kapıdan kayboldu.

Nacho tabağının üzerine kara kara düşündü, bıçağı boş tabağa çarpıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedim sinir bozucu sesin arasından. "Daha ne kadar burada kalacağım? Babanı beklememiz gerektiğini söyledin ama ne zaman döneceğini bana söylemedin. Ya da en başta neden beklemek zorunda kaldığımızı. Cevap vermedi, ama gözlerini kaldırdı ve kasvetli bir bakışla beni sabitledi. "Lütfen, Marcelo." Gözlerim yaşardı ve alt dudağımı ısırarak ağlamamak için kendimi tuttum.

"Bilmiyorum." Yüzünü ellerinin arasına saklayarak iç geçirdi. "Seni burada ne kadar tutacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Babam Noel'den önce seni kaçırmamı emretti ama bunun nasıl bittiğini biliyorsun." Karnımı başıyla onayladı. “O zaman ayrılmak zorunda kaldı ve ne yazık ki planlarını başkalarına anlatan türden

bir adam değil. Seni burada tutmam ve o dönene kadar güvende tutmam gerekiyor. Tüm bildiğim bu."

Ellerimi ovuşturarak gözlerimi yere indirdim.

"Güvenli?" diye sordum, sinirlendim.

“Şu anda benim için en büyük tehlike olan kişi sensin. Ve senin için tek tehdit Massimo'nun buraya gelip beni götürmesi."

"Kocanızın size anlattığından çok daha fazla düşmanı var." Ayağa kalktı ve bulaşıkları çamaşır makinesine götürdü.

Bu konuşma bizi hiçbir yere götürmedi. Amelia'nın sözlerini hatırlayarak odama döndüm , gardıroba yöneldim. Kıyafet seçimi netleşti. Pahalı kıyafet koleksiyonumun yerini alan renkli tişörtler, parmak arası terlikler, kapüşonlular ve şortlar bir sörfçü için mantıklı seçimdi. Ve Nacho biriydi. Muhtemelen hepsini en çok sevdiğini seçerek kendisi satın almıştı.

Her şeyle yeniden savaşmanın bana bir faydası olmayacağına karar vererek iç çektim. Kaderin beni içine attığı durumu en son kabul ettiğimde hayat daha kolay olmuştu. Gri kot şort, gökkuşağı renginde bir bikini ve batan güneş motifli beyaz bir tişört aldım, kıyafetleri yatağa fırlattım ve banyoya girdim.

Bütün evde onlardan sadece bir tane olduğunu ve bunu o adamla paylaşmam gerektiğini daha önce keşfetmiştim. Nacho, göreceli rahatlığımı sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Eşyalarım lavabonun bir tarafında gruplanmış, onunki ise diğer tarafındaydı. Fazla bir şey yoktu ama en temel ihtiyaçlarımı karşılamaya yetecekti. Bir yüz kremi, vücut losyonu, diş fırçası ve - bu beni şaşırttı - en sevdiğim parfüm. Lancôme Trésor Midnight Rose'u kaldırdım ve aynadaki yansımama baktım. Nasıl bilmişti?

Dişlerimi fırçaladım ve duş aldım. Sonra saçımı ördüm ve yüzüme biraz krem sürdüm. Makyaj yapmak mantıklı değil. Yeni başlayanlar için elimde herhangi bir kozmetik yoktu ve ayrıca burası potansiyel olarak bronzlaşabileceğim bir yerdi.

Bir vuruş beni gerçeğe döndürdü. Aynanın yanında asılı duran bornozumu giydim ve kapıyı açmak için ilerledim.

"Yalnızca bir banyomuz var," dedim, aralıktan Nacho'ya bakarak. "Ve sadece bir bornoz."

Sırıttı.

"Acele etmek."

Kapıyı tekrar kapattım ve hazırlıklarıma geri döndüm. acele etmedim. Sonra yatağa doğru yürüdüm ve oturma odasına merdivenlerden inmeden önce giyindim.

Televizyon açıktı. Sehpanın üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar vardı. Bir an, dinledim. Üst kattaki duştan gelen su sesi kesilmiyordu. zamanım vardı. Bilgisayara yaklaştım ve açtım. Sanki makinenin daha hızlı çalışmasını sağlayacakmış gibi parmaklarım masanın üzerinde pıtırdadı. Ekran şifreyi girmemi istedi.

"Lanet olası bok!" diye bağırdım, kapıyı çarparak kapattım.

"Dikkat et, hassas," diye duydum arkamdan ve içimden küfretti. "Bir şeye ihtiyacım var." Arkamı döndüm ve dondum.

Nacho önümde duruyordu, tamamen çıplak, sular damlıyordu. Gözlerimi başka yöne çevirmeliydim ama yapamıyordum. Bunun yerine, boğazımın kuruduğunu hissederek yüksek sesle yutkundum. Nacho sağ eliyle penisini kapatıyordu. Sol tarafı cam bölmeye dayamıştı. *Bir şeye ihtiyacım var.* Sözler kafamda yankılandı.

Şimdi ne olacaktı? Yaklaşıp erkekliğini ortaya çıkarıp boğazıma mı indirecekti? Ya da belki beni mutfak tezgahında siker, ben sırt üstü yatıp onun harika dövmelerini seyrederken...

Bornozumu aldın, dedi.

Ne? Aklımda, kocamı aldattığım için tüm zihinsel gücümle kendime tokat attım. Bunu yapmayı sadece hayal etsem bile. Ne söyleyebilirim? Ben şehvetli bir libidoya sahip sağlıklı genç bir kadınım. Hamile olmak beni her zaman azgın yaptı ve muhtemelen o anda herhangi birini sikerdim. Dediklerini umursamadan gözlerinin içine baktım. Güldü ve arkasını döndü ve üst kata çıktı. Popo yanakları da dövmeliydi . Kendimi kontrol altında tutmak için tüm çabalarıma rağmen, boş yere kafamı başka yöne çevirmeye çalışarak sessizce inledim.

"Duydum," diye seslendi Nacho, üst katta gözden kaybolarak.

Kanepenin yumuşak minderlerine çöktüm ve yüzümü onların arasına gömdüm. Hayatımda bu kadar çok çekici erkeğin birdenbire ortaya çıkmasından nefret ediyordum. Yoksa benim hamileliğim miydi? Belki o kadar çekici değillerdi. Dünyanın birdenbire seksi, kaslı erkekler tarafından doldurulması nasıl mümkün oldu? Oturup uzaktan kumandayı almadan önce kendime bir süre sessizce umutsuzluğa kapılma izni verdim.

Aklıma bir şey geldiğinde akılsızca kanalları değiştirmeye devam ettim. Ailem Massimo'nun yaşamak için ne yaptığını zaten biliyordu! Kaybolmamı ve Siyahlı Adam'ın öfkesini bir şekilde gözden kaçırmamışlarsa tabii. Ayağa fırladım. Bu bana bir çeşit avantaj ve pazarlık etme şansı verirdi. Merdivenlerde tekrar ayak sesleri duyduğumda bir plan yapmaya başlamıştım. Nacho'nun hala çıplak olacağından korkarak gözlerimi ileriye diktim. İspanyol yanıma oturdu. Şort ve fermuarlı bir kapşonlu giymişti.

"Konuşalım" dedim. Başını eğip ellerinin arasına aldı.

"Yok canım? Tekrar? Henüz konuşmadığımız bir şey var mı?" İki parmağını açtı ve bana eğlenerek baktı.

"Ailem Massimo'nun kim olduğunu zaten biliyor. Sen beni kaçırdığında gerçek ortaya çıkmış olmalı." Parmağımı ona doğru sallayarak kanepeden kalktım. "Şimdi. Kız kardeşine kiralık katil olduğunu söylememem için bana iyi bir sebep söyle. Sonuncusu birdenbire çekici gelmiyor."

Nacho sadece kollarını başının arkasında kavuşturarak kanepeye yaslandı. "İyi deneme." Bir kahkaha krizini bastırarak homurdandı. "Ama iyileştim."

Sehpanın üzerinden laptopu aldı. Şifreyi o kadar hızlı girdi ki yakalama şansım olmadı.

"Anneni arayalım." Bilgisayarı çevirdi, bana Facebook giriş sayfasını gösterdi ve o kadar yakına eğildi ki, onun harika, taze kokusunu alabiliyordum. "Giriş yapın ve ailenizin ne bildiğini kendiniz öğrenin. Risk alacak mısın?"

Blöf yapıp yapmadığından emin değildim ama bu en azından annemle konuşmak ve ona iyi olduğumu söylemek için bir şanstı. Şifreyi yazdım. Annem çevrimdışıydı.

"Bildiklerim doğruysa, kocanız onları havaalanına göndermeden önce, onları neden uğurlayamadığınız konusunda onlara yalan söyledi. Klara Biel'in polise gitmesi sadece hayatını zorlaştırır." Bilgisayarı geri aldı ve kapattı. "Her neyse, harika konuşma, ama gitmem gerek," dedi göz kırparak. "Kız kardeşime birlikte yaşadığımız hayatı çok fazla anlatmamayı unutma."

“Zaten ne kadar biliyor?”

“Aşağı yukarı her şey, hamilelik hariç. Eminim fark etmeyecektir. Ama bunu göremeyen tek kişi bensem ve o gerçekten o mikroskobik göbeği fark ediyorsa, konuştuğumuz şeye devam edin. Çocuk planlı değildi ve hamile olduğunu öğrenir öğrenmez buraya geldin. Görüşürüz," diyerek terastan sörf tahtasını aldı.

"Beklemek. Sonunda buradan ayrıldığımda aniden ortadan kaybolmamı nasıl açıklayacaksın?” diye sordum gülümseyerek.

Adımın ortasında durdu ve bir çift gökkuşağı çerçeveli gölgelik giydi.

"Ona düşük yaptığını söyleyeceğim."

Bir spor çantası aldı ve gitti.

Yeni koşullarımın tuhaflığını düşünerek, kanepede çenemi arkalığına dayayarak kaldım. Nacho'nun tüm sorularıma bir cevabı vardı. Planı kusursuzdu. Tüm operasyonu ne kadar süredir planladığını merak ettim . Muhtemelen uzun bir süre. Bu bana gerçekten burada, onun evinde olma sebebimi düşündürdü. Derin bir iç çekerek arkama döndüm.

Massimo şu anda ne yapıyordu? Muhtemelen beni tekrar kaybettiği için güvenlik personelinin yarısını öldürmüştü. Bu düşünce bir süre önce kalbimi hızlandırırdı ama dünyada artık beni şaşırtacak, korkutacak ya da ürkütecek hiçbir şey kalmamıştı. Bir insan kaç kez kaçırılabilir? Hayatımda daha kaç garip adamla tanışacaktım?

karnımı okşadım. En azından benim gözümde çok büyüktü.

"Luca," diye fısıldadım. "Babamız bizi hemen eve götürecek. Şimdilik tatildeyiz."

O sırada kapının çaldığını duydum. Sonra birisi kilide bir anahtarı çevirdi. Amelia daireye girdi. "Neden kapıyı çalıyorum? Anahtarlar bende. Eşyaların nerede? Hadi!"

"Hiçbir şeyim yok." yüzümü buruşturdum. "Buraya geldim… Fazla düşünmeden." Omuz silktim.

"Tamam o zaman benimle gel." Elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı.

"Arabada güneş gözlüğü var. Oraya vardığımızda sana her şeyi alırız."

BÖLÜM

on dokuz

Daireden çıktık ve bizi zemin kata çıkaran cam duvarlı asansöre yürüdük. Mağara gibi bir ana salon hakimdi, duvarları tıpkı asansörünki gibi camdı. Resepsiyonist masasının yanından geçtik ve binanın önündeki kaldırımda bekledik. Genç bir uşak beyaz bir BMW M6'yı girişe doğru sürdü, dışarı çıktı ve Amelia sürücü koltuğuna oturana kadar kapı açık bekledi. İçerideki kiraz derisi, parlak boya işi için mükemmel bir tamamlayıcıydı.

Bu arabadan nefret ediyorum, dedi Amelia hızlanarak. "Çok gösterişli. Costa Adeje'de çok sayıda şatafatlı gezinti olmasına rağmen. Ağabeyiminki dahil." Güldü, yoluma baktı.

Costa Adeje? Hangi cehennemdeydi? Pitoresk bir gezinti yolunda ilerlerken pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Amelia ailesinden ve annelerini bir trafik kazasında nasıl kaybettiklerinden bahsetmeye devam etti. Amelia'nın yirmi beş yaşında olduğunu ve Marcelo'nun on yaş büyük olduğunu öğrendim. Ayrıca babasının ne iş yaptığını gerçekten bilmediğini öğrendim. En azından tamamen değil. Ve erkek kardeşinin gerçek işi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Amelia çok açık ve konuşkandı. Ayrıca, benim Nacho'nun büyük aşkı olduğumu düşünmüş olmalı. Yolculuk sırasında geçirdiğimiz kısa sürede bana ailesi hakkında olabildiğince çok şey anlatmak için elinden geleni yapıyordu. Babasının kıtadan dönüşünden ve yılbaşını arkadaşları ve ailesi arasında geçirdiğinden bahsederken heyecandan başı dönüyordu. Bu da ihtiyarının ne zaman geri geleceğini bildiğini anlamamı sağladı. Bu da Nacho'nun bana yalan söylediği anlamına geliyordu. İspanyol Mafyası hakkında daha ilginç bilgiler yakalayabileceğimi umarak, sözünü kesmeden kibarca başımı salladım.

Sonunda bir otelin yanına park ederek, "Buradayız," dedi. "Flavio gittiğinde burada yaşıyorum." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Kocam babamla yurt dışına gitti ve ben Marcelo'nun yanında kalmayı seviyorum." Girişe doğru yürümeye başladı. “Plaj biraz çıplak, bu yüzden personele bize iki şezlong ve birkaç şey daha getirmelerini söyledim. Turist veya hayran gibi görüneceğiz ama umurumda değil. Bebeği rahat ettirmek için kumda kıpırdanmaktan omurgamın kırılmasına izin vermeyeceğim.”

Oteli, ardından bir bahçeyi, başka bir gezinti yolunu geçtik ve sonunda sahile ulaştık. Manzaranın en tuhaf yanı, okyanusun kıyının büyük bölümünde sakin bir şekilde dalgalanıyor olmasıydı, ancak kumsalın dalgaların iki kat yüksekliğinde olduğu birkaç yüz fit uzunluğunda bir bölümü vardı. Birkaç düzine insan sudaydı, sörf tahtalarının üzerinde yüzüyor ve mükemmel dalgayı bekliyordu. Bu manzarada büyülü bir şey vardı - bir yanda güneş, diğer yanda Teide yanardağının karlı yamaçları. Küçük insan grupları kumsalda toplanmış, şarap içiyor, gülüyor ve esrar tüttürüyordu. En azından öyle olduğunu düşündüm - marihuana kokusundan nefret ettim.

Bizim için hazırlanan yeri ayırt etmek zor olmadı. İki büyük, yumuşak şezlong biraz kenarda duruyordu. Yanlarında kocaman bir kapalı güneşlik, bir sepet yemek, bir battaniye ve bir garson vardı. Ya da bir koruma. söyleyemedim. En azından birkaç adım geride, katlanır küçük bir sandalyede oturma nezaketini göstermişti. Sicilya'daki adamlar gibi resmi bir kıyafet değil, hafif keten pantolon

ve düğmesiz bir gömlek giyiyordu. Bize el salladı, ama yerinden kıpırdamadan okyanusa baktı. Ya da bize. Güneş gözlüğü takıyordu ve gözlerini göremedim.

Ah, güzel, dedi Amelia içini çekerek, kıyafetlerini çıkarıp bikinisiyle şezlonga uzandı.

"Hamileyken güneşten kaçınman gerekmiyor mu?" diye sordum şortumu indirerek.

"Hayır, sadece göbeği gölgede tutmalısın." Kendini ince bir şalla örttü ve bana gölgelerinin üzerinden bir göz attı. "Hamilelik o kadar da kötü değil. En kötü senaryoda, bazı kusurlarım olacak. Garip grubun nesi var?" diye sordu, takip cihazıyla kelepçeli bileğimi işaret ederek.

"Uzun ve sıkıcı bir hikaye." Kendi şezlonguma uzanarak ona elimi salladım. Ona bir bakış attım ve içimden küfürler ettim. Amelia bana bakıyordu. Fark etti.

"Sen de mi hamilesin?"

Hiçbirşey söylemedim.

"Marcelo'nun mu?"

Parmağımı ağzıma sokup tırnağımı ısırdım.

"Bu yüzden buradayım," diye inledim ve gözlerimi kapadım, burnumda güneş gözlüğü için Tanrı'ya şükrederek. "Polonya'da hamile kaldım. Ona söylediğimde beni kaçırdı ve buraya getirdi. Bana ve bebeğe bakmak için."

Kusacağımı sandım. Yalan gerçeğe çok yakındı. Bir şişe su aldım.

Amelia ağzı açık oturuyordu, şok olmuştu. Bir an sonra dudakları harika bir gülümsemeyle gerildi.

"Bu harika!" haykırdı. "Bebeklerimiz aynı yaşta olacak! Ne kadar uzaktasın? Dört ay?" Başımı salladım, dinlemedim bile. "Ah, Marcelo'nun tarzı bu kadar! Her zaman çok sorumlu ve şefkatliydi! Biz çocukken o..."

O zamana kadar ona aldırmayı bırakmıştım, onun yerine çarpan dalgaları dinliyor, denize bakıyor ve umutsuzca gözlerimin sulanmasını önlemeye çalışıyordum. Massimo'yu özledim. Bana sarılmasını, beni becermesini ve beni sonsuza kadar kollarında

tutmasını istiyordum. Sadece onun yanında güvende hissediyordum. Bebek sahibi olmanın mutluluğunu paylaşmak istediğim başka kimse yoktu. Başkasının kadını gibi davranmak aşağılıktı. Bu beni iğrendirdi. Beni daha da kızdıran şey, Amelia gibi tatlı ve masum birine, başka birinin iğrenç sırlarını saklamaktan başka bir neden olmaksızın yalan söylüyor olmamdı.

“İşte Marcelo!” diye seslendi, sudaki birini işaret ederek. Parmağını takip ettim ve sörf tahtasının üzerinde duran bir adam gördüm. "O korkunç deniz mavisi dalış elbisesi içindeki." Titredi.

İğrençti, ama en azından onu görünür kıldı. Diğer sörfçülerin çoğu gri uzun kollu ıslak elbiseler giyiyordu. Nacho'nun göğsü ve o rengarenk dalgıç pantolonu çıplaktı. Dengesini korumak için elini uzatarak bir dalgayı yakınlaştırdı. Küçük tahtada pozisyonunu ayarlarken dizleri bükülmüştü, başının üzerinden kırılan devasa dalgadan hiç etkilenmemişti.

O bir elinde sörf tahtasını üstünde tutarak aniden dönüp havaya savrulurken herkes alkışlar ve tezahüratlarla hayranlıkla izledi.

"Vay. Bunu nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum,” diye nefes aldım, ekran karşısında afalladım.

"Dalgalar bugün çok büyük. Ayrıca, Marcelo'nun eyaletinizde sörf yapmanıza izin vereceğini sanmıyorum. Ama her zaman paddleboarding'i deneyebilirsiniz. Ben bile bazen bunu yapıyorum. Tuzlu sudan nefret etsem de.”

Okyanusa döndüm, kolunun altında sörf tahtasıyla bize doğru yürüyen dövmeli, tüysüz adamı izledim. Dar pantolonun içinde nefes kesici görünüyordu, teninden su damlıyordu. Adam kaçıran ve katil olmasaydı ve benim bir kocam olsaydı ve hamile olmasaydım ona o anda aşık olurdum.

"Selam!" Sörf tahtasını bırakıp bana doğru yürüdü. Ne yapacağını biliyordum ve sersemliğimden kurtulmayı başardım ve başımı yana çevirdim, bu yüzden dudakları yanağıma değdi. Gülerek kulağıma eğildi. "İyi deneme," diye fısıldadı ve kız kardeşine döndü.

"Tebrikler! Baba olacaksın!” Ona büyük bir kucaklama verdi. Gözleri bana kaydı. Omuz silktim.

"Sana açık olduğunu söyledim, ama bana inanmadın." İç çekip sudan bir yudum aldım.

"Aynı yaşta çocuklarımız olacağı için çok mutluyum," diye gevezelik etti ve onu öpücüklere boğdu. "Babam döndüğünde bir parti vermeliyiz! Ya da yılbaşında duyurun! Ben halledeceğim! Fazla zaman yok, ama idare edeceğiz. Çok mutluyum!"

Çantasından telefonunu çıkardı ve birkaç adım uzaklaşarak birini aradı.

"Ona söylemeli miyim yoksa sen mi söyleyeceksin?" Gözlüklerimi çıkarıp şezlonga uzandım. "Biliyor musun? Bu senin sorunun. Ben karışmayacağım. Her neyse, kardeşini nasıl böyle incitebilirsin?" Bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ah evet, onu incitiyorsun. Ben... düşük yaptığımda nasıl hissedeceği hakkında bir fikrin var mı? Ve ortadan kaybolmak mı? Bana zaten ailedenmişim gibi davranıyor. kalpsizsin."

Kulağıma soğuk, sakin bir tavırla, "Para için insanları öldürürüm," dedi. "Benim bir kalbim yok, Laura." Gözlerinin içine bakarak başımı geriye attım. Bakışları rahatsız ediciydi. Buz soğuğu. Şimdi kumun üzerinde yanımda diz çöken adamın tam da Massimo'nun söylediği kişi olduğunu biliyordum. Soğuk, acımasız, zalim bir adam. "Güneşlenmek için biraz zaman ayırın. Yüzmeye gideceğim ve eve gideceğiz. Amelia'yı bir daha görmeyeceksin."

Sörf tahtasını kaptı ve beni yalnız bırakarak denize doğru koşmaya başladı.

Amelia tekrar ortaya çıktı. Kalp rahatsızlığım olduğunu, hamileliğimin yüksek riskli olduğunu ve her an bebeği kaybedebileceğimi anlatarak planlarını biraz daha ertelemesini önerdim. Çok endişeli ve biraz üzgün görünüyordu ama neden henüz bir şey açıklamak istemediğimi anladı. Nacho'nun işini onun için yapmıyordum. Sadece Amelia'yı kalp kırıklığından kurtarmak istedim. Gerçekten dürüst ve iyi birine benziyordu.

Nacho iki saat daha sörf yaptı. Güneş batmaya başlayınca tahtasını şezlonglarımızın yanına koydu ve havluyla kuruladı.

"Birlikte yemek yiyelim mi?" Amelia kardeşine bakarak sordu.

"Biz zaten nişanlıyız," diye yanıtladı. Ben giyiniyordum ve Amelia ince battaniyesine sarınmış, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kardeşini izliyordu. Böyle hissetmesi benim suçum değildi - suçlu hissetmesi gereken İspanyoldu. Onun somurtmasını görmezden geldi ve bana bir kapşonlu fırlattı.

"Üzerine koy. Arabada hava soğuk olabilir." Sahildeki otoparka gitmeden önce vedalaştık ve Amelia'yı dairesine kadar yürüdük. Nacho, sörf tahtasını arkadaşlarının arabalarından birine yerleştirdi ve beni bileğimden yakalayarak gezinti yolu boyunca kendisiyle birlikte çekti.

"Eve götürmüyor musun?"

"Seni ya da tahtayı alıyorum. Gel," diye havladı ve arabasının kapısını açtı.

"Bu nedir?" diye sordum, hayatımda gördüğüm en tuhaf arabaya şaşkınlıkla bakarak.

"Altmış dokuz Corvette Stingray." Sinirlenmişti - bunu duyabiliyordum. Güzel, siyah arabaya bindim. Parlaktı, çok nadirdi ve beyaz yazılı lastikleri vardı. Amelia, erkek kardeşinin arabasının kendisininkinden bile daha gösterişli olduğunu söylerken haklıydı. Güçlü bir kükreme çıkaran motora ateş etti. Tüm vücudumda titreşimler hissettim. Gülümsemeden edemedim ve İspanyol fark etti.

"Sicilyalı muhtemelen biraz ibne Ferrari kullanıyor, ha?" Kaşlarını kaldırdı, sırıttı ve gaza bastı.

Gezinti yolunda ilerlerken devasa V8 gürledi. Güneş batmıştı ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir ülkede, hiç sevmediğim bir adamla birlikte olduğum gerçeği olmasaydı gerçekten mutlu hissedebilirdim. Başı Diego Miranda'nın “Ibiza'da Yaşamak İstiyorum”un ritmiyle sallanan Nacho'ya baktım. Şarkı yavaşça aktı ve nefesinin altında şarkı söyleyerek parmaklarıyla direksiyon simidine vurdu. İşte benim tutsağımdı. Bir adam kaçıran ve bir katil. Tarzını düşündüğüm şeyden hemen hemen her şeyden daha uzak görünen bir şarkının titremesi. Ama en tuhafı, bu adamdan

korkmuyor olmamdı. Sert ya da korkutucu davranmaya çalıştığında bile tüm bilinçaltım ona güldü.

Daireye girdik ve Nacho bir havlu alıp terasa çıkmadan önce çantasını kapının yanında yere attı. Kendimle ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum, bu yüzden mutfak barının yanında oturdum ve biraz üzüm ısırdım. Amelia sahilde kaldığımız süre boyunca yemek yiyordu ve ben ona eşlik ettim. Akşam yemeği için yerim kalmamıştı.

"Bana yalan söyledin. Neden?" Sonunda, ablasının arabada bana söylediklerini hatırlayınca, dedim.

Nacho odaya döndü, tezgaha yaslandı, neredeyse üzerine uzandı ve gülümsedi.

"Hangi yalandan bahsediyorsun?"

"Bu kadar çok mu var?" Üzümleri yalnız bıraktım.

"Hemen hemen hepsi. Durum yalan söylemeyi zorunlu hale getirdi."

"Amelia bana babanın ne zaman döneceğini söyledi. Bilmemen biraz garip geliyor. Onun için çalışman gerekmiyor mu?" Sırıttı. "Bana neden yalan söyledin, Marcelo?"

"Biliyor musun? Sanırım bana Nacho demen daha çok hoşuma gidiyor." Buzdolabına döndü ve açtı. "İki gün sonra özgür olacaksın, evet. Muhtemelen."

"Muhtemelen?"

"Her zaman yanardağın patlaması ve Sicilyalı prensinizin gelmeme olasılığı vardır." Bir şişe bira aldı. "Ya da ben onu öldürürüm ve sen sonsuza kadar benimle kalırsın."

Sözlerine afalladım, uzun bir süre hiçbir şey söylemedim. Nacho da birasından bir yudum alıp beni dikkatle izleyerek sessiz kaldı.

"İyi geceler." Sonunda başardım.

"Hayır demedin!" Merdivenlere doğru yürürken arkamdan seslendi. "İyi geceler!"

Yatak odasının kapısını kapattım ve arkamı kapıya yaslayarak içeri girmeyi engelledim. Kalbim çarpıyordu ve ellerimde garip bir karıncalanma hissi vardı. Bana ne oluyordu? Yüzümü ellerimin arasına alıp sakinleşmeye çalıştım. Ağlamak istiyordum ama gözlerim yaşlanmıyordu. Dakikalarca hareketsiz geçen bir sürenin ardından, tekrar odamdan çıkıp duşa girmek için cesaretimi topladım. Vücudum hareket etmeyi bırakana kadar sürekli soğuk su akışına dayandım. Ancak o zaman kendimi düzgün bir şekilde yıkadım ve losyon sürdüm. Bütün bunları aceleyle yaptım, bir noktada Nacho ile karşılaşacağımdan korktum ama neyse ki ondan kaçınmayı başardım. Yatağa girdim, bir yastığa sarıldım ve uzun süre hareketsiz kaldım, kocamı ve birlikte geçirdiğimiz tüm harika anları düşündüm. Onu hayal etmek istiyordum. Daha da iyisi, uyandığımda orada olmasını istiyordum.

Adımlar. Yatak odasındaki ayak sesleri ile uyandım. Aklım, yatağıma sürünen Nacho olduğunu söylese de gözlerimi açmaya korkuyordum. Uyumadan önce panjurları indirmiştim ve oda tamamen karanlıktı. Döşeme tahtaları bir kez daha hafifçe gıcırdıyordu ve İspanyol'un bir sonraki hamlesini bekleyerek kaskatı kesildim. Geçen akşamki kabulünden sonra, benden ne istediğini sadece hayal edebiliyordum. Yarı uyanık, bir anda kaçınılmaz olarak olacak şeylerle başa çıkmanın yollarını çılgınca bulmaya çalıştım. Nacho'nun ölüm sessizliğinde nefesini duyarken vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Yakındı. Hareketsiz, bir şey bekliyormuş gibi. Sonra bir boğuşma sesleri duydum.

Dehşete kapılarak yataktan fırladım, sesin kaynağından uzaklaşıp lambaya uzandım. Düğmeye bastım ama işe yaramadı. Kalbim yarışıyordu. Yatağın arkasına süründüm ve duvara çarpana kadar emeklemeye devam ettim. Dövüş sesleri kesilmiyordu. Ölmek üzere miydim? Elim duvarda gezinerek dolabın kapısını aradı. Küçük soyunma odasının içinde, askı sıralarının altında büzüldüm ve bacaklarımı göğsüme çektim. çok korktum İşin kötüsü, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vücudum ileri geri sallanmaya

başlarken alnım dizlerimin üzerindeydi . Birden sesler azaldı. Bir el fenerinin soluk ışığını gördüm ve midem bulandı.

"Laura!" Nacho'nun çığlığı sonunda gözlerimi sulandırdı. "Laura!"

Cevap vermeye çalıştım ama ses çıkarmayı başaramadım. Boğazım bunun için çok dardı. O sırada kapı açıldı ve bir çift kol beni kaldırdı. Nacho'nun boynuna sarıldım, vücudum titremeye başlarken taze kokusunu içime çektim.

"Kalp hapların. Onlara ihtiyacın var?" diye sordu beni yatağa oturtarak.

Başımı salladım ve gözlerimi el feneriyle aydınlanan odada gezdirdim. Yıkılmıştı. Lamba kırılmış ve yere atılmış, mumlar etrafa saçılmış, halı yırtılmış, perdeler yırtılmıştı. Ve yerde bir ceset vardı. Başım döndü. Başımı çevirdim ve kustum. Ölüyordum. Bir an sonra kasılmalar durdu ve cansız bir şekilde yatağa yığıldım.

Nacho bir battaniye alıp beni sardı, bileğimi tutup nabzımı kontrol etti. Sonra beni aşağı indirdi ve ışıkları açtı.

"Artık her şey yolunda." Güçlü kolları beni sarmıştı ve en azından bana bir güvenlik görüntüsü veriyordu.

"O... öldü," diye kekeledim, hıçkırarak. "Ölü."

Nacho'nun elleri saçlarımı okşadı ve biz kanepede sallanırken dudaklarını başımda hissettim.

"Seni öldürmek üzereydi," diye fısıldadı. "Daha fazla olup olmadığından emin değilim. Alarm kesildi. Seni buradan götürmem gerek. Amelia'ya gideceksin. Ona kavga ettiğimizi söyle. Neler olduğunu öğrendiğimde seni almaya geleceğim." Ayağa kalktı, beni kaldırdı ve mutfak tezgahına oturttu. "Babamın güvenlik görevlileri dairesini sürekli gözetim altında tutuyor. Orada kimse seni aramayacak. Hey, seni güvende tutmak için burada olduğumu söyledim. Bir saniye içinde geri dön."

Onu durdurmak istedim ama konuşamadım. Ondan kalmasını isteyemeyecek kadar yorgundum. Sanki hala uyuyor gibiydim ve az önce olan her şey bir kabustu. Kafamı soğuk tezgaha yaslayarak yan döndüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kafamı temizlediler ve nefesimi sakinleştirdiler.

Nacho bir süre sonra koyu renk bir eşofmanla geri döndü. Kapüşonlusunun fermuarını çekmeden önce, altında iki tabanca olan koşum takımını fark ettim. Bana bir şeyler sormaya çalıştığında bile kıpırdamadım ya da ses çıkarmadım.

"Şoktasın Laura, ama geçecek." Bir çaresizlik çığlığı attı. "Bu durumda kız kardeşime gidemezsin. Benimle gel." Beni tekrar kollarına aldı, aynı battaniyeye sıkıca sardı ve beni apartmanın dışına taşıdı, kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Asansöre binip garaja giderken beni yere bıraktı. Kapüşonlusunun fermuarını açtı, silahlarını çıkardı ve birini kurdu. Güzergah açıktı. Nacho beni kollarına aldı, arabaya taşıdı ve bağladı. Motor kükredi ve Corvette garajdan fırladı.

Ne kadar sürdük bilmiyorum. İspanyol'u birkaç kez telefonda konuşurken duyduğumu hatırlıyorum ama İspanyolca bilmiyordum, tıpkı İtalyanca bilmediğim gibi. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arada bir nabzımı kontrol ettiğini, hala hayatta olup olmadığımı kontrol etmek için saçlarımı alnımdan çektiğini hissettim. Sanırım ölmüş gibi görünüyor olmalıydım - tamamen uyuşmuş ve gözümü kırpmadan ileriye bakıyordum.

"Bana gel," dedi durduğumuzda, beni tekrar kollarına aldı ve yürümeye başladı.

İlk başta sadece kumu görebiliyordum. Sonra okyanus. Son olarak, sahilde küçük bir ev. Verandaya giden üç basamağı çıktı ve binaya girdi. Sırtımın altında yumuşak bir şiltenin dokunuşunu hissederek gözlerimi kapattım. Ve sonra Nacho'nun kolu beni sardı. Uyuya kalmışım.

"Beni aşık et." Sesinin sesi bir davetti. "Benimle seviş, Laura."

Güneşin ilk ışınları odayı aydınlatırken renkli, dövmeli eller çıplak vücudumu keşfetti. Yarı kapalı göz kapaklarının arasından, çıplak göğüslerimde sıkılaşan ince parmakları gördüm. O aralarında kayarken inledim ve bacaklarımı açtım. Dudaklarımız ilk kez buluştu ve yumuşak, narin ağzı benimkine değdi. Dilini kullanmadı. Dudaklarını benimkilere doladı, tadı beni mutlu etti. Bu yavaş bir işkenceydi, ama aynı zamanda beni heyecanlandırdı ve karnımı

heyecanla titretti. İçimdeki gerilimi boşaltmam, serbest bırakmam gerekiyordu. Kalçaları uyluğuma sürtündü ve onun sert, hazır erkekliğini hissettim. Parmaklarımız birbirine dolandı ve sıkılaştı. Dilimi ağzına kaydırdım ve öpücüğüne karşılık verdi. İnce, nazik ve duyarlıydı. Kalçalarımı hafifçe kaldırdım. Başka bir işaret beklemiyordu. Islak kedime girdiğini hissettim. Çığlık attım ama sesim onun öpücüğü tarafından boğulmuştu. Vücudu gergindi. Yavaşça içimde hareket ederken, yüzü boynumun üzerinde gezindi, ısırdı, yaladı, öptü… *Nacho…*

"Ya kötü bir rüya görüyorsun ya da çok güzel." Sıcak sesini duydum ve gözlerimi açtım.

Yüzünde o büyüleyici gülümsemeyle, yarı uyanık, yanımda yatıyordu. Gözleri kapandı ve sırt üstü dönerek elini çekti.

"Yani. İyi mi kötü mü?"

cevap vermedim

"İyi bir tane, bahse girerim. Ben mi Massimo mu?" diye sordu bir yeşil gözünü açarak.

Tepkimi ölçmek için beni izliyordu.

"Sen," nefes aldım. Tereddüt etti, şaşırdı.

"İyi miydim?" diye sordu dudaklarında bir sırıtmanın oluşmasına izin vererek.

"Nazik," diye fısıldadım sırtıma dönerek. "Çok nazik." uzattım. Bir süre sessiz kaldı. Gözlerimi kapattım, yavaşça rüyadan uzaklaştım. Aniden, hoş görüntüler yok oldu, yerini dün geceki olayların bir anısı aldı. Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Nefesim boğazımda tıkandı. Yatak odamda ölü bir adam vardı. Yutmuşum. Gözlerimi açtığımda, Nacho'nun üzerimde uçtuğunu gördüm.

"Tamam her şey?" diye sordu tekrar bileğimi tutarak.

"O adamın beni öldürmek istediğini nereden bildin?"

Geçen saniyeleri sayarken gözlerinin içine baktım.

"Belki de onu yatağının yanında büyük bir kalp krizinden ölmene neden olacak bir şırıngayla bulduğum içindir? Doğal görünmesini sağlayacaklardı. ”

Elimi bırakıp saçlarımı alnımdan çekti. "O adamı tanıyor muydun?"

"Karanlıkta nasıl bir şey gördün? Ve benim odamda ne yapıyordun?" Diye sordum.

"O uyuşukluk önce benim odama gitti. Amatör." Nacho başını salladı. "Yani o gittiğinde ve ben hala hayattayken, bunun seninle ilgili olduğunu biliyordum. Gece görüş gözlüğümü alıp peşinden gittim. Onu tanıdın mı?"

"Hatırlamıyorum," diye yanıtladım. Telefonuna uzandı ve bana cesedin bir fotoğrafını gösterdi. Neredeyse bayılacaktım.

"Ben-bu Rocco," diye kekeledim, elimle ağzımı kapatarak. "Massimo'nun koruması. Kocam beni öldürmeye mi çalışıyor?" Gözlerim sulandı.

Buna inanamadım. yapmazdım.

"Böyle olmasını çok isterdim ama sanmıyorum. Biri ona rüşvet vermiş. Bu işin sonuna geleceğim." Yataktan kalktı ve gerindi, pencereye gitti ve pencereyi açarak temiz okyanus havasını içeri aldı. "Ölseydin, bu topyekün savaş anlamına gelirdi. Rocco'ya seni öldürmesini emredenlerin babamın düşmanları olduğuna inanıyorum."

Ayağa fırladım ve aniden öfkeyle vızıldayarak onunla yüzleştim.

"Babanın izni olmadan buraya kimsenin gelemeyeceğini söylediğini sanıyordum!" diye tısladım. "Burada olan her şeyi bilmen gerekiyordu. Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" Yumruklarımı sıktım ve topuklarımın üzerinde dönerek odadan ve evin dışına fırladım.

Sahile giden merdivenlere oturdum ve ağladım.

Umutsuz, daha çok.

Yaralı bir hayvan gibi inledim, acı çok fazla olana kadar yumruklarımı tahta tahtalara vurdum.

Ve sonra Nacho ortaya çıktı. Dalgıç kıyafeti giymişti ve sörf tahtasını kolunun altına almıştı. Yanımdan geçti ve doğruca suya doğru gitti. Dalgalara dalarken sırtına bakarak konuştum.

Cesaret!

Bir konuşma ters gider gitmez, sadece koşardı. Ya da belki de bilmemi istemediği bir şey vardı.

İçeri girdim ve kendime bir fincan çay yaptım, masanın yanına oturdum ve yorgun gözlerle odayı taradım.

Geniş, açık bir alandı - mutfak eki olan bir yemek odası, ayrıca üzerinde büyük bir şömine ve üzerinde büyük bir düz ekran TV bulunan bir oturma odası. Dekor minimalistti, ancak toprak renkleri rahat, ev gibi hissettiriyordu. Kapının yanındaki duvara bir sörf tahtası dayamıştı. Bir diğeri yemek odasının köşesinde duruyordu. Etrafıma baktım ve onlardan daha fazla olduğunu keşfettim. Duvarlardan asılı veya bir rafa dizilmiş. Bazıları - daha yaşlı olanlar - mobilyaya dönüştürülmüştü. Yerde rengarenk kilimler vardı, alana çok ihtiyaç duyulan bir hayat veriyordu ve geniş, yumuşak kanepeler çok davetkar görünüyordu. Üç duvardaki pencereler okyanusa bakıyordu. Ev ayrıca geniş bir terasla çevriliydi.

Kalkıp mutfağa gittim ve buzdolabını açtım.

Doluydu.

Nacho her şeyi planlamış mıydı?

Kendime söğüş, peynir, yumurta ve diğer bazı şeyler için yardım ettim, doyurucu bir kahvaltı hazırladım. Hazır olunca yemeğimi yedim ve banyoyu aramaya koyuldum. Uyuduğumuz yatak odasının hemen yanındaydı. Yatağın yanındaki gardıroba bakmadan önce duş alıp bir havluya sarındım. İçindekiler özenle hazırlanmıştı. Banyoya geri dönmeden önce Nacho'nun renkli tişörtlerinden birini alıp giydim. Dişlerimi fırçalamam gerekiyordu ama tezgahta sadece tek bir diş fırçası vardı. Her yere baktım ama yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım.

"Sadece biri var." Arkamı döndüm ve Nacho'nun sular damladığını, sadece boxer'ı ile kapıda dikildiğini gördüm. Onlar beyazdı. Ve ıslak. Ve tamamen yarı saydam. Lavaboya döndüğümde bir adım daha yaklaştı ve hemen arkama geçti.

"Paylaşmak zorunda kalacağız," dedi neşeyle ve aynadaki yeşil gözlerinin yoğun bakışı sonunda kendi bakışımı kasıklarından ayırmamı sağladı.

Musluğu açtım ve bakışlarından kaçınarak dişlerimi fırçalamaya başladım.

"Evli bir çift gibi," diye ekledi eğlenerek. Gözlerimi kaldırdım ve onun duş kabinine girdiğini gördüm. Çıplak.

Diş fırçası açık ağzımdan düştü ve tezgahın taş yüzeyine çarptı. Çenemden aşağı bir damla naneli köpük damladı. Gözlerimi lavabonun siyah granitine sabitledim ve ağzımı çalkaladım. Aklım çılgınca çalışıyor, kendimi bu saçma durumdan kurtarmak için zarif bir yol bulmaya çalışıyordu. Diş fırçasını yerine koydum ve doğruca kapıya gittim. Akan suyun sesi kesildiğinde elim kapı kolundaydı.

"Benden neden kaçtığını biliyor musun?" diye sordu ve ayaklarının yere vurma sesini duydum. "Korkuyorsun." Kıkırdadım ve ona döndüm. Oradaydı, sadece birkaç santim ötede.

"Senin?" Kalçalarını havluyla sararken gözlerinin içine bakarak sırıttım. Sikini kapattığı için sessizce Tanrı'ya şükrediyordum.

"Kendine." Kaşlarını kaldırıp bana yaklaştı. "Kendine güvenmiyorsun, bu yüzden gitgide daha çekici gelen şeylerden kaçınmayı tercih ediyorsun."

Bir adım geri gittim ama o takip etti. Geri çekildiğim her santimde paniğim büyüyordu. Birkaç adım daha ve kapıya vuracaktım. Sırtım tahta yüzeye değdi. kapana kısılmıştım. Nefesimiz hızlanırken ikimiz de hareketsizce birbirimize baktık.

"Hamileyim." dedim aptalca. Omuz silkti.

Nacho'nun kolları başımın iki yanına duvara kondu. Yüzü yüzüme yaklaştı. Güneşli yeşil gözlerinin bakışı beni çekirdeğime kadar deldi ve titrememe neden oldu.

Rahatsız edici sessizlik, çalan telefonun sesiyle bozuldu. Hafifçe kıpırdandım, Nacho'nun bırakıp alması için yol verdim. Dışarı çıktı, kapının yanındaki bir kanepeye oturdu ve bir çift sörf şortu giyerek aramayı kabul etti.

"Yarın," diye hırladı, cep telefonunu fırlatırken neşeli tavrının yerini sert bir kaş çatma aldı. "Sicilyalılar yarın gelecekler." Avucu yukarıya doğru tutulmuş bir eliyle uzanmadan önce uzun bir süre

durakladı . "Bana yoğurdu uzat." Mecbur kaldım ve beyaz eşya dolu kâseyi aldı.

Şaşkınlıkla bir sandalyeye çöktüm. İçimde, baş döndürücü bir heyecan hissettim. *Yarın Massimo'yu göreceğim! Beni kollarına alacak ve beni buradan uzaklaştıracak!* Zevkle patladım, ayağa fırladım, Nacho'ya kısaca sarıldım ve bir manyak gibi etrafta koşmaya başladım. İspanyol, bir kase mısır gevreğinin üzerine yoğurdu dökerek başını salladı. Kapıya yaklaştım ve dışarıdaki serin kuma doğru koştum, deli gibi zıpladım ve sonunda yere yığıldım ve bulutsuz gökyüzüne baktım.

Benim için gelecek ve tüm bunları ortadan kaldıracak. Ama bu bu kadar kolay olur mu? Oturdum ve eve baktım, Nacho'nun kahvaltısını yerken, üzerinde sörf şortundan başka bir şey olmadan kapı çerçevesine yaslanmasını izledim. Duruşu rahattı ve gözlerini benden ayırmadan yemeğini yavaşça çiğnedi. Şimdi normale dönebilecek miydim? Bu çocukla bir erkek vücudunda tanıştıktan sonra mı?

Gözlerimizi ayırmadan birbirimize baktık. Karnım guruldadı. Bebeği sakinleştirip okşayarak iki elimi de üzerine koydum. Oğlum bunu ilk kez yapıyordu. Ayağa kalktım, tenimdeki kumu okşadım ve verandaya geri döndüm.

"Yüzmek ister misin?" Nacho gülümsedi, kasesini yere bıraktı. "Sana kürek çekmeyi öğreteceğim. Amelia denemek istediğini söyledi." Ellerini omuzlarıma koydu ve sıktı. "Tamamen güvendesin. Merak etme. İkinize de hiçbir şey zarar veremez."

Daha önce benden bahsederken bebekten hiç bahsetmemişti. Gözlerine baktım. Yüzünde bir gülümsemeyle yavaşça başını salladı.

"Mayom yok." Özür dilercesine omuz silktim.

"Problem değil. Etrafta kimse yok."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

“Günlük kıyafetlerinizde paddleboard yapabilirsiniz. Ya da ıslak bir elbise. Gidip sana bir tane alacağım. Ayrıca seni zaten çıplak gördüm!" diye seslendi, evin içinde kayboldu.

Dondum, olduğu yere kök saldım, aniden şaşırdım ve ne zaman olacağını merak ettim. Beni ne zaman çıplak görmüştü? Şakaklarımı ovuşturarak, düşünerek içeri girdim.

"İlk gece," dedi aklımı okuyarak. "Ne? İç çamaşırı giymediğini bilmiyordum!" Mayoyu yanımdaki sandalyenin arkalığına astı. "Tatlı bir amın var," diye ekledi gülümseyerek, mutfağa girmeden önce kısaca üstüme eğilerek.

"Bu komik değil." Parmağımı ona doğrultarak ayağa kalktım. "Hiç komik değil, Marcelo."

Lavaboya bir yığın tabak koydu ve kollarını kavuşturarak yüzünü bana döndü.

"Komik olması gerektiğini kim söyledi?" Gözlerini kıstı, durakladı ve sonra aramızdaki mesafeyi büyük bir sıçramayla kapattı. Ben tepki veremeden kollarını bana sardı. "Gözlerimi çeviremedim. Bilincin kapalıydı ama çok ıslanmıştın."

Yeşil gözleri yüzümü taradı. Dudaklarını burnumun ucuna değdirdi. "Sana verdiğimden sonra uyuyordun, ama seni ben getirdim. Seni sabaha kadar becerdim. Çok sıkısın," dedi ve ben buzdolabına dokunana kadar beni geri itti. "İçine yavaşça koydum. Yavaşça. Bu yüzden rüyanda böyleydim." Kasıklarını kalçama sürttü.

Yükselen bir taşlaşmış korku dalgası hissederek hiçbir şey söylemeden dinledim. Söylediği şey şaşırtıcıydı. Dondum, bir kasımı hareket ettiremedim. Gözlerim sulandı. Kocamı aldatmıştım. Bilinçli olarak değil elbette, ama gerçek kaldı. Artık saf değildim . Ve oğlu... kirlenmişti. Bunu keşfederse Massimo ölür.

Bir korku dalgası daha kapladı beni. Ve bir tane daha ve dahası, ta ki kendimi zayıf, bayılmak üzere olana kadar. Nacho yüz ifademi fark etmiş olmalı ki beni bırakıp bir adım geri çekildi.

"Ben oldukça iyi bir yalancıyım, ha?" Sırıttı. O zaman onu öldüreceğime yemin ettim. Açık avucum havada sallanıp yanağına çarparken bu sefer eğilmeyi başaramadı. Başı geriye doğru savruldu.

"Sen," diye hırladım, ıslak elbiseyi sandalyeden kaptım ve banyoya doğru yürüdüm.

Üzerine kolsuz bir gömlek ve üzerine daracık bir ıslak elbise giydim. Beni kandırmasının ne kadar kolay olduğuna inanamadım. Her şeye rastgele vurarak nefesimin altından küfrettim.

Hâlâ inanamayarak başımı sallarken aynanın yanında durdum ve ıslak elbisenin fermuarını açarak vücudumun üst yarısını serbest bıraktım. Öfkemden gömleğimin içini çoktan terlemiştim. Saçımı iki Fransız örgüsü yaptım ve yüzüme biraz krem sürdüm. *Ne pislik* , diye düşündüm, homurdanarak.

Nacho verandadaki iki sörf tahtasının üzerine biraz macun sürüyordu. Üzerinde şatafatlı deniz mavisi ıslak elbisesi vardı. Küçük poposunun görüntüsü, kıçına koca bir tekme atmayı ciddi ciddi düşünmemi sağladı. Ceza yolu ile.

"Sakın bunu aklından bile geçirme," dedi bacağımı kaldırıp orta yalpalamamı durdururken. "Ağda yapmaya başla."

Yanına diz çöktüm, küçük bir parça mum aldım ve hareketlerini tekrarlamaya başladım.

"Bunu neden yapıyoruz?" Diye sordum.

"Yani düşmeyeceksin. Senin için sörf ayakkabılarım yok ve risk almak istemiyoruz.” Durdu, bana döndü. "Ama yüzebilirsin, değil mi?"

yüzümü buruşturdum. O güldü.

"Cankurtaran olmak için eğitim aldım," dedim başımı gururla kaldırarak.

"Burada korunması gereken tek kişi sensin," diye karşılık verdi ve tahtayı destekledi. "Bu yeterli. Dersin için hazır mısın?”

İki tahtayı da alıp kıyıya doğru yöneldi.

Suya vardığımızda, "Hatırlaman gereken birkaç şey var," dedi.

Başlamak üzere olduğumuz aktivite çok karmaşık olmadığı için fazla teori yoktu.

Okyanus sakindi ama Nacho, dalgaların uyarı vermeden gelebileceğini ve aynı şekilde beklenmedik bir şekilde ortadan kaybolabileceğini açıkladı. Tıpkı rüzgar gibi. Kanarya Adaları çevresindeki su yeterince tahmin edilebilirdi ve onu çabucak evcilleştireceğimden emindim. Nacho'nun aksine.

Her neyse, tuzlu okyanusa kazayla birkaç kez düştükten sonra, sonunda paddleboarding'e başladım. Gözlerim battı ve bir ağız dolusu su içtikten sonra kusacak gibi oldum ama kendimle gurur duydum ve mutlu oldum. Nacho beni aceleye getirmedi, yanımda kürek çekti ve derisinin altındaki kaslarının oyununu izledim.

"Dizlerinizi bükün ve tahtanızı dalgalara paralel yerleştirmemeye çalışın." Beklenmedik bir dalga tahtamın kenarını yıkadığında tekrar suya düştüğümü söylemeyi başardı.

Bu sefer panikledim. Oldukça derine düştüm ve yönümü kaybettim. Hangi yol yukarıdaydı? Yüzmeye çalıştım ama başka bir dalga üzerimden yuvarlandı ve döndüm.

Aniden, bir çift güçlü elin göğsümde kaydığını ve beni yüzeye doğru çektiğini hissettim. Nacho beni tahtamın üzerine fırlatırken öksürdüm.

"İyi misin?" Sesinde gerçek bir endişeyle sordu, ben de hafifçe başımı salladım. "Plaja geri dönüyoruz."

"Hayır hayır. Kalalım," öksürükler arasında başardım. “Beğendim ve uzun zamandır denemek istiyordum.”

Tahtanın üzerinde süründüm ve ata biner gibi oturdum, gözlerinde belirsizlikle yanımda süzülürken İspanyol'a baktım. Güneş sıcak bir şekilde parlıyordu ve uzun, siyah kumlu plajların güzel manzarası beni çok kaygısız hissettiriyordu.

"Lütfen." Toplayabileceğim en şirin yüzü yaptım ama işe yaramadı. "Bu iğrenç yalan için bana borçlusun!"

Ayağa kalktım ve kürekle ona vurdum.

Nacho güldü ve kendi tahtasına atlayarak uzaklaştı.

"Yalan olduğuna emin misin?" küreğimle ona ulaşamayacağım kadar uzaklaşınca sordu. "Sağ popo yanağınızda küçük bir yara izi var. Bir yanık gibi görünüyor. Onu nasıl aldın?"

Tahtamda sallandım, neredeyse tekrar düşüyordum. Bunu nereden biliyordu? Kesinlikle ona göstermemiştim ve her zaman sadece o pamuklu boxer'ları giyiyordum. Çekmecesinde başka bir şey yoktu. Nacho'ya yetişmeye çalışarak öfkeyle kürek çekmeye başladım, ama çabucak benden kaçtı. Bir süre böyle oynadık,

çocuklar gibi mutlu, birbirimizi kovaladık, ta ki bu sporun gerçekten ne kadar yorucu olduğunu hissedene kadar. Sahile geri yüzmeye karar verdim.

Tahtayı bileğimden çözdüm ve denizden çıkarken suda bıraktım. Islak elbisenin fermuarını açıp yarıya kadar indirdim ve verandaya vardığımda duvardaki bir mandala asarak ondan tamamen kurtuldum.

Nacho iki tahtayı da çekerek beni takip etti. Onları korkuluklara dayayarak evin yanında durdu. Başını kaldırdı ve yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu, yerini henüz görmediğim bir ifadeye bıraktığını gördüm. Onu neyin bu kadar şok ettiğini merak ederek etrafa bir göz attım , sonunda aşağıya baktım ve hatamı anladım. Dalış takımının altında sadece beyaz kolsuz gömleğim vardı. Islandığında, tamamen yarı saydam hale geldi.

Nacho soğukça, Koşmaya başla, dedi vahşi yeşil gözleri dik göğüs uçlarıma sabitlenmişti.

Bir adım geri gittim ve koşarak beni takip etti. Bir köşeyi döndüm ve koşmaya başladım. Beni kendine çekerken eli bileğimi kavradı. Sonra ben tepki veremeden dili dudaklarımın arasından kayıp gitti. Elimi bıraktı ve onun yerine ellerini yanaklarıma koydu, beni derinden ve tutkuyla öptü. Neden kendimi savunmaya çalışmıyordum? Ben istemedim. Yapamadım. Belki de ben de onun kadar istiyordum. Ellerim yanlarımda sallandı ve dudaklarım gibi dilimin de öpücüğe karşılık verdiğini gördüm. Saniyeler geçti ve geri çekilmedim, başım havada dikildim, öpülmeme izin verdim ve içimde yükselen bir şehvet dalgası hissettim. Bu sonunda beni ayılttı. dişlerimi sıktım. Nacho durdu, alınlarımız birbirine değiyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı.

"Üzgünüm. Kendimi tutamadım," diye nefes aldı, sesi bir rüzgar esintisi tarafından boğuldu.

"Bunu görebiliyorum," dedim bıkkınlıkla. "Gitmeme izin ver."

Ellerini çekti ve ben ona arkamı dönüp kapıya yöneldim. Dizlerim titriyordu ve aniden ortaya çıkan suçluluk sancısı nefesimi kesti. Ne yapıyordum? Hiçliğin ortasında bir katille baş başaydım, şimdiye

kadar muhtemelen endişeden deliye dönen sevgili kocamı aldatıyordum.

Yatak odasında kıyafetlerimi çıkardım, önce kapıyı kapattım ve dolapta bulduğum bir boxer ve bir gömleği giydim. Sonra yatağıma girdim, kafam dahil çarşaflarla örtündüm. Saçlarımdan yüzüme tuzlu suyun süzüldüğünü hissettim. Kapı kolunun çevrilme sesi nefesimin kesilmesine neden oldu. Dinledim.

"Tamam her şey?" diye sordu Nacho, kapıda durarak.

Onaylayarak bir şeyler mırıldandım ve kapının tekrar kapandığını duydum. Uyuya kalmışım.

Tekrar uyandığımda gün batımıydı. Battaniyeye sarılıp odadan çıktım. Ev boştu ama dışarıda çalan bir gitarın sessiz seslerini duyabildiğimi düşündüm. Eşiği geçtim ve bir ızgaranın yanında durmuş bira yudumlayan Nacho'yu gördüm. Bol, yırtık kot pantolon giyiyordu. Altında beyaz Calvin Klein boksörlerini sergileyerek poposundan kaymaya devam ettiler. Yanında küçük bir şenlik ateşi dans ediyordu ve bir Bluetooth hoparlörü Ed Sheeran'ın "I See Fire" şarkısını çalıyordu.

İspanyol şişeyi bırakarak, "Seni uyandırmak üzereydim," dedi. "Akşam yemeği yaptım."

Şu anda onunla konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim ama guruldayan midem başka seçeneğim olmadığını söylüyordu. Yakındaki bir koltuğa oturdum ve dizlerimi kendime çekerek battaniyeme sarıldım.

Nacho, karşılıklı oturmamız için küçük bir masa ve bir sandalye daha çekti. Etrafıma bakıp kafa salladım. Bu uygun bir romantik akşam yemeği gibi görünmeye başlamıştı. Ateşte kızartılmış ekmekler, zeytinler, domatesler ve salamura soğanlar vardı. Masa mumlarla aydınlatıldı. Nacho önüme bir tabak koydu ve kendine bir tabak daha aldı.

"Afiyet olsun" dedi.

Izgara balık, kalamar ve diğer lezzetlerin kokusu içimdeki şeytanı ortaya çıkardı. Hiçbir şeyin tadına *bakmadım* ve akşam yemeğimi

yedim, kendime lezzetli ekmekten büyük parçalar kopardım ve her lokmanın ardından zeytinli.

Bu benim özel inziva yerim, dedi Nacho, etrafına bakınarak. “ Dünyadan kaçmak istediğimde gittiğim yer burası. İmkanım olsa burada yaşardım.” Durdurdu. "Birisi ile…"

Gözlerimi kaldırdım ve incelemem altında İspanyol'un gözlerinin nasıl değiştiğini gözlemledim.

Nacho, "Asla bilmeyecek," diye ekledi. Koltuğuna yaslanırken gülümsemesi kaybolmuştu. "Sadece sen ve ben."

Onu kesmek için elimi kaldırdım.

"İlgilenmiyorum," dedim yalan oldu ama kulağa inandırıcı gelmeyi başardım, sanırım. "Massimo'yu seviyorum. O benim hayatımın aşkı ve kimse onun yerini alamaz. Luca'nın doğmasını bekleyemem. Beni ondan almaya çalışırsanız Massimo hepinizi öldürür." Güçlü bir şekilde başımı salladım ama bu sadece onu eğlendirmişe benziyordu.

"Söyle bana, o şimdi nerede?" Bir cevap beklercesine kaşlarını kaldırdı. Hiçbiri gelmeden devam etti, “Sevgili kocanızın nerede olduğunu size söyleyeceğim. Para kazanmaya gitti. Çünkü Massimo Torricelli'nin en çok sevdiği şey *paradır* . Sen değil, seni zavallı, saf kız. O gülünç vizyonla ortaya çıktı ve sırf egoizmi yüzünden sizi boktan hayatına bulaştırdı. Onunla tanışmadan önce hiç kaçırıldın mı?” Yaklaştı ve bir tepki bekledi. "Düşünmedim," dedi cevap olarak hiçbir şey duymadan. “Üstelik, sorumluluk aldığı şeyi bile düzgün bir şekilde umursamıyordu. Ama istersen, şüphelerini giderebilirim."

Gözlerini kıstı. "Karar senin. Size kocanızı farklı bir gözle gösterecek malzemeleri gösterebilirim. Artık kendine yalan söylemeyeceksin. Onunla hayatın koca bir yalan. Sana hepsini gösterebilirim. Sadece sorarsan."

"Seni dinlemek bende kusma isteği uyandırıyor," diye hırladım ve ayağa kalktım. "Massimo'yu daha az sevmemi sağlayacak hiçbir şeye sahip değilsin."

Arkamı dönüp hızla kapıya yöneldim. İçeri girmeden önce başımı çevirdim ve kaşlarımı çatarak seslendim, "Ve sen ondan daha iyi

değilsin! Beni kaçırdın, bana şantaj yaptın ve şimdi ne olduğunu düşünüyorsun? Sana aşık mı olacağım?"

Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre beni izledi, ama sonra ifadesi aniden değişti ve yüzünde o tanıdık gülümseme belirdi. Ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Ben? Hayır. Sadece seni becermek istedim."

Kaşlarını çattı.

Elimi uzattım ve ona parmağımı vererek kapıdan geçtim.

"Sen kahrolası bir piçsin," dedim ona Lehçe. "Bir çöp parçası."

Biraz daha müstehcen mırıldandım ve sonunda duş alıp yatak odama gidip kapıyı arkamdan kilitleyecek kadar sakinleştim.

BÖLÜM

yirmi

Ertesi gün kahvaltımızı yapıp şehre geri döndük. Nacho düzinelerce telefon aldı ama benimle hiç konuşmadı, gitmeye hazırken “Hadi gidelim” havlamasını saymazsak. Apartmanın yeraltı garajına girdik ve saldırıya uğradığım geceyi hatırladım.

"Peki ya Rocco?" diye sordum arabada kalırken.

"Onu orada bıraktığımı düşünmedin, değil mi?"

Kapıyı çarptı ve asansöre gitti.

Anahtarı kilide çevirip eşiği geçerken midem bulandı. Nefes almak zorlaşıyordu ve onu içeride takip edemiyordum. Nacho başını arkaya attı ve kapıda durduğumu gördü. Kolumu tuttu.

"Ev güvenli. Adamlarım temizlendi.” Beni içeri çekti.

"Değişime ihtiyacım var. Sonra babama gideceğiz. Sana da üstünü değiştirmeni tavsiye ederim." Üst katta kayboldu.

Onu takip ettim, ama yavaş yavaş, üst katta göreceğim şeyden korkarak adımları birer birer atarak. Nacho, odamda bir ceset bırakacak kadar acımasız olmazdı. O mu?

Karnıma kramp girdiğini hissederek kolumu tuttum. Kapı biraz açıldı ve içeri baktım. Her şey mükemmel bir düzendeydi ve boğulan

Sicilyalı gitmişti. Dolaba gittim ve daha uygun bir şey bulmak için karıştırdım. Neredeyse bir hafta sonra, sevgilimi görmek üzereydim. Dövmeli bir sörfçünün kız arkadaşı yerine don Torricelli'nin karısı gibi ağırbaşlı görünmek istedim. Kolay değildi. Seçimlerim şort ya da… şorttu. Sonunda, daha az şatafatlı bir şey bulmayı başardım. Bir çift soluk gri kot pantolon ve beyaz uzun kollu bir gömlekti. Ayrıca bir çift mokasen giydim ve - pek bir şey ifade etmese de - saçımı şekillendirdim. Banyoda biraz maskara vardı. Ayrıca güneşte tenimin biraz renk aldığını görmek beni mutlu etti, çünkü hiçbir yerde görecek bir fondöten yok.

"Hadi gidelim. Kıçını kaldır!" Aşağıdan duydum.

Odaya son bir kez baktım, bir şey bırakıp bırakmadığımı kontrol ettim. Biliyorum - bu tamamen mantıksızdı. Hiçbir şey getirmemiştim çünkü bu bir tatil değildi. Ben kaçırılmıştım. Alt kata çıktım ve sondan bir önceki adımda donup kaldım. Oturma odasının ortasında Nacho duruyordu. Takım elbisesinin içinde. Beyaz gömleği ve siyah takım elbise ceketi ile bronz teni ve temiz tıraşlı kafası mükemmel görünüyordu. Bir elini cebinde, diğerini kulağının yanında tutuyor, telefonu tutuyordu. Bana döndü ve beni baştan aşağı süzdü. Bu kıyafet ona tuhaf gelmişti ama hoş bir değişiklikti ve -söylemek zorundaydı- o küstah herifi cehennem gibi yakışıklı gösteriyordu.

"Hoş görünüyorsun," dedi kendini gülümsemekten alıkoymaya çalışarak. O kaybetti.

"Pekala, hemen sana," diye yanıtladım gülümsemeye karşılık vererek.

"Hadi gidelim zaten. Hayatımdan çıkmana ihtiyacım var," dedi kendini daha kayıtsız bir ifade takınmaya zorlayarak.

yüzümü buruşturdum. Sadece rol yaptığını biliyordum ama bu sözler hala kafamda yankılanıyor ve ruh halimi mahvediyordu.

Öyle düşünmüyordu ama bunun sadece onun için bir iş olduğunu düşünmemi istedi.

O an aklıma bir şey geldi - bu adamdan hoşlanmaya başladım. Tüm kusurlarına, özellikle de en sarsıcı olanına -katil olması- rağmen ondan hoşlanıyordum.

Bir yandan Massimo'nun beni alıp götürmesine seviniyordum ama diğer yandan Nacho'yu bir daha göremeyeceğim düşüncesine katlanamıyordum. Küçük bir ayrıntıyı -beni kaçırdığını- gözden kaçıracak olursam, bir arkadaşımı kaybediyordum. Beni etkileyen ve çok ortak noktam olan bir adam. Beni gülümsetebilen ya da öfkeden öfkelendirebilen ama en önemlisi, birlikte vakit geçirmekten hoşlandığım bir adam. Sadece bir hafta olmuştu ama ona yakınlaşmıştım. Bu, tüm zamanını biriyle geçirdiğinde olur.

Corvette otoyolda hızla ilerledi ve İspanyol'un çatıyı kapattığı için Tanrı'ya şükrettim. Aksi takdirde, saçlarım zaten tamamen dağınık olurdu. Dağın yamacına giderek daha yükseğe tırmanıyoruz ve yol daha da dar ve virajlı hale geldi. Birden araba durdu.

Hadi, sana bir şey göstereceğim, dedi Nacho arabadan inerken. Elimi tuttu ve beni uçurumun kenarına götürdü. "Los Gigantes," dedi. “Kasabanın adı o yüksek kayalıklardan geliyor. Bazı yerlerde neredeyse iki bin fit yükseklikteler. Onlara doğru yüzdüğünüzde, gerçekten ne kadar büyük olduklarını görüyorsunuz.”

İzledim ve dinledim, büyülendim.

"O sularda balinalar ve yunuslar var. Ben de size volkanı göstermek istedim. Teide. Fakat-"

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadım araya girerek. O dondu kaldı. " Seninle bu koşullarda tanışmam çok adil değil. Arkadaş olabilirdik," dedim pişmanlık duymadan. Yaklaştı. Kalbinin hızlandığını hissettim.

"Kalabilirsin," diye nefes aldı.

Çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. gözlerimi kapattım.

"Bana bak kızım." Sözleri beni parçaladı. Massimo bana böyle derdi. Yanaklarımdan süzülen yaşlarla gözlerim doldu. Elimi Nacho'nun cebine soktum ve güneş gözlüğünü çıkardım. Aynalı lenslerin arkasına saklanarak onları giydim ve başka bir şey söylemeden arabaya geri döndüm.

Fernando Matos'un evi bir kaleydi. Okyanusa bakan bir kayanın üzerine tünemişti. fethedilmemiş. Uzun bir duvarın arkasına gizlenmiş geniş bir bahçe vardı. Yine de bir bahçeden çok bir parktı. Ağaç dallarında rengarenk, ciyaklayan papağanlar oturuyordu ve orada balıklarla dolu bir göl vardı. Her şeyin ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Taormina'daki konağın büyük olduğunu düşünseydim, şimdi daha iyi biliyordum.

Nacho arabayı girişin yanına park etti ve garaj yolunda konuşlanmış birkaç silahlı adamın yanından geçti. İspanyol'un yanına gitmeden önce, nasıl davranmam gerektiğinden emin olamayarak tereddütle dışarı çıktım. Kapıda iki serseri belirdi. Arkamda pozisyon aldılar. Nacho sinirli bir sesle onlara bir şey söyledi ve sonra bağırmaya başladı. İki adam başlarını eğdi ama pes etmediler. Nacho dirseğimden tuttu ve beni anıtsal malikaneye doğru çekti.

"Neler oluyor?" diye sordum, şaşırdım.

"Seni almak istiyorlar. İşim bitti."

O ciddiydi. Ve kızgın. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğim." Midem sıkıştı. "Seni bizzat babama götüreceğim."

Köşke girdik ve büyük bir kapıyla biten devasa bir salonu geçtik. Arkasındaki oda da çok büyüktü, okyanusa bakan yüksek pencereleri vardı. Görüşü engelleyen hiçbir şey yoktu. Kalenin bu kısmı, uçurumun bir çıkıntısında yer alan havada yüzüyordu. Manzara nefes kesici ve aynı zamanda ürkütücüydü. Arkamdan bir ses duyana kadar odanın geri kalanını fark etmedim bile. Ağır vurguluydu.

"Bu yüzden sensin!"

Topuğumun üzerinde döndüm ve Nacho'nun yanında duran yaşlı, uzun saçlı bir adam gördüm. Yerliler, Nacho'dan çok daha fazla İspanyol ya da Kanarya'ya benziyordu. Teni koyuydu, gözleri de öyle. Adam yaşlıydı ama yıllar önce çok yakışıklı olduğu belliydi. Krem rengi pantolon ve aynı renkte bir gömlek giymişti.

"Fernando Matos," dedi avucumun arkasına bir öpücük kondurarak. "Laura Torricelli, canavarı evcilleştiren kadın. Lütfen oturun."

Bana bir koltuğa işaret etti, başka bir koltuğa oturdu. Nacho, ceketini çıkarmadan, koşum takımını ve iki tabancayı ortaya çıkarmadan önce, masadaki bir sürahiden gergin bir şekilde kendine bir bardak renksiz içecek doldurdu. Bardağı indirdi ve bir tane daha doldurdu. Sonra koltuğa oturdu ve bardağı parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

"Misafirperverliğiniz için çok minnettarım efendim, ama şimdi eve gitmek istiyorum," dedim sakin ve kültürlü bir sesle. "Nacho harika bir ev sahibi oldu, ama oyunlarınızla işiniz bittiyse, ben..."

"Senin yüksek sesle konuştuğunu duydum," diye sözümü kesti Fernando, kendini ayağa kaldırarak. "Maalesef canım, kocan varlığıyla bize lütufta bulunmadı. Uçağının kalkmadığını duydum." Kollarını açıp oğluna döndü. "Bizi bırak Marcelo."

Nacho ayağa kalkıp içkisini indirdi, bardağı masanın üzerine koydu, ceketini kaptı ve itaatkar bir şekilde mağaramsı odadan ayrıldı. Bana bakmadı. Yalnızdım ve korkuyordum. Şimdi karşımda duran adam bir muammaydı. Gitmiş olan, en azından bana bir güvenlik yanılsaması vermişti.

"Kocan bana bir hiçmişim gibi davrandı!" Kapı kapandığında yaşlı adam kükredi. Kollarını omuzlarımın iki yanına yasladı. "Ve biriniz bunun bedelini ödeyecek!"

Birden odanın kapısı tekrar açıldı ama başımı çeviremedim. Yere çakılmıştım, korkmuştum. Fernando görüş alanımdan ayrıldı ve birini selamladı. Konuşmaları İspanyolcaydı. Sadece bir kelime anladım. "Torricelli." Sonra sesler azaldı ve *kilidin sesini duydum* . Yalnızdım. Rahatlayarak iç çektim.

"Seni aptal kaltak!"

Büyük, etli bir el kafama kondu, saçımı tuttu ve beni yere itmeden önce ayağa kaldırdı.

Düştüm ve kafamı sehpanın kenarına çarptım. Yüzüme kan hücum etti. Şakağına dokundum ve gözlerimi kaldırdım.

Nacho yaşında bir adam tepemde duruyordu. Bakışları tiksintiyle doluydu. Bana doğru bir adım atmadan önce garip bir şekilde sert bir el ile saçlarını okşadı. Bacaklarımla fırladım, kaçmaya çalıştım ama kendi güçlü vuruşundan kaçmayı başaramadım.

Ayağı yan tarafıma girdi.

Ellerimi karnıma sarıp çaresizce bebeğimi bana saldıran manyaktan korumaya çalıştım. Başım döndü ve kulaklarım çınladı ama bayılamayacağımı biliyordum. Ben bu adama ne yapmıştım? Ben habersizdim.

"Kalk, kaltak!" diye kükredi, koltuğa oturdu.

Yutkundum, titreyen ellerimle kendimi yukarı ittim ama onun emrettiğini yaptım. Adam bana diğer sandalyeyi işaret etti.

"Beni hatırla?" oturduğumda sordu.

Yüzümdeki kanı sildim.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Yani belki Nostro'yu hatırlıyorsundur?" Kaşlarımı çatarak gözlerimi kaldırdım. “Roma'da bir kulüp. Birkaç ay önce. Bunu yapmaman beni şaşırtmadı. Diğer tüm fahişeler gibi sen de dövülmüştün.”

O gecenin kasvetli bir görüntüsü zihnimde canlandı.

"Bunu hatırladın mı, kaltak?!" Ayağa kalktı ve yüzüme bir yumruk indirdi. Bir elini gözlerimin önüne kaldırdı, diğeriyle saçlarımdan tuttu. "Senin piç kurusu ellerimi vurdu!" Avuçlarında aynı, dairesel yara izleri vardı.

Bu yüzden hatırladım. Nostro, geç akşam. Direk dansı bitirmiştim ve oradaki adamlardan biri fahişe olduğumu düşündü. Beni tuttu, sonra Massimo... İki elimle ağzımı kapattım. Massimo ellerini vurmuştu.

“Sağ el bir daha asla tam olarak işlevsel olmayacak. Ve sol tamamen işe yaramaz.” Adam bir süre ellerine baktı ve onları çevirdi. “Bir fahişe yüzünden aşağılanmış!” diye bağırdı. "Uzun zamandır sana ne yapacağımı düşünüyordum. Ama onun yerine o orospu çocuğunu öldürmeye karar verdim. Senin kocan."

Bana tekrar yumruk attı ve dudağımın patladığını hissettim. Kan çenemden aşağı sızdı. *Beni öldürecek!* koltuğa kıvrıldım.

"İlk başta, o aptal Anna'yı seni öldürmesi için gönderdim, ama çok iyi bir sürücü olmasına rağmen, seni yoldan çıkaramadı." Adam üzerime eğildi.

“Bay Matos'u buna sürüklemek istemedim. Seninle kendim uğraşmak istedim ama o kaltak lanet olası Torricellis'lerden birine aşık oldu." Bir elini koltuğumun arkalığına vurdu ve ben korkuyla gözlerimi sımsıkı kapattım. "Neyse ki, ondan önce kardeşini Massimo'ya düşürmeyi başardım. Massimo'nun doğmamış çocuğunu öldürdüğünü söyledi. Emilio'yla bizzat tanıştım ve ona sevgili kocanızın bir keresinde biraz fazla içtiğini ve Anna'yı bebeğini aldırmakla övündüğünü söyledim. Bu, işleri uygun şekilde gerginleştirdi.”

Sanki bir yemek masasında arkadaşlarına anlatabileceğin komik bir hikayeymiş gibi konuşarak, yüzünde memnun bir sırıtışla odanın içinde volta attı. "Sonra daha da iyi oldu. Birbirlerini öldürmeye çalıştılar. Ne yazık ki, Massimo yine şanslıydı. Ama en azından benim için Emilio'dan kurtuldu ve bu Matos'un Napoli'nin bir kısmını ele geçirmesine izin verdi."

Adam durup kendine Nacho'nun içtiği renksiz içeceğin aynısından bir bardak doldurdu, gerçi elleri kaskatıydı ve bu onun için biraz zaman aldı.

Başım ağrıyordu ama en azından kan pıhtılaşmıştı ve artık yüzümden aşağı inmiyordu. Dudağımın şiştiğini hissettim ama tek düşünebildiğim bebeğimdi.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordum korkusuz görünmeye çalışarak.

Adam yavaşça oturduğu yerden kalktı, bana doğru yürüdü ve beklenmedik bir şekilde koluyla ateş ederek aynı noktaya tekrar yumruk attı. Ağzım bir kan şelalesi içinde patladı. Acı içinde bağırdım.

"Beni bölme, seni kaltak!" kükredi, tekrar yerine oturmadan önce elini gömleğime silerek. "Burada istediğin kadar bağırabilirsin. Oda ses geçirmezdir. Seni vursaydım, kimse duymazdı."

Yüzünde zafer kazanmış bir gülümseme belirdi. Devam etmeden önce bir süre zaferinin tadını çıkardı, "Massimo'yu izledim ve sonunda seni kaybetmekten başka hiçbir şeyin ona zarar vermeyeceğini anladım. Ve bu iyi, çünkü tek başıma bir bardak suyu zar zor tutabilmemin sebebi sensin." Sağ, sert elini kaldırdı. "Elimi kullanmayı öğrenmem gerekiyordu. Ama durumum o kadar kötü ki yardım almadan pek çok şeyi yapamıyorum. Özel bir silah sipariş etmem gerekti. Ama gördüğün gibi ellerim hala bazı şeylere iyi geliyor," dedi hastalıklı bir şekilde gülerek. "Seni öldürmeden önce sana o kadar çok acı vermek niyetindeyim ki, taşıdığın o küçük piçi kusacaksın."

Kulaklarımdaki çınlama şiddetlendi. Buna dayanacak güç için dua ettim. Göğüs kemiğimin altındaki noktaya acıyla kramp girdi. Tüm bu acı ve korkuyla net bir şekilde düşünemiyordum.

"Ve kocan kendi canından endişe ederek gelmemeye karar verdiğine göre, onun için birlikte geçirdiğimiz geceyi kaydedeceğim." Bacağımı okşadı ve geri çekildim.

"Sonra da senin o veletini güzel bir kutuda göndereceğim." Korkunç bir şekilde gülümseyerek karnıma doğru başını salladı.

"Bu arada, Marcelo'nun görevini bu kadar kolay bulacağını düşünmemiştim. Seni daha önce kaçırmaya çalıştık ama Massimo her seferinde seni güvende tuttu. Adamlarım onun kulüplerinde ve otellerinde kavgalar çıkardı, dikkatini senden çekip onu tuzağa düşürmeye çalıştı. Diğer ailelerin çoğunu ona karşı çevirdim ama o seni her zaman gözetim altında tuttu."

Parmağını kaldırdı ve durakladı. Onun küçümseyici sesi çıldırtıcıydı.

"İşte o zaman Marcelo'yu düşündüm. O var olan en iyisidir. Acımasız ve babasının iradesine tamamen itaatkar. Ve hiçbir fikri yoktu! O şımarık, dövmeli küçük pislik! Sadece kendisine emredildiği gibi yaptı."

"Massimo seni bulacak, seni bok parçası!" hırladım.

"Bundan gerçekten şüpheliyim," diye yanıtladı hafif bir gülümsemeyle.

Öfkesini Marcelo'ya odaklayacak. Seni kaçıran oydu . Önce Torricelli onun için gelecek. Ve sonra yaşlı adam için. Bu arada, yaşlı osuruğun damadı olarak Matos ailesinin reisi olacağım." Histerik bir şekilde kahkaha atmaya başladım. Kendime yardım edemedim. Adam bardağını duvara fırlattı ve orada paramparça oldu. "Komik olan ne, kaltak?!"

"Sen bir götsün." Nacho'nun Amelia'nın kocasıyla ilgili tanımını hatırladım. "Flavio. Şimdi hatırlıyorum. Nasıl olmaz?" Eli tekrar dışarı çıkıp yüzüme vurdu. Şişlik büyüdü. Artık tek gözümle göremiyordum.

Flavio'nun telefonu cebinde çaldı. Telefonu çıkardı ve aramayı yanıtladı, telefonu kapatmadan önce bir süre dinledi ve cihazı cebine geri koydu.

"Durum biraz daha karmaşıklaştı," diye homurdandı. "Kocanız burada gibi görünüyor."

Kalbim tekledi. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı. gözlerimi kapattım. *O burada. Beni kurtaracak.* Gülümsedim ama Flavio fark etmedi. Masada bir şey arıyordu.

Sonra kapıda büyük bir gürültü duydum. Massimo, Domenico ve bir düzine adamla birlikte odaya daldı. *Aman Tanrım.* İşte buradaydı. Benim güzel, güçlü kocam. gözyaşlarına boğuldum. Siyahlı Adam bana baktı ve gözlerinde sonsuz bir öfke derinliği gördüm. Sadece birkaç metre ötedeydi ve acı dolu siyah gözleri kanlı yüzüme çevrilmişti. Vahşi bir kükremeyle silahına uzandı ve Flavio'ya doğrulttu. Tam o anda iki çift gizli kapı açıldı ve birkaç düzine adam odaya hücum etti. Nacho da aralarındaydı. İçinde bulunduğum durumu görünce donup kaldı.

İçeri giren son kişi Fernando Matos'tu.

"Massimo Torricelli," dedi sakince. İki grup birbirine silah doğrulttu. "Davetimi kabul ettiğini görmek ne güzel."

Birinin bakışlarını üzerimde hissettim. Çılgınca etrafa baktım. Nacho iki elinde silahlarla bana baktı, gözleri acı ve umutsuzlukla doluydu. Hepsinin kendi suçu olduğunu hissettiğini biliyordum. İşte o zaman Matos'un adamlarından biri kafama silah dayadı.

Silahlarınızı indirin, dedi Fernando. "Ya da beynini duvara sıçratır."

Massimo adamlarına hırladı. Silahlarını indirdiler. Diğerleri - arkamdaki adam dışında herkes takip etti.

Tüm güvenlik görevlileri ve hizmetliler, Fernando Matos'un komutasında odayı terk etti. Nacho, ifadesiz bir surat tutmaya çalışarak bana doğru yöneldi. Arkamdaki adamın omzuna hafifçe vurdu ve yer değiştirdiler.

Silah şakağıma değdiğinde, "Laura," diye fısıldadı. "Üzgünüm."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü ve boğazım sıkıştı. Massimo ve Domenico, Flavio ve Fernando ile karşı karşıya geldi ve bunun dünyadaki son günüm olup olmadığını merak ettim.

Dört adam konuştu, kendi noktalarına kök saldı. Bir çeşit anlaşmaya varmışlar gibi görünüyordu. Sonra kocamın sakin sesini duydum. "Bana gel Laura."

Tüm konuşmayı anlayan Nacho, silahını indirdi. Zar zor yürüyordum, Massimo'ya doğru sendeledim. İspanyol bana yardım etmek için atladığında Massimo'nun çenesi kasıldı.

Dokunma ona, seni piç, diye hırladı, Marcelo'ya solgun bir bakış atarak. Nacho beni bıraktı ve bir adım geri attı.

Siyahlı Adam'a ulaşmadan önce bir kargaşa duydum. Gözümün ucuyla Flavio'nun bir silah çıkardığını, Fernando Matos'a doğrulttuğunu ve adamı vurarak öldürdüğünü gördüm. Aynı anda odada başka bir silah sesi yankılandı. Flavio'nun yere yığıldığını gördüm ve sonra kocamın bir elini uzatıp kendi silahını Nacho'ya doğrultarak beni arkasına çektiğini hissettim. Adam babasını öldürdükten sonra müstakbel kayınbiraderini vuran Nacho.

Damarlarımdaki adrenalinin yatıştığını ve dizlerimin zayıfladığını hissederek Massimo'nun arkasında kaldım. Artık güvendeydim. Kurtuldum ve artık savaşmama gerek kalmadı. yere doğru kaydım.

Massimo bana doğru döndü ve Domenico ile Nacho'yu baş başa bırakarak beni kollarına aldı.

Sonra son bir el silah sesi duydum. Bir şeyin bana çarptığını hissettim ve ardından tüm vücuduma yayılan bir ısı dalgası. nefes alamıyordum. Massimo'nun yüzü bulanıklaşıyordu. Tüm kaslarım zayıfladı ve yolun geri kalanını yere kaydırdım. Kocamın yüzü korku dolu bir yüz buruşturmayla buruştu. Bir şeyler söylüyordu ama onu duyamıyordum.

Dudakları hareket ediyordu ve kanlı elini yüzüne kaldırdı. Göz kapaklarım o kadar ağırlaştı ki… Yoruldum. Yorgun. mutlu. Kocam beni öptü mü? Şimdi bağırıyor muydu? Etrafımdaki sessizlik tamamlanmıştı. Ve hiçbir şey kalmadı. gözlerimi kapattım…

"Massimo!" Domenico'nun sesi beni şiddetle gerçeğe döndürdü. "Daha fazla bekleyemezler." Sesi sakin ve ölçülüydü ama bir çığlık gibi geliyordu.

Arkasında bir grup doktorun bana beklentiyle baktığı pencereden döndüm.

“İkisini de kurtar!” Sıkılı dişlerimin arasından tısladım, öfkeyle titriyordum ve ağlamamak için savaşıyordum. "İkisi de, yoksa her birinizi öldürürüm."

Kanlı ellerim silahımı almak için kemerime uzandı ama ağabeyim beni durdurdu.

"Kardeşim," diye fısıldadı, yanaklarından yaşlar süzülürken. "Bu çok uzun süredir devam ediyor. Hem Laura'yı hem de çocuğu kurtaramazlar. Daha fazla zamanımız yok…”

Elimi kaldırıp onu susturdum ve dizlerimin üzerine çökerek yüzümü ellerimin arasına aldım.

Oğlumu onsuz büyütebilir miyim? O olmadan kendim yaşayabilir miydim? Çocuğum… benim bir parçam. Benim varisim ve halefim. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu ama hiçbiri teselli vermiyordu.

Gözlerimi kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

"Kaydetmek…"

TEŞEKKÜRLER

Her zaman, aileme teşekkür etmek istiyorum. Anne, baba - sen benim ilham kaynağım, aşkım ve tüm dünyamsın. Seni çok seviyorum ve sensiz bir hayat düşünemiyorum! Şüphelendiğimde bile benimle her zaman gurur duyduğun için teşekkür ederim.

Bana yaşın sadece bir sayı olduğunu, yetişkin olmanın bir ruh hali olduğunu ve kimliğinde bir tarih olmadığını kanıtlayan adama teşekkür etmek istiyorum. Maciej Buzała, hayatım, sabrınız, ilginiz ve katılımınız için minnettarlığımı ifade edecek hiçbir kelime yok. O aylar hayatımın en zor zamanlarıydı. Sen olmasaydın, vazgeçerdim. Seni seviyorum evlat! Benim için orada olduğun için teşekkür ederim! Ania Szuber ve Michał Czajka—kapakta harika görünmemi sağladığınız için teşekkürler. Fotoğrafın harika ve yeteneklerin eşsiz! Ve bir plastik cerrahtan daha ucuzsun.

Ama en çok da sana teşekkür etmek istiyorum sevgili okuyucu. Her kimsen. Dünyayı sadece senin sayende değiştirebilirim. Umarım ikinci kitabı birincisinden daha çok sevmişsinizdir ve şimdiden üçüncü kitabı bekliyorsunuzdur! Çünkü üçüncüsü… inanılmaz olacak!

Bu Seriden Daha Fazlası

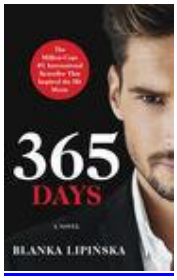

1 kitap

YAZAR HAKKINDA

Blanka Lipińska, Polonya'daki en popüler yazarlardan ve etkili kadınlardan biridir. İhtiyaçtan ziyade arzudan bir yazar ve para yerine eğlence için yazıyor. Dövmeleri sever, doğruluğa değer verir ve fedakarlığa değer verir. Seks konusunda açıklık olmamasından rahatsız olduğundan, aşkın birçok yönü hakkında bir tartışma başlatmayı kendine görev edindi. Seks hakkında konuşmanın akşam yemeği hazırlamak kadar kolay olduğunu söylemeyi seviyor.